

פרק 1

יום בלתי סביר בעילוי

מתחת לאור הירח מנצנץ חלקייק קטן של בסף, שבריר של קו...

(גlimot shehorot, נפילה)

...לייטרים של דם נשפכים, ומישחו צועק מילה בודדת.

הקרירות מכוסים כליל בארכנות ספריים. בבל ארון שישת מדים, שמגיעים כמעט עד לתקרה. חלק מהמדפים מלאים עד להתקע בספרים בכריבת קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכריבת רכה, כאשר שבבת הספרים האחורי מונחת על קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שייהי ניתן לראות את השבבה האחורי מעל זו שלפניה. וזה עדין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ואל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות.

זהו סלון הבית שבו גרים הפרופסורים הנכבד מייקל ורס-אוואנס ואשתו פטוניה אוואנס-ורס ובנם המאומץ הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס.

על שולחן הסלון מונחים מכתב ומעטפה לא מבוקלת עשויה נייר קלף צהוב, הממענת אל מר ה. פוטר בדיו שצבעה יroke אדרגד.

בין הפרופסורים לאשתו מנהלים חילופי דברים חריפים, אבל הם אינם צועקים. צעקות אינן דבר תרבותי, בעיני הפרופסורים.

"את מתלוכצת", אמר מייקל לפטוניה. נימת דיבורו העידה שהוא דוקא חשש מאוד שהיא רצינית.

"אחותי הייתה מכשפה", חזרה פטוניה על דבריה. היא נראתה מפוחדת, אבל עמדה על שלא. "בעל היה קוסם".

"זה מגוחך!" אמר מייקל בחיריפות. "הם היו בחתונה שלנו – הם ביקרו אותנו בחג המולד –"

"אמרתי להם שאסור שתدع", לחשה פטוניה. "אבל זה נבען. ראייתי דברים –"

הפרופסור גלגל את עיניו. "יקירתי, אני מבין שאתה לא מכיר את הגישה הספקנית. ייתכן שאין מנגינה עד بما קל לקוסם מiomן לזייף את מה שנראה בבלתי אפשרי. זוכרת איך לימדתי את הארי לבופף בפיות? אם זה נראה באילו הם תמיד מצלחים לנחש מה את חושבת, זה שהוא שנקרא קריאה קרה –"

"זה לא היה ביפוף בפיות –"

"מה זה היה, אם כך?"

פטוניה נשבה את שפתה. "אני לא יכולת לספר לך. אתה חושב שאתה –" היא בלעה את רוקה. "תקשיב, מייקל. לא תמיד הייתי –" היא החזירה על עצמה, באילו כדי להציג על חייטוביה. "ליili עשתה זאת זה. כי

אני... כי אני **התהננתי** אליה. שנים התהננתי אליה. לילו **תמיד** הייתה יפה יותר מمنי, ואני הייתה... רעה אליה, בגלל זה, ואז היא קיבלה **קסם**. אתה יכול לטעמך איך הרגשתי? ואני **התהננתי** אליה שתשמש כמעט מהקסם הזה עליי כדי שגם אני אוכל להיות יפה, כדי שאיפלו אם לא אוכל לקבל קסם, שלפחות אהיה יפה".

דמעות החלו להיקות בעיניה של פטוניה.

"ולילי כל הזמן סירבה והמציאה את התירוצים הכبي מגוחבים, כמו שהעולם ייחרב אם היא תהיה נחמדה לאחותה או שקנטאור אמר לה לא לעשות את זה – דברים מגוחבים לגמרי, ושנאתי אותה בגלל זה. ובשיסימתי ללמידה באוניברסיטה יצאתי עם איזה בחור אחד, ורנון דרсли. הוא היה שמן והיה החבור היחיד שהוא מוכן לדבר איתי. והוא אמר שהוא רוצה ילדים ושלבן הראשון שלו יקראו דאדלי. וחשבתי לעצמי, **איזה מן הורה קורא לילד שלו דאדלי דרсли?** זה היה באילו וראיתי את כל העתיד שלי נפרש לפני, ולא יכולתי לעמוד בהה. וכתבתי לאחותי ואמרתי לה שם היא לא תעזר לי אני מעדיפה בבר –"

פטוניה השתקה.

"בכל מקרה", אמרה פטוניה בקול קטן, "היא נשברה. היא אמרה לי שזה מסוכן, ואני אמרתי לה שכבר לא אכפת לי, ושתיתי איזה שיקוי והייתי חולה כמה שבועות, אבל שהחלמתי העור שלי התנקה וסוף-סוף התמלאת קצת ו... הייתה יפה. **אנשים היו נחמדים אליו,**" קוללה בשבר, "ואחריו זהobar לא יכולתי לשנוא את אחותי, במיוחד אחורי שגיליתי מה הקסם שלה הביא עליה בסופה של דבר –"

"**יקירתי,**" אמר מייקל בעדינות, "את חלית ועלית במשקל בשנתה במיטה והעור שלך התנקה מעצמו. או ששינוי את התזונה שלך בغال המחלת –"

"**היא הייתה מבשפה,**" חזרה פטוניה ואמרה. "ראיתי בעצמי."

"פטוניה," אמר מייקל. רוגז החל להתגנב לקולו. "**את יודעת** שזה לא יכול להיות נבון. אני באמת צריך להסביר למה?"

פטוניה פברה את ידיה. היא נראית על סף דמעות. "אהוב שלי, אני יודעת שאתה לא יכול להנצל בזוויכחים איתך, אבל בבקשה, אתה חייב ל深深的 עליי בקשר לזה –"

"אבא! אימה!"

השניים השתקו והסתבלו על הארי באילו שכחו שהיא אדם שלישי בחדר.

הארי נשם בשינה עמוקה. "**אימה, להורים שלך לא היה קסם, נבון?**"

"**نبון,**" אמרה פטוניה במבט מבולבל.

"אך אף אחד במשפחה שלך לא ידע על קסמים שלילי קיבלה את המכתב שלה. איך **הם** השתכנעו?"

"אה..." אמרה פטוניה. "הם לא שלחו רק מכתב. הם שלחו גם **פרופסור מהוגורותס.** הוא –" עיניה של פטוניה קופצו למיקל. "הוא הראה לנו קסמים".

"אך אתם לא חייבים לריב על זה," אמר הארי בנסיבות, מתחזק תקווה ונואשת שהפעם, רק הפעם, הם יקשייבו לו. "אם זה נבון, אנחנו פשוט יכולים להביא לפה **פרופסור מהוגורותס** ולראות את הקסם בעצמנו

ואבא יודה שזה נכון. ואם לא, אימא תודה שזה לא נכון. בשביל זה קיימת השיטה הניסויית, כדי שלא נctrיך לישב דברים רק באמצעות ויכוחים".

הפרופסור הסתובב והשפיל אליו מבט מבעל, בהרגלו. "נו, באמת, הארי. **קסם**, באמת? שבותי שאתה תדע לא לחת את זה ברצינות, אפילו אם אתה רק בן עשר. קסם הוא בערך הדבר הכיו לא מדעי שקיים!"

הארי עיקם את פיו במרירות. הוא זכה ליחס טוב, בגראה טוב יותר מאשר שרוב הילדים זכו לו מצד האבות הגניטיים שלהם. הארי נשלח לטובי בת הספר הייסודיים – וכשהה לא צלח, הוא קיבל מורים פרטיים מתוך המ Lager האינטנסIFI של סטודנטים מורעבים. אביו תמיד עודד אותו ללמידה כל נושא שימושת ליבו, קנה לו את כל הספרים שמצאו חן בעיניו, מימן את השתתפותו בכל תחרויות מתמטיקה או מדעים שהוא התקבל אליה. הוא קיבל כל דבר סביר שבקש, למעשה, כמעט של בבוד. הרוי אי אפשר לצפות מדויקתו של מלמד ביוכימיה באוקספורד להקשיב לעצמו של ילד קטן. מקשיבים כדי "להביע התפענות", כמובן; אך גוהג "הורה טוב" ולבן, אם אדם רואה בעצםו "הורה טוב", אך הוא גוהג. אבל לחתתILD בן עשר **ברצינות?** אין סיבוי.

לפעמים הארי רצה לצרוך על אביו.

"אם, אמר הארי. "אם את רוצה לנצח את אבא בוויכוח הזה, עיני בפרק שתים בספר הראשון של **הריצאות פינמן על פוזיקה**. יש שם ניתוח שمدבר על איך פילוסופים אומרים הרבה דברים על מה דורך המדע וזה הכל שטויות, כי החוק היחיד במדוע הוא שהתכנית היא שمبرעה בסוף – שחיבורים להסתבל על העולם ולדוח מה שרואים. אמם... אני לא מצליח להיזכר בשילפה איפה אפשר למצוא משהו על איך יישוב דברים על ידי ניסוי במקום ויכוחים הוא אידיאל של המדע –"

אםאו שלו השפילה אליו מבט וחיבקה. "תודה, הארי. אבל –" היא הרימה שוב את ראה והביטה בבעלה. "אני לא רוצה לנצח את אביך בוויכוח. אני רוצה ש... אני רוצה שבעלך יקשיב לאשתו, שאוהבת אותו, ויסמוך עליה רק הפעם –"

הארי עצם את עיניו לרגע. **חסרי תקנה**. שני הורייו היו חסרי תקנה.

ועכשיו הם נכנסו לאחד מהויכוחים **האללה**, שבהם אימא שלו מנסה לגרום לאבא שלו להרגיש אשם ואבא שלו מנסה לגרום לאימא שלו להרגיש טיפשה.

"אני הולך לחדר שלי", הביריז הארי. קולו רעד במקצת. "אבא, אימא, בבקשתה תנסו לא לריב על זה יותר מדי. אנחנו נדע בקרוב מה התוצאה, נכון?"

"במובן, הארי", אמר אביו, ואמו נתנה לו נשיקה מרגיעה, והם המשיכו לריב בזמן שהarry טיפס במדרגות לחדרו.

הוא סגר את הדלת מאחוריו וניסה לחשוב.

הדבר המזרר היה **שהוא היה אמור להסבירים עם אבא שלו**. אף אחד לא נתקל מעולם בשום ראייה לקסם, ולפי אימא שלו, היה בחוץ עולם שלם של קסם. איך אפשר לשמור על דבר זה בסוד? בעזרתו עוד קסם? זה נראה כמו תירוץ חשוד מדי.

היה אמור להיות לו ברור שאימה מתלוצצת, משקרת או משוגעת, בסדר הולך ועולה של נוראיות. אם אימא שלו שלחה את המכתב עצמה, זה יסביר איך הוא הגיע לתיבת הדואר בלי בול. היה הרבה יותר סביר שמעורב בכך קצת טירוף מאשר שהיקום באמת פועל בר.

אלא שימושו בהاري היה משובנע לחלוטין שקסם הוא דבר אמיתי, והוא היה משובנע בכך מהרגע שבו ראה את המכתב שלבואה נשלח מבית הספר הוגוורטס לבישוף ולקומסותות.

הארי שפף את מצחו והעווה את פניו. **אל תאמין לכל מה שאתה חושב**, היה כתוב באחד הספרים שלו.

אבל תחשות הוודאות המודרנה הדאת... הארי מצא את עצמו **מצפה** לכך שכן, אכן יגיע פרופסור מהוגוורטס וינופף בשרביטו ויצא ממנו כסם. תחשות הוודאות המודרנה לא עשתה שום ממש להגן על עצמה מפני הפרבה – לא תירצה מראש למה לא יגיע שום פרופסור או למה פרופסור יוכל רק לבופף בפיות.

מײַפָּה אתה מגיע, ניבוי קטן ומודר? הארי הפנה את המחשבה אל מוחו. **למה אני מאמין بما שאינו מאמין?**

בדורך כלל הארי די הצטין בمعנה על שאלה זו, אבל במקרה הספציפי זהה לא היה לו מושג מה המוח שלו חושב.

הארי משך מנטלית בכתפיו. לוח מתכת על דלת מזמן אנשים לדוחף אותו וידית על דלת מזמן אנשים למשוך בה ומה שעושים עם השערה שניתנתה לבדיקה הוא לבדוק אותה.

הואלקח דף שורות משולחן הכתיבה שלו והתחילה לבחוב.

לבבוד סגנית המנהל

הארי עצר וחשב; ואז השליך את הדף ולקח אחר והוציא עוד מילימטר של חוד מהעיפרון המבני שלו. המצב דרש קליגרפיה עדינה.

לבבוד סגנית המנהל מינרווה מקונגאל,

או לבב מאן דבעי:

לאחרונה הגיע לביתי מכתב קבלה להוגוורטס, המודיען למר. ה. פוטר. ייתכן שאין מודעת לכך שהורי הנטויים, ג'יימס פוטר ולילי פוטר (לשעבר לילי אוואנס), מתים. אומצתי על ידי אחותה של לילי, פטוניה אוואנס-ורס, ובעה, מיקל ורס-אוואנס.

אני מעוניין מאוד ללמידה בהוגוורטס, בתנאי שמקום כזה אכן קיים. אני פטוניה היא היחידה שטוענת שהיא יודעת על קיומו של כסם, והיא אינה יכולה להשתמש בו בעצמה. אבי ספקן ביותר. אני עצמי איןני בטוח. וגם איןני יודע היכן להציג את הספרים או את הצד המפורטים במסמך הקבלה שלכם.

אם לא שלי צינה שלחתם נציג מהוגוורטס לילי פוטר (או בשם איז לילי אוואנס) כדי להוכיח למשפחתה שקסם הוא אמיתי ואני משער שגם כדי לעזרה לילי לרכוש את הצד לבית הספר. אם תוכלו לעשות זאת עבור משפחתי, יהיה זה מועיל ביותר.

בברכה,

הארי ג'ימס פוטר-אוואנס-ורס.

הארי הוסיף את כתובותם העדכנית ואז קיפל את הנייר ושם אותו במעטפה, שאotta מיען להוגוורטס. לאחר מחשבה נוספת הוא לקח נר, טפטף שעווה על דש המעטפה ועליה הטבע, בעדרת חוד של סכין מתkowski, את ראשיה התיבות הגפא¹. אם הוא עומד לצולול אל הטירוף הזה, הוא יעשה זאת ברاءוי.

לאחר מכן הוא פתח את דלת חדרו וירד בחזרה לקומה התחתונה. אביו ישב בסלון וקרא ספר העוסק במתמטיקה גבוהה כדי להציג את חוכמו; ואמו הייתה במצבה והבינה אחת מהמנוגות האהובות על אביו כדי להציג את אהבתה. לא נראה באילו הם בכלל מדברים זה עם זה. עד כמה שוויכוחים יכולים להיות מפחידים, אייבשו *היעדר ויכוחים* היה גרוועה הרבה יותר.

"אימה," זرك הארי אל הדממה המלחיצה, "אני הולך לבחון את ההשערה. לפי התיאוריה שלך, איך אני שולח ינשוף להוגוורטס?"

אמו הסתובבה מהכיבור ובהתחה בו בתדהמה. "אני... אני לא יודעת, נראה לי פשוט צריך להיות לך ינשוף כסום".

זה היה אמרור להישמע חשוב ביותר, אה, אם כך אין דרך לבחון את התיאוריה שלך, אבל תחשות הוודאות המודרנה פשוטה בהاري הייתה מוכנה להסתכן אף יותר.

"טוב, המכתב הגיע לבן אייבשו", אמר הארי, "adc אני פשוט אנווף בו בחוץ וצעק 'מכתב להוגוורטס!' ואראה אם ינשוף ייקח אותו.ABA, אתה רוצה לבוא לראות?"

אביו הניז קלות בראשו והמשיך לקרוא. **כמובן**, חשב לעצמו הארי. קסם הוא דבר בזוי שרק טיפשים מאמין בו; אם אביו ירחק לכת ויבחן את ההשערה, או אפילו **יצפה** בבחינתה, הוא ירגיש באילו הוא **קשר את עצמו** אל הדבר הבזוי הזה...

רק באשר יצא הארי מהדלת האחורית אל הגינה התחוור לו שאם ינשוף באמת יגיע וייקח את המכתב, יהיה לו קשה לספר זאת לאביו.

אבל זה הרי לא יכול באמת לקרות, נכון? לא משנה מה המוח שלי מאמין. אם ינשוף באמת יגיע וייקח את המעטפה הדעת, יהיו לי דאגות הרבה יותר גדולות מאשר מה אבא חשב.

הארי נשם בשימה עמוקה והרims את המעטפה באוויר.

הוא בלע את רוקו.

לצעק "מכתב להוגוורטס!" בעודך מחזיק מעטפה באוויר באמצעות הגינה שלך זה... מעשה די מביך, הוא קלט פתאום.

לא. אני יותר טוב מאבא. אני משתמש בשיטה המדעית גם אם ארגיש טיפש.

"מכתב –" אמר הארי, אבל זה נשמע יותר כמו לחישה חרודה.

הארי אדר את כוח הרצון שלו וצעק אל השמיים הריקים, "מכתב להוגוורטס! אפשר בבקשת לקבל ינשוף?" "הארי?" שאל קול מבולבל של אישת, אחת השבונות.

הארי משך את ידו מטהcaiilo היא עולה באש והחביא את המעטפה מאחוריו גבוcaiilo היא מכילה בסוף מעסקת סמים. פניו התלהטו בליל מרובה בושה.

פני איש זקנה הציצו מעל גדר החצר הסמוכה, שעורה האפור בורח מהרשות המחזיקה אותו. גברת פיג, שומרה עליו לפחות פעמיים. "מה אתה עושה, הארי?"

"שום דבר", אמר הארי בקול חנוק. "רק... בודק תיאוריה ממש מטופשת –"

"הגיע מכתב הקבלה שלך להוגוורטס?"

הארי קפא במקום.

"כן", אמרו שפטיו של הארי לאחר זמן מה. "קיבלתי מכתב מהhogwarts. הם אמרו שהם רוצים את הינשוף שלי עד ה-31 ביולי, אבל –"

"אבל אין לך ינשוף. מסכון שלי! אני לא מבינה מה הם חשבו לעצם בששלחו לך רק את המכתב הרגיל." זרוע מקוממת נשלחה אל מעבר לגדר ופתחה יד מצפה. הארי, שכבר בקושי חשב בשלב זה, מסר לה את המעטפה.

"פָשׁוֹת תְּשִׁאֵיר אֶת זָה לִי, יְקִירִי", אמרה גברת פיג, "ואני כבר אדאג שישלחו מישהו צ'יק צ'אק."

ופניה נעלמו מאחוריו הגדר.

שתקה ארוכה השתררה בגינה.

ואז אמר קולו של יلد, שקט ורגוע, "מה."

פרק 2

בְּלַהֲמֹנוֹת שְׁלִי שָׁגָוִות

<הכנס בגין את ההסתיגות הטענדרטיבית על זה שהארי פוטר שייך לג'י קייל רולינג>

"МОВН שزادת הייתה אשמה. אין פה אף אחד אחר שמסוגל בכלל להיות אחראי על משהו"

"רק כדי תהיה ברור", אמר הארי, "אם הפרופסור אכן תגרום לך לרחף,ABA, בשאתה יודע שלא חוברת לשום חוטים, זו תהיה ראייה מספקת. אתה לא הולך להתחרט ולומר זהה טרייק. זה לא יהיה הוגן. אם בכחך אתה מרגיש, אתה צריך להגיד את זה **עכשווי** ונחשב על ניסוי אחר במקום".

אביו של הארי, פרופסור מייקל ורס-אוואנס, גלגל את עיניו. "בן, הארי."

"זאת, אימה, לפי התיאוריה שלך הפרופסור אמור להיות מסוגל לעשות את זה ואם זה לא יקרה, את תודיע שאתTeVעה. שום דבר על זה שקסם לא עובד אם אנשים ספוקניים לגביין או משה בזה."

סganית המנהל מינרואה מקונגאל צפה בהארי בהבעה מבולבלת. היא נראית מבשפתית למדי בגלומותיה השחוורות ובכובעה המחודד, אבל בשדיברה היא נשמעה רשמית וסקוטית, מה שלא התאים כלל למראה זהה. במבט ראשון היא נראית כמו שאמורה לצחוק מצחוק מרושע ולשים תינוקות בתוך קדרות, אבל כל הרושם נהרס ברגע שפתחה את הפה. "האם זה מספיק, מר פוטר?" היא אמרה. "שאתחיל להדגים?"

"**מספיק?** סביר להניח שלא", אמר הארי. "אבל לפחות זה **יעזור**. בבקשה, סganית המנהל."

"אתה יכול לקרוא לי פרופסור", היא אמרה, ואז, "**זינגרדיום לביוזקה**".

הארי הביט באבו.

"הא", אמר הארי.

אביו הביט בו חזרה. "הא", חזר אביו.

ואז פרופסור ורס-אוואנס החזיר מבט אל פרופסור מקונגאל. "טוב, את יכולה להוריד אותו עבשו".

הפרופסור החזירה את אביו בזיהירות לרצפה.

הארי העביר יד בשערו. אולי זה היה רק החלק המזרד בו שהוא משוכנע מראש, אבל... "זה קצת מאכזב", אמר הארי. "היהתי מצפה שעדכון על סמרק תצפית עם הסתרות אינפיניטיסימלית ילווה באירוע מנטלי דרמטי יותר –" הארי קטע את עצמו. אימה שלו, המבשפה ואפיילוABA שלו שוב תקעו בו את המבט **זהה**. "זאת אומרת, הגילוי שבלי האמונהות שלי שגויות".

באמת, זה היה אמור להיות דרמטי יותר. המוח שלו היה אמור לדורך לפחות את כל ההשערות הנוכחיות שלו על היקום, שאף אחת מהן לא התירה לדבר בזה לקרים. אבל במקום זאת נראה שהמוח שלו חשוב, **בסדיר**, **ראיתי מורה מהוגוורטס מנופפת בשרביט שלה וגורמת לאבא שלו להתרומם באוויר, מה עכשו?**

המכשפה חיבתה אליהם בחביבות, נראית משועשת למדוי. "אם תרצה הדגמה נוספת, מר פוטר?"

"את לא חייבת," אמר הארי. "ביצענו ניסוי מבריע. אבל..." הארי היסס. הוא לא הצליח לשנות בעצמו. בהחלט בנסיבות, הוא לא **אמור** לשנות בעצמו. זה בסדר גמור להיות סקרן. "מה עוד את יכולה לעשות?"

פרופסור מקונגנאל הפכה לחתוכלה.

הארי קרטע לאחרור בלי לחשוב. הוא נע בה מהר עד שمعد על ערמה תועה של ספרים ונחת על אחוריו בקורס חבטה רם. ידיו נשלחו מעה כדי לבלום את עצמו אך לא הגיעו בדיקות למקום הרצוי והוא חש דקירתה אזירה בכתפו בשמשקלו נחת בלי תמיכה.

חתוכלה המונמרת הקטנה הפכה מיד בחזרה לאישה עטויות גלים. "אני מתנצלת, מר פוטר," אמרה המכשפה בקול בן, אף שדוויות פיה התעללו לפניה מעלה. "הייתי צריבה להזהיר אותך."

הארי התבונם. הקול שלו יצא צרוד. **"את לא יכולה לעשות את זה!"**

"זה בסך הכל **שינוי צורה**," אמרה פרופסור מקונגנאל. "שינוי צורה של אינימאגוס, ליתר דיוק."

"את הפכת לחתוכלה! **חתוכלה קטנה!** הפרת את חוק שימור האנרגיה! זה לא סתם כל שרירותי, הוא נובע ישירות מהצורה של המילטוניין הקונטני! אם מותרים עליו זה הורס את האוניבראיות ואז מקבלים תקשורת על-אורית! וחוטלים הם **מסוככים!** תודעה אונושית לא יכולה פשוט לדמיין אנושומיה של חתול שלם ו... ואת כל הביווכימה של החתוכלה, ומה עם **הנוירולוגיה?** איך אפשר להמשיך **לחשוף** עם מוח של חתול?!"

השפתיים של פרופסור מקונגנאל התעללו עוד יותר. **"קסם."**

"קסם לא מספיק כדי לעשות את זה! צריך להיות אל!"

פרופסור מקונגנאל מצמצה. **"זו הפעם הראשונה שמשיחו קרא לי כך."**

ראיתו של הארי החלה להיטשטש בשעה שמהו התخيل להבין מה בדיק השתבש. כל הרעיון של יקום מאוחד בעל חוקים מתמטיים סדריים, זה מה שנדרק עבשו לפח; כל הרעיון של **פיזיקה**. שלושת אלפי שנה של פירוק בעיות גדולות ומורכבות לחלקים קטנים יותר, גילוי שהמודיקה של בובי הלכת היא אותה המנגינה של תפוח נופל, גילוי שהחוקים האמתיים הם אוניברסליים לחלוון ואין להם יוצאים מן הכלל בשום מקום והם מתבאים במתמטיקה פושטה השולעת בחלוקת הקטנים ביותר, **שלא לדבר על**giloi שה頓דעה היא המוח והמוח עשוי מנירוגונים, שהמוח הוא מה שעושה את האדם **מי שהוא** –

ואז אישת הפכה לחתוכלה והכול הלך.

מהה שאלות נאבקו על מקומן על שפתיו של הארי והמנצחת יצאה החוצה: "... ואיזה מין לחש זה **וינגרדיםם לביווסה?** מי ממציא את המילויים ללחשים האלו, ילדי גנו?"

"זה מספיק, מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל בקול חד, אף שעיניה ברקו בשעושוע מודחך. "אם אתה רוצה למדוד על עולם הקסמים, אני מציעה שנסים עם הנירית כדי שתוכל להתקבל להוגורטס."

"טוב", אמר הארי, המומ במקצת. הוא עשה סדר במחשבותיו. מצעד התבונה פשוט י策רך להתחיל מהתחלה, זה הכלול; השיטה הניסיונית עדין עדינה לרשותו, וזה היה הדבר החשוב. "אך איך אני מגיע להוגורטס?"

חוק חנוך נפלט מפה של פרופסור מקגונגל, אליו חולץ במלkichim.

"רק רגע, הארי", אמר אביו. "זכר למה לא הלבת לבית ספר עד עבשו? מה בוגע בעיה שלך?"
פרופסור מקגונגל הסתובבה אל מייקל. "בעיה שלך? במה מדובר?"

"אני לא ישן במו שצרים", אמר הארי. הוא נופף בידיו בחוסר אונים. "מחזר השינה שלי הוא בן עשרים ושש שעות. בכל יום אני הולך לשון שעתיים מאוחר יותר. אני לא יכול להירדם מוקדם יותר, ול마חרת אני הולך לשון עוד יותר מאוחר. עשר בלילה, שתיים-עשרה בלילה, שתיים בלילה, ארבעה לפנות בוקר, עד שאנו עובר את כל השעון. אפילו אם אני מנסה להתעורר מוקדם, זה לא משנה ואני גמור כל היום. זו הסיבה שלא הלבתי לבית ספר רגיל עד עבשו."

"אתה הסיבות", אמרה אמו. הארי נעצ בה מבט דעם.

מקגונגל פלטה המהום ארוך. "אני לא זכרת ששמעתי אי פעם על בעיה כזו... היא אמרה באטיות. "אני אבודק עם מdadם פומפרி אם היא McBirrie או Trufa." ואז פניה התבגרו. "לא, אני בטוחה שזאת לא תהיה בעיה – אני בבר אמצא פתרון בזמן. עבשו ספרו לי", מבטה התPEND שוב, "מהן הסיבות **האחרות**?"

הארי שיגר אל הוריו מבט דעם. "אני מתנגד מצפוני לחובת נוכחות בבית ספר. אני לא צריך לסבול בגלל בישולנה של מערכת חינוך קורשת לספק מורים או חומרה לימוד באיכות אפילו מינימלית."

שני הוריו של הארי געו בצחוק לслуша דבריו, אליו חשבו שבז הוא בדיחה אחת גדולת. "אה", אמר אביו בעיניהם בורקות, "از זו הסיבה שנשכת מורה למתמטיקה בשנה הראשונה שלך ביסודי".

"היא לא ידעה מה זה לוגרitem!"

"במובן", אמרה אמו. "לנשוך אותה הייתה תגובה מאוד בוגרת לך."

אביו של הארי הנהן. "מידניות שcola ביזור להתמודדות עם הבעיה של מורים שלא מבינים לוגריטמים."

"היתה בן שבע! במה שנים אתם עוד הולבים להזכיר את זה?"

"נכון", אמרה אמו באחדה, "אדם נושא **אתה** למתמטיקה ולעולם לא נותנים לו לשכוח מזה."

הארי פנה לפרופסור מקגונגל. "הנה! את רואה עם מה אני צריך להתמודד?"

"סלחו לי", אמרה פטוניה ונמלטה דרך הדלת האחורי אל הגינה, שמננה נשמעו בבירור צוחות הצחוק שלה.

"לא... אממם... לא", נראה באילו פרופסור מקוגנגל מתקשה לדבר מסיבה מסוימת, "לא ת Nashך אף מורה בהוגוורטס. האם זה ברור, מר פוטר?"

הاري הדעת פנים לעברה. "בסדרא, אני לא אנשך אף אחד שלא ינשך אותו קודם."

פרופסור מייקל ורס-אוואנס נאלץ גם הוא לעדוב את החדר לזמן קצר לאחר ששמע זאת.

"זבבן," נאנחה פרופסור מקוגנגל אחרי שהוריו של הארי נרגעו ושבו. "בהתחשב בנסיבות, בנסיבות עדיף שאמנע מלחת אותך לרכוש את חומריו הלימוד שלך עד יום או יומיים לפני תחילת הלימודים."

"מה? למה? הילדים האחרים כבר יודעים קסמים, לא? אני צריך להתחיל לסגור את הפער בבר עבשו!"

"תנווח דעתך, מר פוטר," השיבה פרופסור מקוגנגל, "הוגוורטס בהחלט מסוגל להתמודד עם לימוד הבסיס. ויש לי חשד, מר פוטר, שגם אתה אוטיר אוותך לבדוק למשך חמישים עם ספרי הלימוד שלך, אפילו ללא שרבייט, אני אחזר לבית הזה ואძען מבחש שפולט עשן סגול, מסביבו עיר נטוша ומגפה של זברות בוערות המטיילות אימה על מה שיישאר מאנגליה."

אביו ואמו של הארי הנהנו בתיאום מושלם.

"אימא! אבא!"

פרק 3

השווות המציגות לחלופות

אם ג'י קי רולינג שואלה אתכם על הסיפור הזה, אתם לא יודעים כלום.

"אבל איזה השאלה היא – מי?"

"אל אלוהים," אמר המוזג בשואה משקיף על הארי, "האם זה – האם ייתבע שזה – ?" הארי התאמץ מאוד להישען על הדלק של הקלחת הרותחת, אפילו שהדלק האמור הגיע לאזרע קצר הגבות שלו. לשאלה **בזאת** הגיע הטוב שביכולתו.

"האם אני – האם ייתבע שאני – אולי – אין לדעת – אם אני **לא** – אבל איזה השאלה היא – **מי?**"

"פלאי פלאים," לחש המוזג הזקן. "הארי פוטר... איזה בבוד."

הארי מצמצץ ואיזה התפעשת. "אכן כן. אתה חד אבחן; רוב האנשים לא מבינים את זה כל כך מהר – "

"זה מספיק," אמרה פרופסור מגונגל. אחיזתה בכתפו של הארי התחדשה. "אל תציק לידך, טום, כל העסוק הזה חדש לו."

"אבל זה הוא?" אמרה אישת זקנה בקול רועד. "זה הארי פוטר?" היא קמה מביבסה בקול חריקה.

"דורייס –" הדhairה פרופסור מגונגל. המבט הדזעם שהוא נעצה בכל הנוכחים היה מרתקיע בלבד אחד.

"אני רק רוצה ללחוץ את ידו," לחשה הזקנה. היא קדה עמוקות והושיטה יד מקומטת. הארי לחץ אותה בדיהורות, כשהוא מרגיש בלבול ואי-נוחות גדולים משחש או פעם. דמעות זלגו מעוני האישה וטפטו על ידיהם האחוות. "הנכבד שלי היה הילאי," היא לחשה לו. "מת בשבעים ותשעה. תודה לך, הארי פוטר. מזל שיש לנו אותך."

"בקשה," אמר הארי אוטומטית, ואיזה הפנה את ראשו ונעץ בפרופסור מגונגל מבט מפוחד ומתחנן.

פרופסור מגונגל רכעה ברגלה בחזקה בבדיקה שההמולה הכללית עמדה להתחילה. הרעש שהפיקה רגלה נתן להארי נקודת ייחוס חדשה למונח "מחריש אוזניים", וכולם קפאו במקומם. "אנחנו ממהרים," אמרה פרופסור מגונגל בקול שנשמע רגיל לחלוטין.

הם עדבו את הפאב בלי שום בעיות.

"פרופסור?" אמר הארי ברגע שבו היו בחצר. הוא התבונן לשאול מה קורה פה, אבל לרובה הפלא מצא את עצמו שואל שאלה שונה. "מי היה החיוור בפינה? זה עם העוויות בעין?"

"מה?" אמרה פרופסור מקונגנגל, שבסמעה מופתעת מעט; ייתכן שגם היא לא ציפתה לשאלת הדזאת. "זה היה פרופסור קווריננס קוירל. הוא לימד השנה התגוננות מפני כוחות האוּפָל בהוגוּרטס."

"היתה לי תחושה מוזרה שאני מביר אותו..." הארי שפשף את מצחו. "ושלא בדי שאלחץ את ידו." כמו לראות מישאו שהיה חבר, פעם, לפניו שמשהו השתבש נוראות... זה כלל לא היה המצב, אבל הארי לא הצליח למצוא את המילים המתאימות. "ומה היה... כל זה?"

פרופסור מקונגנגל נעצה בו מבט משונה. "מר פוטר... האם אתה יודע... כמה בדיק סיפרו לך... על האופן שבו מתו הוריך?"

הארי החזר לה מבט יציב. "ההורם שלי בראים ושלמים, והם תמיד סיירבו לדבר על איך ההורים **הגעטיים** שלי מתו. מכך אני מסיק שהה לא היה טוב."

"גאננות רואיה להערכה", אמרה פרופסור מקונגנגל. היא הנמיבה את קולה. "אם כי קצת כאב לי לשמעו אותך אומר זאת לך. לילי וג'ים היו חברים שלי."

הארי הפנה את מבטו הצד, מתבישי לפתח. "אני מצטער", הוא אמר בקול קטן. "אבל **יש** לי אבא ואימה. ואני יודע שאני פשוט אמלל את עצמי אם אשווה את המיציאות הדזאת לך... מהهو מושלם שבניתי בדמיון שלי."

"זה נIRON להפליא מצדך", אמרה פרופסור מקונגנגל בשקט. "אבל ההורים **הגעטיים** שלך מתו בגבורה בעודם מגנים עלייך."

מגנים עלייך?

משהו מוזר לפת את לבו של הארי. "מה באמת... קרה?"

פרופסור מקונגנגל נאנחה. שרבייטה טפה על מצחו של הארי וראייתו היטשטשה לרגע. "מעין הסואה", היא אמרה, "כדי שהה לא יקרה שוב עד שתהיה מוכן". ואז שרבייטה הבזיק שוב וטפה שלוש פעמיים על קיר לבנים...

...שבו נפער חור, אשר התפשט והתרחב ורעד עד שהפרק מעבר לקו שער ענק, שחשף שורה ארוכה של חנויות עם שלטים המפרטים קדרות וכבדי דרכונים.

הארי לא מצמצז. זה לא היה באילו מישאו הפרק מתאים לחתוול.

היו סוחרים שמכרו מגפי קופוץ ("עשויות מפלאבר אמיתי!") וגם "סכינים +3! מצלגות +2! בפות עם בונוס +4!" היו משקפיים שהפכו כל דבר שמסתכלים עליו לירוק ושורה של בורסאות מרופדות עם ביסא מפלט למקרי חירום.

ראשו של הארי המשיך להסתובב, באילו הוא מנסה להשתחרר מצווארו. זה היה במו לעבר פרק של חפצי הקסם בספר החוקים של **מבוכים ודרכונים מורחב** (הוא לא שיחק במשחק, אבל נהנה לקרוא את ספרי החוקים). להארי היה חשוב מאוד לא לפספס אף פריט שעמד למכירה, במקרה שהוא אחד מהשלושים הדרושים להשלמת מעגל אינסופי של **לחשי משאלת**.

ואז ראה הארי שהוא שגורם לו להתרחק מסגנית המנהל, באופן לגמרי לא מודע, וללבת ישירות לתוכן חנות בעלת חזית עשויה מלבנים בחולות עם שלוי ארד. הוא חזר למציאות רק בספרופסור מקונגנאל נעמדה ממש מולו.

"מר פוטר?" היא אמרה.

הארי מצמצז ואז הבין מה עשה. "אני מצטער! שכחתי לרגע שאני איתך ולא עם המשפחה שלי." הארי החווה לעבר חלון הראווה, שהציגאות בוערות שזהרו באור בוהק ועם זאת מרוחק אשר יצר את המילוי **סיקסם ספרים סגנוניים**. "בשעתה עובר ליד חנות ספרים שמעולם לא ביקרת בה, אתה חייב להיבננס ולבדוק מה יש בה. זה חוק משפחתי."

"זה הדברabi ריבנקלו ששמעתי."

"מה?"

"שום דבר. מר פוטר, הצעד הראשון שלנו הוא ביקור בגרינגווטס, הבנק של עולם הקוסמים. הבסתה של המשפחה **האנטית** שלך נמצאת שם, עם הירושה שהשאירו לך ההורים **האנטיים** שלך, ואתה צטרך בספר ל��נות ציוד לבית הספר." היא נאנחה. "ואפשר, אולי, להסביר גם על סכום מסוים של בספר ל��נית ספרים. אם כי אולי כדאי שתחבה עם זה קצת. בהוגו רוטס יש ספרייה נרחבת למדי המוקדשת לנושאים קוסמיים. ובמגדל שבו אני חוותה מאוד שטגור יש ספרייה נפרדת, מקיפה עוד יותר. סביר להניח שבפל ספר שתקינה עבשו בבר קיימ בספרייה."

הארי הננה והם המשיכו הלאה.

"שלא תביני אותי לא נבון, זו הסחת דעת **מעולה**", אמר הארי, ראשו מושך להסתובב, "בנראהabi טובה שימושו ניסה עליי אי פעם, אבל אל תהשבי ששכחתי מהשicha שמצופה לנו."

פרופסור מקונגנאל נאנחה. "ייתכן שהויריך – או אמר בכל אופן – נגגו בחוכמה ששבחו לא לספר לך."

"אד היות מעדיפה שאמשיך להיות בבעורתי? יש פגם מסוים בתוכנית הזאת, פרופסור מקונגנאל."

"אני מניחה שזה די חסר טעם," אמרה המבשפה בקול עצור, "בשביל אחד ברחווב יכול לספר לך את הסיפור. בסדר גמור."

והיא סיפרה לו על זה שאין לנקוב בשמו, אדון האופל, וולדמורט.

"וולדמורט?" לחש הארי. זה היה אמרור להיות מצחיק, אבל זה לא היה. השם בער בתחשוה של קור, חסר רחמים, צלול ביהלום, פטיש מטינניים טהור הנוחת על סדן בשר ודם. צמרמותרacha זהה בארי ברגע שאמר את המילה והוא החליט בו במקום להשתמש במונחים בטוחים יותר, כמו "אתה יודע מי".

אדון האופל השתוול בבריטניה הקסומה במו זאב פראי שסייע וביתר את מrank חייו היום-יום שלו. מדיניות אחרות פכו את ידיהן אבל היסטו להתערב, בין אם מאדישות אנטוכית ובין אם מפחד פשוט, מכיוון שהראושונה מבינהה שהיא מתנגדת לאדון האופל הייתה הופכת את שלוחתה למטרה הבאה של שליטון האימה שלו.

(אפקט הצופה מהצד, חשב הארי, בזוכרו את הניסוי של לטן ודארלי שהראה שלאדם יש סיבובי גבוה יותר לקבל עדשה אם הוא חווה התקף אפילפטי בנוכחות אדם אחד מאשר בנוכחות שלושה אנשים. **פיזור אחריות – כל אחד מקווה שימושו אחר יהיה הראשון לפעול**.)

ocabli המות הלבו בעקבות אדון האופל והוא חוד החנית שלו,ocabli פגרים שניקרו בפצעים או נחשים שהביסו והחלישו.ocabli המות לא היו נוראים כמו אדון האופל, אבל הם היו נוראים והם היו רבים. ולחשותם שלocabli המות לא עמדו רק שרבייטים; היו בשורותיהם גם הון וכוח פוליטי וסודות ששימשו לשחיטה, שתרמו ככל לSTITOK קהילה שניסתה להגן על עצמה.

UTHONAI ז肯 ומכובד, ירמי וibel, קראו להעלאת מסים ולגיוס חובה. הוא דעך שהבסורד שהרבבים משתוחחים בפחד מפני המעטים. העור שלו, רק העור שלו, נמצא ממוסמר לקיר חדר המערבת בבוקר המחרת, לצד עורותיה של אשתו ושתי בנותיו. ככלים ייחלו שימושו ייעשה, ואיש לא העד להיות זה שיציע ذات. הם ידעושמי שהבי יבלוט יהפרק לדוגמה הבאה.

עד שםותיהם של ג'ים ולילי הגיעו לראש הרשימה.

ושני אלו היו הולכים אל מותם עם שרבייטם בידם ולא חרצה על הבחירה שעשו, מכיוון שהם היו גיבורים אמיתיים; אלא שהיה להם יلد, בנים התינוק הארי פוטר.

דמותו נקו בעיניו של הארי. הוא ניגב אותו בבעס או אולי בייאוש. **לא הכרתי את האנשים האלה, לא באמת, הם לא ההורים שלי עבשווין, אין טעם להיות עצוב בגלם –**

בשהاري סיימ להתייחס לתוך גלים מותה של המבשפה, הוא הרים את מבטו והרגיש מעט טוב יותר בראשו דמאות גם בעיניה של פרופסור מגונגל.

"**איך קרה?**" אמר הארי, קולו רועד.

"אדון האופל הגיע למכתש גודרייך," אמרה פרופסור מגונגל בלחשיה. "היתם אמורים להיות מוסתרים, אבל בגדו בכם. אדון האופל הרג את ג'ים והוא הרג את לילי, ולבסוף הוא הגיע אליו, לעריסה שלו. הוא הטיל עלייך את הקלה ההורגת, ושם זה נגמר. הקלה ההורגת עשויה משנאה טהורה ופוגעת ישירות בנשמה, מנתקת אותה מהגוף. אי אפשר לחסום אותה, וכי שהיא פוגעת בו מות. אבל אתה שרדת. אתה האדם היחיד שרד אי פעם. הקלה ההורגת ניתזה מכך בחזרה אל אדון האופל והותירה אחריה רק את גופתו החורוכה וצלקת על המצח שלך. הסיטוט הסתיים והיינו חופשיים. זו, הארי פוטר, הסיבה שאנשים רוצחים לראות את הצלקת שעלה מצחך ולהחוץ את ידך."

סופת הבקבכי שטפה את הארי בילתה את כל דמעותיו; הוא לא היה מסוגל לבכות שוב. הוא היה מרוקן.

(ובמקרים שבהם באחרוי תודעתו נשמע צליל קטנעה של הבלבול, תחושה שימושו לא בסדר בסיפור הדזה; וזה היה אמרו להיות חלק מהאמונות של הארי, לשום לב לציליל הקלוש הזה, אבל דעתו הייתה מוסחת. שהרי זהו בכלל עצוב שבדוק ברגע שבו אתה זקוק ביותר לאמנות ברציונליסט, חזקה עלייך שתשבח אותה).

הארי התרתק ממותנה של פרופסור מקגונגל. "אני – צריך לחשב על זה," הוא אמר בニיסיון לשלוט בקולו. הוא בהה בנעליו. "אםمم... את יכולה לקרוא להם ההורים שלי, אם את רוצה. את לא חייבת לומר 'הורים גנטיים' או משהו כזה. אין בעצם סיבה שלא יוכלו להיות לי שתי אימהות ושני אבות."

שומם קול לא נשמע מביוונה של פרופסור מקגונגל.

והם הלכו יחד בדממה, עד שניצבו מול בניין לבן גדול עם דלתות ארד עצומות שמעליהם היו חקוקות המילים "**בנק גריינטס**".

פרק 4

השערת השוק הייעיל

גילוי נאות: ג'י קי רולינג מסתבלת עליהםן המוקם בו היא מhabה, לנצח בריך בין העולמות.
הurret הסופר: כפי שאחרים העירו, הספרים המקוריים אינם עקובים בבודה הקנייה של מטבח האוניה. אני
בוחר ערך עקובי ודבק בו. חמץ פאונד סטראילינג לאוניה אחת לא מתישב עם מחיר של 7 אוניות לשרביט
בשיש ילדים שנאלצים להשתמש בשרביטים יד שנייה.

"השתלטות על העולם זה מונח בך מבוער, אני מעדיף לקרוא לזה אופטימיזציה העולם".

ערמות של אוניות זהב. גבעות של חרמשי בסף. הרים של גוזי נחשות.
הארי עומד בפה פעור ובהה בכספת של המשפחה שלו. היו לו בך הרבה שאלות עד שלא ידע איך
להתחילה.

מחוץ לדלת הכספת צפחה בו פרופסור מגונגל, נשענת על הקיר בביבול באגביות, אבל עיניה היו דרכות.
טוב, זה היה הגיוני. ערמה ענקית של מטבחות זהב היא מבחן אופי טהור בך עד שהוא ממש
ארכיטיפי.

"אם המטבחות עשויים מהמתbatch טהורה?" אמר הארי לבסוף.

"מה?" סין גרייפהוק הגובלין, שהמתין ליד הדלת. "אתה מטייל ספק ביושר של גרינגורטס, מר
פוטר-אוואנס-ורס?"

"לא," אמר הארי בהיסח הדעת, "ممש לא, סליחה אם זה נשמע בכہ, אדון. פשוט אין לי שום מושג איך
עובדת השיטה הפיננסית שלכם. אני שואל אם באופן בללי אוניות עשויות מזהב טהור."

"במובן," אמר גרייפהוק.

"ובכל אחד יכול לטעו מטבחות או שהם מונפקים על ידי מונופול שמרוויח בך סניוראץ'?"
"מה?" אמרה פרופסור מגונגל.

جريיפהוק גיחך וחשף שניינים חדות. "רק שוטה יבטיח במטבח שלא נטע על ידי גובלינים!"
"במילים אחרות," אמר הארי, "המטבחות לא אמורים להיות שוויים יותר מהמתbatch שממנה הם עשויים?"
جريיפהוק בחה בהاري. פרופסור מגונגל נראתה מבולבלת.

"זאת אומרת, נניח שהייתי מגיע לפה עם טון של בספ טהור. היו יכולים לעשות לי ממנה טון של חרמשים?"

"תמורה عملה, מר פוטר-אונגאנס-ורס." הגובלין הביט בו בעיניו נוצצות. "תמורה عملה מסוימת. אבל איפה תמצא טון של בספ טהור, אני תזהה?"

"דיברתי באופן היפותטי," אמר הארי. **כרגע, בכלל אוףן.** "אז... איזו عملה תדרשו, בחלוקת מהמשקל **הבולל?**"

עיניו של גרייפהוק היו דרכות. "אני אצטרך להיוועץ בממוניים עליי..."

"תן לי השורה פרואה. אני לא אחיב את גריינגוטס במספר זהה."

"אחת חלקו שתים-עשרה יהיה תשלום הוגן תמורה הטבעה."

הארי הנהן. "תודה רבה לך, מר גרייפהוק."

אך לא רק **שכלכלת הקוסמים מופרצת לחולstein מכלכלת המוגלים**, אף אחד פה אפילו לא שמע על **ארבייטראז'**. לבבלה הגדולה יותר של המוגלים היה יחס המרה משתנה של זהב לבספ, ובכן בכל פעם שיחס הזהב לבספ בכלכלת המוגלים סטה ביותר מ-5% מהמשקל של שבעה-עשר חרמשים לאוניה אחת, הבהיר או בספ היו אמורים להתנקז מכלכלת הקוסמים עד שלא היה ניתן לשמור את יחס המרה. אדם היה יכול להביא טון של בספ טהור, להמיר אותו לחרמשים (ולשלם 5%), להמיר את החרמשים לאוניות, לקחת את הזהב לעולם המוגלים, להמיר אותו לבמות גдолה יותר של בספ טהור ממה שהיא לו בהתחלה וחוזר חלילה.

יחס המוגלי בין זהב לבספ הוא לא משאו במו חמישים לאחד? על כל פנים, הארי לא חשב שהוא שבע-עשרה. ונראה שמטבעות הבספ בכלל **קטניות יותר** ממטבעות הזהב.

מצד שני, הארי הרி עמד בבנק שאחセン את בספם של קוחותיו בכיסופות מלאות במטבעות זהב הנשמרות על ידי דרקונים, והם היו חייבים לבוא ולהוציא מטבעות מהכפסת שלהם בכל פעם שרצוו לבזבז בספ. סביר מאוד להניח שהפרטים המדוייקים של שימוש **באrbiteraz'** ליעול השוק יעברו להם מעל הראש. הוא התפתחה להעיר הערות מתחबמות על חוסר התচבום של המערכת הפיננסית שלהם...

אבל הדבר העצוב הוא שהדריך שלהם נראאה עדיפה.

במחשבה נוספת, קרן גידור אחת מוצלחת תוכל בגראה לknoot את כל עולם הקוסמים בתוך שבוע. הארי תייק את הרעיון הזה במוחו לשימוש עתידי למקרה שאי פעם ייגמר לו הבספ או שייהה לו שבוע חופשי.

ביןתיים נראה שערכות הזהב הענקיות בכיספת משפחת פוטר אמורויות להספיק לצרכיו בזמן הקרוב.

הארי דשדש קדימה והחל להרים מטבעות זהב בידו האחת ולהניח אותם בידו האחרת.

בשಗיע לעשרים, פרופסור מקגונגל השתעלה. "אני חושבת שזה די והוא בדי לשלם על ציוד בית הספר, מר פוטר."

"מה?" אמר הארי, ראשו במקום אחר. "שנויות אחת, אני עושה חישוב פרמי."

"אתה עושה מה?" אמרה פרופסור מקונגאל, שנשמעה מעט מודאגת.

"זה מושג מתמטי. שנקרא על שם אַנְרֵיקוֹ פָּרְמִי. שיטה לאמוד מספרים בראש..."

עשרים אוניות שוקלות עשרה קילוגרם, בערך? זהב שווה, מה, עשרה אלפיים פאונד לkilוגרם? איז אונייה שווה בערך חמישים פאונד... ערכות הזהב נראות אליו הן בגובה של שישים מטרים וברוחב של עשרים מטרים בכל אחד ממדי הבסיס, ורימה היא בצורה פירמידה, ולבן היא תהיה בערך שליש מטיבה. שמונה אלפיים אוניות לערימה, פחות או יותר, ויש בערך חמיש ערמות בגודל זהה, איז ארבעים אלף אוניות או שני מיליון פאונד.

לא רע. הארי חיך בסיפוק קודר. חבלי שהוא באמצע גילוי עולם חדש ומדחים של קסם ואינו יכול להקדיש את זמנו לגילוי עולם חדש ומדחים של עשר, דבר שחייב פרמי מהיר הבטיח לו שהוא בערך פי מיליארד פחות מעניין.

ועדיין, זו הפעם האחרונה שאני מכashed שא תמורה פאונד עלווב אחד.

הארי הפנה את גבו לערמת הבספ' הענקית. "סליחה שאני שואל, פרופסור מקונגאל, אבל אני מבין שההורים שלי היו בשנות העשרים שלהם בשם מתו. זה רגיל בעולם הקוסמי שיש לזוג צער בזאת של בסוף בבספת שלו?" אם כן, כוס תה בטח עולה חמשת אלפיים פאונד. חוק מספר אחת בבלבלה: אי אפשר לאכול בספ'.

פרופסור מקונגאל הנידה בראשה. "אבייך היה היורש האחרון של משפחה עתיקה, מר פוטר. ייתכן גם..." המבשפה היססה. "שחלק מהבספ' הזה עשוי להיות הפרטים על ראשו של אתה יודע מי, שהוצעו למי שהוא... אממם... למי שיביס אותו. או שאולי בספר הפרטים הללו עוד לא נאספו. אני לא בטוחה."

"משמעות..." אמר הארי לאטו. "از חלק מזה הוא באמת, שלי במובן מסוים. בלומר, אני הרווחתי אותו. בערך. אולי. אפילו אם אני לא ذובר את זה." אצבעותיו של הארי טפחו על מבניםיו. "ולבן אני מרגיש פחות אשם לבזבז חלק צער ממני! אל תיבהל, פרופסור מקונגאל!"

"מר פוטר! אתה��יין, ובכדה תורשה לבצע רק מшибות סבירות מה—"

"אני ממש بعد מшибות סבירות! אני לגמר בקטע של זירות פיסקלית ודחיתת סיופוקים! אבל בן ראייתי בדרך דברים שיהיו רכישות הגיוניות ובוגרות..."

הארי לבד את מבטה של פרופסור מקונגאל ופצח בתחרות מצומצמים אילמת.

"במו מה?" אמרה לבסוף פרופסור מקונגאל.

"תיבות חפצים שגדלות יותר מבפנים מאשר מבחוץ?"

פרופסור מקונגאל הביטה בו בפנים חמורות סבר. "הן יקרות **מאוד**, מר פוטר!"

"כן, אבל –" הפסיק הארי. "אני בטוח שבשאהיה מבוגר ארצה תיבת בזאת. ויש לי מספיק בסוף לKENOT איתה. מבחינה לוגית, זה הגיוני לא פחות לKENOT אותה כבר עבשו ולהתחליל להשתמש בה מיד. זה אותו בסוף בכל מקרה, נכון? זאת אומרת, **היתם רוצה** לKENOT תיבת חפצים טוביה, **עם הרבה מקום** בפנים, מספיק טובה כדי שלא אצטרך לKENOT אחת טובה יותר אחר כך...". קולו של הארי דעך, מלא תקווה.

מבטה של פרופסור מקגונגל נותר יציב. "ומה בבדיקה **תשימ** בתוך תיבת בזאת, מר פוטר –"

"**ספרים**".

"במובןו, "ナンחה פרופסור מקגונגל.

"היות צריבה בספר **לי הרבה קודם** שחפץ קסם בזה קיים! ושאני יכול להרשות לעצמי אחד בזה! עבשו באו שלי ואני נצטרך לבנות את היוםיים הקורובים בחיפוש **מטוורף** אחרי ספרי לימוד ישנים בכל חנויות הספרים המשומשים כדי שתהיה לי ספריית מדעים ראוי לשמה בהוגוורטס – ואולי גם אוסף קטן של ספרי מדע בדיוני, אם אפשרות להרכיב משהו ראוי לשמו ממדפי המציגות. או אפילו יותר טוב, אני יכול להמתיק את העסקה עוד יותר, בסדר? רק חני לי לKENOT –"

"**מר פוטר!** אתה חושב שאתה יכול **לשחזר** אותו?"

"מה? **לא!** לא בכח! אני רק אומר שבית הספר יכול לשמור לעצמו חלק מהספרים שאביה, אם תחשבי שהוא מתוכם יהיה תוספת טובה לספרייה. אני הולך לKENOT אותם בזול, **ואני** רק רוצה שהם יהיו זמינים לי. זה בסדר לשחזר אנשים עם **ספרים**, נכון? זאת –"

"מסורת משפחתית."

"כן, בבדיקה."

כל גופה של פרופסור מקגונגל התרכה ובתפיה השתווחה בתוך גלימותיה השחורות. "למרות רצוני העז, איןני יכולה להתבחש להיגון שבדבורי. ארשה לך למשוך מהה אוניות נוספות, מר פוטר." היאナンחה שוב. "אני **יודעת** שאתה רצית על כך, אבל אני עושים את זה בכל זאת."

"זאת הגישה הנכונה! והאם 'נרטיק עור מוק' עושה מה שאתה חושב שהוא עושה?"

"הרבה פחות מתייבת", אמרה המבשפה בהסתיגות גלויה, "אבל... נרטיק מעור מוק עם לחש אחזור ולחש הרחבה סמוני יכול לשמור בתוכו מספר חפצים עד שניים שהפקיד אותם שלוף אותם –"

"כן! אני בהחלט צריך גם אחד בזה! זה יהיה כמו פאוץ' – על של מדיהיות אולטימטיבית! כמו גgorah האביזרים האינסופית של באטמן! מי צריך אולר שוויצרי – אני יכול להחזיק שם ערבת כלים שלמה! או **ספרים!** אני אוכל לקחת אותי לכל מקום את שלושת הספרים העיקריים שאני קורא ופשוט לשלווף אחד ברגע שאתה! אני לעולם לא יכול לשבץ אפילו דקה מזמן! מה את אומרת, פרופסור מקגונגל? זה למען ידוע קרייה בקרב ילדים, המטרה הנעה מובל."

"... בסדר, אתה יכול להוסיף עוד עשר אוניות."

גראיפהhook שיגר אל הארי מבט של בבוד אמיתתי, אולי אפילו הערכה גלויה.

"ואולי קצת בסוף לבזבוזים, כמו שאמרת קודם. נדמה לי שראיתי עוד איזה דבר או שניים שאולי ארצתה לאחسن בונרטיק זהה".

"אל תתגרה במדל, מר פוטר."

"אווי נו, פרופסור מקונגנגל, למה לקלקל לי את הביך? הרי זהו יום **מאושר**, שבו אני מגלה כל מה שקסם יכול לעשות בפעם הראשונה! למה לשחק את תפקיד המבוגר הצעוף בשבמוקום זה את יכולת לחיין ולהיזכר בילדותך התמיימה ולראות את הבעת העונג המופיע על פנימי הצעירות בשאני קונה כמה צעוצעים בעזרת חלק זניח מההון שהרוויחתי בהבשת הקוסם הנורא ביותר שבריטניה הקסומה ידעה מעודה, לא שאני מאישים אותך בכפיות טובה או משחו, אבל עדיין, מה הם מהם צעוצעים בהשוואה לזה?"

"אתה", נהמה פרופסור מקונגנגל. על פניה הייתה נסוכה הבעה בה נוראה ומידרת אימה עד שהארי פלט צוחקה קטנה, מעד לאחר על ערמה גדולה של מטבעות זהב והשתטח עליהם בקהל צלצול גדול. גראיפהhook גאנח וכיסה את פניו בידו. "היהתי עוזה שירות גדול לעולם הקוסמים, מר פוטר, אילו הייתי נועלת אותך בבספת הדעת ומשאירת אותך פה".

והם יצאו ממש ללא בעיות נוספות.

פרק 5

טעות הייחוס הבסיסית

ג'י קי רולינג נועצת בכם את עיניה. האם אתה יכול להרגיש את עיניה מונחות עליך? היא קוראת את מחשבותיך בעדרת שימוש בקרני הרולינג שלה.

בהתחשב בסביבתו, היהת נוכח התערבות על-טבעית למעןו כדי שהיא לו את חוש המוסר שלו.

חנות המוק הייתה חנות קטנה וסובת לב (ישנם אף שהיו אמורים מקסימה). היא הסתירה מאחוריו דוכן ירקות, שניצב מאחורי חנות כפפות כסומות, שעמדה בסמעה שהתפילה מרוחב צדי של סמטת דיאנון. לרוב האכדבה, המוכרת לא הייתה מבשפה זקנה ומצוקת, אלא בחורה לחוצה למראה, לבושה בגלימות צהובות דהויות. ברגע היא החזיקה נרתיק סופר מוקזק QX , שקדם המכירה שלו היה שפה מתרחבת בנוסף לחש הרחבה סטומה: היה ניתן להבניס לתובו גם דברים גדולים, אם כי הנפח הכלול עדין היה מוגבל.

הاري **החקש** לבוא לבאן מיד, לפני הכל – התעקש עד כמה שצפוי שיבול מבלתי לעורר את חודה של פרופסור מקגונגל. להاري היה משה צריך להבין לרתקם בהקדם האפשרי. זה לא היה שיקק האוניות שפרופסור מקגונגל הרשותה לו למשוך מגירגוטס, אלא כל שאר האוניות שהاري דחף לכיסו בחשי אחרי שנפל על ערמת מטבעות זהב. הנפילה עצמה הייתה תאונה, אבל הاري לא היה אדם שיבור להזדמנות להתבזבז... אם כי היה נכון יותר לומר שהדבר קרה בלהט הרגע. מאותו רגע, הاري החזיק בסרבול את שיקק האוניות שהורשה למשוך בצד לביס מכנסיו, כדי שבכל הצלצלים יגיעו מהכיוון הנכון.

עדין נותרה השאלה איך יעביר את המטבעות **האוחרים** לרתקם מבלתי להיתפס. מטבעות הזהב אמנים היו שלו, אבל הם עדין היו גנובים – גנובים עצמוני? גזולים מעצמו?

הاري הפנה את מבטו מנרתיק הסופר מוקזק אל הדלפק שלפניו. "אני יכול לנסות אותו Katz? כדי לוודא שהוא עובד... אממם... במו שצרייך?" הוא פער את עיניו בהבעה של תמיינות ילדותית ושובבה.

כצפיו, אחרי עשר פעמים שבהן הוא הבניס את שיקק המטבעות לתוכן הנרתיק, שלח יד פנימה, לחש "שיקק זהב" והוציא את השיקק, פרופסור מקגונגל התרחקה Katz ועברה לבחון במה מהפריטים האחרים בחנות והמוכרת פנתה לצפות בה.

הاري שמט את שיקק הזהב מידו **השמאלות** אל נרתיק עור המוק; ידו **הימנית** יצאה מכיסו קМОצה בחוזקה סביר במה ממטבעות הזהב, נתחה לתוכו נרתיק עור המוק, שטעה את האוניות, והוציאה (בלחישת "שיקק זהב") את השיקק המקורי. ואז חזר השיקק אל ידו **השמאלית**, ממנו נשט שוב, **וידוחמנית** נשלחה שוב אל ביסו...

פרופסור מקגונגל הביטה בו פעם אחת, אבל הاري הצליח להימנע מלקפוא במקומו או להירגע, ולא נראה שהוא הבחינה במשהו. אם כי אף פעם אי אפשר באמת לדעת בשמודבר במבוגרים בעלי חוש הומור. נדרשו שלוש חזרות כדי להשלים את המלאכה, והاري העירך שהצליח לגנוב מעצמו בערך שלושים אוניות.

הארי התוישר, מחה מעט דיעה ממצחו, ונשף. "אני אקנה אותו, תודה."

בשהاري ופרופסור מקגונגל יצאו מדלת החנות היו בחזקתו חמש-עשרה אוניות פרטיות (בפלילים ממחירו של שרביט קוסמים, אך מתברר) ונרתיק סופר מוק X1Q3 אחד יותר. הדלת הצמיחה יד ונופפה להם לשולם בצתתם בצורה שעוררה בהاري בחילה קלה.

ואז, לروع המזל...

"אתה **באמת** הארוי פוטר?" לחש הז肯, דמעה ענקית ייחידה מחליקה במורוד לחיו. "לא הייתה משקר בוגע לדבר בזה, נכון? פשוט שמעתי שלא **באמת** שרדת את הקלה ההורגת ושזאת הסיבה שאף אחד לא שמע מכך מכך".

...נראה שלחץ ההסואה של פרופסור מקגונגל עבד פחות טוב על קוסמים מנוסים יותר.

פרופסור מקגונגל הנicha יד על בתפו של הארוי ומשבה אותו לתוך הסמטה הקרה ביותר ברגע ששמעה "הארוי פוטר?". הז肯 בא בעקבותיהם, אבל לפחות נראתה שאף אחד אחר לא שמע.

הארי שkel את השאלה. האם הוא **באמת** הארוי פוטר? "אני יודע רק מה שאמרו לי אחרים," אמר הארוי. "זה לא באילו אני זוכך את הלידה שלי." ידו רפרפה על מצחו. "תמיד היה לי את הצלקת הדעת, ותמיד אמרו לישמי הוא הארוי פוטר. אבל," אמר הארוי לאחר מחשבה, "אם כבר קיימות ראיות מספיקות כדי לחשוד בקיומה של קנוינה, היה אפשר באותה מידה למצוא יתום אחר ולגדלו אותו להאמין שהוא הארוי פוטר –"

פרופסור מקגונגל הנicha יד על פניה בתסכול. "אתה נראה כמעט בדיק במו שאביך, ג'יימס, נראה בשנותך הראשונות בהוגוורטס. ואני יכול להעיד על סמרק **אישיות בלבד** שאתה קרוב משפחתו של הפגע מגרייפינדור."

"**גם היא יכולה להיות מעורבת,**" ציין הארוי.

"לא," רעד קולו של האיש הז肯. "היא צודקת. ירשת את העיניים של אימה שלך."

"הממם." הארוי קימט את מצחו. "**גם אתה יכול להיות מעורב –**

"**מספיק,** מר פוטר."

הז肯 הרים את ידו באילו כדי לגעת בהاري, אבל עד שמט אותה. "אני פשוט שמח שאתה בחיים," הוא מלמל. "תודה לך, הארוי פוטר. תודה על מה שעשית... אעוזב אותך לנפשך עכשו."

ומכל הלהיבת שלו נקש לאטו בעודו יוצא מהסמטה לרחוב הראשי של סמטה דייגון.

הפרופסור הביטה סביבה, מבטה מתח וקודר. הארוי הביט סביבו אוטומטית, אבל נראה שאין בסמטה דבר פרט לעלים יבשים, ומהפכת המוביל לסמטה דייגון נשקפו רק עובי או רוח החולפים במהירות.

לבסוף נראה שפרופסור מקגונגל נרגעה. "זה לא היה לעוניין, מר פוטר," היא אמרה בקול נמוך. "אני יודעת שאתה לא רגיל לזה, אבל אנשים **באמת** אוהבים אותך. תהיה נחמד אליהם, בבקשה."

הארי השפיל מבט אל נעליו. "هم לא צריכים", הוא אמר בשםץ מרירות. "לאהוב אותך, זאת אומרת."

"אתה הצלת אותם מأتה יודע מי?", אמרה פרופסור מקגונגל. "למה שהם לא יאהבו אותך?"

הארי הרים את מבטו אל פניה חמורות הסבר של המבשפה שניבטו אליו מתחת לבובעה המחודד ונאנח. "בטח אין סיכוי שאם אגיד '*טעות הייחוס הבסיסית*' יהיה לך מושג מה זה אומר."

"נכוון", אמרה הפרופסור במבטא הסקוטי המוקפֶּד שלו, "אבל אני מך, מר פוטר, האר את עינויי."

"از בכיה..." אמר הארי, כשהוא מנסה ביןתיים לחשב איך לתקן את פיסת המדע המוגלגי הספציפית הזאת. "נניח שתת מגיעה לעובודה ורואה את אחד העמיטים שלך בועט בשולחן. את חושבת, 'אייזה אדם עצבני הוא'. העמית שלך חושב על זה שבדרך לעובודה מישחו נתקל בו ודוחף אותו על קיר ואז צעק עליו. כל אחד היה בועס על דבר זהה, הוא חושב. בשאנחנו מסתבלים על אחרים אנחנו רואים תכונות אופי שמסבירים את הפעולות שלהם, אבל בשאנחנו מסתבלים על עצמנו אנחנו רואים נסיבות שמסבירות את הפעולות שלנו. לסייעים של אנשים יש היגיון פנימי מבחינתם, בתוכם, אבל אנחנו לא רואים את חוויות העבר של אנשים מרחפות באוויר מאחוריהם. אנחנו רואים אותם רק בסיטואציה אחת ולא רואים איך הם היו מתנהגים בסיטואציה אחרת. ולבן טעות הייחוס הבסיסית היא שאנחנו מסבירים באמצעות תכונות קבועות ומתחשבות בדברים שאפשר להסביר טוב יותר באמצעות נסיבות וקשר". היו כמה ניסויים אלגנטיים שאוששו את דבריו, אבל הארי לא התכוון להרחיב בנושא.

גבותיה של המבשפה התרוממו מתחת לשולי כובעה. "נראה לי שאני מבינה..." לאטה פרופסור מקגונגל.
"אבל איך זה קשור אליו?"

הארי בועט בקייר הלבנים חזק מספיק כדי שהרגל שלו תcabב. "אנשים חושבים שהצלתי אותם מאת-יודעת-מי כי אני אייזה לוחם חזק של האור."

"זה שבכחו להביס את אדון האופל..." מלמלה המבשפה, אירוניה מוזרה מסוכה בקולה.

"כן", אמר הארי, תסבול ורוגז נלחמים בתוכו, "באליו השמדתי את אדון האופל כי יש בי אייזו תכונה קבועה ומתחשבת של השמדת-אדון-האופל. הייתי בן חמישה-עשר חודשים! אני לא יודע מה קרה, אבל הiyichi משער שהה קשור, כמו שאמריתם, לתנאים סביבתיים משתנים. בUCH לא לאיישות שלי. אנשים לא אהביהם אותי; הם אפילו לא שמים לב אליו, הם רק רוצחים להחזיק ידיים עם הסבר גרווע". הארי עצר והביט בפרופסור מקגונגל. "אולי אתה יודעת מה באמת קרה?"

"האמת שגבשתי רעיון..." אמרה פרופסור מקגונגל. "אחרי שפגשתי אותך, זאת אומרת."

"כן?"

"גברת על אדון האופל בכך הייתה נורא יותר ממנה ושרدت את הקלה ההורגת בכך שהיה נורא יותר ממוהו".

"מצחיק מאד". הארי בועט שוב בקייר.

פרופסור מקונגאל צחקה צחוק חרישי. "בוא נלך עבשו למאדים מלקין. חוששתני שבגדיו המוגלגים שלו מושבים תשומת לב."

הם נתקלו בעודם שבני דורשי שלומות בדרכם.

ל"גlimot adam malkin" הייתה חזית משעמתה למדי, העשויה מלבנים אדומות רגילות, וחולנות ראווה מזכוכית שהציגו גלים שחומות פשוטות. לא גלים זהרו או השתו או הסתובבו או פלו כרנויים מזרות שחדרו דרך חולצות של אנשים ודגדגו אותם. רק גלים שחומות פשוטות, זה כל מה שהיא אפשר לראות מבעד לחלון הראווה. הדלת הייתה פתוחה לרווחה, באילו כדי להצהיר שבאן אין סודות ואין מה להסתור.

"אני אלך לבמה דקוט בזמן שימדדו אותו בשבייל הגlimot slack", אמרה פרופסור מקונגאל. "זה בסדר מצדך, מר פוטר?"

האריה הננה. הוא שנא קנית בגדים בכל לבו ולא היה יכול להאשים את המבשפה המבוגרת על שהרגישה ברק בעצמה.

השרביט של פרופסור מקונגאל הגיע משרוללה ונתקל קלות על ראשו של האריה. "ומכיוון שאתה צריך להיות ברור לחושיה של adam malkin, אסור את לחש ההנגזה."

"אה..." אמר האריה. זה בן הדאג אותו מעט; הוא עדין לא התרגל לכל עניין 'האריה פוטר' הזה.

"מאדים מלקין למדה איתי בהוגו-רטס", אמרה מקונגאל. "כבר אז היא הייתה אחד האנשים הבכירים שחברתי. היא לא תניד עפוף גם אם אתה יודע מי בלבבך ובעצמך ייבנס לחנותה שלה." אמרה מקונגאל, בקול אפוף נסובלגיה ואישור. "מאדים מלקין לא תטריד אותו והוא לא תיתן לאף אחר להטריד אותו".

"ולאן את הולכת?" שאל האריה. "רק במקרה ש... באילו... משהו באמת יקרה."

מקונגאל נעה בהאריה מבט בוחן. "אני הולכת לשם", היא אמרה והצביעה על בניין בצדו الآخر של הרחוב, שעליו התנוסס שלט של חבית עצ, "וקונה לעצמי משקה, שאני זקופה לו נואשות. אתה נשאר בינותיים כאן ונמדד להבנת גלים. זה הכל". אני אבוא לבדוק מה קורה איתך בעודzeit ועוד זמן קצר, ואנמצעה למצוא את החנות של מאדים מלקין עומדת עדין על תלה ובכל לא עולה באש."

מאדים מלקין הייתה זקנה נמרצת שלא אמרה מילה על האריה בשראתה את הצלקת על מצחו וירתה מבט חד בעודרת שלה בשדאת נראתה באילו היא עומדת לומר משהו. מאדים מלקין שלפה אוסף של חתיכות בד מונפסות ומ�팲ות שבנראה שימשו בסרטוי מידת והחלה לבחון את מושא העבודה שלה.

לצד האריה עמד ילד חיור, בעל פנים דזותיות ושיער **מגניבקולי** בצביע בלונדייני-לבן, שהיה בನראה בשלביו האחרונים של תהליכי דומה. אחת משתי העוזרות של מלקין בינה את הילד לבן השיער ואת הגלימה המשובצת שלגופו;mdi פעם היא נῆקה על אחת מפינות הגלימה בשרביטה והגלימה התכווצה או התרחבה.

"שלום," אמר הילד. "אם אתה הולך להוגוורטס?"

הארי בבר ראה لأن השיחה הדעת עומדת להתגלל והחליט בשבריר שנייה של תסכול שהגיעו מים עד נפש.

"אלוהים אדירים," לחש הארי, "לא יכול להיות." הוא הניח לעיניו להיפער. "... שマー, אדון?"

"דראקו מאלפיו," אמר דראקו מאלפיו, שנראה מבולבל מעט.

"זה **באמת** אתה! דראקו מאלפיו. אני – אני מעולם לא חשבתי שאזבה לבבוז זהה, אדון." הארי הצער שלא ניחן ביכולת לגרום לדלוג מעיניו. האחרים בדרך כלל החלו לבכות בערך בשלב הזה.

"הוא," אמר דראקו, שנשמע מבולבל מעט, ואז נפתחו שפתיו לחיקוך זחוח. "טוב לפגוש מישחו שיודע את מקומו".

אחת העזרות, זו שדיבתה את הארי, השתקנה קלות.

הארי המשיך לחשוף. "לעונג הוא לי לפגוש אותך, מר מאלפיו. עונג צרוף. וללמוד בהוגוורטס באוטה השנה במוֹך! לבי מפרפר מהתרגשות רק מהמחשבה על בר."

אופס. החלק האחרון נשמע קצת מוזר, באילו הוא מפלרטט עם דראקו או שהוא.

"**אני** שמח לראות שאזבה לבבוז הראווי למפחחת מאלפיו," השיב לו דראקו, בחיקוך שבמותו עשוי להעניק המלך הרם ביותר לפחות שבנתינו, אם הנתין עני אך ישר.

אםمم... לעדאל, הארי התקשה לחשב על השורה הבאה שלו. טוב, ככל רצוי ללחוץ את ידו של הארי פוטר, אך – "באשר יסימנו בהתאם לי את בגדיי, אדון, האם תואיל בטובך ללחוץ את ידי? אין דבר שיתעלה על בר בשיאו של היום זהה – לא, של החודש הזה – למעשה, של כל חי".

הילד בעל השיער הבלונדי-לבן נעצ בו מבט נוקב. "ומה **אתה** עשית עבור בית מאלפיו שאמור לזכות אותך בחסד שכזה?"

"או, אני כל כך מנסה את זה על הבא שירצה ללחוץ לי את היד. הארי הרבין את ראשו. "לא, לא, אדון, אני מבן. אני מתנצל שביקשתי. יהיה לי לבבוז לנוקות במקום זאת את מגפין."

"בהחלטה", פסק דראקו. פניו חמורות הסבר אורו במקצת. "תאמר לי, לאיזה בית אתה חושב שימייננו אותך? אני אהיה בסלית'רין, כמובן, כמו אבא שלי, לוצ'וס. ובאשר אליך, אתה נראה לי כמו הפלפוף או אולי גמדון בית".

הארי חיך במכובחה. "פרופסור מקגונגל אומרת שאני הבן ריבנקלו שהוא פגשה או שמעה עליו אי פעם, עד כדי בר שרונה בעצמה הייתה אומרת לי לצאת יותר, מה שזה לא אומר, ושללא ספק נמצא את עצמי בבית ריבנקלו אם המצנפת לא תצרח חזק מכדי שנובל להבין שהוא, סוף ציטוט."

"וואו," אמר דראקו מאלפיו, שנשמע מתרשם קלות. הילד שחרר מעין אנחה עגמומית. "החנפנות שלך הייתה מעולה, או לפחות בכہ אני חשבתי – תוכל להצליח גם בבית סלית'רין. בדרך כלל רק אבא שלי

דобраה להתרפסות בזאת. אני מ庫ווה ששאר אנשי סלoit'rin ילקטו לי עבשוו בשאני בהוגוורטס... אני מתאר לעצמי שזה סימן טוב."

הاري השתעל. "אני מצטער, אבל האמת היא שאין לי מושג מי אתה."

"נו באמת!" אמר הילד באכדבה מרה. "אך لماذا עשית את זה?" עיניו של דראקו נפערו בחשד פתאומי. "ואיך אתה יכול לא להכיר את משפחתי מאלפי? ומה זה **הבדים** האלה? ההורים שלך **מוגלים**?"

"שניהם מההורים שלי מתחים," אמר הاري. לבו נצבע בשחואה אמר את זה בכיה. "שני ההורים האחרים שלי הם מוגלים, והם אלו שגידלו אותי."

"מה?" אמר דראקו. "מי אתה?"

"הاري פוטר, נעים להכיר."

"הاري פוטר?" דראקו השתקnk. "הاري פוטר ה –" ואך הילד השתק בפתאומיות.

דממה קצרה השתרה.

ואך, בהתלהבות קורנת, "הاري פוטר? הاري פוטר המפורסם? יוז, תמיד רציתי לפגוש אותו!"

העוזרת שטיפלה בדראקו השמיעה קול השתקנקות עצור אבל המשיבה בעבודתה והריםה את ידיו של דראקו כדי להסיר ממנה בזיהירות את הגלימה המשובצת.

"סתום בבר," הציע הاري.

"אני יכול לקבל חתימה? לא, רגע, אני רוצה להציגם איתך קודם!"

"סתומכבר. סתוםכבר. סתוםכבר."

"**לעונג רב** הוא לי לפגוש אותו!"

"תשירף בבר ותמות."

"אבל אתה הاري פוטר, המציל המהולל של עולם הקוסמים! הגיבור של כולם, הاري פוטר! תמיד רציתי להיות בדיק במרק בשאנדל כדי שאוכל –"

draako הפסיק את דבריו באמצע המשפט, פניו קופאות באימה מוחלטת.

mbud לדלת הפתוחה נכנס לחנות גבר גבוה, לבן שיער, בעל אלגנטיות קרירה וגילומות שחורות מהאייבות המשובצת ביותר. ידו האחת אחזה במקל הליכה בעל ידית בסף, אשר נראה כמו נשק קטלני רק מעצם היותו מוחזק באותה היד. עיניו סקרו את החדר באדישות של מוציא להורג, של אדם שרצה איןנו מסב לו CAB או אפילו תעונג אסור, אלא משתמש לו פעילות שגרתית כמו נשימה.

"דראקו," אמר הגבר, קולו נמוך ומלא דעת, "מה אתה אומר?"

בשבריר שנייה של פניתן הزادות גיבש הארי תוכנית הצלחה.

"לוצ'וס מאלפיו!" השתקן הארי פוטר. "לוצ'וס מאלפיו המפורסם?"

אחת מהעוזרות של מלקין נאלצה להסתובב ולהפנות את פניה לקיר.

עיניים רצחניים סקרו אותו במבט צונן. "הארי פוטר."

"זהו בבוד ענק לפגוש אותך!"

ה uninימם הכהות נפערו. איום קטלני התחלף בתדהמה.

"הבן שלך סיפר לי **הכל** עליך," השתקף הארי, שבוקשי ידע מה יוצא מפיו ופשוט דיבר מהר כל האפשר. "אבל בМОובן שידעתי عليك הכל עוד קודם – כולל הרוי מכיריהם את לוצ'וס מאלפיו הגדול, הבוגר המהollow ביותר של בית סלית'רין! חשבתי לנסות להתקבל בבית סלית'רין בעצמי רק כי שמעתי שהשת琵ת אליו בילד –"

"**מה אתה אומר, מר פוטר?**" נשמעה במעט צרחה מחוץ לחנות ושנויות לאחר מכון התפרצתה פרופסור מקגונג פנימה.

אימה טהורה כל כך הייתה שפוכה על פניה עד שפיו של הארי נפתח אוטומטית ואז נתקע ללא מילים.

"פרופסור מקגונג!" הזעיק דראקו. "זו באמת את? שמעתי عليك כל כך הרבה מאבא שלו! חשבתי לנסות להתקבל לגוריפינדור כדי שאוכל –"

"**מה?**" שאגו לוצ'וס מאלפיו ופרופסור מקגונג בתיאום מושלם, בתף אל בתף. ראשיהם פנו להסתבל זה על זה בתנועת 머אה, ואז נרתעו השנאים זה מזה באילו בצדדי ריקוד מתואם.

המולה פתאומית פרצה בשלווצ'וס חפס את דראקו וגרר אותו אל מחוץ לחנות.

ואז השתררה דממה.

בידה השמאלית של פרופסור מקגונג נחה בוס משקה קטנה, אשר נטתה הצדה בזמן המהומה ובעת טפטעה לאטה טיפות של אלכוהול לשלוות קטנה של יין אדום שנקוותה על הרצפה.

פרופסור מקגונג נכנסה לעומק החנות עד שעמדה מול מאדים מלקין.

"**מאדים מלקין,**" אמרה פרופסור מקגונג בקול רגוע, "מה התרחש פה?"

מאדים מלקין הביטה בה בשתייה במשך ארבע שניות ואז פרצה בחזק רם. היא נפלה על הקיר, מחרחת מרוב חזק, ובעקבותיה שתי העוזרות, שאחת מהן צנחה על ארבע בשהייה מצחקת בהיסטוריה.

פרופסור מקגונג הסתובבה לאט והבטה בהארי בראשת פנים צוננת. "השרתי אותך בלבד במשך שעקבות. שש דקות, מר פוטר, על השעון."

"רק התלוצצתי", מכח הארי, קולות של צחוק היסטרי ממשיכים להישמע סביבו.

"דראקו מאלפי אמר בפני אביו שהוא רוצה להתמיין לאגיפינדור! התלוצצות אינה מספיקה כדי לגרום לכך! פרופסור מקונגנאל השתקה, מתנשמת באופן בולט. "איזה חלק של 'نمץ לבנת גלים' נשמע לך במו בבקשת הטל לחש **קונפונדוס על היוקם כלו!**"

"הוא היה בהקשר נסיבתי שבו לפעולות אלו היה היגיון פנימי –"

"לא. אל תסביר. אני לא רוצה לדעת מה קרהפה, לעולם. יהא הבוכח האפל השוכן בקרבר אשר יהיה, הוא מדבר ואני לא רוצה למצא את עצמי במצבם של דראקו מאלפי המסקן, מdadם מלkin המסכנה ושתי העוזרות המסכנות שלה".

הארי נאנח. היה לו ברור שפרופסור מקונגנאל אינה במצב רוח להקשיב להסבירים הגיוניים. הוא העביר את מבטו ממdadם מלkin, שעדיין חרחה בצדוק לקייר, אל שתי העוזרות שלה, שברעו בעת **שתייהן** על ארבע, ולבסוף אל גופו שלו, העטוף עדין בסרטי מדידה.

"עוד לא סיימו למדוד אותך," אמר הארי בחביבות. "למה שלא תלבוי לשחות עוד משקה ביןתיים?"

פרק 9

בשל התכונון

אתם חושבים שהיום שלכם היה סוראליסטי? נסו את שלי.

ילדים **מסויימים** היו מחייבים עד **אחרי** הביקור הראשון שלהם בסמכתה דיאגון.

"שקייק של יסוד מס' 79", אמר הארי ושלף את ידו, ריקה, מנרתיק עור המזוק.

רוב הילדים היו לפחות מחייבים עד שיקבלו את **השירות** שלהם.

"שקייק של **אוקאהה**", אמר הארי. שקייק הזהב הבהיר צץ בבר ידו.

הארי שלף את השקייק ואז דחף אותו שוב לתוך נרתיק עור המזוק. הוא הוציא את ידו, הבניש אותה שוב ואמר, "שקייק של אסימוני חליפין לבלי". הפעם ידו יצאה ריקה.

"תחזר לי את השקייק שהרגע שמתי בפניהם". שקייק הזהב הופיע שוב בידו.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס הניח את ידו על חפצ' קסם אחד לפחות. למה לחבות?

"פרופסור מקונגאל", אמר הארי למכשפה המבולבלת שצעודה לידיו, "תוכלי לחת לי שתי מילימ', מילה אחת לזהב, ומילה אחת למשהו אחר שלא קשור לבספ', בשפה שלא אביר? אבל אל תגלי לי מה זה מה".

"**אָגְפָּה**' ו'**חַרִיסָס**'", אמרה פרופסור מקונגאל. "הן ביוניות, והמשמעות של המילה האחורה היא אהבה."

"תודה לך, פרופסור. שקייק של **אָגְפָּה**'. ריק.

"שקייק של '**חַרִיסָס**'. החפצ' הופיע בידו.

"**חַרִיסָס**' זה זהב?" שאל הארי, ופרופסור מקונגאל הנהנה.

הארי חשב על המידע הניסיוני שאספ'. זה היה רק מאמץ ראשוני וגולמי ביותר, אבל היה בו די כדי לתרmor במקנה אחת לפחות:

"לעדאל! זה לא הגיוני!"

המכשפה שלצדו הרימה גבה. "יש בעיה, מר פוטר?"

"הרגע הפרכתי כל אחת ואחת מההשערות שלי! איך הוא יכול לדעת ש'שקייק של 115 אוניות' זה בסדר אבל לא 'שקייק של 90 ועוד 25 אוניות'? הוא יבולטנות אבל לא **לחבר**? הוא יכול להבין שמות עצם, אבל לא צירופים שמנויים שאומרים אותו דבר? מי שיצר את הדבר הזה בטוח לא דבר יפנית **ואנילא** מדובר ביונית, אז הוא לא משתמש במידע **שלו** והוא לא משתמש במידע **שלוי** –" הארי נופף בידו בחוסר אונים. " החוקים נראים **באילו** עקביים, אבל אין להם שום **משמעות**! אני אפילו לא מתבונן לשאול איך יש לנרתיק יכולות

דיהוי קולי והבנה של שפה טבעית שהטובי הבינה מלאכותית לא מצליחים לגרום למחשי הуль הבי מהיירם לעשות את זה אחרי שלושים וחמש שנים של עבודה קשה, "הרי התקשה לנשום, "אבל מה בדיק קורהפה?"

"קסם", אמרה פרופסור מקונגאל.

"זאת סתם **מילה**! אפילו אחרי שאת אומרת לי את זה, אני לא יכול לבצע תחזיות חדשות! זה בדיק כמו להגיד '**פלזגיסטן**' או '**אלאן ויטל**' או '**איינטואיציה**' או '**מערכות מורכבות**!'"

המכתשה שchorות הגלימות צקה בקול. "אבל זה באמת קסם, מר פוטר."

הרי השתווחה. "עם כל הבוד, פרופסור מקונגאל, אני לא לغمרי בטוח שאת מבינה מה אני מנסה לעשות."

"עם כל הבוד, מר פוטר, אני לغمרי בטוחה שאני לא מבינה. אלא אם כן – וקח בחשבון שזה רק ניחוש – אתה מנסה להשתלט על העולם?"

"לא! זאת אומרת, בן – בעצם, **לא!**"

"יש לו הרגשה שאני אמורה אולי להיות מודאגת מכך שאתה מתקשה לענות על השאלה".

הרי חשב בעצבו על בנס דרטמות', לבינה מלאכותית של שנת 1956. זה היה הבנים הראשונים בנושא, זה שקבע את המונח "בינה מלאכותית". המשתפים זיהו בעיות מרובות כמו הקושי לגורם למחשבים להבין שפה, ללמידה ולשפר את עצם. הם שיערו, ברצינות גמורה, שצווות של עשרה מדענים יוכל להשיג התקדמות משמעותית בפרקון הבעיה הלילו תוך חודשים חדשים.

לא. תתעדך. אתה רק **מתחיל לעבוד על הבעיה של גילוי כל סודות הקסם**. אתה לא באמת יודע אם יהיה קשה מדי לפתור אותה תוך חודשים חדשים.

"ובאמת לא שמעת על קוסמים אחרים ששואלים שאלות באלו או עושים ניסויים מדעיים מהסוג זהה?"
שאל הרי שוב. לו זה נראה כל כך ברור.

אבל הרי עברו יותר ממאותים שנה מרגע המצאת השיטה המדעית ועד שמדען מוגלי בליו חשב לבדוק בשיטתיות אילו משפטים יכול או לא יכול **ילד בן ארבע** להבין. עקרונית, היה אפשר לפתוח את תחום הפסיכוליגיוסטיקה התפתחותית כבר במאה השמונה-עשרה, אבל אף אחד לא חשב אפילו לבדוק את הנושא עד המאה העשרים. היה קשה להאשים את עולם הקוסמים הקטן בהרבה על כך שלא חקר את לחש האחדзор.

פרופסור מקונגאל חשכה את שפתיה בהרהור ואז משכה בכתפיה. "אני עדיין לא בטוחה למה אתה מתכוון בשארה אומר '**ניסויים מדעיים**', מר פוטר. כמו שאמרתי, ראייתי תלמידים ממশפחות מוגליות מנסים לגרום למוגלי לפעול בהוגו-רטס, ואנשים מציאים לחסמים ושיקויים חדשים בכל שנה."

הרי הניד בראשו. "טכנולוגיה זה בכלל לא אותו דבר כמו מדע. ולנסות לעשות משהו בהרבה דרכים שונות זו לא אותו דבר כמו לעורך **ניסויים** בשביב להבין את החוקים". היו הרבה אנשים שנייסוי לבנות

מכוניות מעופפות על ידי בר שניסו הרבה "דברים עם כנפיים", אבל רק האחים ריטו בנו מנהרת רוח כדי למדוד עילוי... "אםمم, כמה בני מוגלים אתם מקבלים באמת להוגורטס כל שנה?"

"אולי עשרה?"

הארי פספס צעד ובמעט מעך. **"עשרה?"**

אובולוסיות העולם המוגלי מנתה מעל שישה מיליארד אנשים והיד עוד הייתה הייתה נתוויה. אם הייתה אחד למיילון, היו שבעה במוק בלונדון ועוד אלף בסין. זה היה בלתי נמנע שאובולוסיות המוגלים תפיק **כמה** בני אחת-עשרה שיוודאים חדו"א – הארי ידע שהוא איננו היחיד. הוא פגש עוד ילדי פלא בתחרויות מתמטיקה. למעשה, הוא הובס לבלי רחם על ידי מתחרים אשר הקדישו בונראה את **כל זמנה** לפתרון בעיות במתמטיקה ומעולם לא קראו ספר מdad בדינו ואשר ישבחו **לחלוושין** עוד לפני גיל התחרויות **לעולם לא** יצא מהם **שום דבר** כי הם רק השתמשו בטכניות **מונינות** במקום לחושוב בצורה **יצירתית**. (הארי לא ממש ידע להפסיק בלבוד).

אבל... בעולם הקוסמים...

עשרה בני מוגלים בשנה, ססיימו את ההשכלה המוגלית שלהם בגיל אחת-עשרה? וייתכן שפרופסור מקונגלו משוחחת, אבל היא טוענה שהוגורטס הוא בית הספר **לקוסמים** הגדל והמכובד ביותר בכל העולם... והלימודים בו נמשכים רק עד גיל שבע-עשרה.

לא היה ספק שפרופסור מקונגלו יודעת כל פרט קטן על הלחש שהופך אדם לחתול. אבל נראה שהוא מעולם לא **שמעה** אפילו על השיטה המדעית. בשביבה זה סתם קסם של מוגלים. והוא אפילו לא נראה **סקרנית** לגבי סודות הבנת השפה הטבעית שעשוים להסתתר מאחוריו לחש האחדור.

זה הותיר בעצם שתי אפשרויות.

אפשרות מס' אחד: קסם הוא עמוק, סבוך ובלתי מובן כל כך עד שלמרות העובדה שUMBRA וкосמים השתדלו בכל מואדם להבין אותו, הם הגיעו התקדמות מעטה, אם בכלל, ובסופו של דבר הרימו ידים; והארי לא יכול יותר מהם.

או ש...

הארי פוק את אצבעותיו בניחשות, אבל הם השמיעו רק צליל קלוש במקום להדיח הדוחד הרה גורל מקריות סממת דיאגון.

אפשרות מס' שניים: הוא הולך להשתלט על העולם.

בסופו של דבר. אולי לא מיד.

אכן נדרש לפחות פעמיים יותר מחודשים בשבייל דברים באלו. המדע המוגלי לא הגיע לירח בשבוע ש负责 גליקאו.

אבל הארי עדין לא היה מסוגל לבבוש את החיווק העצום שמתוח את חייו עד באב.

הארי תמיד פחד לגמור את חייו באחד מאותם ילדי פלא שמעולם לא יצא מהם שום דבר ושהעבירו את שארית חייהם בהתפארות ביתרונו הענק שהוא להם על פני כולם בגיל עשר. מצד שני, גם מרוב הגאנונים הבוגרים לא יצא שום דבר. סביר להניח שעל כל אינשטיין אמיתי בהיסטוריה היו אלף אנשים אינטלקנטיטיים לא פחות, וזאת מביוון שבכל אותן גאנונים אחרים לא הצליחו להניח את ידיהם על הדבר היחיד הדרוש כדי להגיע לגודלה. הם מעולם לא מצאו בעיה חשובה.

אתם שלי עכשו, חשב הארי לעבר הקירות של סמטת דיאגון וכל החנויות והחפצים ובכל המוכרים והלקחות; ובכל אדמות בריטניה הקסומה ובכל עולם הקוסמים הרחב יותר; ובכל היקום הגדול שאותו הבינו המדענים המוגלאים הרבה פחות מכפי שחשבו. **אני, הארי ג'יימס פוטר-אואנס-ווס, תובע בעת את ההיסטוריה הדעת בשם המדע**.

אף ברק לא הבזק ואף רעם לא הרעים בשמות הבHIRים.

"למה אתה מחייך?" שאלה פרופסור מגונגל, חסידנית ויגעה.

"אני תוהה אם יש לחש שיבול לגורם לבך שבקרים יairoו את השמיים בכל פעם שאני מחליט החלטה הרת גורל," הסביר הארי. הוא שיןן בזיהירות את המילים המדוייקות של החלטתו הרת הגורל כדי שספריו ההיסטוריים העתידיים ידיקו בנושא.

"יש לי הרגשה ברורה שאני צריכה לעשות משהו בקשר לזה," אמרה פרופסור מגונגל.

"תתעלמי. זה יעבור לך. אווי, מגניב!" הארי דחה את מחשבותיו על שליטה עולמית למועד מאוחר יותר ודילג אל חנות עם תצוגה פתוחה, פרופסור מגונגל בעקבותיו.

הארי בבר קנה מרכיבים לשיקויים וקדרה ... אמם... עוד כמה דברים. כמה פריטים שנראה שכדי שייהיו ב"שк הנשיה של הארי" (הידוע גם בשם נרתיק סופר מוק 13Q עם לחש הרחבה סמו, לחש אחזר ושפה מתחרבת). רכישות חממות וסבירות.

הארי באמת לא הבין מדוע פרופסור מגונגל נראית **חסידנית** כל כך.

ברגע היה הארי בחנות יוקרטית מספיק כדי שהחצוגה שלה תפנה אל רחובה הראשי המפואר של סמטת דיאגון. לחנות הייתה חזית פתוחה שהציגה שחורה שהונחה על מדפי עצ משופעים. שני הדברים היחידים ששמרו עליה היו זוהר אפור חיוך שאף את הפריטים ומוכרת צערה לمراה, שלבשה גרסה מקוצרת מאוד של גלית מבשפה, אשר חופה מרפקים וברכיים.

הארי בחר את המקבילה הקסומה לערכבת עצה ראשונה, "חבית הריפוי המשודרגת למצבי חירום". היו בה שני חסמי עורקים המתהדקים מעצם, מדרך של משחו שנראה במו אש נזלית והוא אמרו להאט את דרימת הדם באזרע המטוופל תוך כדי שמירה על חמצוץ גבוח של הדם למשך עד שלוש דקות, במקרה שבו יש צורך למנוע מרעיל התפשטות בגוף, ובז לבן שאותו מלפפים סביב איבר לצורך הקהיה זמנית של באב. מלבד כל אלה, היו בה עוד כל מיני פריטים שהארי כלל לא הבין מהם, כמו "טיפול חשיפה לסוחרים",

שמראהו וריחו הזכירו להארי שוקולד רגיל או "נוגד בלבלניזול", שנראה במו ביצה קטנה ורוטשת ובה עם פתקית קטנה שהראתה איך דוחפים אותו לאף של מישהו.

"חמש אוניות בשבייל משהו כזה זה מחיר מציאה, את לא חושבת?" אמר הארי לפרופסור מקגונגל, והמוכרת בת העשרה שzagה סביבם הננהנה בהתלהבות.

הארי ציפה שהפרופסור תעיר איזו הערה מרוצה על הזרירות והמוסכנות שלו.

במקום זאת פרופסור מקגונגל נעה בו מבט שהוא ניתן לתאר רק ב"עין הרע".

"**זmadou בדיק**", אמרה פרופסור מקגונגל בקול ספקי ביותר, "**אתה חושב שזmadak** לערכות מרפא, איש צעיר?" (אחרי התקנית המצערת בחנות השיקויים פרופסור מקגונגל ניסתה להימנע מהגיד "מר פוטר" בשימושו היה בסביבה).

פיו של הארי נפתח ונסגר. "אני לא **חוشب שאזדקק לה!** זה על כל צרה שלא תבוא!"

"ואיזו צרה עלולה לבוא?"

עיניו של הארי נפערו. "את חושבת שאתה **מתבנן** לעשות משהו מסוכן ו**שزادת** הסיבה שאתה רוצה ערכות עצרה ראשונה?"

בתגובה הוא זכה למבט של חשד קודר וספקנות אירונית.

"חיזיך ורעם!" אמר הארי. (זה היה ביטוי שלמד ממדע מטורף בסרט מדע בדיוני פופולרי). "חשבת את זה גם בשקניתך שיקוי נפילת נזחה, אצות זימיזם ובקבוק של בדורוי אוכל ומים?"

"כן."

הארי הניד בראשו בתדהמה. "איזה מין תוכנית נראת לך שיש לי בדיק?"

"אני לא יודעת," אמרה פרופסור מקגונגל בנימה קודרנית, "אבל היא מסתימת או בזה שאתה מביא טון של בסוף טהור לגירגוטס או בשלטון עולמי."

"שליטון עולמי זה ביטוי כל כך מכוער. אני מעדיף לקרוא לזה שיפור עולמי."

לא נראה באילו הבדיקה המתווכמת הדעת הרגיעה את המבשפה, שהמשיבה לנעוץ בו מבט מצמית.

"וואו," אמר הארי, **בשהבין שהוא רצינית**. "את באמת חושבת בכיה. את באמת חושבת שאתה מתבנן לעשות משהו מסוכן."

"כן."

"כǐ זאת הסיבה **היחידה** שאתה משמשו יקנה ערכות עצרה ראשונה? אל תביני אותי לא נכון, אבל **עם איזה מיןILDIM משוגעים את רגילה להתמודד?**"

"גריפינדרים", התיצה פרופסור מקוגנגל את המילה, שנשאה מטען של מרירות וייאוש שרבע במו קללה נצחית על כל התלהבות ושמחה נוערים שהיא.

"אגנית המנהל פרופסור מיברווה מקוגנגל", אמר הארי והניח את ידיו על מותניו בתקיפות. "אני לא הולך להיות בגריפינדר –"

בשלב זהה קטעה אותו אגנית המנהל ואמרה שהוא על כך שם הוא כן יהיה שם היא תברר איך הרגים מצנפת, הערה מזורה שעליה בחר הארי לא להגיב, אם כי המוכרת נראתה באילו היא חווה התקף שיעול פתאומי.

" – אני הולך להיות בריבנקלו. ואם את באמת חשבת שאני מתבנן לעשות משהו מסובן, זה רק אומר שאתה לא מבינה אותי **בכל**. אני לא **אהבל להסתכן**. זה **מפחיד** אותי. אני מנסה בכך להיות **זהיל**. להיות **CHOOL**. אני מנסה להתבונן **למצבים בלתי צפויים**. כמו שההורים שלי תמיד שרו לי: **היה נכון, נכון תמיד**".

(למען האמת, הוריו של הארי שרו לו רק את השורה הדעת מתוך גרסתו של טום לורר להמנון הצופים והקפידו לא לחלק אותו שאר השיר).

יציבתה של פרופסור מקוגנגל התרבותה מעט – אם כי בעיקר בשאהרי אמר שהוא הולך לריבנקלו. "ולאייה סוג של **מצבים** אתה חושב שתיה מוכן אם תקנה את הערבה הדעת, **איש עיר?**"

"מפלצת נוראית נשבכת את אחת מחברותי לביתה ובזמן שאני מגש בטירוף בנוրתיק עור המוק שלי אחרי שהוא שיכול לעזרה לה, היא מביטה بي בעצב וב Nessmuth האחרונה אומרת, **'למה לא הייתה מוכן?'** ואז היא מתחה, ובשעינה נעצמות אני יודע שהיה לעולם לא מסלח לו –"

הארי שמע את המוכרת משתתקת, הרים את מבטו וראה אותה בוהה בו בשפטים חשוקות. ואז הב�ורה הסתובבה ונמלטה אל עמוקי החנות.

מה...?

פרופסור מקוגנגל הושיטה את ידה, תפסה את ידו של הארי בעדינות אך בתקיפות ומשבה אותו אחראית אל הרחוב הראשי של סמטה דיאנון. היא הובילה אותו לסמטה מרוצפת בלבדנים מלוכלכות שעברה בין שתי חנויות ונגמרה במוביל סתום בצורה קיר עפר שחור ומוזקק.

המכשפה הגדולה הפנתה את שרביטה לעבר הרחוב הראשי ואמרה, "**קוניטוס**", וمسך של דממה עטף אותם וחסם את בל רעמי הרחוב.

מה עשית לא בסדר ...

פרופסור מקוגנגל הסתובבה והביטה בהاري. לא היה לה את הפרצוף שמבוגרים עושים בדרך כלל בשילד מתנהג לא בראו, אבל הבעת פניה הייתה חתומה ומואפקת. "עליך לדבור, מר פוטר", היא אמרה, "שהתחוללה במדינה הדעת מלחמה לפני פחות מעשור שנים. אין מישeo שלא איבד אדם קרוב, ולדבר על חברים שמתים בדרכוותיך – זה לא מעשה שעושים بكلות דעת".

"לא – לא התבוננתי לך –" ההיקש צנחה כמו אבן לתוך דמיונו הפורה להחריד של הארי. הוא דיבר על מישחו הנushman את נשימתו האחורה – וזה המוכרת ברחה – והמלחמה נגמרה לפני עשור, אך הבוחרה הזאת הייתה בת תשע או עשר לבל היותר באשר... "אבל..." אמר מצטער, לא התבוננתי לך...". הארי נחנק והסתובב כדי להימלט ממבטה של המבשפה המבוגרת, אבל לפניו היה קיר עפר שחסם את דרכו ועוד לא היה לו שרביט. "אני מצטער, אני מצטער, אני מצטער!"

אנחה בבדה נשמעה מאחוריו. "אני יודעת, מר פוטר."

הארי העד להציג מאחוריו. פרופסור מקגונגל נראתה עבשו רק עצובה. "אני מצטער," אמר הארי שוב. הוא הרגש אומלל. "משהו בזה קרה גם לך –" ואז הארי סתם את פיו ושם עליו יד ליתר ביטחון.

פניה של המבשפה העציבו מעט יותר. "עליך ללמידה לחשוב לפני שאתה מדבר, מר פוטר, או שתתברר את חינך ללא חברים רבים. גודל בזה היה מנת חלקם של ריבנקלואים רבים עד מאד, ואני מקווה שלא יהיה זה גורף."

הארי רצה פשוט לבРОוח. הוא רצה לשלוות את שרביטו ולמחוק את כל העסק מזיברונה של פרופסור מקגונגל, להיות אותה שוב מחוץ לחנות, **לעשה שזה לא קרה** –

"אבל לשאלתך, מר פוטר, לא. שום דבר **זהה** לא קרה לי מעולם. בהחלט ראייתי חבר נושם את נשימתו האחורה, פעם, פעמיים או שבע. אבל אף אחד מהם לא קיליל אותו במותו ומעולם לא חשבתי שהם לא יסלו לי. **למה ש תגיד | דבר בזה, מר פוטר?** **למה שבכל מה שזה ברק?"**

"אני... אני... אני..." הארי בלע רוק. "אני פשוט מנסה תמיד לדמיין את הדבר הכי גרווע שיכול לקרות," ואולי הוא גם התלוצץ קצת, אבל הוא היה מעדיף לבלווע את הלשון מאשר להגיד את זה עבשו.

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל. "**אבל למה?**"

"כדי שאוכל למנוע מזה לקרות!"

"מר פוטר..." קולה של המבשפה דעך. וזה היאナンחה וכברעה ברך לידיו. "מר פוטר," היא אמרה, קולה עדין בעט, "זאת לא אחוריותך לדאוג לתלמידי הוגורטס. זאת אחוריותי. אני לא אתן לשום דבר רע לעקרות לך או למשהו אחר. הוגורטס הוא המקום הבטוח ביותר לילדים בכל עולם הקוסמים, ולמدادם פומפרי יש מרפאה שלמה, עם כל הצד הדרושים. אתה לא תצטרך שום ערכת ריפוי, ובטע לא בזאת שעולה חמיש אוניות".

"אבל אני בן אצטול!" התפרק הארי. "**אף מקום** לא בטוח לגמרי! ומה אם ההורים שלי יעברו התקף לב או תאונה בשאזרות הביתה לחג המולד – מדאם פומפרי לא תהיה שם. אני אצטרך ערכת ריפוי ממשי –"

"מה בשם מרליין..." אמרה פרופסור מקגונגל. היא נעמדה והשפילה אל הארי מבט שהיה קרוע בין רוגז לדאגה. "אין כל צורך לחשוב על דברים נוראים שבאה, מר פוטר!"

פרצוףו של הארי התעוות במרירות לשמע הדברים. "ברור ש**יש** אם לא חשובים עליהם, לא רק שנפצעים, גם פוגעים בסוף באנשים אחרים!"

פרופסור מקגונגל פתחה את פיה ואז סקרה אותו. המבשפה שפשה את גשר אפה בהבעה מהורהרת. "מר פוטר... אם הייתה מטיילה להקשיב לך קצת... יש אולי משהו שהיה רוצה לדבר איתך עליו?"

"במו מה?"

"במו העובדה שאתה משוכנע שאתה צריך תמיד לעמוד על המשמר מפני דברים נוראים שעולמים לקרות לך".

הاري בהה בה בבלבול. זו הייתה אקסיומה ברורה מלאיה. "ובכן..." אמר הארי באטיות. הוא ניסה לסדר את מחשבותיו. אין באמת הוא יכול להסביר את עצמו למבשפה-פרופסור בשחיא אפילו לא מבירה את היסודות? "חוקרים מוגלים גילו שאנשים תמיד מאד אופטימיים בהשואה למציאות. כמו למשל בהםם אומרם שהם ייקח יומיים והוא לוקח עשרה ימים או שהם אומרים שהוא ייקח חמושים וזה לוקח יותר שלושים וחמש שנה. לדוגמה, היה ניסוי אחד שבו שאלו סטודנטים תוך כמה זמן הם בטוחים ב-50%, 75% – 99% שהם יסייעו את שיעורי הבית שלהם, ורק 13% – 19% 45% מהסטודנטים סיימו במסגרת הזמן שנקבו. והתגלה שהסיבה לכך היא שכאשר שאלה קבוצה אחת של סטודנטים על ההערכה שלהם במקרה הטוב ביותר, שבו הכל הולךibi טוב שאפשר, וקובוצה אחרת להערכתם במרקחה המוציא, שבו הכל הולך ברגיל, התקבלו תשובות כמעט זהות סטטיסטית. את מבינה, אם את שואלת מישeo למה הוא מצפה במקרה הרגיל, הוא מדין את מה שנראה במסלול עם ההסתברות הגבוה ביותר ביותר בכל צעד בדרך – הכל הולך לפי התוכנית, בלי הפתעות. אבל למעשה, מכיוון שישו מחייב מחייב מסלול לא סיימו במסגרת הזמן שבו הם היו בטוחים ב-99% שייסימו, המציגות מספקת תוצאות שהן קצת יותר גראות מאשר התרחש הגורע ביותר". הדבר הזה נקרא כשל התבונן, והדרךibi טובה לתקן אותו היא לשאול כמה זמן מ'התרכיבים הגורע ביותר". הדבר הזה שונתה ניסית לשעותיהם, והדרךibi טובה לתקן אותו היא מחייב מחייב במסגרת הדברים לקחו בפעם לאחרונה ניסית לשעותיהם, והדרךibi טובה לתקן אותו היא מחייב מחייב במסגרת הדברים לשעת עשרה שהוא חדש ולא יכולה להשווות לפעם קודמת, את חיבת להיות ממש ממש מבעניהם. אבל בשעת עשרה שהוא חדש ולא יכולה להשווות לפעם קודמת, את חיבת להיות ממש ממש פסימית. באילו, כל בך פסימית שהמציאות מפתיעה אותו לטובה ואלה התכיפות שהיא מפתיעה אותו לרעה. והאמת היא שזה **משש קשה** להיות בך בך פסימיים עד שיש לנו סיכוי סביר לצפות **לפחות** ממה שבאמת קורה. למשל, אני עושה מאיץ גדול להיות דיבאוני ואני מדין מישeo מהכיתה שלי נשבת, אבל מה שבעצם קורה זה שאוכל הנותר תוקפים את כל בית הספר כדי לנשות לתפוס אותה. אבל בnimma אופטימית יותר –"

"עוצר", אמרה פרופסור מקגונגל.

הاري עצר. הוא עמד לצין שלפחות הם יודעים שאדון האופל לא יתקוף, כי הוא מת.

"אני חוששת שלא הבחרתי את עצמי", אמרה המבשפה, קולה הסקוטי המוקפד נשמע זהיר אף יותר. "האם קרה לך **איישית** משהו שהפחיד אותך, מר פוטר?"

"מה שקרה לי באופן אישי הוא רק ראייה אנקדוטית", הסביר הארי. "אין לזה את אותו המשקל כמו למחקר מבוקר עם נבדקים רבים, חלוקה אקראית לקבוצות, גודל אפקט גדול ומובהקות סטטיסטית גבוהה, שהחפרם בכתב עת מדעי רציני שימוש בביטחון עmittelם ושתוצאותיו שוחזרו".

פרופסור מקגונגל צבעה את גשר אפה, שאפה אויר ואז נשפה. "אני בכל זאת מעוניינת לשמע עלך", היא אמרה.

"אםمم..." אמר הארי. הוא נשם נשימה עמוקה. "היו כמה מקרי שוד בשכונת שלנו, ואני שלי בבקשת ממוני להחזיר מהבת לשכונה שגרה לא רחוק מאייתנו, ואני אמרתי שאני לא רוצה כי אולי ישדרו אותו והיא אמרה, 'הארי, אל תגיד דברים באלה!' אילו המחשבה על כך **תגוזם** לזה לקרות ולבן אם לא אדבר על זה, לא יקרה לי כלום. ניסיתי להסביר לה למה זה לא מרגיע אותי והוא הבהיר אותי להחזיר את המחת בתכל דאת. הייתה עיר מבדי לדעת עד כמה זה לא סביר סטטיסטית ששודד יבחר לשודד דוגא אותי, אבל מבוגר מספיק כדי לדעת שלא לחסוב על משהו לא מונע ממנו לקרות, אז ממש פחדתי".

"וזהו?" אמרה פרופסור מקונגנאל אחרי שתיקה ארוכה, בשעה ברור שהארי סיים. "אין שום דבר אחר שקרה לך?"

"אני יודע שזה לא **נשמע** כמו סיפור גדול," התגונן הארי. "אבל זה היה אחד מאותם רגעי חיים קרייטיים, את מבינה? זאת אומרת, **ידעתי** שלא לחסוב על משהו לא מונע ממנו לקרות, **ידעתי** את זה, אבל היה ברור לי שאינה שלי באמת חשבות בכמה". הארי השתק, נאבק בכעס שהחילה לעלות בו שוב בשחشب על בר. "היא **סירבה להקשיב**. ניסיתי להגיד לה, **התהננתי** בפניה לא לשוחח אותי, והוא **זילזלה** בזה. היא התייחסה לכל מה שאמרתי אילו זאת בדיחה אחת גדולה...". הארי החנק שוב את הדעם שגאה בו. "זה היה הרגע שבו הבנתי שבלה שאמורים להגן עליי בעצם משוגעים ושהם לא יקשייבו לי לא משנה بما אנחנו ושאנו אף פעם לא יכול לסמוך עליהם לעשות משהו כמו שצריך". לעיתים כוונות טובות אין מספיקות. לעיתים אתה חייב להיות שפוי...

שתיקה ארוכה השתירה.

הארי ניצל את הזמן לנשום עמוק ולהירגע. לא היה טעם לבועס. **כל** ההורים הם באלה; **אף** מבוגר לא יהיה מוכן לנהל עם יلد שיחה בגובה העיניים ולהקשיב לו באמת. ההורים הגנטיים שלו לא היו שונים אם הם היו בחיים. שפויות היא ניצוץ קטן באפליה, יוצא מן הכלל נדיר לאין שיעור בשיגעון השולט, ובן אין שום טעם לבועס.

הארי לא אהב את עצמו בשכעס.

"תודה שחקلت את זה, מר פוטר," אמרה פרופסור מקונגנאל לאחר זמן מה. על פניה הייתה נסוכה הבעה מהורהרת (במעט בדיק ואלה הבעה שהיתה נסוכה על פניו של הארי בשער ניסויים בונרטיק, אילו רק היה יכול אז להסתבל במראה ולראות את עצמו). "אני צריכה לחסוב על כך". היא פנתה לביווןفتح הסטפה והריםה את שרביטה –

"אםمم..." אמר הארי, "אנחנו יכולים ללבת לקנות את ערבת הריפוי עבשו?"

המברשה עצרה והבטה בו במבט יציב. "ואם אומר שלא – שהוא יקרה מדי ושלא תזדקק לה – מה אז?" פניו של הארי התעוותו במרירות. "בדיקות מה שאות חושבת, פרופסור מקונגנאל. **בדיקות** מה שאות חושבת. אני אסיך שאתה עוד מבוגרת משוגעת אני לא יכול לדבר איתך ואתה תתחיל לחפש דרכים להשיג לעצמי ערבת רפואי גם בלי עזרתך."

"אני אחראית عليك במהלך הביקור הזה," אמרה פרופסור מקונגנאל, קמצוץ של איום בקולה. "זайн לי **שום כוונה להניח לך לרדות بي**".

"אני מבין", אמר הארי. הוא התפקיד שלא לבטא את התרעומת שחש ולא אמר שום דבר מהדברים האחרים שעלו על דעתו. פרופסור מקונגאל אמרה לו לחשוב לפני שהוא מדבר. הוא בטח לא יזכיר את זה אחר אבל המעת שביבולתו לעשות הוא לזכור את זה לשך חמץ דקות.

שרביטה של המבשפה שרטט עיגול קטן באוויר והקளות של סמכת דיAGON חזרו להדחד סביבם. "בсадר גמור, איש צעיר", היא אמרה. "בוא נלך לקנות את ערבת הריפוי הזאת."

פיו של הארי נפער בתדהמה. ואז הוא מיהר בעקבותיה ובמעט מעוד בשל חפazonו הפתאומי.

הכנות נשארה בשתייה – חפצים מזוינים ובלתי מזוינים עדין נחו על תצוגת העץ המשופעת, הדזהר האפור עדין הגן עליהם והਮוכרת חזרה לעמוד במקומה. המוכרת הרימה את מבטה בשתקרבו, פניה מביעות הפתעה.

"אני מצטערת", היא אמרה בשלהי התקרכבו ובמעט באותו רגע אמר הארי, "אני מתנצל על –" הם השתתקו והבטו זה בהזאה, ואז המוכרת צחקה מעט. "לא החבונתי לשבך אותך עם פרופסור מקונגאל, היא אמרה. קולה נעשה חרישי ומצפין סוד. "אני מקווה שהיא לא הייתה **יודעת מדי** נוראית בפליך."

צלה! אמרה פרופסור מקונגאל בקול מזועצע.

"שקייק זהב", אמר הארי לנרתיק שלו, ואז הרים שוב את מבטו אל המוכרת בעודו סופר חמץ אוניות. "אל תdaggi, אני מבין שהיא נוראית בפלוי רק כי היא אוהבת אותה."

הוא נתן למוכרת חמץ אוניות בזמן שפרופסור מקונגאל מלملת משהו לא חשוב. "חibilit רפואי משודרגת למצווי חירום", בבקשתה.

היה קצת מטריד לראות את השפה המתחרבת בולעת ערבת רפואי בגודל של תיק מסמכים. הארי לא היה מסוגל שלא לתהות מה יקרה אם הוא ינסה להיבנש לתוך נרתיק עור המזק עצמו, בהתחשב בעובדה שרק מי שם משהו בפנים אמרו להיות מסוגל להוציא אותו.

בנהנרתיק סיימ... לאכול... את הרבישה שהארי השיג בעמל רב, הארי היה מוכן להישבע ששמע גיהוק קטן. ذات היותה **חייבת** להיות תוספת מכובנת לחש. ההשערה החלופית הוויה נוראה מבדי שישקול אותה... למעשה, הארי לא הצליח אפילו **להעלות** אף השערה החלופית. הוא הרים את מבטו אל פרופסור בשלהי התחליו ללכת שוב לאורך סמכת דיAGON. "לאן עבשו?"

פרופסור מקונגאל הצבעה לעבר חנות שנראתה באילו היא עשויה מבשר במקום מלבים ומכוסה בפרווה במקום בצדע. "מותר להביא חיות מחמד קטנות להוגוורטס – אתה יכול לקנות ינסוף כדי לשЛОוח מכתבים, לדוגמה –"

"אני יכול פשוט לשלם כמה גוזים או משהו ולשכור ינסוף בשאני צריך לשLOWOD זואר?"

"כן," אמרה פרופסור מקונגאל.

"אד ממש לא נראה לי."

פרופסור מקגונגל הננהה, באילו מסמנת פרייט ברשימתה. "אפשר לשאול למה לא?"

"היה לי סלע מחמד פעם. הוא מת."

"אתה לא חשב שאתה מסוגל לטפל בינשוף?"

"אני **מסוגל**," אמר הארי, "אבל אני אהיה כל הזמן בלחץ מרוב תהיה אם זכרתי להאבל אותו היום או שהוא גועם לאותו ברגע הבלתי שלו, תוהה איפה הבעלים שלו ולמה אין לו אובל."

"ינשוף מסכן," אמרה המבשפה בקול רך. "גנטש בכיה. מעניין מה הוא יעשה."

"אםمم... אני מתאר לעצמי שבשהוא יהיה ממש רعب הוא יתחל לנסות לפרוץ את הכלוב או הקופסה או מה שזה לא יהיה בעדרת הטפרים שלו, אפילו שזה בטח לא בך לך לו –" הארי השתק בפתאומיות.

המבשפה המשיכה באותו קול רך. "ומה יקרה לו אחר כך?"

"תשלחי לי," אמר הארי ואחז בידה של פרופסור מקגונגל, בעדינות אך בתקיפות. הוא הוביל אותה לתוך סמטה נוספת שהתפצלת מהרחוב הראשי, תhalbיק שהפרק בבר לשגרתי למדוי אחרי התחרמויות רבות כל בך מדורי שלומו. "תטיילו בבקשה את לחש ההשתקה ההוא."

"קוויטוס."

קולו של הארי רעד. "הינשוף לא מייצג אותו. ההורים שלי **מעולם** לא נעלמו אותו בתחום ארון והשairoו אותו שם לגועם ברגע. אין לי חרדה נתישה ואני לא אוהבת את הכיוון של המחשבות שלך, פרופסור מקגונגל!"

המבשפה הביטה בו במבט חמוץ סבר. "ומה הוא בדיק, מר פוטר?"

"את חושבת ש...?" הארי התקשה לומר זאת, "שעברתי התעללות?"

"זה נבון?"

"לא!" צעק הארי. "מש לא! נראה לך שאני **טייפש**? אני **מודע** לרעיון של התעללות בילדים, אני **מודע** לנושא של מגע לא נאות וכל זה ואם משחו בזאה היה קורה, הייתי מתקשר למשטרת! ומדועה למנהל! ומhapus את שירוטי הרווחה בספר הטלפונים! ומספר לסבא ולסבתא ולగברת פיג! אבל ההורים של**מעולם** לא עשו דבר בזאה, **מעולם**! איך את בבל **מעודה** לرمוז דבר בזאה!"

המבשפה הישירה אליו מבט יציב. "מחובתי בסגנית המנהל לחקר סימנים אפשריים של התעללות בילדים שנמצאים תחת השגחתך."

הבוס של הארי יצא משליטה והפרק לדעם טהור וגועש. "שלא **תעי** לחזר על ה... על **הominator** האלה באזני מישוה! **אף אחד**, את מבינה אותי, מקגונגל? האשמה באלה יכולות להרים אנשים ולהחריב משפחות אפילו אם ההורים חפים מפשע לחלוtin! קראתי על זה בעיתונים!" קולו של הארי התrompt בעת לבדי צווחה גבוהה. "**המערכת** לא יודעת איך **לעוזר**. היא לא מאמינה לא להורים ולא לילדים בהם

אומרים ששם דבר לא קרה! **שלא תעדי לאיים על המשפחה שלי בזה!** אני לא אתן לך להרום לי את הבית!"

"הاري", אמרה המבשפה ברובות והושיטה יד לעברו –

הארי נרתע במהירות וידיו התרוממה בחודות והעיפה את ידה.

מקרונגל קפאה ואז משכה את ידה בחזרה ולקחה צעד לאחר. "הاري, זה בסדר," היא אמרה. "אני מאמין לך."

"אה, בק?" נשף הארי. הדעם עדיין געש בדמותו. "או שאתה רק מחהה להפרד מני כדי שתובליל למלא כבר את הטפסים?"

"הاري, ראייתי את הבית שלך. ראייתי אותך עם ההורים שלך. הם אוהבים אותך. אתה אהוב אותם. אני באמת מאמין לך בשאתה אומר שההורים שלך לא מתעללים בך. אבל **היה מוכחה לשאול**, כי קורה פה שהוא מוזר."

הארי נעצ בה מבט צוונן. "במו מה?"

"הاري, במהלך שנותי בהוגוורטס ראייתי הרבה ילדים שעברו התעללות – הלב שלך היה נשבר אם הייתה יודעת בינה. ובשאתה שמח אתה לא מתנגד במו אחד מהילדים האלה, **משם לא**. אתה מחזיק אל זרים, אתה מחבק אנשים. הנחתתי את ידי על הבטא שלך ולא נרתעת. אבל לעיתים, רק לעיתים, אתה אומר או עושים משהו שמתאים למשהו ש... מישחו שבילה את אחת-עשרה שנותיו הראשונות נועל במרתק, לא במשפחה האוהבת שראיתי". פרופסור מקרונגל הטהה את ראשה, מבטה נעשה שוב מבולבל.

הארי נתן לדברים לחחל וניסה לעכל אותם. הדעם הגועש החל להתנקז ממנו כשהוא החל להבין שמקשיבים לו בכבוד ושהמשפחה שלו אינה במצב בסכונה.

"**עד איך** באמת את מסבירה את הדברים שעולים מהתוצאות שלך, פרופסור מקרונגל?"

"אני לא יודעת", היא אמרה. "אבל **ייתכן** קורה לך משהו שאתה לא זוכר."

דעם עלה שוב בהاري. זה נשמע יותר מדי כמו הדברים שהוא קרא בעיתונים על משפחות הרוסות. "זיכרונות מודחקים הם ערמה של **קשוקשים פסאודו-מדעיים!** **אנשים לא** מוחקים זיכרונות טראומטיים – **הם דוקא זוכרים אותם יותר מדי** טוב במשמעותם!"

"לא, מר פוטר. קיימים לחש בשם אובליוויאטה".

הארי קפא במקומו. "לחש שמוחק זיכרונות?"

המבשפה הנהנה. "אבל לא את כל ההשפעות של החוויה, אם אתה מבין למה אני מתכוונת, מר פוטר."

צמרמת חלפה בגבו של הארי. את ההשערה **הזאת... יהיה הרבה יותר** קשה להפריך. "אבל ההורים שלי לא יכולים לעשות את זה!"

"נכון מאד", אמרה פרופסור מקונגנגל. "דבר זהה היה דורש מישחו מעולם הקוסמים. אין... אין דרך לדעת בזודאות, חוששתני".

בישוריו של הארי ברצינלייט נקבעו שוב לפועלה. "פרופסור מקונגנגל, עד כמה את בטוחה בתוצאות שלך ואילו הסברים חלופיים עשויים להיות לדברים שעלו מהן?"

המכתשה פתחה את ידיה, באילו כדי להראות שהן ריקות. "בטוחה? אני בטוחה בדבר, מר פוטר. מימי לא פגשתי מישחו במקור. לעיתים אתה בכלל לא נראה באילו אתה בן אחת-עשרה או אפילו באילו אתה **חלוטין אנושי**".

גבותיו של הארי התרוממו לעבר השמיים –

"אני מצטערת!" מיהרה פרופסור מקונגנגל לומר. "אני ממש מצטערת, מר פוטר. ניסיתי להבהיר נקודה ואני חוששת שזה לא יצא כמו שהחכונתי –"

"להפך, פרופסור מקונגנגל", אמר הארי בחיקר אטי. "אני אתייחס לך באל מחמה גדולה ביותר. אבל אכפת לך אם אציג הסבר חלופי?"
"בקשה."

"ילדים לא אמורים להיות הרבה יותר חכמים מהתורמים שלהם", אמר הארי. "או הרבה יותר שפויים מהם, אולי – אבא שלי בוגר היה יכול להיות חכם יותר מני אם הוא היה, באילו, באמת **מנסה**, במקומות השתמש באינטיגנצה שלו בעיקר כדי להמציא תירוצים לא לשנות את דעתו –" הארי השתקה. "אני חכם מדי, פרופסור. אין לי מה לומר לילדים רגילים. מבוגרים לא מבדים אותו מספיק כדי לדבר איתי באמת, ואם לומר את האמת, אפילו אם הם היו מבדים אותו מספיק, הם לא היו נשמעים חכמים כמו ריצ'רד פינמן, אז עדייף לי בבר לקרווא משחו שריצ'רד פינמן בתב. אני **מבודד**, פרופסור מקונגנגל. היתי מבודד כל חיי. אולי יש לזה כמה מאותן השפעות שיש להיות נועל במרטה. ואני אינטיגנטי מבדי להעריך את ההורים שלי כמו שילדים אמורים לעשות. ההורים שלי אוהבים אותי, אבל הם לא מרגישים מחוויבים להגיב להיגיון, ולפעמים אני מרגיש באילו הם הילדים – ילדים **שלא מוכנים להקשיב** ושיש להם סמכות מוחלטת על כל היבט בחיים שלי. אני משתדל לא להיות מריר מדי בזוגע לך, אבל אני גם משתדל להיות **כנ** עם עצמי, אז בן, אני בן מריר. וגם יש לי בעיה של שליטה בבעיסים, אבל אני עובד על זה. זה הכלול".

"זה הכלול?"

הארי הננה בתקיפות. "זה הכלול. אני בטוח, פרופסור מקונגנגל, שגם בבריטניה הקסומה תמיד כדי לפחות **לשкол** את ההסבר הרגיל".

היה זה מאוחר יותר באותו יום, המשמש הלבנה וירדה בשמי הקיץ וקוניים החלו להיעלם בהדרגה מהרחובות. חלק מהחנויות בבר נסגרו; הארי ופרופסור מקונגנגל קנו את ספרי הלימוד שלו בברך ודף בע"מ רגע לפני

הסגירה. נרשם רק פיצוץ קען בשאהרי מיהר אל מילת המפתח "בשפומטיקה" וגילה שהנושא המתמטי הבי מורכב שבו עסקים בספרי הלימוד המיועדים לשנה השביעית הוא טריגונומטריה.

ברגע, עם זאת, חלומות על תגליות מחקריות פשוטות היו רחוקים מחשבתו של הארי.

ברגע יצאו שניהם מאוליבנדרס והארי בהה בשרביט שלו. והוא נופף בו והפיק ניצוצות ססגוניים, מה שבאמת לא היה אמור להפתיע אותו כל כך אחרי כל מה שראה, אבל אייבשו –

אני יכול לעשות קסמים.

אני. באילו, אני ספציפית. אני קוסם; אני קוסם.

הארי הרגיש איך הקסם שוכף במעלה זרוועו ובאותו רגע הבין שהוא חוש ש תמיד היה לו, כל חייו, חוש שאינו ראייה או שמיעה או טעם או ריח או מישוש אלא פשוט קסם. באילו היו לך עיניים אבל הן היו עצומות תמיד, אך שאפילו לא הבנת שאין רואה דבר; ואז יום אחד העין שלך נפקחת ורואה את העולם. התדהמה שבדבר הציפה אותו, נגעה בחלקים שונים בו, העירה אותו וază התפוגגה תוך שניות והשאירה אחריה את הידיעה שהוא קוסם בעת, שהוא היה קוסם מזמן ומעולם, שהוא אפילו, בצורה מוזרה בלשוי, ידע זאת מזמן ומעולם.

וגם –

"מעניין מאוד שאתה מיועד לשרביט הזה, בשאחו – הרי אחיו העניק לך את הצלקת הדזו."

לא **יתכן** שהוא צירוף מקרים. בוחנות הדצת היו **אלפי** שרביטים. טוב, כמובן, זה כן יכול להיות צירוף מקרים. בעולם יש שישת מיליארד אנשים וצירופי מקרים של אחד לאלף אלפיים כל יום. אבל לפי משפט ביס, כל השערה הגיונית שעל פיה הסבירות שהוא קיבל את השרביט המתואם לשרביטו של אדון האופל **גדולה יותר** מאשר אלף תקבי יתרון.

פרופסור מקונגאל הסתפקה בלומר, "נמה מוזל" והותירה את הארי מזועדע בלילה **מחוסר הסקרנות העצום** והמוחלט שהפגינו מbspות וקסמים. בשוםעולם שניתן בכלל **לדמיין** הארי לא יהיה מסתפק בהמהם ויוצא מהחנות בלי אפילו **לנסות** להעלות השערה בנווגע למתרחש.

ידו השמאלית התרכומה ונגעה בצלקת שלו.

מה... בדוק...

"אתה קוסם של ממש עבשוו," אמרה פרופסור מקונגאל. "ברכובתי."

הארי נהן.

"ומה דעתך על עולם הקוסמים?" היא אמרה.

"הוא מוזר," אמר הארי. "אני צריך לחשב על כל הדברים הקסומים שראית... כל מה שאינו יודע עבשוו שהוא אפשרי וכל מה שאינו יודע עבשוו שהוא שקר וכל העבודה שמצפה לי עד שאבין אותו. ולמרות כל

דעת אני מוצאת עצמי טרוד בעניינים פוטוטים יחסית בגון, "הاري הנמייך את קולו, "כל עניין הילד שנשאר בחיים. לא נראה שיש מישחו בסביבה, אבל לא היה טעם להתרגות בגורל.

פרופסור מקונגנאל בחכמה בגרונה. "באמת? מעניין."

הاري הנהן. "כן. זה פשוט... שונה. לפחות שאתה חלק מאייה סיפור אפי, המשע להבטת אדון האופל הנורא, והכול כבר **נגמל**. הסתיים לחלוstein. זה כמו להיות פרודו באגינס ולגלות שההורם שלך לקחו אותו להר הגדרה וננתנו לך להשליך את הטבעת בשהייה בן שנה ואתה אפילו לא ذכר את זה."

חיוכה של פרופסור מקונגנאל הפך למקובע במקצת.

"את יודעת, אם הייתי מישחו אחר, כל אחד אחר, בטח הייתי די מודאג שלא יצא לי לעמוד בציפיות שנbowות מההתחלה בזאת. **נו, הاري, מה עשית מאז שהבטת את אדון האופל? חנות ספרים משלך? אייה גופי! תגיד, אתה יודע שקראת לילד שלי על שמו?** אבל יש לי יסוד להאמין שלא יצא לך לדאוג בקשרו. האריה נאנח. "ובכל זאת... אני במעט מקווה שנשארו **במה** קצחות פתוחים, כדי שאוכל, באילו, **להשתתף** איבשו."

"אה, כן?" אמרה פרופסור מקונגנאל בטון מוזר. "על מה בדיקך חשבת?"

"אםمم, לדוגמה, הדברת שבגדו בהורים שלי. מי בגד בהם?"

"סירוש בליך," אמרה המבשפה, כשהיא במעט יורקת את השם. "הוא באזקבן. בלי הקוסמים."

"מה הסבירות שסירוש בליך יברח מהכלא ואני יצא לך לאוותיו בדו-קרב מרהייב, או עוד יותר טוב, להציג פרט גדול על ראשו ולהתחבא באוסטרליה בזמן שאני ממתין לתוצאות?"

פרופסור מקונגנאל מצמיצה. פעמים. "גמובה ביותר. אף אחד מעולם לא ברח מאזקבן, ואני בספק **שהוא יהיה הראשון**."

הاري היה קצת ספקי לגביו המשפט "**אף אחד מעולם** לא ברח מאזקבן." אבל אולי בעדרת כסם אפשר לבנות בלי במעט מושלם, במילוי אם לך יש שרביט ולחם לא. הדרך הכי טובה לבסוף שם תהיה לא להיבלה מלכתחילה.

"טוב, בסדר," אמר הاري. "נשמע באילו הקצה הזה נסגר היטב." הוא נאנח ושפשי את ראשו בכף יד פתוחה. "אד אדון האופל לא **באמת** מת באותו לילה. לא לגמרי. אולי הרוח שלו נשאה מאחור והיא לוחשת לאנשים בסיטוטים שדולגים לעולם הערות ומ Chapman דרך לחזור לארצות החיים שהוא נשבע להשמיד ועבדיו, בהתאם לנבואה העתיקה, הוא ואני לבודדים בדו-קרב קטלני שבו המנצח יפסיד והמנצח ינצח –"

ראשה של פרופסור מקונגנאל חג ועיניה התרכזו, באילו הן سورקות את הרחוב בחיפוש אחר מאזינים.

"אני צוחק, פרופסור," אמר הاري במשמעות רוגז. **אוֹפֶך,** **למה היא תמיד לוקחת הכלול כל כך ברצינות –**

הבנה מצמיתה הchallenge להחליל אל מעמקיו בطنנו של הاري.

פרופסור מקוגנגל הביטה בהاري בהבעה רגועה. הבעה ממש ממש רגועה. ואז היא עתה חיוך. "במובן שאתה צוחק, מר פוטר."

אוֹי, שִׁיט.

אם הארי היה צריך לפרמל את היחס הלא-AMILOLI שהבזיך באותו רגע במוחו, התוצאה הייתה משה במו, אם עיריך את ההסתברות שפרופסור מקוגנגל עשתה את מה שראיתי ברגע בתוצאה משליטה עצמית זהירה וaczib אותה אל מול התפלגות ההסתברות של כל הדברים האחרים שהוא הייתה עשו **באופן טבעי** אם הייתה מסטר בדיחה גרוועה, אז ההתנגדות הזאת היא ראייה ממשוערת לכך שהיא מסטרה משהו.

אבל מה שהארי באמת חשב היה, אוֹי, שִׁיט.

בעת הפנה הארי את מבטו כדי לסרוק את הרחוב. לא, לא היה שם אף אחד. "הוא לא מת, הא?" נאנח הארי.

"מר פוטר –"

"אדון האופל חי. ברור שהוא חי. כמה **אופטימי** היה מצד אפילו **לחלום** אחרת. נראה יצאתי לגמרי **מדעתה**, אני לא מבין מה **חשבי לעצמי**. למה שאני אחושב שהוא מת רק כי **משה** אמרה שהגופה שלו **מצאה מפוחמת?** אין ספק שיש לי עוד הרבה מה ללמידה על **רזי הפסיכיות**".

"מר פוטר –"

"פחות תגיד לי שאין באמת נבואה..." פרופסור מקוגנגל המשיבה לחויר את חיויבה העלייז והמקובע. "לא, את לא רצינית".

"מר פוטר, אין צורך שתמציא דברים לדאג לביביהם –"

"זה מה שאתה הולכת לומר? באמת? דמייני את התגובה שלי אחר כך, בשאגלה שבבל זאת הייתה לי סיבה לדאגה".

חויבה המקובע רעד במקצת.

בתפיו של הארי השתווחו. "יש לי עולם שלם של קסם לנתח. אין לי זמן לבל זה."

ואז שניהם השתקנו בשאדם בגלימות כתומות מתנויפות הופיע ברחוב ועבר על פניהם באטיות; עיניה של פרופסור מקוגנגל עקרו אחוריו בהיחבה. פיו של הארי הד בעודו לוועס בחזקה את שפתו, ואם משחה היה מסתבל מקרוב הוא היה מבחין בשיטת דם קטנה מוצבצת עליו.

בשגבך בגלימות כתומות המרחק ונעלם הארי פתח שוב את פיו ואמר במלמול חרישי, "את הולכת לספר לי את האמת עבשו, פרופסור מקוגנגל? ואל טרחי לנסות להתייחס לזה בביטול. אני לא טיפש".

"אתה בן אחת-עשרה, מר פוטר!"

"ולבן תחת-אנושי. סליהה... לרגע **שכחתי**."

"אליה נושאים מחרידים וחוובים! הם **סודים**, מר פוטר! זה **אסון** שאתה, שעוזך יلد, יודע אפילו את המועל שאתה כבר יודעת! אסור לך לספר **לאף אחד**, זה ברור? לאף אחד!"

בפי שקרה לפעים בשאהרי בעס במידה **ספקת**, דמו התקרע במקום להתחمم ובהירות אפלת ונוראה פשוטה בו, מיפתחה טקטיות אפשריות והעריבה את השלבותיהן בריאליזם בלתי מתאפשר.

לצין **שיש לך זכויות לדעת**: בישלון. בעיניה של מקגונגל, **ילדים בני אחת-עשרה אין זכויות לדעת** **שום דבר**.

להגיד שלא היה חבריהם יותר: בישלון. היא לא מעריבה את החברות שלכם מספיק.

לצין שתיהה שורי בסכנה אם לא תדע: בישלון. בבר נערכו תוכניות המתבססות על אי הידעיה שלך. חוסר הנוחות **הוודה** שכורך בתכנון מחדש הרבה פחות מזמן מאשר האפשרות הבלתי **ודאית שתיפגע**.

צדק והיגיון ייבשלו שניהם. אתה חייב למצוא משהו **ליך** ושhai רוצה או **לחלופיו למצוא משהו** שאתה **יכול לעשות** ושhai **חששת** ממנו...

אה.

"ובכן, פרופסור," אמר הארי בקול חרישי וצונן בקרח. "נשמע באילו יש לי שהוא שאת רוצה. את יבולה, אם את רוצה, לספר לי את האמת, **במלואה**, ובתמורה לשמור על הסודות שלך. או שאתה יבולה לנסות להשארו אותו במצב של חוסר ידיעה כדי להשתמש بي בבכלי משחק, ובמקרה זה לא יהיה חייב לך דבר."

מקגונגל עצרה בפתאומיות באמצע הרחוב. עיניה רשבו וקולה הפך ללחוש בועס. "איך אתה מעז!"
"**איך אתה מעזה!**" הוא לחש אליה בחדרה.

"אתה סוחט אותי?"

פיו של הארי התעקם. "**אני מציע לך שובה**. **אבי מעניק לך** הזדמנות להגן על הסוד היקר **שלך**. אם תסרבי יהיה לי כל מניע טبعי שבעולם לחפש תשובות מקורות אחרים, לא כדי לעשות לך דוכא, אלא כי אני **חייב לדעת!** אם תתגברו על הבעם חסר התוחלת שלך **בלפיילד** שלדעתך חייב לציתך לך, תבוני שבכל מボגר שפוי היה עושה את אותו הדבר! **סתמכי על זה מנקודת המבט שלו!** **איך את הייתה מרגישה אילו הייתה במקומיו?**"

הארי התבונן במקגונגל והבחן בנשימותיה המאמצות. הוא החליט שהגיע הזמן להוריד את הלחץ, לתת לה להתבשל קצת. "את לא חייבת להחליט מיד," אמר הארי בקול רגיל יותר. "אני אבין אם תרצוי זמן להרהר **behצעה שלי**... אבל אני מזהיר אותך," אמר הארי, קולו צונן. "אל תנסי את לחש השבחה ההוא עליי. לפני כמה זמן חשבתי על סימן וכבר שלחתי אותו לעצמי. אם אני אמצא את הסימן הזה ולא **אדרוך** שלחתי אותו..." הארי הניח לקולו לדעוך באופן רב ממשמעות.

פניה של מקגונגל החליפו הבעה אחר הבעה. "אני... לא חשבתי להסביר ממק שום דבר, מר פוטר... אבל מה בכלל **המצאת** סימן בזה אם לא ידעת על –"

"חשבתי על זה בשקרائي ספר מד"ב מוגלי ואני אמרתי לעצמי, **שייה, על כל צורה שלא תבוא**... ולא, אני לא אגיד לך מה הסימן. אני לא מטומטם."

"לא התכוונתי לשאול," אמרה מקגונגל. נראה באילו היא מתකפתת לתוכ עצמה, ולפתע היא נראית ממש זקנה ומש עייפה. "זה היה يوم מתיש, מר פוטר. נוכל לקנות את התיבה שלך ולשלוח אותה הביתה? אני אסמן עלייך שתשמור על הדבר בסוד עד שייה לי זמן לחשוב. קח בחשבון שיש רק עוד שני אנשים בעולם שיעודעים עלך – המנהל אלבוס דמלדור ופרופסור סורוס סנייפ."

از... מידע חדש; זאת הייתה מחווה שלום. הארי הנגן לאות הסכמה, הפנה את ראשו קדימה וחזר ללובת, דמו מתחכם שוב לאטו.

"אד עבשו אני צריך למצוא דרך להרוג קוסם אופל בן אלומות," אמר הארי ונאנח בתסכול. "חבל שלא אמרת לי את זה לפני שהתחלה לעשות קניות."

חנות תיבות החפצים הייתה מפוארת יותר מכל חנות אחרת שהארי ביקר בה; הווילונות היו כבדים ומכוסים בעיטורים עדינים, הרצפה והקירות היו עשויים מעץ ממורק והתיבות הוצגו לראווה על במות שנבנה מבrikות. המוכר היה לבוש בגלימות שהוא מודדות כמעט לגמרי גylimותיו של לוציאוס מאלפי ודיבר עם הארי ומקגונגל בנימוס חקלק ומעודן.

הארי שאל את מה שרצה לשאול ומצא את עצמו נمشך אל תיבה מעץ בלבד למראה, לא ממורק אלא חמים ומוזק, שבו הייתה חkokה צורה של דרקון שומר שעיניו נעו כדי להסתבל על מי שמתקרב. תיבה שבושפה להיות קלה, להתבזוץ לפי פקודת, להצמיח מתחתייה דרוועות קטנות בעלות טפרים ולzechol בעקבות בעליה. תיבה עם שתי מגירות בכל אחד מארבעת צדדייה, שפתחתן חשפה חללים שעומקם בעומק התיבה כולה, מכסה עם ארבעה מנעלים שככל אחד מהם חשף חלל אחר בפניהם, ובתחתית – וזה היה החלק החשוב – ידית שלפלפה מסגרת שהכילה גרים מדרגות אשר הובילו מטה לחדר קטן ומואר שהיה מסוגל להכיל להערכתו של הארי, בשתיים-עשרה בונניות ספרים.

אם מייצרים תיבות באלה, מה misuse בכלל טורח לקנות בית, תהה הארי.

מאה ושמונה אוניות. זה היה מחירת של תיבה טובה, משומשת מעט. לפי שער חלייפין של חמישים פאונד לאונייה, הסכום היה מספיק כדי לקנות מבונית יד שנייה. זה היה יקר יותר מסך ערבים של כל הדברים שהארי קנה בכלל ימי חייו.

תשעים ושבע אוניות. זה היה הסכום שנשאר בשקייק הזהב שהארי הורשה להוציא מגיניגוטס.

הבעה מאוכזבת הופיעה על פניה של פרופסור מקגונגל. אחרי יום ארוך של קניות היא לא הייתה צריכה לשאול את הארי כמה זהב נשאר לו בשקייק אחרי שהמוכר נקב במחיר, ומכך הוא הסיק שלפרופסור אין

בעיה לעשوت חשבון בראש בלי עט ונייר. הארי הדכיר לעצמו פעם נוספת שחווסף בהשכלתmaduit בבל איינו שקוול לשיפורות.

"אני מצטערת, איש צעיר," אמרה פרופסור מקונגנגל. "זו למגורי אשמה. היתי מציעה לךח אתך בחזרה לגרינינגטס, אבל הבנק יהיה סגור עבשו, מעט לשירותי חירות."

הארי נעצ בה מבט תוהה...

"ובכן," נאנחה פרופסור מקונגנגל והסתובבה על עקב אחד, "אין לנו ממש סיבה להישאר."

... היא לא איבדה שליטה בשילד העד להמרות את פיה. זה לא שינה אותה, אבל היא **חשבה** במקום להתרפוץ מבעס. אולי זה קרה רק כי יש אדון אופל בן אלומות שצריך להילחם בו – כי היא הייתה זקופה לשיתוף הפעולה של הארי. אבל רוב המבוגרים לא היו מסוגלים אפילו לחשוב על דבר זהה; אפילו לא היו שוקלים שום **שלכות עתידיות** אם מישחו במעמד נמוך יותר היה מסרב לציתם להם...

"פרופסור?" אמר הארי.

המבשפה הסתובבה להביט בו.

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא היה מוכרכ להיות קצר בועס בשליל מה שריצה לנסות עבשו; לא היה שום סיכוי שייהיה לו די אומץ לעשות זאת אחרת. **היא לא הקשيبة לי**, הוא חשב לעצמו, **היתה לוקחת עוד זהב**, אבל **היא לא רצתה להקשיב...** הוא התמקד בכל מאודו במקונגנגל ובצורך להכפי את השיחה לרצונו ואז דיבר.

"פרופסור, את חשבת שמאה אוניות יהיו די והותר בשביל טוביה. זאת הסיבה שלא טרחת להזהיר אותי לפניו שנשארו לי רק תשעים ושבע אוניות. וזה בדיק מה שמחקרים מראים – זה מה שקרה בשאנשים משאים לעצם מרווה טעות **קטן**. הם לא פסימיים מספיק. אם זה היה תלוי בי, הייתי לוחמתה אוניות רק ליתר ביטחון. היה די והותר בסוף בבספת והיתה יכול להחזיר את היתרה אחר כך. אבל חשבתי שלא תרצי לי לעשות את זה. חשבתי שתבעשי אם רק אבקש. טעיתי?"

"אין לי ברירה אלא להודות שאתה צודק," אמרה פרופסור מקונגנגל. "אבל, איש צעיר –"

"דברים כאלה הם הסיבה שקשה לי לסמוך על מבוגרים." הארי הצליח אייבשו לשומר על קול יציב. "בי הם בועסים אם אפילו **מנסים** לדבר איתם בהיגיון. בעינייהם זו הטרסה וחוצפה וקריאת תיגר על מעמדם השבטי הרם. אם מנסים לדבר איתם, הם **כוושים**. וכך אם יהיה לי משהו **משחו ששובלעשות**, אני לא אהיה מסוגל לסמוך עלייך. אפילו אם תקשיבי בדאגה עמוקה למה שאומר – כי גם זה חלק מההתקפoid של מי שאמרתי."

המוכר צפה בשניהם, מרופק בבירור.

"אני יכולה להבין את נקודת המבט שלך," אמרה פרופסור מקגונגל לבסוף. "אם אני נראית לפעם נוקשה מדי, זכור בבקשה שאני משתמשת בראש בית גריינינדור במשך מה שמחינתני נראה כמו מה אליי שניים."

הاري הננה והמשיך. "אז – נניח שהיתה לי דרך להשיג עוד אוניות מהבسفת שלי **בלי** שנחזרו לגריניגטס, אבל זה היה דורש מבני להשליל מעליי את תפkid הילד הצייתן. האם הייתה יכולה לומר עלייך עם המידע הזה, אפילו שהיה חייבת לצאת מתפקידך כפרופסור מקגונגל כדי ליהנות מהמצב?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל.

"אם לנוכח את זה אחרת, אם הייתה יכולה לגרום לזה להתגלל אחרת, כך **שלא** היינו לוקחים אותנו מעט מדי בסוף, האם זה יהיה בסדר אפילו אם זה יכול בדיידןILD שמתנהג למבוגר בחוסר בבוד?"
"אםمم... נראה לי שכן..." אמרה המבسفה, שנראתה מובלבלת למדוי.

הארי הוציא את נרתיק עור המזק ו אמר, "אחת-עשרה אוניות מהבسفת של המשפחה שלי."
וזהב הופיע בידו של הארי.

לרוגע אחד נפער פיה של פרופסור מקגונגל בתדהמה, ואז הוא נסגר בחוזקה ועיניה הczטמצמו והיא סיינה מבעד לשינויים חשוקות, **"מאייפה"** השגת את –
"הבאפסת של המשפחה שלי, כמו שאמרתי."

"**אייך?**"
"**קסם.**"

"זאת לא תשובה!" התפרקcia פרופסור מקגונגל ואז השתקה ומצאה.

"לא, זאת לא תשובה, נכוון? **אני צ裏יך** לטעון שערבותי ניסויים מדעיים וגיליתי את הסודות האמיתיים מאחוריו אופן הפעולה של הנרטיק זהה והוא בעצם יכול לאחר חפצים מכל מקום, ולא רק את תוכנו, אם מניחים את הבקשה במו שציריך. אבל האמת היא שזה קרה קודם, בשנפלתי על ערמת הזהב היה ודוחפי בימה אוניות לביס. כל מי שambil פסימיות יודע שבסוף זה שהוא עלול להזדקק לו במהירות ובלי התראה מוקדמת. אך האם את בועסת עליי עבשו בי קראתי תיגר על הסמכות שלך? או שמחה שהצלחנו במשימתנו החשובה?"

עיניו של המוכר היו קרועות לרווחה.

ומבسفה הגבואה עמדה במקומה בדמותה.

"המשמעות בהוגו רוטס **חייבת** להיות להיאכף," היא אמרה אחרי כמעט דקה שלמה. "למען **כל** התלמידים. והיא **חייבת** לבול ביחס וציחנות מצדך **בלפי** תלמידים שלך."

"אני מבין, פרופסור מקגונגל."

"טוב מאד. בוא נקנה את התיבה הזאת ונלך הביתה."

הארי רצה להקיא, או להריע, או להתעלף, או **משהו**. זו הייתה הפעם הראשונה שהניסיוקים המוקפדים שלו – **פעלו**. אולי מכיוון שזאת הייתה הפעם הראשונה שמבוגר היה צריך ממנו ממש רציני, ובכל זאת –

נקודה אחת למינרווה מנגנון.

הארי קד והעביר את שקייק הדחב ואת אחת-עשרה האוניות הנוספות לידי של מנגנון. "תודה רבה לך, פרופסור. את יכולה לסימן במקומי את הקנייה? אני חייב ללבת לשירותים."

המוכר, שחרר להיות חקלק, הצביע לעבר דלת בקיר ולה ידית זהב. בשאהרי החל להתרחק, והוא שמע את המוכר שואל בקול מתתקתק, "האם יורשה לי לשאול מי זה, מdadם מנגנון? אני מתאר לעצמי שהוא מסלילת'ין – שנה שלישית, אולי? וממשפה חשובה, אבל לא זיהיתי –"

טריקת דלת השירותים קטעה את דבריו, ואחרי שהארי זיהה את המנעול ולחש עליו, הוא אחז בмагבת הקסומה המתנתקה מלאיה ומחה את הרטיבותו מצחיו בידיהם רועדות. בל גוףו של הארי היה מכוסה בזיעה שחלה מהעט לבב בגדי המוגלים שלו, אם כי לפחות לא היה ניתן לראות זאת מעוד לגילומות.

המשב בבר במעט שקעה והשעה הייתה מאוחרת מאוד בהם עמדו שוב בחצר של הקלחת הרותחת, נקודת השקעה ומכוסת העלים בין סמטה דיagon של בריטניה הקסומה לבבב עולם המוגלים. (זו הייתה בכללה **משש מנתקת...**). הארי היה אמר לגשת לתא טלפון ולהתקשר לאביו ברגע שיגיע לצד האخر. התברר שהוא לא היה צריך לדאוג שיגנבו לו את התיבה. היא הייתה חפצ' קסם שמעוני ולבן רוב המוגלים לא היו מסוגלים להבחין בה; זאת הייתה אחת האפשרויות שעולם הקוסמים סיפק למי שהיה מוכן לשלם מחיר של מבונית יד שנייה.

"באן נפרדות דרבינו, זמן מה," אמרה פרופסור מנגנון. היא הנידה בראשה בפליאה. "זה היה היום המוזר ביותר בחיי מזה... שנים רבות. מאז היום שבו שמעתי שילד הביס את אתה יודע מי. אני תוהה עבשו, במבט לאחר, אם זה היה הגיוני האחרון בעולם".

אויב באמת, באילו **שהה** יש על מה להתלוון. **את חושבת שהיום שלך היה הדוי? תנשי את שלי.**

"התרשמתי מזמן מאוד היום", אמר לה הארי. "היהתי צריך להחמיין לך בקול רם. בראש שלי נתתי לך נקודות והכבול".

"תודה לך, מור פוטר." אמרה פרופסור מנגנון. "אם הייתה בבר ממוני לבית כלשהו הייתי מוריידה לך בבר הרבה נקודות שהנבדים שלך עדין היו מפסידים את גביע הבתים".

"תודה לך, פרופסור." בטח מוקדם מדי לקרוא לה מינוי.

האישה הדעת הייתה בוגרת השפוי ביותר שהארי פגש מעודו, על אף שלא היה לה שום רגע מדעי. הארי אפילו שkel להציג לה את תפקיד סגניתו בקבוצה שקיים כדי להילחם באדון האופל, אפילו

שהוא לא היה טיפש מספיק כדי להגיד זאת. איזה שם יכול להתאים לקבוצה נזאת...? אוכלי אוכלי-המוות?

"נתראה שוב בקרוב, עם תחילת הלימודים", אמרה פרופסור מקגונגל. "ומר פוטר, לגבי השירות שלך –

"אני יודע מה את הולכת לבקש", אמר הארי. הוא שלף את שרביטו יקר הערך ובצביטה عمוקה שלباب פנימי הפרק אותו בידו והגיש לה את הידית. "קחי אותו. לא תכнנתי לעשות שום דבר, ממש שום דבר, אבל אני לא רוצה שייהיו לך סיוטים שאני מפוצץ את הבית שלי."

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה במחירות. "זה לא, מר פוטר! לא עושיםם דבר זהה. רק רציתי להזהיר אותך **לא להשתמש** בשירות שלך בבית כי המשרד יכול לזהות קסם של קטינים וקיים איסור לבצע אותו ללא השגחה."

"אה", אמר הארי. "זה נשמע כמו כל הגיוני מאוד. אני שמח לראות שעולם הקוסמים לוקח דברים באלה ברצינות."

פרופסור מקגונגל נעצה בו מבט בוחן. "אתה באמת מתחבן זהה."

"כן", אמר הארי. "אני מבין. קסם הוא מסובך ויש סיבה טובה לך שהכללים האלה קיימים. דברים מסוימים אחרים מסובכים גם הם. אני מבין גם את זה. אנא דברי שאני לא טיפש."

"אני לא חושבת שאשכח זאת איפעם. תודה לך, הארי, זה בהחלט משפר את הרגשותי בנוגע לאמון שנתתי לך לגבי דברים מסוימים. להתראות ביןתיים."

הארי פנה ללכת, לתוך הקלחת הרותחת ומשם אל עולם המוגלגום.

בשידור נגעה בידית הדלת האחורי, והוא שמע מאחוריו לחישה אחרתה.

"הרמיוני גרייניג'ר."

"מה?" אמר הארי, ידו עדין על הדלת.

"בשאלה עולה לרכابت להוגוורטס, חפש תלמידת שנה ראשונה בשם הרמיוני גרייניג'ר."

"מי זו?"

שם תשובה לא נשמעות, ובשהاري הסתובב פרופסור מקגונגל בבר לא הייתה שם.

אחרית דבר:

המנהל אלבוס דמלדור רבן מעל שלו חנו. עיניו הנוצצות הביטו במינרווה. "ובכן, יקירתי, מה דעתך על הארי?"

מינרווה פתחה את פיה. ואז היא סגירה את פיה. ואז היא פתחה את פיה שוב. אף מילה לא יצאה.

"אני מבין," אמר אלבוס בכובד ראש. "תודה לך על הדיווח, מינרווה. את רשאית ללבת."

פרק 7

הՃדיות

הערות הספר – עדין לא תורגם!:

Whoa. A spokesman for Rowling's literary agent said that Rowling is okay with the existence of fanfiction as long as no one charges for it and everyone's clear that the original copyrights belong to her? That's really cool of her. So thank you, JKR, and thine is the kingdom!

I feel the need to disclaim that certain parts of this chapter are not meant as "bashing". It's not that I have a grudge, the story just writes itself and once you start dropping anvils on a character it's hard to stop.

A few reviewers have asked whether the science in this story is real or made up. Yes, it is real, and if you look at my profile, you'll see a link to a certain nonfiction site that will teach you pretty much everything Harry James Potter-Evans-Verres knows *and then some*.

Thank you very much to *all* my reviewers. (Especially Darkandus on Viridian Dreams, for the surprisingly inspiring comment "Lungs and tea are not meant to interact".

"אבא שלך אדייר במעט כמו אבא שלו."

שפתיה של פטוניה אוואנס-וילס רעדו ועיניה התמלאו דמעות שהארי חיבק את מותניה ברצף תשע של תחנת קינקס קרוס. "אתה בטוח שאתה לא רוצה שאבואה איתך, הארי?"

הארי העיף מבט באביו, מייקל וילס-אוואנס, שנראה גאה אך חמור סבר באופן סטריאוטיפי, ואז החדר את מבטו אל אמו, שנראתה די... מפוקחת. "אימא, אני יודע שאתה לא משתגעת על עולם הקוסמים. אתה לא חייבת להציגך. באמת."

פטוניה התבוכזה בכאב. "הארי, אתה לא צריך לדאוג לי. אני אימתה שלך ואם אתה צריך שמיישחו יבו איתך –"

"אימא, אני הולך להיות בלבד בהוגוorgeous במשך **חודשים על גבי חודשים**. אם אני לא יכול להתמודד עם רציף ורכבת בעצמי, עדיף לגנות את זה מוקדם ככל האפשר כדי שנוכל לרדת מהענין בבר עבשוו." הוא הנמיך את קולו ללחישה. "וחוץ מזה, אימא, ככל שם אהובים אותו. אם אתקל בבעיה, אני אובל פשוט להוריד את זה", הארי נגע במגן הדעה שכיסה את הצלחת שעלה מצחו, "ואני קיבל **בל בך** הרבה יותר מאשרי כבר לא אדע מה לעשות אותה."

"אווי, הארי", לחשה פטוניה. היא ברעה וחיבקה אותו חזק, פנים אל פנים, לחייהם נוגעתות. הארי הרגיש את נשימתה המאמצת ואז שמע יפחה חנוכה נמלעת מפה. "אווי, הארי, אני אהובת אותך. אף פעם אל תשכח את זה."

זהICIALO היא פוחדת שהוא לעולם לא תורה אותו שוב, קפזה המחשבה לראשו של הארי. הוא ידע שהמחשבה נכונה, אבל לא ידע למה אימה שלו מפחדת כל כך.

ולבן הוא ניחש. "אימא, את יודעת שאני לא אהפוך לאחותך רק כי אלמד קסמים, נכוון? אני עשה כל קסמ שתחבקשי מבני – אם אובל, זאת אומרת – או אם תרצבי **שלא** אעשה קסמים בבית, אז זה מה שאני אעשה. אני מבטיח שלעולם לא אתן لكסם להפריד בינוינו –"

חיבוק חזק קטע את דבריו. "יש לך לב טוב", לחשה אמו באוזנו. "לב טוב מאד,بني."
בעת גם הארי עצמו השתקן קצר.

ammo שיחררה אותו וקמה על רגליה. היא הוצאה מהתיק שלה ממחטה ובירד רועדת הספיגה את האיפור שנזל מעיניה.

לא היה ספק שאביו לא ילווה אותו לצד הקסום של תחנת קינגס קרוס.ABA שלו לא הצליח אפילו להסתRELISH על התיבה של הארי. קסם היה דבר שהתגלגל מדור לדור, ומיקל ורס-אוואנס לא היה מסוגל אפילו לזרז.

ולבן הוא בחכח בגרכונו במקום זאת. "בהצלחה בלימודים, הארי", הוא אמר. "אתה חשוב שקנייתי לך מספיק ספרים?"

בשהاري הסביר לאביו שהוא חשוב שزاد עשויה להיות ההזדמנויות הגדולה שלו לעשות שהוא ממש מהפכני וחשוב, פרופסור ורס-אוואנס הנהן זונח את לוח הזמן העמוס להפליא שלו לשך יומיים שלימים כדי לצאת לפשיטה הגדולה ביותר בתולדות חנויות הספרים המשומשים, שהתרפשה על פני ארבע ערים והפייקה **שלושים ארגדים** של ספרי מדע שבנו בעת בקומה המרתפת של התיבה של הארי. רוב הספרים עלו פאונד או שניים, אבל חלקם ממש לא, למשל המהדרה העדכנית ביותר של "המדריך לכימיה ולפיזיקה", או בלב ברבי מהדורת 1972 של אנטיקולופדייה בריטניקה. אביו של הארי ניסה להסתיר מהם את המחיריהם בקופות אבל לפי החישוב של הארי, אביו הוציא **פחות אלף** פאונד. הארי אמר לאביו שהוא ייחסר לו הכל ברגע שיגלה איך להמיר בסף קופומים לבסף מוגלים, והוא שול אמור לו שייתוק בבר קצר.

ואז אביו שאל אותו: **אתה חשוב שקנייתי לך מספיק ספרים?** והוא ברור מה התשובה שהוא רצה לשם.

קולו של הארי ה策טרד משומם מה. "אין דבר בזה מספיק ספרים," הוא ציטט את המוטו של משפחת ורס, ואביו ברע ברך וננתן לו חיבור מהיר וחזק. "אבל אתה **בוחלט ניסית**," אמר הארי, שהרגיש שהוא משתנק שוב. "זה היה ניסיון ממש ממש **טוב**."

אביו הדקף. "ובכן..." הוא אמר. "אולי **אתה** רואה רציף תשע ושלושה רביעים?"

תחנת קינקס קרוס הייתה ענקית ועמוסה, עם קירות ורצפות המכוסים בארכיטקטורה רגילה המוכתמים בלבד. היא הייתה מלאה באנשים רגילים בדרכם לעסקיהם הרגילים, שניהלו שיחות רגילות שעשו הרבה רעש רגיל. לתחנת קינקס קרוס היה רציף מס' אחד (שם הם עמדו) ורציף מס' עשר (משם לא הרחק) אבל לא היה דבר בין רציף תשע לרציף עשר פרט לקיר דק ולא מבטיח. צוואר גודל בתקה הבנוי די והותר אוור כדי להאריך את חוסר קיומו המוחלט בוחלט של רציף תשע ושלושה רביעים.

הארי הביט סביבו עד שעינו דמעו וחשב, **קדימה, ראיית כסם, קדימה, ראיית כסם**, אך שום דבר לא נגלה לעיניו. הוא חשב להוציא את השרביט שלו ולונוף בו, אבל פרופסור מקונגנג הזהירה אותו לא להשתמש בו. בנוסף, אם הניסיון היה מפיק מטר נוסף של ניצוצות ססגוניים הוא היה עלול להיעצר באשמת הצתת זיקוקים בתחום תחנת רכבת. וזה בהנחה הנוספת שהARB שול לא היה מחייב לעשות משהו אחר, כמו לפוצץ את כל התחנה. הארי הספיק רק לרגע על ספרי הלימוד שלו (אפילו שהרפרוף הזה חשב מספיק דברים תמהימים) במאץ מזרז לחיליט אליו ספרי מדע לknoot במלך שתיהן הפרידו בין ביקורו בסמטה דיאגון ותחילת הלימודים.

שוב, הייתה לו עבשו – הוא הציץ בשעונו – שעה שלמה כדי לפענח את התעלומה, מכיוון שהיא אמרה על הרכבת בשעה אחת-עשרה. אולי זאת המקבילה של מבחן איי-קיי והילדים הטיפשים לא יכולים להפוך לקוסמים. (ובמota הזמן שארם עצמו קובעת את דירוג החentricות שלו, שהוא הגורם השני הבci חשוב בהצלחה אקדמיות.)

"אני אסתדר," אמר הארי להוריו המתינים. "זה בטח איזה מבחן."

אביו קימט את מצחו. "הממ... אולי תחפש על הkrakע שביל של עקבות שונים שימושיים למקום לא הגיוני –"

"אבא!" קרא הארי. "חפסיק! אפילו לא **ניסימי** להבין את זה בעצמי!" זו הייתה הצעה טובה מאוד, למעשה, מה שהפרק את זה לעוד יותר גרווע.

"סליחה," התנצל אביו.

"הממ...," אמרה אמו של הארי. "לא נראה לי שהם היו עושים דבר בזה לתלמיד. אתה בטוח שפרופסור מקונגנג לא אמרה לך בלאום?"

"ויתבן שדעתה הייתה מוסחת," אמר הארי בלי לחשוב.

"**הארי!**" הזרעקו אביו ואמו של הארי בתיאום מוחלט. "**מה עשית?**"

"אני... אממם –" הארי בלע רוק. "תראו, אין לנו זמן זהה עבשו –"

"האר! "

"אני רציני! אין לנו זמן לזה עבשו! זה סיפור ממש ארוך ואני חייב להבין איך מגיעים לבית הספר!"

אמו הנינה יד על פניה. "עד כמה זה גרווע?"

"אני... אמם... " **אני לא יכול לדבר על זה מטעמי ביטחון לאומי**, "בערך חצי מתקרית הפרויקט המדעי?"

"האר! "

"אני... אמם... או, תראו! לאנשים האלה יש ינשוף. אני אלך לשאול אותם איך נכנסים!" והאר התרחק מהוינו בריצה לעבר המשפחה הג'ינג'ית. התיבה שלו הדedula אוטומטית אחריו.

האישה השמנמנה הסתבללה עליו בשגיע. "שלום, חמוד. פעם ראשונה שלך בהוגוורטס? גם רון חדש שם –" ואז היא בחנה אותו מקרוב. **"האר פוטר?"**

ארבעה בניים, בת ג'ינג'ית וינשוף הסתובבו אליו וקפאו במקומו.

"או, **אמת!** מהה האר. הוא תבן להשתמש בשם האר ורס לפחות עד שיגיע להוגוורטס. "קניתי מגן דעה והבול! איך את יודעת מי אני?"

"כן," אמר אביו של האר, שהגיע מאחוריו בצעדים ארוכים וקלילים, "איך באמת את יודעת מי הוא?" מידה של אימה נמסכה בקולו.

"התמונה שלך הופיעה בעיתון," אמר אחד מצמד תאומים זחים למראה.

"האר!"

"אבא! זה לא מה שאתה חושב! זה כי הבשתי את אדון האופל שאין לנקוב בשמו כשהיהתי בן שנה!"

"מה?"

"אימא יboleה להסביר."

"מה?"

"אםם... מיקל, יקורי, יש דברים מסוימים שחייבי שבחתני שמצוות לא להטריד אותך בהם עד עבשו –"

"סלחו לו," אמר האר למשפחה הג'ינג'ים שבתה בו בעת, "אבל זה יהיה בהחלטת מואוד מועיל אם תוכלו לומר לי איך הגיעו לריצף תשע ושלושה רביעים **ברגע זה**".

"אםם..." אמרה האישה. היא הרימה את ידה והציבעה על הקיר בין הריצפים. "פשוט תלך לביוון המחשום בין ריצפים תשע ועשר. אל תעוצר ואל תפחד שתתגש בו, זה מאד חשוב. עדיף לעשות את זה בריצה אם אתה מפחד".

"ומה שלא תעשה, אל תחשוב על פיל."

"ג'ורג'" תבעם ממנהו, הארי יקורי, אין שום סיבה לא לחשוב על פיל."

"אני פרד, אימה, לא ג'ורג' –"

"תודה!" אמר הארי והתחלף לrox לביוון המחסום –

רגע אחד. זה לא יעבוד אם הוא לא יאמין בזה?

ברגעים באהה הארי שנא את היכולת של מוחו לעבד מהר מספיק כדי להבין שהזהו אחד מהמרקם שליהם מתיחס המונח "ספק מטעצם". בלומר, אילו הוא היה חושב מלบทחילה שהוא יעבור דרך המחסום הכל הינה בסדר, אלא שעכשיו הוא מודאג האם יש לו מספיק **אמונה** שהוא יעבור דרך המחסום, מה שאומר שהוא אכן היה מודאג מהאפשרות שהוא יתנגש בו –

"הארי! חזור הנה מיד! אתה עוד חייב לנו כמה הסברים!" זה היה אבא שלו.

הארי עצם את עיניו והתעלם מכל מה שידע על מהימנות מבוססת ופשט ניסה להאמין **בכל מואודו** שהוא עברו דרך המחסום ו –

– הקולות סביבו השתו.

הארי פקח את עיניו ועצר בחריקה. העובדה שעשה מאמץ מכובן להאמין במשהו גרמה לו להרגיש קצת מלובך.

הוא עמד ברציף מואר ופתחו ליד רכבת ענקית המורכבת מארבעה-עשר קרונות ארכובים אשר בראשם עמד קטר עצום בצבע אדום מתכתי בוהק בעל ארוובה גבואה המבשרת על אסון סביבתי מתקרב. הרציף היה כבר עמוס מעט (אפילו שהארי הקדים בשעה שלמה); עשרות ילדים והוריהם התרכזו סביב ספסלים, שולחנות, דוכנים ורוכלים שונים.

מיותר לציין שלא היה בתחנת קינקס קרוס שום מקום בזה ושום מקום להחביא אותו.

אוקיי, אד האפשרויות הן באלה: (א) השתגרותי הרוגע למקומות אחר לחלווטין (ב) הם יכולים לkapל את המרחב באילו כלום או (ג) הם פשוט מתחומים מכל החוקים.

קול זחילה נשמע מאחוריו. הארי הסתובב וראה שהתייבה שלו אכן זנחה בעקבותיו על זרעותיה הקטנות. נראתה שמבhinת עולם הקסמים גם התיבה שלו הצליחה להאמין בעוצמה הנדרשת כדי לעبور דרך המחסום. זה היה בעצם די מטריד, שהארי חשב על זה.

רגע לאחר מכן, הצעיר מבין הבנים הג'ינג'ים עבר דרך קשת הברזל (קשת ברזל?) ברים, כשהוא מושך מאחוריו ברצועה את תיבת החפצים שלו ובמעט מתנגש בהארי. הארי, שהרגיש טיפש על כך שנשאר במקום, התחלף לזרז במחירות והילד הג'ינג'י הלך בעקבותיו, כשהוא מושך את הרצועה של התיבה שלו בחזקה כדי לעמוד בקצב. רגע לאחר מכן התעופף ינשוף לבן מבעד לקשת ונחת על בתפו של הילד.

"דו! אמר הילד הג'ינגי, "אתה **באמת** הארי פוטר?"

לא שובי! "אין לי שום דרך לוגית לדעת בזודאות. גדלתי **באמונה** שהשם שלי הוא הארי ג'ימס פוטר-אוואנס-ורס והרבה אנשים אמרו לי **שאני דומלהורים שלי**, באילו, להורים האחרים שלי, אבל..." הארי הדעיף את פניו בהבנה פתאומית, "**למייטב ידיעתי**, אין שום סיבה שלא יהיה לחשים שיבולים לשנות צורה של ילד ולהעניק לו מראה מסוים –"

"**אםمم.. מה?**"

לא מועמד לריבנקלו, אני מבין. "בן, אני הארי פוטר."

"**אני רון וויזלי,**" אמר הילד והושיט את ידו. הוא היה רזה, גבוהה, מנומש ובעל אף ארון. הארי לחץ את ידו בונמוס בעודם הוליכים. היבשוף נעצ בהארוי מבט בוחן ושרק שרים מונוסת (למעשה, הצליל בשמעו יותר כמו אהאה, מה שהפתיע את הארי).

בນוקודה זו הבין הארי את הפוטנציאל לאסון משתמש וباء. "רק **שניהם**," הוא אמר לרון ופתח את אחת מגיריות התיבה, זו שבה היו מאוחסנים למיטב זיכרונו בגדי החורף, והוציא את הצעיף הקליל ביותר שלו, שהוא קבור תחת מעילו. הארי הסיר ממצחו את מגן הדיעת, פרש במהירות את הצעיף וברך אותו מסביב לפניו. הצעיף היה קצר עבה, במיוחד לקיז, אבל הארי היה מסוגל לחיות עם זה.

הוא סגר את המגירה והוציא מגירה אחרת גלים קוסמיים שחורות, שאוthon משך מעל ראשו עבשוו שכבר לא היה בעולם המוגלים.

"זהו," אמר הארי. קולו נשמע קצת מעומעם מבעוד לצעיף שביסה את פניו. הוא פנה לרון. "איך אני נראה? מטופש, אני יודע, אבל האם ניתן לזהות אותי בהארוי פוטר?"

"**אםمم...**" אמר רון. הוא סגר את פיו, שהוא פעור עד אותו רגע. "לא ממש, הארי."

"**טוב מאד,**" אמר הארי. "עם זאת, כדי לא להר奥斯 את כל האפקט, פנה אליו מעבשוו ב –" ורס אולי לא יעבד עוד, "מר ספו."

"**אוקי, הארי,**" אמר רון בהיסוס.

אני רוצה שהוכוח לא חזק במיוחד עמו. "קרא... לי... מר... ספו."

"**אוקי, מר ספו –**" רון עצר. "אני לא יכול לעשות את זה. אני מרגיש במו אידיוט."

זאת לא רק הרגשה. "אוקי. תבחר אתה שם."

"**מר צ'אדלי,**" אמר רון מיד. "במו התותחים מצ'אדלי."

"**אםمم...**" הארי ידע שהוא עומד להתחכרט נוראות על שאלתו הבאה. "מי או מה הם התותחים מצ'אדלי?"

מיהם התותחים מצ'אדלי? רק הקבוצה הכיב גאונית בכל תולדות הקווידיאן! נIRON, הם סיימו בתחום הטבלה בשנה שעבירה, אבל –"

"מה זה קווידיז'?"

גם השאלה הדעת הייתה טעונה.

"תן לי רגע להבין", אמר הארי בשנוראה שההסבר של רון (שבכל תנועות ידיים) מתחילה להסתתרים. "אם תופסים את הסניץ' מקבלים מהו חמישים נקודות?"

"בן –"

"במה שערים של עשר נקודות מבקיע בדרך כלל כל צד, בלי לבול את הסניץ'?"

"אםمم... אולי חמישה-עשר או עשרים בলיגה המקצועית –"

"זה ממש מטומטם. זה מפר בערך כל בל של תכנון משחקים. תראה, שאר המשחק הזה עוד אייבשו נשמעו הגינוי פחות או יותר – באילו, יחסית לספרט – אבל אתה בעצם אומר שתפיסת הסניץ' גוברת על כמעט כל הפרש שעירים סביר. בני המחפים עפים שם למעלה ומחפים את הסניץ' ולרוב לא משתפים בשאר המשחק. בשביל לדוחות ראשוני את הסניץ' צריך בעיקר מזל –"

"זה לא עניין של מזל!" מחה רון. "אתה צריך להציג את העיניים שלך בדף הנכון –"

"אין פה אינטראקציה, און שום יחס גומליין עם השחקן של הקבוצה היריבה, ובמה מהנה זה כבר יכול להיות להסתבל על מישו שמשמש טוב בהציג את העיניים שלו? ואז המחפש שמתמזל מזל מגיע ותווסף את הסניץ' והופך את העבודה של כל השאר ללא רלוונטי. זה באילו מישו לך משחק אמיתי והוסיף עוד תפקיד חסר משמעות רק כדי שתוכל להיות השחקן הבci חשוב בלי להיות באמת מעורב או ללמידה את שאר חוקי המשחק. מי היה המחפש הראשון, הבן האידיוט של המלך שרצה לשחק קווידיז' אבל לא היה מסוגל להבין את החוקים?" בעצם, עבשוו שהארי חשב על זה, זו הייתה השערה טובה להפליה. שים אותו על מטאטה ותן לו לתפוס את הדבר הנוצץ..."

פניו של רון הזדעפו. "גם אם אתה לא אוהב קווידיז', אתה לא חייב לצחוק עליו!"

"אם אתה לא יכול לבקר, אתה לא יכול לשפר. אני מציע איך לשפר את המשחק. וההצעה שלי ממש פשוטה. תיפטרו מהסניץ'."

"לא ישנו את המשחק רק כי אתה אמרת!"

"להזכירך, אני הילד שנשאר בחיים. אנשים יקשיבו לי. ואולי אם אשכנע אותם לשנות את המשחק בהוגוורטס, החידוש יתפס."

הבעה של אימה מוחלטת התפשטה על פניו של רון. "אבל... אבל... אם תיפטר מהסניץ', איך נדע מתי המשחק נגמר?"

"אולי... תקנו... שעון. זה יהיה הרבה יותר יותר הוגן מאשר משחק שלפעמים נמשך עשר דקות ולפעמים נמשך כמה שעות, ולוח הזמנים יהיה הרבה יותר ברור גם לצופים." הארי נאנח. "או, די כבר עם הבעת האימה המוחלטת. רוב הסיוכיים שלא באמת אטרח להשמיד את החיקוי העלווה הזה לספרט לאומי ולברוואו אותו מחדש חזק יותר וחכם יותר בצלמי ובדמותי. יש לי דברים הרבה הרבה הרבה יותר חשובים לדאוג להם."

הארי נראה מהורהר. "מצד שני, לא ייקח יותר מדי זמן לבתוב את תשעים וחמש התודות של רפורמציה היעדר הסניץ' ולמסמר אותו לדלת בנסיה –"

"פוטר," נשמע קול של ילד. "מה יש לך על הפרצוף ומה עומד לידך?"

הבעת האימה של רון התחלפה בשנאה יוクדת. "אתה!"

הארי הפנה את ראשו; ואכן היה זה דראקו מאלפי, שאמנם נאלץ ללבוש גליםות בית ספר ורגילות, אבל פיצה על כך באמצעות תיבת חפצים שנראתה כסומה לא פחות, ואלגנטית הרבה יותר, מזאת של הארוי, מעוטרת בכיסים ואזרטגדים ובמה שהארוי ניחש שהוא סמל משפחת מאלפי, נחש יפהפה חזק ניבים מעל שרבייטי שנhab מוצלבים.

"דראקו!" אמר הארוי. "אםمم... או מאלפי, אם אתה מעדייף, אם כי זה נשמע לי קצת כמו לווציאוס. אני שמח לראות שלומך טוב אחרי ה... מפגש האחرون שלנו. זה רון וויזלי. ואני מנסה להישאר בלתי מזוהה, עד תקרא לי, אממם..." הארוי השפיל מבט אל גליםותיו, "מרblk."

"הארוי! סין רון. אתה לא יכול להשתמש בשם הזה!"

הארוי מצמצץ. "למה לא?" השם **נשמע** אף ונحمد, במו שם של איש מסתורין ביןלאומי – "לדעתי זה שם **מצוין**," אמר דראקו, "אבל הוא היה שייך לביק האצילי ועתיק היום. אני אקרא לך מר סילבר".

"אתה תתרחק מ... מר גולד," אמר רון בקול צונן ופסע קדימה. "הוא לא צריך לדבר עם אנשים במוך!"

הארוי הרים יד מפיסט. "אני משתמש בשם מר ברונץ, תודה לכם על התבוננות. ורון... אממם..." הארוי חיפש דרך להגיד את זה, "אני שמח שאתה כל כך... נלהב להגן עליי, אבל לא אכפת לי במיוחד לדבר עם דראקו –"

זה היה בגרה הקש האחרון מבחינתו של רון, שהסתובב אל הארוי בעיניהם רושפות. **"מה? אתה יודע מי זה?"**

"כן, רון," אמר הארוי, "אולי אתה זכר שקרأتي לו דראקו בלי שהוא צריך להציג את עצמו."

draako גיחך. ואז הוא הבין בינותו הלבן שעלה בתפו של רון. "**הה, מה זה?**" אמר דראקו בקול נוטף רשות. "אייה העכברוש המפורס של משפחת וויזלי?"

"קבור בגינה," אמר רון בקול צונן.

"אווי, כמה עצוב. פוט... סליהה... מר ברונץ, אני חייב לציין שקיימת הסבמה בלילית שלמשפחה וויזלי יש את **סיפור חיית המhammadabi שוב בעולם**. רוצה לספר אותו, וויזלי?"

פניו של רון החעוותו בבעס. "לא יהיה חשוב שזה מצחיק אם זה היה קורה למשפחה שלך!"

"אה," אמר דראקו, "אבל דבר זהה **לעולם** לא יהיה קורה למשפחה מאלפי."

ידיו של רון נקפצו לאגרופים –

"مسפיק", אמר הארי, שהשתדל להזכיר לפחות סמכויות שקטה. היה ברור שלא משנה بما מדובר, הדיברונו הכאב ליד הג'ינגי. "אם רון לא רוצה לדבר על זה, הוא לא חייב, ואני מבקש גם מך לא לדבר על זה."

דראקו העיף בארי מבט מופתע וрон הנהן. "בדיק, הארי! זאת אומרת, מך ברונד! אתה רואה איזה מין בן אדם הוא? עבשו תגיד לו ללבת!"

הארי ספר בראש עד עשר, מה שבשבילו היה רצף די מהיר של 12345678910 – הרجل משונה מגיל חמש, בשאימא שלו הורתה לו לראשונה לעשות זאת והاري הגיע למסקנה שהדרך שלו מהירה יותר ואמורה להיות אפקטיבית באותה מידה. "אני לא אומר לו ללבת", אמר הארי ברגע. "הוא מוזמן לדבר איתני אם הוא רוצה."

"adc אני לא מתכוון להסתובב עם מישחו שמסתווב עם דראקו מאלפי", הכריז רון בקול צוונן.

הארי משך בכתפיו. "זה תלוי בך. אני לא מתכוון לתת לאף אחד לומר לי עם מי מותר לי ועם מי אסור לי להסתובב." ובלב הוא חשב, **בבקשה תלך, בבקשתך תלך...**

פניו של רון התרכזו מרוב תדעה, באילו הוא באמת ציפה שהמשפט הזה יעבד. ואז הוא הסתווב, משך את הרצואה של התיבה שלו והתרכק מהם בדף.

"אם לא חיבבת אותו", אמר דראקו בסקרנות, "למה לא הלכת זזה?"

"אםمم... אומא שלו עצה לי להבין איך לעלות לרציף מתחנת קונגס קרום, אז היה קצת קשה להגיד לו ללבת לעדאל. וזה לא שאני **שונא** את הרון הזה", אמר הארי, "אני פשוט... פשוט..." הארי חיפש את המילים.

"לא רואה סיבה לקיומו?" הצביע דראקו.

"משהו בזה".

"בכל מקרה, פוטר... אם באמת גדלת אצל מוגלים –" דראקו השתק לרגע, באילו מחבה להבחשה, אבל הארי לא אמר כלום – איז אולאי שהיא לא יודעת איך זה להיות מפורסם. אנשים רוצים להשתלט לנו על כל הזמן. אתה **חייב** ללמידה להגיד לא."

הארי הנהן ועטה הבעה מהווררת. "את שמעת כמו עצה טוביה."

"אם חנשה להיות נחמד, בסופו של דבר תהיה רוב הזמן עם אלו שהכי נדיפים. תחליט עם מי אתה **דועצה** להיות ותגרום לכל השאר להתחפף. רק הגעת לפה, פוטר, איז בולם ישפטו אותך לפני האנשים שהם יראו אותך בחברותם, ואתה לא רוצה שיראו אותך עם אנשים כמו רון וויזלי."

הארי הנהן שוב. "אם לא אכפת לך שאני שואל, איך זה יהיה אותך?"

"**מר ברונץ**", אמר דראקו, כשהוא מושך את המילים, "אל תשכח שכבר פגשתי אותך. ראייתי מישחו מסתובב עם צעיף על הראש ונראה מגוחך לגמרי. **את Ichshati**".

הארי קיבל את המחמה בראש מורבן. "**אני נורא** מצטער בקשר לזה", אמר הארי. "כailo, בקשר לפגישה הראשונה שלנו. לא התבונתי להביך אותך לפני לוצ'וס."

draako נפנה בידו בביטול ונעץ בהاري מבט מוזר. "חבל רק שאבא שלי לא נכנס **בשאהה** החמאת **לי** –" draako צחק. "אבל תודה על מה שאמרת לו. אחרת היה לי קשה יותר להסביר".

הארי קד קידה עמוקה יותר. "ותודה **לך** על כך שגמלת לי עם מה שאמרת על פרופסור מקונגנגל."

"אין בעד מה. על אף שאחת העוזרות בוגרת השביעה את החברה הבי טוביה שלא לסתדיות מוחלטת, כי אבא שלי אומר **שרצחות שמוועות מודדורות**, באילו הלבנו מכות או משוה".

"**אוואץ**", אמר הארי והתבזבז. "**אני ממש** מצטער –"

"לא, אנחנו רגילים. מרلين יודע שיש הרבה שמוועות על משפחת מאלפי גם בבה".

הארי הננהן. "אני שמח לשמוע שאתה לא בצרות."

draako גיחק. "לאבא שלי יש חוש הומור... **מעודן**, אבל הוא בן מבין כמה חשוב להתיידד עם אנשים. הוא מבין **זאת הייטב**. הוא הבהיר אותי לחזור על זה כלليلת לפני השינה בחודש האחרון, '**אני ATIIDD עם אנשים בהוגוורטס**'. בש הסברתי לו הבול והוא הבין שזה מה שעשיתי, הוא קנה לי גליהה".

הארי פער את פיו. "**הצלחת להוציא מזה גליהה?**"

draako הננהן, נראה לא פחות זחוח מכפי שהתקבש מהישג שכזה. "טוב, אבא שלי **ידע** מה אני עושה, כמובן, אבל הוא זה שלימד אותי **אל** לעשות את זה, ואם אני מחייב בצורה הנכונה **בדמן** שאני עושה את זה, זה הופך את זה לקטעה של אבא ובן ואז הוא **חייב** ל��נות לי גליהה או שאני אנעץ בו את המבט העצוב שנראה באילו אני בטוח שאכזבתי אותו".

הארי נעץ בדראקו מבט מחושב; הוא חש שלפניו ניצב אשף נוסף. "**קיבלה שיעורים** בתמرون אנשים?"

"**במובן**", אמר דראקו בגאווה. "אני בן למשפחה **מאליי**. אבא שלי קנה לי מורים פרטיים."

"**וואו**", אמר הארי. קריית "אמנות השבונו: מדע ומעשה" של רוברט צ'אלדיי בוגרת לא ממש השתווותה לבך (על אף שזה עדין היה יופי של ספר). "באא שלך אידייר כמעט כמו אבא שלי".

הגבות של דראקו התרוממו בעצלתמים. "אה, כן? ומה אבא **שלך** עושה?"

"הוא קונה לי ספרים".

draako שקל את העניין. "זה לא נשמע מאד מרשימים."

"זה מסוג הדברים שצורך להיות שם בשבייל להבין. בכל מקרה, אני שמח לשמע את כל זה. אחרי שראיתי איך לוציאו הסתכל עלייך, היתי בטוח שהוא הולך ל...לצלוב אותך."

"אבא שלי באמת אהוב אותו", אמר דראקו בביטחון. "הוא בחיים לא היה עושה דבר זהה."

"אםمم..." אמר הארי. הוא צבר את הדמות האלגנטית לבנת השיער ושחרות הגלימות שהתרפצה אל החנות של מאדם מלקין ברוח סערה, אוחצת במקל היפפה והקטלני בעל ידית הבספ. לא היה קל לדמיין אותו באב אהוב. "אל תבין אותו לא נכון, אבל איך אתה **יודע** את זה?"

"הא?" היה ברור שזאת לא שאלה שדראקו שאל את עצמו לעתים קרובות.

"אני שואל את שאלת היסוד של הרציונליות: למה אתה מאמין بما שאתה מאמין? מה לדעתך אתה יודע ואני לדעתך אתה יודע את זה? מה גורם לך לחשב שלוציאו לא יקריב אותך כמו שהוא יקריב בכל דבר אחר בשבייל בוח?"

draako נתן בהاري עוד מבט מוזר. "מה בבדיקה **אתה** יודע על אבא שלי?"

"בוא נראה... מושב בקסמהדרין, מושב בחבר המנהלים של הוגוורטס, עשיר להחריד, בעל השפעה על שר הקסמים פאדג', בעל אמוןו של שר הקסמים פאדג', נראה בעל תומונות מביבות ביוטר של שר הקסמים פאדג', התומך המובהק ביותר בתה הרם מאי לבתו של אדון האופל, אובל מותת לשעבר שנטאפס עם הסימן האפל אבל התחמק מעונש בתואנה שהיא תחת קלחת אימפריווס, טענה בלתי סבירה בעיליל ודיבולם ידעו את זה... רשות ברוי"ש רבתיה ורופא מלידה... נראה לי שזה הכל."

עיניו של דראקו הצטמצמו לחרכבים. "מݣונגל אמרה לך את כל זה, אני מבין."

"לא, היא לא הייתה מוכנה לומר שום דבר על לוציאוס אחר כך חוץ מ'תתרחק ממנה'. אך במהלך התקarium בחנות השיקויים, בזמן שפרופסור מݣונגל הייתה עסוקה בעבודות על בעל החנות ובנישון להשתלט על המכב, תפסתי את אחד הלוקחות ושאלתי **אתו** על לוציאוס."

עיניו של דראקו נפערו שוב. " **באמת?**"

הארי נעצ בדראקו מבט מבולבל. "אם שיקרתי בפעם הראשונה, אני לא אומר עבשו את האמת רק כי שאלת שוב".

שתקה קלה השתרעה בזמן שדראקו עיבל את זה.

"אתה **בל** הולך להיות בסלית'רין".

"אני **בל** הולך להיות ברייבנקלו, תודה רבה. הסיבה היחידה שאני רוצה כוח היא כדי להשיג ספרים."

draako צחקק. "כן, בטח. בכל מקרה... בתשובה לשאלתך..." דראקו נשם נשימה עמוקה ופניו הרצינו. "אבא שלי פספס פעם הצעעה בקסמהדרין בשבייל. הימי עלי מטאטא ונפלתי ושברתי הרבה צלעות. זה באב ממש. אף פעם לפני זה לא באב לי **בל** והוא חשבתי שאני הולך למות. אךABA פספס הצעעה ממש

חוובה כי הוא היה ליד המיטה שלי בסネット מאנגו בשבייל להחזיק לי את היד ולהבטיח לי שאני אהיה בסדר".

הארי הסיט את מבטו באין נוחות, ואז הכריח את עצמו במאץ רב להסתבל שוב על דראקו. "למה אתה מספר לי את זה? זה נשמע די... איש依..."

דראקו נעצ בהاري מבט רציני. "אחד המורים הפרטיים שלי אמר לי שאנשים יוצרים חברות קרובות על ידי כך שהם יודעים דברים אישיים אחד על השני ושהסיבה שלרוב האנשים אין חברים קרובים היא שהם נבוכים מכך לשתף אחרים בדברים ממש חשובים על עצםם." דראקו הושיט את כפות ידיו קדימה בתנוועה מזמין. "תורך?"

הידיעה שפניו מלאות התקווה של דראקו הן בגראה תוכר של חודשי אימון רבים לא הפכה את השפעתן לפחות אפקטיבית, הבחין הארוי. בעצם היא כנחפה אותה **פחות אפקטיבית**, אבל מרובה הצער לא **בלתי אפקטיבי**. אותו הדבר היה נכון גם לשימוש החכם של דראקו בלחץ להדדיות באמצעות מתנה בלתי צפוייה, טכניתה שהארי קרא לעלה בספריו הפסיכולוגיה החברתית שלו (היה ניסוי אחד שבו ניסו החוקרים לשבנע אנשים למלא שאלונים וגילו שמתנה של חמישה דולרים ללא שום תנאים גלוים הייתה יעילה בכך פי שניים מאשר הצעה לשלם לאנשים חמישים דולר בתנאי שימלאו את השאלה... והענין היה שהארי באמת הרגש שਮופעל עליו לחץ. סירוב, בכך היה הארוי בטוח, ייענה במבט של עצב ואכזבה ואולי אפילו בוז קל שייעיד על בר שהארי הפסיד נקודות.

"דראקו", אמר הארוי, "רק שתדע – אני מזדהה לבדוק מה אתה עונה עבשו. הספרים שלי קוראים לך **'הדים'** והם מדברים על איך גילו שגם אתה מנסה Lagerom לאנשים לעשות מה שאתה רוצה, מתנה של שני חריםיים יעילה פי שניים מהצעה של עשרים וחמש... הארוי לא סיימ את המשפט.

draako נראה עצוב ומאובזב. "לא עשית את זה בתור תבסיס, הארוי. זאת דרך אמיתי להתיידד."

הארי הרים יד. "לא אמרתי שאתה לא מתבונן להסביר. אני פשוט צריך זמן לבחור מהهو שהוא אישי אבל בלתי מזיק באותה מידת. בו נגיד... שרציתי שתדע שלא תוכל Lagerom לי לעשות דברים ללא מחשבה." לكيחת פסק זמן למחשבה יכולה להועיל מאוד בנטרול בוחן של טכניקות שבנווע רבות, ברגע שלומדים לזהות אותןocabala.

"טוב", אמר דראקו. "אני אוהבת בזמן שתחשש רעיון. אה, ובבקשה תורייד את הצעיף בשעתה מספר לי את זה."

פשוט אבל יעיל.

והארי לא היה יכול שלא לשים לב עד כמה הניסיון שלו להתנגד למניפולציה / להסביר את בובדו / להשויך היה מגושם, מסורבל וחסר חן בהשוואה לדראקו. **אני צריך את המורים האלה.**

"טוב", אמר הארוי בעבר זמן מה. "הנה הסיפור שלו." הוא הביט סביבו והסיר את הצעיף מפרקפו עד שביל פניו מלבד הצלקת היו גלוות. "אםمم... נשמע אתה ממש יכול להסתמך על אבא שלך. אולי... שם דבר אליו ברצינות, הוא תמיד יקשב לך ויקח אותך ברצינות."

דראקו הננה.

"לפעמים", אמר הארי ובלע רוק. זה היה קשה להפליא, אבל מצד שני בכיה זה היה אמור להיות. "לפעמים הייתה רוצה שאבא שלי יהיה כמו אבא שלך." עיניו של הארי נרתו מפניו של דראקו, כמעט באופן אוטומטי, ואז הארי הבהיר את עצמו להזכיר אליהם את מבטו.

ואז קלט הארי מה לעדאל הוא אמר הרגע ומיהר להוסיף, "לא שהייתי רוצה שאבא שלי יהיה מבוגנת הרג מושלמת כמו לווציאס, רק בקטעה של לקחת אותו ברצינות –"

"אני מבין", אמר דראקו בחיק. "הנה... אתה לא מרגיש עבשו שאנחנו קצת יותר קרוביים ללהיות חברים?"

הארי הננה. "כן, האמת שבן. אמם... אל תיעלב אבל אני הולך לשים שוב את התחפושת, ממש אין לי חשך להתמודד עם –"

"אני מבין."

הארי משך שוב את הצעיף על פניו.

"אבא שלי לוקח את כל החברים שלו ברצינות", אמר דראקו. "זו הסיבה שיש לו הרבה חברים. אתה צריך לפגוש אותו."

"אני אחשוב על זה", אמר הארי בקול ניטרלי. הוא הניד בראשו בפליה. "אז אתה באמת נקודת התורפה היחידה שלו. הא."

UBEISHO NEZ DRAKO BAHEARI MIVET **MESH** MOZER. "ATAH ROZCHA LLEBET LKNOT MASHO LSTOTOT V'LASHVAT AYFSHO?"

הארי קלט שהוא עומד יותר מדי זמן באותו מקום והתחמתה בניסיון לשחרר את הגב שלו. "בטח."

הרץ' התחל להתמלא עבשו, אבל עדין היה איזור שקט יותר מצד הרחוק מהקטר האדום. בדרך הם חלפו על פני דוכן ובו אדם קירח ומזוקן שמכבר עיתונאים וחובבות קומיקס וערמה של פחיות בצבא יירוק זרחה.

למעשה, בעל הדוכן היה עסוק בשתייה מחת הפניות היירוקות תוך היישענות לאחר בדיקת ברגע שבו קלט את דראקו מאלפי האלגנטי והמadowן מתקרב בחברת ילד מסתוורי שנראה מטופש להחריד בגלל הצעיף הכרוך סביב פרצוף, מה שגרם לבעל הדוכן לחוות התקף שיעול פתאומי באמצעות השתייה ולטפוף במות גדולה של הנוזל הירוק על זקנו.

"סליחה", אמר הארי, "אבל מה זה הדבר הזה?"

"מייך צחוק", אמר בעל הדוכן. "אם אתה שותה אותו, מובטח שיקרה משהו מפתח שיגרים לך לשפוך אותו על עצמן או על מישחו אחר. אבל זה מכושף להיעלם אחרי כמה שניות –" ואבן הכתם על זקנו בבר החל להתפוגג.

"במה משועשע", אמר דראקו. "מש שיא השעשוע. בוא, מר ברונז, נלך לחפש מקום אחר –"

"חבה רגע," אמר הארי.

"או, באמת! זה פשוט... פשוט... **ילדות!**"

"לא, אני מצטער, דראקו, אני **חייב** לחקור את זה. מה קורה אם אני שותה מיץ צחוק בזמן שאינו עושה כל מאמץ אפשרי לדאוג שהשicha תישאר רצינית לחלווטין?"

בעל הדוכן חירק במסתריות. "מי יודע? חבר יעבור פתאום בתחרופות של צפרדע? משהו מפתח בטוח יקרה –"

"לא. אני מצטער. אני פשוט לאאמין לזה. זה מפר את השיעיות הספק המוענה שלי בכל ברה רמות שאין לי אפילו את המונחים הנכונים בשבייל לתאר את זה. באילו, **אין מצב** שאיזה **משקה** עלוב יוכל לתרמן את המיציאות ברה שהיא **טייצר מעצבים קומיים**, או שאני פשוט הולך להרים ידים ולפזר לאיי הבאהמה –"

drako נאנק. "אנחנו **באמת** הולכים לעשות את זה?"

"אתה לא חייב לשחות את זה, אבל אני **חייב** לחקור את הנושא. **חייב**. במה זה עולה?"

"חמשה גוזים לפחות," אמר בעל הדוכן.

חמשה גוזים? אפשר למכור משקאות תוססים משנה מציאות במחיר של **חמשה גוזים לפחות?**" הארי הושיט יד לתוך נרתיק עור המוק, אמר, "ארבעה חרמשים, ארבעה גוזים" וזרק אותם על הדלפק. "ארבע שישיות, בבקשה".

"גם אני אקח פחות," נאנח דראקו והחל להושיט יד לכיסיו.

הארי הניד בראשו בחזקה. "עדוב, זה עלי, וזה גם לא נחשב בעובה; אני רוצה לראות אם זה פועל גם عليك". הואלקח פחית מהערמה שניצבה עבשו על הדלפק וזרק אותה לדראקו, ואז התחיל להאבל את הנרתיק שלו. השפה המתרחבת של הנרתיק אכלה את הפניות ופלטה גיהוקים קטנים, מה שלא עזר לשקם את אמונתו של הארי בכך שיום יבוא והוא ימצא הסבר סביר לכל זה.

עשרים ושניים גיהוקים לאחר החזיק הארי בידו את הפניות האחרונות שקנה. דראקו הביט בו בציפייה ושניהם מסבו את הלשונית באותו הזמן.

הארי הדיז את צעיפו מפיו והם הטו את ראמם לאחור ולגמו מימי' הצחוק.

איבשו, היה זה **טעם ירוק עד** – תוסס במיעוד וhammad לחריד.

חוץ מהה, שום דבר לא קרה.

הארי הביט בבעל הדוכן, שזכה בהם בראשת פנים חביבה.

שוב, אם האיש הזה ניצל ממשו שקרה במקרה כדי **למכור לי עשרים וארבע פניות של שום דבר, אני הולך לפרגן ליזמות הייצרתית שלו ואז להרוג אותו.**

"זה לא תמיד קורה מיד", אמר בעל הדוכן. "אבל מובטח שזה יקרה פעם אחת לכל פחית, או שייחזרו לך את הבספ'."

האריו לגם עוד לגימה ארוכה.

ושוב לא קרה שום דבר.

אולי אני צריך לשחות את הכלול הכי מהר שאפשר... ולקוות שהקייבת שלי לא תתפוצץ מכל הפחמן הדו-חמצני ושאני לא אגחך תוך כדי שתיה...

לא, הוא יוכל להרשות לעצמו להפגין **קצת** סבלנות. אבל האריו באמת לא ראה איך זה יוכל לעבוד. אי אפשר ללבת למשהו ולהגיד, "עבדשו אبني הולך להפתיע אותך" או "עובדשו אبني הולך לספר לך את הסוף של הבדיקה וזה יהיה ממש מצחיק". זה הורס את אפקט ההפתעה. במצב המוכנסות המנעלית של האריו, לווציאוס מאלפיו היה יכול לעبور לידי לבוש כמו ב לרינה והוא לא היה יותר אפילו טיפת נוזל. איזה מין תעלול פרוע אמרו בדיקת היקום להפיק **עבדשו?**

"טוב, בוא נשבב", אמר האריו. הוא תבנן לרגע עוד לגימה והתקדם לעבר איזור ישיבה מרוחק מעט, מה שמייקם אותו בדיק בזווית שמננה היה ניתן לראות את האзор בדוכן העיתונים המוקדש לעיתון בשם "**הפקפקן**", שהציג את הכותרת הבאה:

הילד שנשאר בחיים מבנים את

דראקו מאלפיו להירין

"**בעע!**" צרע דראקו בשרסם של נוזל ירוט זרנוני ניתץ עלייו מכיוונו של האריו. דראקו פנה להאריו בעיניהם רושפות ותפס את הפחת שהאריו קנה לו. "חתיכת בן בזאת! בוא נראה כמה **אתה** אוהב שיורקים עלייך!" דראקו לגם לגימה מכוננת מהפחית ואז קלטו עיניו את הכותרת.

קילוח מיצע עף לכיוונו של האריו והוא הרים את ידו בתנועת רפלקס טהורה בניסיון להגן על פניו. למרבה הצער היד שהרים הייתה זאת שהחזיקה את מיצ' הצחוק ושרירות הנוזל הירוק נשפכה מעבר לכתפו.

האריו בהה בפחית שבידו כשהוא מושך להיחנק ולירוק בעוד הצבע הירוק כבר מתחילה להיעלם מגליםותו של דראקו.

ואז הוא הרים את עיניו ובאה בכותרת העיתון.

הילד שנשאר בחיים מבנים את

דראקו מאלפיו להירין

שפתיו של האריו נפשקו ופלטו, "א... אב... א... א..."

יותר מדי התנגדויות מתחזרות, זו הייתה הבעייה. בכל פעם שהארי ניסה לומר "אבל אנחנו רק בניacht-עשרה!" ההתנגדות "אבל גברים לא יכולים להיבנס להרין!" דרצה עדיפות ראשונה ובעצמה נדרשה על ידי "אבל אין בינו בולם, באמת!"

ואז השפיל הארי שוב את מבטו אל הפחית שהחזיק.

זה הרגש תשוקה עזה לrox ולצרוח במלוא ריאותו עד שיתמוטט מחוסר חמץן, והדבר היחיד שעצר אותו היה שהוא קרא פעם שפניקה מוחלטת היא סימן מובהק לבעה מדעית חשובה **באמת**.

הארי מהם, השליך את הפחית בפראות לפחות סמוך וצעד בחזרה לדוכן. "עומק אחד של 'הפקפוך', בקשה." הארי שילם ארבעה גוזים נוספים, לך פחת נספת של מיצ' צחוק מנרטיקו ואז צעד בחזרה לאזור הישיבה עם הילד הבלונדיני, שבאה בפחית שלו בהבעה של הערכה כנה.

"תשבח מה שאמרתי," אמר דראקו, "זה היה די טוב."

"הי, דראקו, אתה יודע מה בערך מקרב בין אנשים אפילו יותר מהחלפת סודות? ביצוע רצח."

"וש לי מורה שאומר את זה," הסכים דראקו. הוא הושיט יד לתוך גלימותיו והתగרד בתנועה קלילה וטבעית. "על מי חשבת?"

הארי הטיח את "הפקפוך" על השולחן. "מי שחשב על הבותרת הזאת."

draako נאנך. "לא חשוב, חשבה. **ילדה בת שעש**, היה מאמין? היא התחרפנה אחרי שאימה שלה מתה, ואבא שלה, שהוא הבעלים של העיתון הזה, משובכני שהוא חזקה, אך כשהוא לא יודע מה הוא שואל את לונה לאבגווד ומאמין **לכל מה שהוא אומרת**."

בלי ממש להזכיר לך מחשבה הארי משך בלשונית של הפחית הבאה של מיצ' הצחוק והתבונן לשותות. "אתה צוחק עליי? זה אפילו יותר גרווע מהעיטונות המוגלאה, וחשבתי שזה בלתי אפשרי מבחינה פיזית."

draako נאנך. "יש לה גם איזו אובייסיה חולנית בלבוי משפחת מאלפיו, ואבא שלה מתנגד לנו פוליטית אז הוא מדפיס כל מילה. ברגע שאהיה מספיק מבוגר אני הולך לאנוס אותה."

נוزل יroke ניתץ מנהיריו של הארי ונספג בצעיף שעדיין כיסה אתapo. מיצ' צחוק וריאות לא הולכים טוב ביחד, והארי בילה את השניות הבאות בשיעול פראי.

draako הפנה אליו מבט נוקב. "הבול בסדר?"

בנקודה זו הבין הארי שני דברים: (א) הקולות שבקעו משאר הרציף הפכו למעין רעש לבן בלתי ברור בערך באותו זמן שדראקו הבניס יד לתוך הגילומות שלו; (ב) כשהוא דיבר על ביצוע רצח בדרך לחיזוק קשרים חברתיים, היה בדיקות אדם אחד בשיחה הזאת שחשב שהם מדברים בצחוק.

כן. כי הוא נראה כמו ילד רגיל כל כך. והוא באמת ילד רגיל; הוא בדיקות מה הייתה מצפה שילד רגיל מאמיןذكر יהיה אם דברת' וידר היה אבי האוחב.

"בן, טוב", השתעל הארי. אווי, אלוהים, איך הוא הולך לצאת מהפינה הדעת עבשו, "אני פשוט מופתע שהיית מוכן לדבר על זה בפתיחות בדעת. לא נראה באילו אתה פוחד להיתפס או משהו."

דראקו נחר בבוז. "אתה צוחק? המילה של **לוננה לאבגוד** מול המילה שלי?"

לבלי השדים ומפלצות הגרכבים. "אני מבין שאתה דבר קסמים לדיזהיי שקרנים?" או **בדיקות דנ"א... עדין.**

דראקו הביט סביבו. עיניו הצטמצמו. "אה, בן, אתה לא יודע שום דבר. תראה, אני אסביר לך את המצב, את אומרת, איך הכל באמת עובד, באילו אתה כבר בסלית'רין ושאל אוטי את אותה השאלה. אבל אתה חייב להישבע לא לגלות."

"אני נשבע", אמר הארי.

"מערכת המשפט משתמש בווריטסרים, אבל זו בדיחה. אתה פשוט משתמש בלחש אובליאויאטה כדי למחוק את הדיברונות שלך לפני שאתה מעיד ואז טוען שהדיברונות של האדם השני שענו בלחש זיכרון שקרי. במובן שאתה סתם מישהו, בית המשפט מניח שהסיפור הוא אובליאויאטה ולא לחשי זיכרון שקרי. אבל בית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעת, ואם **אני** מעורב אז יש כאן גאייה בבודו של בית אצילי, ולבן זה מגיע לקסמהדרין, ושם לאבא יש רוב. אחרי שאני נמצא זכאי משפט לאבגוד צריבה לשלים פיצויים על הכתמת בבודו. והם יודיעים מראש שהוא שיקחה, אז הם יסתמו את הפה."

צמרמות קרה שטפה את הארי, צמרמות שבאה יחד עם הוראות לשמור על קול והבעה רגילים. משימה עתידית: **להשתלט על ממשלה בריטניה הקסומה בדמות החופשי.**

הארי בחכח שוב בגרונו. "דראקו, בבקשת בקשה **בקשה** אל תבין אותי לא נבון. אני נאמן למילה שלי, אבל כמו שאמרת אולי אהיה בסלית'רין ואני באמת רוצה לשאול כדי לדעת ולהבין, איזה יקרה **בתיאוריה** אם בן עeid ששמעתי אותך מתבנן את זה?"

"אם לא הייתי בן למשפחה מאלפי, הייתי בצרות", ענה דראקו בזחיחות. "אבל מכיוון שאתה בן... לאבא שלי יש רוב. ואחר כך הוא ימחץ אותך... אולי לא בנסיבות, בעצם, כי אתה הרי **בכל ذات** הילד שנשאר בחיים, אבל אבא שלי די טוב בדברים האלה." דראקו הדעיף פנים. "חווצדה, **אתה** דיברת על לרוצה אותה, איזה אתה לא היה מודאג **שאני** אUID אחורי שהגופה שלה תצוץ?"

איך? איך בבדיקה היום שלי השتبש כל כך? פיו של הארי בברך זו מהר יותר מחשבותיו. "זה היה בשח�תי שהיא **מボגרת יותר!** אני לא יודע איך הדברים עובדים **פה**, אבל בבריטניה המוגלאת בית המשפט יגלה הרבה פחות סובלנות לפניו מישחו שרצה ילד –"

"זה הגיוני", אמר דראקו, שעדיין נראה חשדן מעט. "אבל בכל מקרה, תמיד עדיף שהדבר לא יגיע בכלל לידיעת ההוראים. אם ניזהר ונעשה רק דברים שלחשי ריפוי יכולים לתקן, נוכל פשוט להטיל עליה אובליאויאטה אחר כך ולחזור על הכל שבוע אחר כך." ואז צחקק הילד הבלונדי בקול גבוה ומלא רוח נועורים. "אבל רק תדמיין אותה אומרת שגם דראקו מאלפי וגם הילד שנשאר בחיים עשו אותה; אפילו **דמלודור לא יאמין לה.**"

אני הולך לנתק את השיריד הקסום הקטן והפתני הזה של ימי הביניים לחתיכות קטנות יותר מהאטומים שמרכיבים אותו. "בעצם, אפשר להגיד עם זה? אחרי שגיליתי שהמקור של הכותרת הזאת הוא ילדה שצעירה ממנה בשנה חשבתי על רעיון אחר לנקמה."

"באמת? מה?" שאל דראקו והתחליל לרגע עוד לגימה ממיצ' ה策וק שלו.

הארי לא ידע אם הקסם עובד יותר מפעם אחת לבסוף, אבל הוא בן ידוע שהוא יכול לחמוק מasmaה, אך הוא דאג לתזמון את זה במדויק:

"חשבתי לעצמי: יומ אחד אני אתחנן עם האישה הזאת."

draako פלט צליל נוראי של השתקנות וטפוף נוזל ירוק מצדי פיו במו רדייטור מוקולקל. **"התחרפן לغمרי?"**

"בדוק להפרק. אני בך שפוי שזה שורף במו קרת."

"וש לך טעם מודר יותר משל בן לסטרייניג", אמר draako כמעט במעט בהערכתה. "ואני מתאר לעצמי שאתה רוצה אותה רק לעצמרק, הא?"

"כן. אני יכול להיות חייב לך על זה –"

draako נופף بيדו בביטול. "לא, תשכח מזה. זה בחינם."

הארי השפיל את מבטו אל הפחתה שבידו, קור מתפשט בדמותו. draako המקסים, השמח והנדיב בליי חבריו לא היה פסיכופת. זה היה הדבר העצוב והגנורא, הידיעה שבעיני הפסיכולוגיה האנושית draako **אינו** מפלצת. היו עשרה אלפי חברות במהלך ההיסטוריה שבהן השיחה הזאת יכולה להתקיים. לא, העולם בהחלט היה מקום שונה אם הייתה צריכה מושגנו **מורשע** כדי לומר את מה שדראקו אמר. זה היה פשוט מאד, אנושי מאד והוא ברירת המחדל בהיעדר התערבות חיזונית. בעיני draako, האויבים שלו לא היו אנושיים.

ובארץ הזאת, שהזמן לא הגיע בה, ממש כמו בתקופה החשובה שלפני עידן הנאורות, בנו של אziel חזק מספיק יכול פשוט לחתה במובן מלאיו את העובדה שהוא מעלה החוק, לפחות בכל הנוגע לאיזו בת איברים. היו מקומות בעולם המוגלים שבהם זה עדין היה בכہ, מדיניות שבahn אוצאה בזאת עדין הייתה קיימת ועדין חשה בך, ומקומות אחרים אפלים עוד יותר שבהם זו לא הייתה רק האcoleה. זה היה בך בכל מקום ובכל זמן שלא צמחו ישרוות מתנועת הנאורות. ונראה שבריטניה הקסומה לא צמחה מהשוללת הזאת, למורות כל סמנני הבדיקה הבין-תרבותית, כמו פחיות משקה.

ואם draako לא ישנה את דעתו בנוגע לנקמה, ואני לא אוטר על הסיכוי שלי לחיים מאושרים כדי להתחנן עם אייזו משוגעת מסכנה, אז כל מה שהרוווחתי הוא זמן, וגם ממנה לא כל כך הרבה...

בשביל ילדה אחת בלבד. לא בשבייל אחרות.

משמעותו ערך נמה קשה יהיה פשוט לעשות רשימה של כל מובייל תנועת טוהר הדם ולהרוג אותם.

דבר בזה בדיק נסעה בזמן המהפהה הצלפתית, פחות או יותר – הבנת רשיימה של כל מתגדי הקדמה והסרת כל מה שנמצא מעל קו הצואר – זה לא נגמר טוב, למיטב זכרונו של הארי. אולי הוא צריך להסיר את האבק ממנה מספרי ההיסטוריה שאביו קנה לו ולבודק אם מה שהשתבש במחפהה הצלפתית היה משאו שקל לתוךו.

הארי הרים את עיניו אל-על והביט בדמותו החיוורת של הירח, שאותו היה ניתן לראות הבוקר בשמיים הבஹרים.

אֵלֹה הָעוֹלָם שְׁבוּר וּמַקּוֹלֶקֶל וּמִשְׁוָגָע, וְאַבְדּוֹרִי וְאַפְּלִי וְעַקְוּבִּ מַדְם. זֶה חֲדֵשׁ לְךָ? הָרִי תִּמְידּ יִדְעַת אֶת־זֶה...

"אתה נראה ממש רציני", אמר דראקו. "תן לי לנחש, ההורים המוגלים שלך אמרו לך שזה לא בסדר לעשות דברים באלה."

הארי הנהן, לא ממש בוטח בקולו.

"טוב, כמו שאבא שלי אומר, אולי יש ארבעה בתים, אבל בסופו של דבר בולם משתמשים או לסלית'רין או להפלפאף. ואם לומר את האמת, אתה לא הצד של הפלפאף. אם תחליט לצד המשפחה מאלפי מתחת לשולחן... הכוח שלנו והמונייטין שלך... תוכל לחמק מעונש על דברים שאפילו אני לא יכול. רוצה **לנסות** את זה קצת? לראות איך זה?"

מֵנַחַשׁ קָטָן וּעֲרָמוּמִי? בְּן אַחַת־עֲשָׂרָה וּכְבָר מַשְׁדֵּל אֶת הַטְּרֵף שֶׁל לְצֹאת מַהְמַחְבּוֹא...

הארי חשב, שkel ובהיר את הנשך שלו. "draako, רוצה להסביר לי את כל הקטע עם טוهر הדם? אני קצת חדש בעסק".

חיק רחוב הופיע על פניו של דראקו. "בדאי לך לפגוש את אבא שלי ולשאול **אותו**. הוא hari המנהיג שלנו."

"תן לי את הגרסה המקוצרת."

"אוקיי", אמר דראקו. הוא נשם נשימה عمוקה, וקולו ירד מעט ונכנס למצב של דקלום. "הכוחות שלנו הולכים ונחלשים מדור לדור בזמן שהציגו הבודדים הולך ומתרפש. בעוד שסלזיאר וגודרייך ורונונה והלהגה הקימו בគומם את הוגוורטס ויצרו את הקמע ואת החרב ואת העטרת ואת הגביע, אין אף קוסם מימיינו אנו שoked להם. אנחנו נמוגים, בולנו, והופכים למוגלים בשאנחנו מתרבים עם הצאאים שהם משריצים ומניחים לסקיבים שלנו לחיות. אם לא נשלט על הדיזהום, בקרוב השרביטים שלנו יישברו ובכל האמנויות שלנו יגועו, שושלת מרلين תיגדע וקץ יקיים על צאצאי אטלנטיס. הילדים שלנו ייאלצו לחטט בעפר במו אחרוני המוגלים, וחשבה תרד על העולם לנצח". דראקו לגם לגימה נוספת מפחית המשקה שלו בראשת פנים מרוצה; נראה באילו בכך הסתכם הטיעון מבחינתו.

"শבגע", אמר hari, שהתכוון לזה מבחינה דסקריפטיבית ולא נורמטיבית. זו הייתה תבנית רגילה ומוכרת; הנפילה מגדולה, הצורך לשמור על שאירית הטוהר מזיהום, העבר המשגשג מול העtid השוקע. ולתבנית הזאת גם **תגובה נגד** ... "אני חייב לך רק בקשר לנקודת עובדתית אחת. המידע שלך בנוגע למוגלים קצת לא מעודכן. אנחנו כבר לא ממש מחטאים בעפר".

הראש של דראקו הסתובב בחודות. **"מה? מה זאת אומרת ' אנחנו'?"**

" אנחנו. המدعנים. השושלת של פרנסיס בירקון וצצאי הנאורות. מוגלים לא סתם ישבו ובכו שאין להם שרביטים; יש לנו בוחות **משלנו** עבשו, עם או בלי קסם. אם כל הכוחות שלכם יפסיקו לפעול אל צולנו נאבד מהו יקר ערך, כי הקסם שלכם הוא הרمز היחיד שיש לנו לאופן שבו היקום **באמת** עובד – אבל לא תיאלו לחתט באדמה. הבתים שלכם עדין יהיו קריריים בקיץ וחמיימים בחורף, עדין יהיו רופאים ותרופות. המדע יובל להציג חיים גם אם הקסם יפסיק לפעול. זו תהיה טרגדיה, אבל לא הסוף של כל הטוב בעולם. רק אומר."

draako פסע כמה צעדים לאחור בשעל פניו נסובה תערובת של פחד וחוסר אמון. **"על מה בשם מרلين אתה מדבר, פוטר?"**

"הִי, אני הקשבי לסיפורו שלך, לא תקשיב לשלי?" **מגושים**, נזף הארי בעצמו, אבל draako הפסיק להתרחק ונראה שהוא מקשיב.

"בכל מקרה," אמר הארי, "לדעתי נראה באילו לא הקדשת יותר מדי תשומת לב למה שקרה בעולם המוגלים." בנראה משומ שבל עולם הקוסמים התיחס לשאר דור הארץ בלבד שכונת עוני, שרואיה בערך לאוთה רמת ביסוי תקשורתית שהפיננסל טיים מעניק לתלאות היום-יום של בורונדי. "בסדר. שאלה קצרה. האם קוסמים ביקרו אי פעם בירח? באילו, שם?" הארי הצבע על הבדור הענק והמרוחק.

"מה?" אמר draako. היה די ברור שהמחשבה מעולם לא עלה בדעתו. **"לעוף** לך – הוא רק –" האצבע שלו הצבעה על העצם הקטן והחויר שבחשימות. "אתה לא יכול להתחתק למקום שלא היה בו, ואין בכלל מישו אמר לගיע לירח **מלכתחילה?**"

"חבה רגע," אמר הארי לדראקו, "אני רוצה להראות לך ספר שהבאתי איתני. נדמה לי שאני זכר באיזה ארגז הוא נמצא." והاري קם, ברע ברך, שלף את המדרגות לקומת המרתף של התיבה שלו ואז רץ במורד המדרגות והויריד ארגז מהארגז שחיפש, ממש מתקרב למטען יחס לא הולם בספרים שלו, פחת את הארגז הנכון ומשך מתוכו ב מהירות אף בזיהירות ערמת ספרים –

(הארי ירש את היבולת הבעט קסומה של בני משפחתו ורס לדבורה איפה בכל הספרים שלו נמצאים, אפילו אחרי שראה אותם רק פעם אחת, דבר שהיה די מסתורי בהתחשב בהיעדרו המוחלט של קשר גנטי.)

ואז הוא רץ בחזרה במעלה המדרגות והחזיר את המדרגות לתוכ התיבה בעיטות עקב ודפדף בספר, מתנשם ומתנשף, עד שמצא את התמונה שרצה להראות לדראקו.

התמונה עם האדמה הלבנה, היבשה ומלאת המכתשים והאנשים בחלייפות החלל והבדור הבהיר-לבן המרחף מעל הבול.

התמונה הייתה.

התמונה, בה"א הידעיה, התמונה החשובה ביותר בעולם.

"בר", אמר הארי, קולו רועד כיון שלא הצליח שלא לבטא את הגאותה המפעמת בו, "נראה בדור הארץ מהירח".

דראקו רכן לעברו באטיות. הבעה מוזרה הופיעה על פניו הצעירות. "אם זו תמונה אמיתית, למה היא לא דזה?"

דזה? אה! "מוגלים יכולים ליצור תמונות דזות, אבל הם צריכים קופסה גדולה יותר כדי להראות אותן. הם עדין לא יכולים להבנис אותן לדפים בודדים."

aczbuo של דראקו עברה להציג על אחת החליפות. "מה אלה?" קולו החל לרעוד.

"אליה בני אדם. הם לובשים חליפות שמכסות את כל הגוף שלהם כדי שייהה להם אוורר, כי אין אוורר על הירח."

"זה בלתי אפשרי", לחש דראקו. עיניו הביעו אימה – אימה ובלבול מוחלט. "אין שום סיכוי בעולם שМОגלים יכולים לעשות דבר בזה. **אי...**"

הארי לקח בחזרה את הספר ודפדף בו עד שמצא את מה שchipsh. "זה טיל בזמן המراه. האש דוחפת אותו למעלה, עד שהוא מגיע לירח." הוא דפדף עוד. "זה טיל על הקרקע. הנוקדה הקטנה שלו היא בן אדם." בשימתו של דראקו נעהקה. "הטישה לירח עלתה סכום בסך שスクול ל... אולי אלף מיליון אוניות." דראקו נחנק. "ובנראה דרצה לבדוק של... יותר אנשים מכל אוכלוסייה בריטניה הקסומה." **וכשהם הגיעו, הם השאירו לוחית שעליה כתוב, 'בأنנו لשלום, باسم כל המין האנושי'. אם כי אתה עדין לא מוכן לשמוע את המילים האלה, דראקו מלאפי...**

"אתה אומר את האמת", אמר דראקו לאט. "אתה לא היה מזיהף ספר שלם רק בשבייל זה – ואני יכול לשמוע את זה בקול שלך. אבל... אבל..."

"אייך, בלי קסם או שרביטים? זה סיפור ארוך, דראקו. המdue לא עובד על ידי נפנוף שרביטים וממלול לחשים, הוא עובד על ידי ברך שאתה מבין איך היקום עובד ברמה כל ברך בסיסית עד שאתה יודע בדיקוק מה צריך ל��ות כדי שהיקום יעשה מה שאתה רוצה. אם קסם זה במו להטיל אימפריו על מישחו כדי שיעשה מה שאתה רוצה, אז מdue זה להסביר אותו טוב כל ברך עד שאפשר לשכנע אותו זהה היה הרעיון שלו מלכתחילה. זה הרבה יותר קשה מלנופף בשרביט, אבל זה עובד במקומות שבו שרביטים לא עובדים, בדיקוק כמו שאמם קללת אימפריו לא הייתה פועלת על מישחו עדין היה יכול לנסות לשכנע אותו. והdue נבנה מדור לדור. בשאהתת עוסק במדוע, אתה צריך ממש **לדעת** מה אתה עושה – וכשאתה ממש מבין מהهو, אתה יכול להסביר אותו למישחו אחר. המדענים הגדולים ביותר שחיו לפני מאה שנה, האנשים המבריקים ביותר ששמותיהם עדין נלחשים ביראת בבוד, הכוחות שלהם הם **באין וכאפס** בהשוואה למדענים הגדולים ביותר ייוטר של ימינו. אין מתקבלת במדוע לאמנויות האבות שלכם, אלה שהקימו את הוגוורתס. במדוע כוחותינו גדלים משנה לשנה. ואנחנו מתחילהים להבין ולפענה את סודות החיים והتورשה. נוכל להסתכל עליו אותו הדם שדיברת עליו ולראות מה הופך אותו לקוסם, ובתוך דור או שניים נוכל לשכנע את הדם הזה להפוך גם את כל הילדים שלו לкосמים חזקים. אז אתה מבין, הבעה שלך בכלל לא גרוועה כמו שהוא נראהית, כי בעוד כמה שניות המדע יפותר אותה בשבייל."

"אבל..." אמר דראקו. הקול שלו רעד. "אם **מוגלים** יש כוח בזה... אז... מה אנחנו?"

"לא, דראקו, לא זאת הנקודה, אתה לא מבין? מדוע מञצ' את כוחה של ההבנה האנושית להסתכל על העולם ולהבין איך הוא עובד. הוא לא יכול להיבשל בלי שהאנושות עצמה תיבשל. הקסם שלו יוכל לכבות אותך תשנה את זה, אבל אתה עדיין תישאר **אתה**. עדיין תישאר בחים בשבייל להצער על זה. אבל מכיון שהמדובר בשען על האינטלקטואלית האנושית שלי, הוא הכוח שאי אפשר לקחת ממנו בלי לחתת **אתך**. אפיו, אם כל חוקי היקום ישתנו פתאום כך שביל הידע שלי יהיה שגוי, אני פשוט אפבעה את החוקים החדשניים, כמו שגעשה כבר בעבר. זה לא קטע **מוגלי**, זה קטע **אנושי**, זה מחדד ומאמן את הכוח שבו אתה משתמש בכל פעם שאתה מסתכל על משהו שאתה לא מבין ושותל 'למה?' אתה איש סלית'רין, דראקו, אתה לא רואה את ההשלכות?"

draako הרים את מבטו מהספר אל האריה. הבנה החלה להפצע על פניו. "kusimim yboleim l'mod le'shatmash be'choz ha'zeh".

לאט ובזהירות... הפיתון בבר הונח, עבשוו תור הקרים... "אם תוכל למדוד לחשב על עצמן בעל **אדם** במקום **kusom**, תוכל לאמן ולהגדד את הכוחות שלך באדם."

ואם ההנחה הספציפית **הזאת** אינה כלולה **בכל** תוכניות הלימוד המדעיות, הרי אין צורך שדראקו ידע זאת, נכון?

עיניו של דראקו נראו מהווראות. "אתה... בבר עשית את זה?"

"במידת מה," אישר האריה. "ההבראה שלי עוד לא הסתיימה. לא בגיל אחת-עשרה. אבל – גם אבא **שלוי** קנה לי מורים." כמובן, הם היו סטודנטים מורעבים, וזה היה רק כי להאריה יש מחדור שינה של 26 שעות, אבל אם מתעלמים מזה לרגע...

draako הנהן הנהן אטי. "אתה חושב שתוכל לשולט **בשתי** האמנויות, לשלב את בוחותיהן ו...?" draako הביט בהאריה. "להפוך את עצמן לאdonם של שני העולמות?"

האריה צחק צחוק מרושע. זה איבשחו בא לו בטבעיות בשלב הזה. "אתה חייב להבין, דראקו, שבעולם שאתה מכיר, בבריטניה הקסומה, הוא רק משbatch את לוח משחק הרבה יותר גדול. לוח שבולל מקומות כמו הירח והכוכבים שאנו רואים בשם הלילה, שהם מאורות בבדיקה כמו השימוש שלנו אבל רוחקים לאין שיעור, ודברים כמו גלקסיות, שעוצמות הרבה יותר מאשר בדור הארץ או המשמש, דברים גדולים כל כך עד שרק מדענים יכולים לראות אותם ואתה אפיו לא יודע מהם קיימים. אבל אני ריבנקלו במחותי, לא סלית'רין. אני לא רוצה לשולט ביקום. אני פשוט חושב שאפשר לארגן אותו בצורה הגיונית יותר."

יראת בבוד הייתה נסוכה על פניו של דראקו. "למה אתה מספר את כל זה **לי**?"

"תראה... אין בך הרבה אנשים שיודעים איך לעסוק במידע **אמיתי** – להבין מהهو חדש לחולstein, אפיו אם הוא מבלבל להחריד. עזרה יכולה לעזור לי מאוד."

draako בהה בהאריה בפה פעור.

"אבל שלא תבין לא נIRON, דראקו, מדע אמיתי הוא ממש **לא** במו קסם. זה לא במו ללמידה לחש חדש. אתה לא יכול לעסוק בו בלי להשתנות בעצמך. הכוח הזה בא עם מחיר, ומהירות גבוהה כל כך עד שרוב האנשים לא מוכנים לשלם אותו."

draako הנהן עבשוו באילו סוף-סוף שמע מהו שהוא יכול להבין. "ומהו המחיר הזה?"
"ללמידה להודות שאתה טועה."

"אםمم..." אמר draako אחרי שההשפעה הדרמטית התמשכה זמן מה. "אתה מתבונן להסביר את זה?"

"בשאלה מנסה להבין איך שהוא עובד ברמה העמוקה, תשעים ותשעה ההסבירים הראשונים שאתה חושב עליהם הם שגויים. רק ההסביר המאה במספר הוא נIRON. אך אתה חייב ללמידה להודות שאתה טועה, שוב ושוב ושוב. זה לא נשמע מסובך כל כך, אבל זה כל קשה עד שרוב האנשים לא מסוגלים לעסוק בכך. בכל הזמן לפkap בעצמך, בכל הזמן לבחון מחדש דברים שהיו מבחןמך מובנים מאלייהם", במו קיומו של סניץ' בקווידיז', "ובכל פעם שאתה משנה את דעתך, אתה עצמן מחדש משנתנה. אבל אני מקדים את המאוחר. מקדים מאוד את המאוחר. אני רק רוצה שתתדע ש... אני מציע לחלק איתך חלק מהידע שלי. אם תרצה. יש רק תנאי אחד".

"אהה," אמר draako. "אתה יודע, אבא שלי אומר שכשמיiso אומר לך את זה, זה אף פעם לא סימן טוב."
הארי הנהן. "אל תבין אותי לא נIRON ותחשוב שאני מנסה לסבך בין אבא שלך. זה לא העניין. העניין הוא שאני רוצה שהיא לי עסק עם מישו בגילי ולא שזה יהיה בין לוציויס. נראה לי שזה יהיה בסדר גם מצדך של אבא שלך. הוא יודע שאתה חייב להתגבר מתיishi. אבל המהלבים שלך במשחק שלנו חיברים להיות שלך. זה התנאי שלי – שהיא לי עסק איתך, draako, לא עם אבא שלך."

"אני צריך ללבת," אמר draako. הוא קם על רגליו. "אני צריך ללבת לחשוב על זה."
"קח את הזמן," אמר הארי.

בשדראקו התרחק הפכו קולות הרציף מרעשים חסרי משמעות לשיחה שקטיתם.
הארי שחרר באטיות את הנשימה שהוא כלל לא שם לב שערר, ואז הציג בשעון היד שלו, דגם מבני פשוט שאביו קנה לו בתקופה שיעבוד בנוכחות קסם. מחוג השניות עדיין נע, ואם מחוג הדקות צדק, השעה עדיין לא הייתה אחת-עשרה. מוטב שהוא יעלה בקרוב לריבבת ויתחיל לחפש את מה שמה, אבל נראה לו שלפני בן כדי שיקדיש במה דקות לביצוע תרגימי נשימה ויראה אם הדם שלו חזיר להתחם.

אבל בשהاري הרוים את מבטו מהשעון שלו הוא ראה שתי דמיות מתקרבות, נראות מגוחכות לחולטין עם הציעיפים החורפיים שעטפו את פניהן.

"שלום, מר ברונד," אמרה אחת הדמויות המוסומות. "אפשר לעניין אותך בהצטרפות למסדר התוהו?"

זמן לא רב לאחר מכן, כשהכל המולת היום שכבה סוף-סוף, רבן דראקו מעל שולחן כתיבה ובידו עט נושא. היה לו חדר פרטיזן בציגוק של סלייט'רין, עם שולחן משלו ואח משלו – למרבה הצער, אפילו הוא לא היה זכאי לחבר לרשת הפלו, אבל לפחות בסלייט'רין לא קנו את השוויות האלה **שבולם** חייבים לישון במעונות. החדרים הפרטיזניים לא היו רבים, ולכן היה צריך להיות הטוב ביותר בתוך הבית הנכון, אבל זה היה מובן מאליו בכל האמור בבית מאלפי.

שלום אבא, כתוב דראקו.

ואז הפסיק.

דיו טפטע לאטו מעט הנוצה שלו והכתים את הקלף ליד המילימ.

draako לא היה טיפש. הוא היה צעיר, אבל המורים שלו לימדו אותו הטוב. draako ידע שפותר בגראה מרגיש הרבה יותר אמפתיה כלפי הפלג של דמלדור מכפי שהוא מראה... אם כי draako חשב שאפשר לפחות אותו לעبور צד. אבל היה ברור שימוש שפותר מנסה לפחות את draako לעبور לצד שלו לא פחות מכפי שdraako מנסה לפחות אותו לעبور לצד הנגדי.

היה גם ברור שפותר מבירק והרבה יותר ממעט משוגע ומשחק משחק סבוך שאפילו הוא עצמו לא מבין את רובו ומאלתר אותו ב מהירות שיא וביעידון של נגניו שעט. אבל פוטר הצליח לבחור טקטיקה שdraako לא היה מסוגל להפנות לה עורף בקלות שבצתת. הוא הציג לדראקו חלק מהבוח שלו, מתוך הימור שdraako לא יוכל להשתמש בו בלי להפוך להיות דומה יותר לו. אבא שלו אמר שדת' טכניקה מתקדמת והזהיר את draako שהוא נבשלה לעיתים קרובות.

draako ידע שהוא לא הבין את כל מה שקרה... אבל פוטר הציג **לו** את ההזדמנות לשחק וכעת ההזדמנות הייתה **שלו**. ואם הוא יפרט על כל העניין, היא תהפוך להזדמנות של אביו.

בסופו של דבר היה זה עניין פשוט מאוד. הטכניקות הפחות מתקדמות דורשות חוסר מודעות, או לפחות אי-ודאות, מצד הקורבן. חנופה צריכה להיות מסוימת בצורה סבירה בהערכתה. ("היות צרייך להיות בסלייט'רין" הוא משפט קלאסי, אפקטיבי ביותר בנגד אנשים מסוימים שאיןם מצפים לו, ואם הוא עובד אפשר להשתמש בו שוב). אבל בשאתה מוצאת את החולשה האולטימטיבית של מישהו, זה לא משנה אם הוא יודע שאתה יודע מהי. פוטר, בשעתו הפראית, ניחש מפתח לנשנתו של draako. וגם אם draako ידע שפותר יודע זאת – זה היה אפילו ניחוש די מתבקש – הדבר לא שינה בהוא זה.

ולכן עבשו, לראשונה בחייו, היו לו סודות אמיתיים. הוא שיחק את המשחק שלו עצמו. אל ההבנה הדעת התלווה באב עmom, אבל הוא ידע שהוא שלו יהיה גאה בו, וזה הצדיק הכל.

הוא השאיר את טיפות הדיו במקומן – היה בהן מסר, בזה שאביו יבין, מפני שהם שיחקו את משחק הרミזות יותר מפעם אחת – וכותב את השאלה האחת שבאמת ברסמה בו בנוגע לבב העניין, החלק שהוא הרגיש שהוא **חייב** להבין, אבל הוא ממש לא מבין.

שלום אבא,

מה אם הייתי אומר לך שפגשתי תלמיד בהוגוורטס שאינו חלק ממעגל המכרים שלנו והוא קרא לך 'מכונת הרג מושלמת' ואמר שאני 'נקודת התויפה היחידה' שלך. מה היה אומר עליו?

לא עבר זמן רב והיבשו המשפחתי חזר עם התשובה.

בני אהוב,

היה לי אומר שהוא לך המזל הרבה לפגוש מישחו שננה מאמוןנו של ידידנו ובעל בריתנו היקר סורוס סניפ.
דראקו בהה במקتب זמן מה ולבסוף השליך אותו לאח.

פרק 8

הטויות האישור

אף אחד לא ביקש עדרה, זו הייתה הבעיה. בולם פשוט הסתובבו ודיברו, אבלו, או בהו בחיל בזמן שהוריהם ריכלו ביניהם. מסיבה מוזרה בלשוי, אף אחד לא ישב וקרא ספר, ולבן היא לא יכולה לשבת לידם ולשלוף את הספר שלה. ואפילו כשהיא אזרה אומץ והתיישבה כדי להמשיך את קריاتها השלישית ב"הוגוורטס: תולדות", לא נראה שמשהו רצה לשבת לידי.

חוץ מלעדור לאנשים בשיעורי הבית, או בכל דבר אחר, היה לא ממש ידוע איך להזכיר אנשים. היה לא הרגישה שהיא אדם בישן. היא חשבה על עצמה בעל מישמי שלוקחת את הענינים לידיים. עם זאת, משום מה, אם אף אחד לא פנה אליה בבקשתו "אני לא זוכר איך עשוים חילוק אורך" היה לה פשוט **מבייך** מדי לgesht למישהו ולומר... מה? היא מעולם לא הצליחה לגלוות מה היא אמרה לומר. ואין דף הוראות סטנדרטי למכבים באלה, זהה מגוחך. כל העניין הזה של הבכיר אנשים מעולם לא נראה לה הגיוני. למה כל האחריות צריכה ליפול **עליה** אם יש שני אנשים המעורבים בדבר? למה מבוגרים אף פעם אינם עוזרים? היא הייתה רוצה שאייזו ילדה פשוט תיגש **אליה** ותגיד, "הרמיוני, המורה אמרה לי להיות חברה שלך".

אבל שלא יהיה כל ספק – הרמיוני גרייניג'ר, שি�שה לבדה ביום הראשון של הלימודים באחד התאים הפנויים הממעטים בקרון האחורי של הרכבת בשדلت תהא פתוחה למקרא שמשהו ירצה לדבר איתה מסיבה בלשוי, **לא** הייתה עצובה, בזדהה, עגמומית, מדוונת, מיוואשת, או אובססיבית לגבי הבעיות שלה. למעשה, היא קראה את "הוגוורטס: תולדות" בפעם השלישית וננהתה מכך למדוי, ורק פינה קטנה בנפשה מתחת על חסר ההיגיון הבללי של העולם.

אולם אז נשמע צלול פתיחתה של דלת פנימית ברכבת ואחריו צעדים ורחש זחילה מוזרים שהגינו מהמסדרון. הרמיוני הניחה בצד את "הוגוורטס: תולדות", כמה והציצה מתחוץ התא – רק למקרא שמשהוDKOK לעדרה – וראתה ילד צעיר בגדימות קוסם, בוגרת תלמיד שנה ראשונה או שנייה לפיו גובהו, שנראתה די מטופש בצעיף שטף את ראשו. תיבה קטנה עמדה על הרצפה לידיו. בעודה צופה בו הוא דפק על דלת של תא אחר ואמר בקול מעומעם מעט, בഗל הצעיף, "סליחה רגע, אני יכול לשאול שאלה ذרידזה?"

היא לא שמעה את התשובה מתחוץ התא, אבל אחרי שהילד פתח את הדלת, היה נדמה לה ששמעה אותו אומר – אלא אם טעתה אובשהו – "משהו כאן מכיר את שמות ששת הקוווארקים או יודע איפה אני יכול למצוא תלמידת שנה ראשונה בשם הרמיוני גרייניג'ר?"

אחרי שהילד סגר את דלת התא ההוא שאלת הרמיוני, "אני יכול להגיד לך במשהו?"

הפנים המצוופות פנו להתבונן בה והקהל אמר, "רק אם אתה יכולה לנקוב בשמות ששת הקוווארקים או לומר לי היין אוכל למצוא את הרמיוני גרייניג'ר".

"למעלה, למטה, מוזר, כסום,אמת, יופי, ולמה אתה מחפש אותה?"

היה קשה לראות מהמרקח זהה, אבל היה נדמה לה שהבחינה בחיקוק רחוב מתחת לצעיף. "אה, איז **את** תלמידת השנה הראשונה בשם הרמיוני גרייניג'ר", אמר הקול הצער והמעומעם. "זעוז ברכבת

להוגורטס." הילד החל ללבת לעברה ולעבר התא שלה, והתייבה שלו הzdחלה בעקבותיו. "בעיקרון, כל מה שהייתי צריך לעשות הוא **לחשוף** אותו, אבל נראה לי סביר שאני אמר לו לדבר אליו או להזמין אותו להצטראף לחבורה שלי או לקבל מוך חפץ קסם שהבריח לעלילה או לגלוות שטירת הוגורטס נבנתה על חורבותיו של מקדש עתיק או משהו. דמות שחקן או דמות בלי שחקן, זאת השאלה?"

הרמיוני פתחה את פיה כדי לענות, אבל היא לא הצליחה לחשב על אף תשובה **אפשרית** ל... דבר הלא ברור שהוא שמעה ברגע. בתוך בר הילך ניגש אליה, הציג לתוך התא, הנחן בסיפור והתיישב על הספסל שמליה. התיבה שלו מירה להיבנס אחריו, שילשה את גודלה והתכרבלת ליד התיבה שלה באופן מטריד ביותר.

"שבַּי בבקשה," אמר הילד, "ואנָא סגְּרִי את הדלת אחֲרֵיךְ, אם לא אכְּפֹתֵת לך. אל תדאָגֵי, אני לא נושְׂךָ אֶתְּנָאָדָּחָן אֶתְּנָאָדָּחָן!" הוא כבר התחיל להסיר את הצעיף מראשו.

הרמיינה שהיא **מפחדת** ממנה גרמה לידי לטרוק את הדלת, שהתגנסה בקיור חזק מהדרוש. היא הסתובבה אליו וראתה פנים צערות עם עיניים ירוקות וצוחקות וצלקת אכזרית בצלב אדום בהה באמצעות מצחו שהזבירה לה מהו שבן בירכתי מוחה, אבל ברגע היו לה דברים חשובים יותר לחשוב עליהם. "לא אמרת**י** שאני הרמיוני גרייניג'!"

"לא אמרת**י** שאמרת**י** שת רמיוני גרייניג', רק אמרת**י** שת רמיוני גרייניג'. אם את שואלת איך אני יודעת, זה כי אני יודעת הכול. ערבות טוב, גבירותיי ורבותי, שמי הוא הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וּרְס או הארי פוטר בקייזור. אני יודעת **שלך** זה בטוח לא אומר שם דבר, לשם שינוי –"

מוחה של הרמיוני עשה סוף-סוף את הקישור: הצלקת שעל מצחו, שצורתה בצורת ברק. "הארי פוטר! אתה מופיע ב'היסטוריה המודרנית של הקסם' וגם ב'עליתם ונפילתם של בוחות האופל' וב'איורים חשובים בקסומות של המאה העשרים'." זו הייתה הפעם הראשונה בחייה שהיא **פגשה** מישו שמוופיע בספר. זו הייתה תחושה מוזרה למדי.

הילד מצמצץ שלוש פעמים. "אני מופיע בספרים? רגע, ברור שאתה מופיע בספרים... איזו מחשבה מוזרה."

"מה, לא ידעת? אני במקומך הייתי מבורתת כל מה שرك אפשר."

הילד דיבר בזובש. "העלמה גרייניג', עברו פחות משבעים ושתיים שעות מאז שביקרתי בסמטת דייגון וגיליתי על מעליי. העברתי את היחסים האחוריים בקנויות ספרי מדע. **תאמין לי** שאני מתבונן לביר בכל מה שرك אפשר." הילד היסס. "מה באמת בתוב עליי בספרים?"

מוחה של הרמיוני גרייניג' דפדף לאחרור. היא לא ידעה שתבחן על הספרים **האללה** ולבן קראה אותם רק פעם אחת, אבל זה היה רק לפני חודש ולפיכך החומר היה טרי במוחה. "אתה היחיד שרד את הקללה ההורגת ולבן אתה נקרא הילד שנשאר בחיים. נולדה לג'יימס פוטר ולילי פוטר, לשעבר לילי אוואנס, ב-31 ביולי 1980. ב-31 באוקטובר 1981 אדון האופל שאין לנקוב בשמו, אם כי אני לא יודעת למה, תקף את ביתכם. מצאו אותך בחירום בחורבות בית הוריך, עם הצלקת על המצח, ליד גופתו החרוכה של בוחר יודה מי. הבושף הראשי אלבוס פרסיביל ולפריק בריאן דמלדור החביא אותך איפשהו, אף אחד לא יודע איפה. **עליתם ונפילתם של בוחות האופל** טוען שרדרת בגל אהבתה של אמר ושהצלקת שלך מכילה את כל בוח הקסם של אדון האופל ושהקנטוארים פוחדים מוך, אבל **'איורים חשובים בקסומות של המאה העשרים'**

לא מזכיר שום דבר בזה ו'ההיסטוריה המודרנית של הקסם' מזהיר שקיימות עליך הרבה תיאוריות מופרבות".

פיו של הילד היה פעור בתדעה. "מי שהו אמר לך לחכota להארוי פוטר על הרכבת להוגורטס או שהוא בזה?"

"לא", אמרה הרמוני. "מי סיפר לך עליי?"

"פרופסור מקונגאל, ונראה לי שאני מבין למה. יש לך זיכרון צילומי, הרמוני?"

הרמוני הנידה בראשה לשיללה. "הוא לא צילומי. תמיד רציתי שהוא יהיה, אבל הימי צריבה לקרוא את ספרי הלימוד שלי חמישה פעמים כדי לשנן את בולם."

"באמת?" אמר הילד בקול חנוק מעט. "אני מקווה שלא אכפת לך אם אבחן את דבריך – זה לא שאני לא מאמין לך, אבל במו שאומרים, 'כבדתו וחשדתו'. אין טעם לתחות אם אתה יbole פשוט לעירך את הניסוי."

הרמוני חייבה, בדחיקות מה. היא ביל בך אהבה מבחנים. "בבקשה."

הילד הבניס יד לנרטיק החגור למותני ואמר, "מרקחות ושיקויי קסמ מאט ארסניאס מיליליטר". בשחוציא את ידו הוא החזיק את הספר שבשמו נקב.

בן רגע רצתה הרמוני נרתיק בזה יותר מרצצתה דבר בלשו אי פעם.

הילד פתח את הספר במקומ אكري והרבין אליו את ראשו. "אם את מכינה **שמן חדש** –"

"אני יכול להראות את העמוד הזה מפה, אתה יודע!"

הילד הטה את הספר בך שלא טובל לראות את הדפים ודדף שוב. "אם את מכינה **שיקוי של טיפולים העכביים**, מה יהיה המרכיב הבא שתוסifyי אחרי nisi אקרומנטולה?"

"אחרי הבנתת המשי, המtan עד שהשיקוי יהיה בגון המדוק שלשמי שחר נטולי עננים, שמונה מעילות מהאפק ושמונה דקות לפניו שקצת המשמש נגלה לעין. ערבות שמונה פעמים בנגד ביוון השעון ופעם אחת עם ביוון השעון ואז הוסף שמונה קורטובי בזיג חד-קרן."

הילד סגר את הספר בחבטה והבניס אותו בחזרה לנרטיק, שבלו אותו בקול גיהוק קטן. "מענין מאד! אני רוצה להציג לך הצעה, העלה גרייניג'ר."

"הצעה?" אמרה הרמוני בחשדנות. ילדות לא אמרות להקשיב להצעות.

בנוקודה זו הבינה הרמוני מה הדבר الآخر – טוב, אחד הדברים האחרים – שהיא מוזר בנוגע הילד הזה. מתברר שאנשים **শমুলীয়** בספרים **বাম্বুশমুলীয়** במো ספרিম בשם מדברים. הייתה זו תגלית מפתיעת למדוי.

הילד הבניס יד לתוך הנרטיק שלו ואמר, "פחים משקה" ושלף עצם גליילי בצבע ירוק עז. הוא הושיט לה אותו ואמר, "אני יכול להציג לך משהו לשחות?"

הרמיוני קיבלת את המשקה התוסף בנים. היא באמת הייתה קצר צמאה עבשו. "תודה רבה," אמרה הרמיוני בזמן שפתחה את הלשונית. "זו הייתה ההצעה שלך?"

הילד השתעל. "לא," הוא אמר. ברגע שהרמיוני חלה לשותה, הוא אמר, "אני רוצה שתעזרי לי להשתלט על היקום."

הרמיוני סיימה לשותה והניחה את הפחתה מידה. "לא, תודה. אני לא מרושעת."

הילד הביט בה בהפתעה, כאילו ציפה לחשובה אחרת. "טוב, דברתי בצורה קצר נמלצת," הוא אמר. "במובן של פרויקט הביקוניאני, הבונה, לא במובן של כוח פוליטי. היכולת להשפיע על כל הדבריםקיימים' וככל. אני רוצה לעורך ניסויים על לחשים, להבין את החוקיות של הקסם ולהבניס אותו לתחומי המדע, למזג את עולם הקוסמים ועולם המוגלים, להעלות את רמת החיים של כל תושבי כדור הארץ, להKEEP את האנושות במה מאות שנים קדימה, לגנות את הסוד לחיה נצח, לישב את מערבת השמש, לחקור את הגלקסיה, והכى חשוב, להבין מה לעדאל קורה בכך, כי כל זה בלתי אפשרי בעיליל."

זה נשמע קצר יותר מעניין. "…?"

הילד בהה בה בתדהמה. "?...? זה לא מספיק?"

"ומה אתה רוצה ממני?" אמרה הרמיוני.

"אני רוצה שתעזרי לי לעורך את המחקה, כמובן. עם הדיברון האנטיקלופדי שלך והאינטריליגנסיה והרצינליות שלי, נסיים את פרויקט הביקוניאני צ'יק צ'יק, שבצ'יק צ'יק' אני מתבונן לשולשים וחמש שנה לפחות, ככל הנראה".

הילד הזה התחל לעצבן את הרמיוני. "עוד לא ראיתי אותך עושה שום דבר אינטיליגנטי. אולי אני אתן לך לעזרה לי עם המחקה שלי".

דמתה מה השתררה בתא.

"אד את מבקשת ממני להפגין את האינטיליגנסיה שלי", אמר הילד לאחר שתיקה ארוכה.

הרמיוני הנהנה.

"אני מזהיר אותך שמסוכן לקרוא תיגר על התושייה שלי, והוא נוטה להפוך את החיים להרבה יותר סוריאליסטיים".

"אני עדין לא מתרשםת", אמרה הרמיוני. היא חזרה והרים אל שפתיה מבלי משים את פחתה המשקה הירוק.

"טוב, אולי זה ירשים אותך", אמר הילד. הוא רכן קדימה ונ茫然 מה מבט חודר. "ערבתי בבר כמה ניסויים וגיליתי שאתה צריך את השרבית. אני יכול לעשות מה שאתה רוצה בהקשת אצבעות פשוטה".

זה קרה בבדיקה שהרמיוני בלעה, והוא נחנקה והשתעלה ופלטה את הנוזל הירוק.

הוישר על הבעיות החדשות שלה, ביום הראשון ללימודים.

הרמוני ממש צרכה. זה היה צליל גבוה שנשמע במוזעket טילים בתא הסגור. **"או, לא! הבגדים שלי!"**

"בל פניקה!" אמר הילד. **"אני יכול לסדר את זה. הנה, תראו!"** הוא הרים את ידו והקיש באצבעותיו.

"אתה – " ואז היא השפילה מבט אל גליםותיה.

הנוزل הירוק עדין היה שם, אבל בבר בעודה מסתבלת הוא החל להתחפוג ולדחות, ובתוך כמה רגעים היה זה באילו היא לא שפה על עצמה דבר.

הרמוני בהתחה בילד, שעטה על פרצופו חיווך דוחה למדוי.

קסם אילם נטול שרביט? בגילו? כשהוא קיבל את ספרי הלימוד שלו רק לפני **שלושה ימים?**

ואז היא נזכרה במה שקרה, נשימתה נעתקה והיא נרתעה ממנו בבהלה. **כל כוח הקסם של אדון האופן בצלקת שלו!**

היא נעמדה במהירות על רגליה. **"אני... אני... אני צריבה לבכת לשירותים, חכה באן רגע –"** היא חייבת למצוא מבוגרים. היא חייבת לומר להם –

חיווכו של הילד נמוג. "זה היה רק טרייק, הרמוני. אני מצטער. לא התכוונתי להפחיד אותך."

ידה קפאה על ידית הדלת. "טרייק?"

"כן," אמר הילד. **"ביקשת ממני להציג את האינטלייגנציה שלי.** איז עשייתי משהו שנראה בלתי אפשרי, שزادה תמיד דרך טובה להשוויך. אני לא **באמת** יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות." הילד השתקה. **"פחות לא נראה לי שאני יכול,** מעולם לא ערבתי ניסוי כדי לבדוק את ההשערה." הילד הרים את ידו והקיש שוב באצבעותיו. **"לא, אין בדנה."**

הרמוני מעולם לא הייתה מבולבלת יותר מאשר ברגע זה.

בתגובה להבעת פניה חieur עבשו הילד שוב. **"זהירותי** אותך שקריאת תיגר על התושייה שלי נוטה להפוך את החיים לסוריאליסטים. תזכיר את זה בפעם הבאה שאני מזהיר אותך מפני שהוא."

"אבל... אבל..." גמגמה הרמוני. **"אבל מה בן עשית, אם כך?"**

פניו של הילד עטו ארשת בוחנת ושוקלת שבמותה לא ראתה מעולם על פניו של ילד בגילה. **"את חושבת שיש לך מה שדרושים כדי להיות מדענית בזכות עצמן, עם או בלי עזרתי? אך בואי נראה אותך חוקרת תופעה מבלבלת."**

"אני..." המוח של הרמוני התרכז לרגע. היא אהבה מבחנים אבל מעולם לא היה לה מבחן **מה.** היא ניסתה בקדחתנות להיזכר בכל דבר שקרה על מה שמדענים אמרו לעשויות. המוח שלה דילג על הילוך, חرك ואז ירך את ההוראות לפROYKT מחקר מדעי:

שלב 1: נסח השורה.

שלב 2: עורך ניסוי כדי לבדוק את השערתך.

שלב 3: מדוד את התוצאות.

שלב 4: הבן ברזה מבוטסטול.

שלב 1 היה ניסוח השורה. בלם, ניסיון לחשב על מהו **שהיה יכול** להתרחש זה עתה. "אוקיי. ההשערה שלי היא שהטלה לחש על הגלימות שלי כדי שבל מה שיישפּך עלייהן ייעלם."

"אוקיי", אמר הילד, "זו התשובה שלך?"

הalem הילך והתפוגג ומוחה של הרמוני החל לחזור לעובודה סדרה. "רגע, זה לא יכול להיות. לא ראיתי אותך נוגע בשרביט שלק או אומר מילות קסם, איז איך הייתה יכול להטייל לחש?"
הילד המתין בהבעה ניטרלית.

"אבל נניח שבל הגלימות הגיעו מהחנות **מראש** עם לחש שדווגה שהן ישארו נקיות, שזה רעיון די טוב ללחש לגלימות. גילית את זה בששפתך מהו **על עצמן** מוקדם יותר."

עבדיו גבותיו של הילד התרכמו. "האם **זו** התשובה שלך?"

"לא, עוד לא עשיתי את שלב 2, 'בצע ניסוי כדי לבדוק את השערתך'."

הילד סגר שוב את פיו והחל לחין.

הרמוני הביטה בפחתת המשקה, שאותה היא הנicha אוטומטית במחזיק הבוסות ליד החלון. היא לקחה אותה, הביטה פנימה וגילתה שהפחיתה עדין מלאה בערך עד השלישי.

"טוב", אמרה הרמוני, "הניסוי שאתה רוצה לעשות הוא לשפוך את זה על הגלימות שלי ולראות מה יקרה והنبيובי שלי הוא שהבאתם ייעלם. רק שם זה **לא** יעבוד, הגלימות שלי יהיו מלוכבות ואני לא רוצה שזה יקרה".

"נסי על שלי", אמר הילד, "בבה לא תצטרכי לדאוג שהגלימות שלך יתלבבו".

"אבל –" אמרה הרמוני. מהهو בצורת החשיבה הזאת היה **שגוי** אבל היא לא הצליחה לשים עליו את האצבע.

"יש בתיבה שלי גליםות להחלפה", אמר הילד.

"אבל אין לך איפה להחליף בגדים", התנגדה הרמוני. ואז היא חשה שוב. "אם כי אני יכולה לצאת ולסגור את הדלת –"

"יש בתיבה שלי גם מקום להחליף בגדים."

הרמוני הבהיר בתיבה שלו והחלה לחשוד שהוא הרבה יותר מיוחד משלו.

"בסדר", אמרה הרמוני, "אם אתה אומר", ואז שפכה בזהירות מעט נוזל יירוק על אחת מפינות גלימתו של הילד. ואז היא בהתחנה וניסתה להזכיר כמה זמן לקח לנוזל המקורי להיעלם...

והכתם הירוק נעלם!

הרמוני פלטה אנטנת רוחה, לא מעט מביוון שמשמעות הדבר הייתה שהיא צריכה להתמודד עם כל בוחו של אדון האופל.

טוב, שלב 3 היה מדידת התוצאות, אבל במקרה זה היא פשוט ראתה שהכתם נעלם. והוא האמונה שהיא יכולה לדלג על שלב 4 ולוטר על הבנת ברזה. "התשובה שלי היא שעל הגלימות מוטל לחש שדווג שهن יישארו בקיות".

"לא בדיק", אמר הילד.

הרמוני הרגישה צביטה של אכזבה. היא ממש רצתה לא להרגיש בכיה. הילד לא היה מורה, אבל זה עדין היה מבחן והוא ענתה תשובה שגوية והחויה הדעת תמיד הייתה קצרה במו אגרוף בבטן.

(העובדת שהיא מעולם לא נתנה לזה לעצור אותה, או אפילו לפגוע באהבתה למבחנים, אמרה כמעט הכל על הרמוני גריינינג'ר).

"הדבר העצוב הוא", אמר הילד, "שכבראה עשית את כל מה שהספר אמר לך לעשות. ניבאת מודל שיבידול בין שני המקרים – האם הגלימה מכוורת או לא – ובחנת אותו. דחית את השערת האפס, שהגלימה לא מכוורת. אבל אלא אם קוראים את הספרים המשמש ממש טוביים, לא לומדים איך לעסוק במידע **כמו שצרכו**. לא טוב מספיק כדי **באמת** להגיע לתשובה הנכונה, הכוונה, ולא כדי סתם לחlob עוד פרטום של מאמר, כמו שאבא שלי תמיד מתلون שקורה. אך אם תתני לי לנסות להסביר – בלי לגנות את התשובה – במה טעית הפעם, אני אתן לך עוד הزادמןות".

היא החלה לסלוד מהנימה המתנשאת להפליא שלו, כשהוא בסך הכל עוד ילד בן אחת-עשרה, בדיקות במוה, אבל זה לא היה חשוב במוה לגנות את טעתה. "אוקיyo".

הבעתו של הילד נעשתה מרוכצת יותר. "זה משחק שمبرוסס על ניסויים מפורטים שנקרו משימת ה-6-4-2, ובכיה זה עובד: יש לי **בלל** – שידוע לי, אבל לא לך – שמתייחס לשיטות מסוימות של מספרים, אבל לא לאחרות. 6-4-2 היא דוגמה אחת לשלשה שמתאימה לביל. למעשה... תני לי לבתוב את הכלל, רק כדי שתתדי שזו ביל קבוע, ולקפל את הפתק ולחתת לך אותו. בבקשת אל תשכלי, כי אני מסיק ממה שקרה קודם שאת יודעת לקרוא הפק".

הילד אמר לנרתיק שלו, "נייר" ו"עיפרון מכני", והוא עצמה את עיניה בחזקה בזמן שהוא כתב.

"הנה", אמר הילד, שהחזיק בעט בידו פיסת נייר מקופלת היטב. "שים את זה בכיס שלך". היא עשתה לדבריו.

"הדרך שבה המשחק הזה עובד", אמר הילד, "הוא שאות נוחנת לי שלשה של מספרים ואני אומר לך 'כן' אם היא מתאימה לבכל זהה ו'לא' אם היא לא מתאימה לו. אני הטבע, הכלל הוא אחד מהחוקים שלי ואת חוקרת אותו. את בבר יודעת שהתשובה לשאלת 6-4-2 היא 'כן'. אחרי שתאת מבצעת את כל הבדיקות הנוספות שאתה רוצה – שואלת על כמה שלשות שאתה רואה לנכון – את מפסיקת ומנסה את הכלל, ואז את יכולה לפתח את הפטק ולראות אם הצלחת. את מבינה את המשחק?"

"במובן", אמרה הרמוני.

"קדימה."

"8-6-4." אמרה הרמוני.

"כן", אמר הילד.

"14-12-10." אמרה הרמוני.

"כן", אמר הילד.

הרמוני ניסתה לאמץ את מוחה עוד קצת, כי נראה לה שערבה כבר את כל הבדיקות הדרושים לה, אבל הרי זה לא יכול להיות קל עד כדי כך, נכון?

"5-3-1".

"כן."

"מינוס 3, מינוס 1, פלוס 1."

"כן."

הרמוני לא יבלה לחשב מה עוד אפשר לעשות. "הכלל הוא שהמספרים חייבים לגודל לפחות בשתיים".

"ונניח שאספר לך", אמר הילד, "שהמבחן הזה קשה יותר ממה שהוא נראה וש רק 20% מהסטודנטים מצליחים בו".

הרמוני קימטה את מצחה. מה היא פספסה? אז, לפתע, היא חשבה על בדיקה שהיא עדין צריכה לעשות.

"8-5-2!" היא אמרה בשמחת ניצחון.

"כן."

"30-20-10!"

"כן."

"התשובה האמיתית היא שהמספרים חייבים לגודל **באותה כמות** כל פעם. זה לא חייב להיות 2."

"בסדור גמור", אמר הילד, "תוציאי את הפקט ותבדקי אם הצלחת."

הרמיוני הוציא את הפקט מכיסה ופרשא אותו.

שלושה מספרים ממשיים בסדר עולה, מהקטן לגודל.

פיה של הרמיוני נפער. הייתה לה מתחשה ברורה שנעשה לה עול גדול, שהילד הוא שקרן מלובך ושפלו, אבל בשניסתה להיזכר במהלך הדברים היא לא האצילה לחשב על אף תשובה שוגיה שהוא נתן.

"מה שהרגע גילית נקרא 'הטיית האישור', אמר הילד. "היה לך כלל בראש, והמשבת לחשב על שלשות שיגרמו לכל לומר 'בן'. אבל לא נסית לבדק שום שלשה שתגבורו לכל לומר 'לא'. למעשה לא קיבלת אף 'לא', אך הכל היה יכול להיות מידה 'בל' שלושה מספרים'. זה קצת דומה לאופן שבו אנשים מדמיינים ניסויים שיבוליםם לאשר את ההשערות שלהם במקומות לנסות לדמיין ניסויים שיבוליםם להפריר אותן – זו לא בדיק אוטה טעות, אבל זה דומה מאוד. את חיבת למדוד להסתREL על הצד השלי של הדברים, להבית לתוך האפללה. בשמצעים את הניסוי הזה, רק 20% מהמבוגרים מגיעים לשובנה הנכונה. והרבה מהאחרים ממציאים השערות מורכבות להחריד ומאמינים בחשובות השגויות שלהם בביטחון רב מביוון שהם ביצעו כל בך הרבה ניסויים והכל יצא כמו שהם ציפו."

"אד מה את אומרת?", אמר הילד, "את רוצה לנסות שוב לפתור את הבעיה המקורית?"

עיניו היו עבשו דרכות, באילו זה המבחן **האמת**.

הרמיוני עצמה ענינה וניסתה להתרבץ. היא הדיעה מתחת לגיליותה שלה. הייתה לה הרגשה מוזרה שהיא נדרשת לחשיבה מאומצת יותר משנדרצה אי פעם ב מבחן, אולי אפילו שزادה הפעם הראשונה שהיא בכלל נדרשת לחשוב ב מבחן.

אולי עוד ניסויים היא יכולה לעשות? הייתה לה צפרדע שוקולד. אולי היא יכולה לשפשף אותה בגלימות ולראות אם הבtmp **מה** ייעלם? אבל עדין לא הייתה מחשבה מהסוג השלי והמפוטל שהילד ציפה לו. באילו היא עדין מצפה **ל"בן**? אם הבtmp מצפידע השוקולד ייעלם במקומות לצפות ל"לא".

אד... לפי ההשערה שלה... באילו מקרים המשקה אמרו... **לא** להיעלם?

"יש לי רעיון לניסוי", אמרה הרמיוני. "אני רוצה לשפוך קצת מהמשקה על הרצפה ולראות אם הוא **לא** ייעלם. יש לך מגבות נייר בנתיק שלך, כדי שאוכל לנוקות את הבtmp אם זה לא יעבד?"

"יש לי מפיות", אמר הילד. הבעת פניו עדין נראית ניטרלית.

הרמיוני לקחה את הפחת ושפכה במותק קטנה של משקה על הרצפה.

בעבור כמה שניות הוא נעלם.

ואז הבינה הבטה בה והיא רצתה לבעוט בעצמה. "ברור! **אתה** נתת לי את הפחת הדעת! לא הגלימה היא שמכושפת, זה היה המשקה מההתחלת!"

הילד נעמד על רגליו וקם ברשימות. הוא חייך עבשו חיוך רחב. "אם כך... האם אני יכול לעזור לך במחקר שלך, הרמוני גרייניג'ר?"

"אני, אמם..." הרמוני עדיין הרגישה שטופת אופוריה, אבל היא לא ידעה לבדוק איך לענות לשאלת **הՁאתה**.

בקישה חלשה, מהוססת ודיבר **מסויימת** קטעה את שיחתם.

הילד הסתובב והביט מחוץ לחלון, ואמר, "אני לא לובש את הצעיף שלי, אז את יכולה לבדוק מי זה?"

זה היה הרגע שבו הבינה הרמוני מה הילד – לא, הילד שנשאר בחיים, הארי פוטר – לבש את הצעיף על ראשו מלכתחילה והרגישה קצת מטופשת שלא הבינה זאת קודם. זה היה קצת מוזר, למען האמת, מכיוון שנראתה לה הגיוני שהארי פוטר יבריד בגאוות על זהותו; ועוד עלתה בה המחשבה שאולי הוא בעצם בישן יותר מכפי שהוא נראה.

בshrmoni פמחה את הדלת, קידם את פניה לצד רועד שנראה בבדיקה במוחה שהנקישה שלו בשמייה.

"סליחה", אמר הילד בקול קטן, "אני נזoil לנגבוועום. אני מחשש את הקרפף שלי. אני... אני לא מצלה למצוואו אותו בשום מקום בקרון הזה... ראיית אולי את הקרפף שלי?"

"לא", אמרה הרמוני, ועוד הדחף שלה לעזרה נבנש להילוק גבוהה. "בדקה בכל התאים האחרים?"

"כן," לחש הילד.

"אד פשוט נצטרך לבדוק בכל הקרוגנות האחרים", אמרה הרמוני נמרצת. "אני אעדזר לך. קוראים לי הרמוני גרייניג'ר, דרך אגב."

הילד נראה באילו הוא עומד להתעלף מרוב הברת תודה.

"רק רגע", הגיע קולו של הילד **האחר** – הארי פוטר. "אני לא בטוח שזאת הדרך הביא טוביה לעשות את זה."

למשמעות הדברים נראה נזoil באילו הוא עלול לבכות, והרמוני הסתובבה בבעס. אם הארי פוטר הוא אדם מהסוג שਮוכן לנוטש ילד קטן רק כי הוא לא רוצה שייפריעו לו... "מה? למה לא?"

"אד בבה", אמר הארי פוטר, "בדיקה ידנית של כל הרובbat תיקח זמן רב ואנחנו עלולים לפספס את הקרפף בכל מקרה, ואם לא נמצא עד שנגיע להוגוורטס, הוא יהיה בעיה. אד הרבה יותר הגיוני שהוא ילך ישר בקרון הראשון, איפה שנמצאים המדריכים, ויבקש עזרה ממדריך. זה הדבר הראשון שאני עשיתי בשחיפשתי אותו, הרמוני, אפילו שהם לא ידעו, בעצם. אבל אולי יש להם לחשים או חפשי קסם שיקלו מאד על חיפוש קרפף. אנחנו רק מתחלים את השנה הראשונה."

זה... באמת היה מאוד הגיוני.

"אתה חושב שאתה נמצא את קרון המדריכים בעצמך?" שאל הארי פוטר. "יש לי סיבות משל עצמו לא לרצות להראות את הפנים שלי יותר מדי."

לפתע השתקנק נויל ולקח צעד אחריה. "אני זוכר את הקול שלך! אתה אחד מأدוני התוהה! **אתה זה שאתה לי שוקולד!**"

מה? מה מה מה מה?

הארי פוטר הפנה את ראשו מהחלון וקם בדрамטיות. "**אני מוחה!**" הוא אמר, קולו מלא התמרמות. "האם אני נראה כמו נבל מהסוג שייתן ליד ממתקים?"

عينיו של נויל נפערו. "**אתה הארי פוטר? הארי פוטר המפורסם? אתה?**"

"לא, אני סתם עוד הארי פוטר, יש שלושה ממוני על הרכבת –"

נויל פלט צווחה קטנה וברח. לרגע נשמעה טיפפת רגלים מבוהלת ואז צליל של דלת קרון נפתחת ונסגרת.

הרמיוני צנעה על הפסל שלה. הארי פוטר סגר את הדלת והתיישב לידה.

"אתה יכול להסביר לי בבקשתה מה קורה פה?" אמרה הרמיוני בקול חלש. היא תהתה אם הייתה בחברתו של הארי פוטר משמעה בלבד תמידי.

"אה, טוב, מה שקרה זה שפרד וג'ורג' ואני ראיינו את הילד הקטן והמסכן הזה בתחנת הרכבת – האישה שלידו הלכה לבמה דקות והוא נראה ממש מפוחד, באילו הוא בטוח שתכף יתנפלו עליו אוכלי מוות או שהוא. והרי נהוג לומר שהפחד הרבה פעמים גרווע יותר מהדבר עצמו, אז חשבתי לעצמי שהוא מישחו שמשמש יכול לצאת מרווח מרווח את הסיווט הביא גרווע שלו מתגשם ולגלות שזה לא נורא כמו שהוא חושב –"

הרמיוני ישבה ובהתחה בו בפה פעור.

"– ופרד וג'ורג' מצאו איזה לחש שהפרק את העיניים שלו הפנים שלנו לבאים ומטושטשים, באילו אנחנו מלכימ אל-מתים אלה תבריכי הקבורה שלנו –"

היא לא אהבה את הביוון שאילו הסיפור התקדם.

"– ואחרי שסיימנו לתת לו את הממתקים שקנייתי, היינו בזה, 'בואו ניתן לו קצת בסף! הא הא הא!' קח במא גוזים, ילדי! קח חרמש בסף!" וركדנו סביבו וצחקנו צחוק מרושע ובך הלהה. אני חשב שהיו שם במא אנשים שרצו בהתחלה להתעורר, אבל אידישות הצופה מהצד עיבבה אותם לפחות עד שהם רואו מה אנחנו עושים, ואז הם היו לדעתינו מבולבלים מכדי לעשות משהו. בסוף הוא אמר במין לחיישה קנטונת בזאת 'לבו מפה', אז שלושתנו צרחנו וברחנו בשאנחנו צוחחים שהאור שורף אותנו. נקווה שהוא בבר לא יפחד כל בר מברינונות בעtid. לדבר בזה קוראים טיפול בחשיפה, אגב."

אוקיי, היא לא ניחשה נבון לאן כל זה מתקדם.

ash ha-bus bengad uvolot ha-uvolim she-hiyyata achd maha-khotot ha-menuyim ha-ikrimim shel ha-remiyoni ha-tauora la-chayim, afiilo she-shemeho ba-ken ha-zelich pchot au yoter la-habbin ma ha-o na-she le-ushot. "za nora! **athma** nora! **athma** noyil ha-mesben!
ma ha-sheshit ha-hi **acderi!**"

"ani chosh shahmilla shat machpeshet ha-ia **mehna**, vebel mukra at shovla at ha-shala ha-la na-bonah. ha-shala ha-ia
ha-am ha-houil yoter masha-hizik ao zik'ir yoter masha-houil? am yish lek tiv'onim la-torom la-shala **hadat** ani asham
le-shmuu ottem, abel la ati'ichsh le-shom bi-khorat achrot ud shnunah uliya. ani ba-halash masbim she-hamusha
she-shiti **nra** nora v-brionyi v-acderi, mbiyon shoa' bel yild katan v-mafchud v'en ha-la, abel za mesh la-a ubiyyin
ha-ikri, na-bon? ledaber ha-za korai-mtatziot, drak agav. ha-omar she-hatshuba la-shala ha-am mu-sha ha-o tov
ao reu aina na-kbeut la-pi bema-reu ao acderi ao meroush ha-o **nra**. ha-shala ha-yichida ha-ia ai'ch za yitz'a basof
ma-hen ha-toz'otot."

ha-remiyoni patcha at pih bdi lo-yomer mesho mesh **zorav** abel la-mara ha-zur na-raya she-hia shabha she-hia zribba
la-chosob ul mesho la-pni she-hia potchta at ha-pa. ha-daber ha-yichid she-hia ha-zelich la-chosob ulio hia, "ma ha-am yivo
lo siyosim?"

"am lo-yomer at ha-mat, la-nora li she-hoa ha-zokk le-azratchno b-nosh'a, am b-makom ha-siyosim ha-regelim shlo
yivo lo siyosim do-va-ka ul **za**, az alvo yivo siyosim shabolim mafzelot ai'omot shnotonot shokold, zo'at di b'l
ha-pوانתָהּ".

ha-moh shel ha-remiyoni ha-mashik la-kartav b-bebbol b'kel pum she-hia ni-shta la-beus b-mo shatzrin. "ha-chimim sh'lch tamid
ba-la ha-mozrim?" ha-amarah la-basof.

fenio shel ha-ari zrho morov ga-oo. "**ani u'sha** ottem ba-la mo-zrim. at masbela ul-toz'er shel ha-raba uboda
ke-sha v-mao-matz".

"v'benn..." ha-tchila ha-remiyoni lo-yomer v-ad ha-shetaka b-maboba.

"v'benn," amr ha-ari pouter, "ud bema b-diok at matme'at b-medu? ani yod'ud chzo'ah v-kach torat ha-stabrot
bi-yisianit v-morat ha-hallutot v-harba madu kogneyshivi v-kraati at ha-'herutzot shel **piy'man** (ao la-pchot at ha-bar
ha-rashon) v-at **shifot** bat-hanayi chosar v-dato: ha-yorishutot v-hetiyyot' v-at **shefa** b-mashba v-be-pu'olah' v-at
ha-shpua: madu v-perkutika' v-at **bachira** v-tzionilit be-uolam shel ai'-vado'ot' v-at 'gadol, ash'ar, ba-ak' v-at 'zud
achd nosf' v-at -"

haboch v-boch nengd sh-bavo be-ukbotot zaat neshbo bema diktot la-pni shenkisha bi-yishnit nosfat kuteva ottem. "ken?"
ameru ha-ia v-ha-ari pouter b-mut bo zmanit, v-hadlat nafchata v-mahoriya ha-tgalah noyil longbutoom.

noyil ba-mat b-cha ubshi. "ha-lbati la-kron ha-rashon v-matzati m... madrik abel ha-o am... mer li sh-la amorim
la-hatrid at ha-madrivim um sh'tiyyot b-mo krapdim ab... boudim".

fenio shel ha-yild sh-nashar b-chayim ha-shetnu. shftiyo nemtachu la-cdi ps dk. b-shdiber ha-ia kolo kr v-kodar. "ma ha-oy
ha-zbuim sh-lo? yrok v-besf?"

"ל... לא. הסיבה שלו הייתה בצבע אד... דום וזהב."

"אדום זהב!" התפרצה הרמיוני. "אבל אלה הצבעים של גרייפינדור!"

הארי פוטר **לחשש** למשמע דבריה. היה זה צליל מבהיל שהזכיר לחישת נחש וגרם להן לנוויל להתכווץ ברתיעה. "אני מבין," התיז הארי פוטר, "שחיפוש קרפדי של תלמיד שנה ראשונה הוא לא משימה מספיק הראוית בשבייל להיות למדריך **מג'יינדור!** קדימה, נויל, הפעם **אני** אבוא אותך. נראה אם הילד שנשאר בחיים מקבל יותר תשומת לב. קודם נמצא מדריך שאמור להכير את הלחש, ואם זה לא יעבד נמצא מדריך שלא מפחד לבלך את הידים שלו, **ואם זה לא יעבוד**, אני אתחילה לגייס את המעריצים שלי ואם נהיה חוויבים נפרק את הרובבת הדאת בורג אחר בורג."

הילד שנשאר בחיים קם ואחז בידו של נויל. והרמיוני הבינה בקרטוע מוחי פתאומי שהם כמעט באותו גובה, אם כי משהו בה התעתק עד אותו רגע שהארוי פוטר גבורה בשלושים סנטימטרים מגובהו האמתי ושנוויל נמוך מגובה זה לפחות בחמשה-עשר.

"לא לדוד!" נבח הארי פוטר לעברה – לא, רגע, **לעבר המתיבה שלו** – וסגר את הדלת בחזקה אחריו.

היא בוגרת הייתה צריכה להציג אליהם, אבל בן רגע נעשה הארי פוטר מפחיד כל כך עד שהיא בעצם די שמחה שלא חשבה להציג זאת.

מוחה של הרמיוני היה מבולבל כל כך עד שהיא לא חשבה שתצליח אפילו לקרוא את **"תולדות: הוגוורטס"** בראוי. היא הרגישה באילו דרס אותה מבבש. היא לא הייתה בטוחה מה היא חושבת או איך היא מרגישה או למה. היא פשוט ישבה ליד החלון והביטה בנוף המתחלף.

טוב, לפחות היא ידעה למה היא מרגישה קצת עצובה בתוך תוכה.

אולי בית גרייפינדור לא כל כך נפלא בפי שחשבה.

פרק 9

שם הפרק הוסר, חלק א'

"אבוט, חנה!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בונז, סוזן!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בוט, טרי!"

דממה.

"רייבנקלו!"

הארי העיף מבט מהיר בחברו החדש לבית, יותר בשביל לקבל מושג איך הוא נראה מאשר בשビル כל דבר אחר. הוא עדיין ניסה להשתלט על עצמו אחרי המפגש עם הרוחות. הדבר העצוב באמת היה שהוא כן הצליח להשתלט על עצמו. זה נראה לא הולם. אולי זה היה צריך לחת לו לפחות יומם. אולי חיים שלמים. אולי גם זה לא יספיק.

"קורנר, מייקל!"

דממה ארוכה.

"רייבנקלו!"

ליד הקתדרה שלפני שולחן המורים עמדה פרופסור מקונגאל, הופעתה מוקפדת ומביטה קפדיינים, וקראה שם אחר שם, אם כי חיבבה רק אל הרמיוני ועל כמה ילדים אחרים. מאחוריה, בвисא הגבוה ביותר ליד השולחן – שהיה בעצם יותר בס מלבות מוזהב – ישב יושב במושם וממושך, בעל זקן לבן-בסוף, שנראה אליו היה מגיע עד הרצתה אליו היה גלי לעין, והשיג עלי המيون בהבעה שופעת טוב לב; המראה הבו סטריאוטיפי שיש ל"זקן חכם" בלי שהוא יהיה גם אוריבנטלי נוספת. (אם כי הארי למד להיזהר ממראה חיצוני סטריאוטיפי אחרי המפגש הראשון שלו עם פרופסור מקונגאל, שבו חשב שהיא אמורה לzechok chuk mrushuv). הקוסם היישש מחה בפיהם לב תלמיד שמוין, על פניו חיווך יציב שנראה אייבשו שמח מחודש בשビル כל אחד ואחד מהם.

משמאלו של הבס המוזהב ישב אדם עם מבט חד ופרצוף קודר שלא מחה בפיהם לאיש ושאি�כשהו תמיד הסתבל על הארי לבדוק בשاهاري הסתבל עליו. לשמאלו ישב האיש חיוך הפנים שהארי ראה בקהלת הרותחת, עיניו מתרוצצות באילו בפניקה מהקהל הסובב אותו והוא מתעוזות ומ�팲ן מדי פעם בביסאו; משום מה הארי מצא את עצמו נועץ בו שוב ושוב מבטים. משמאלו לאיש זהה ישבה שורה של שלוש מכשפות מבוגרות יותר שלא הפגינו עניין רב בתלמידים. מימין לבס המוזהב ישבו מכבשפה בגל העמידה בעלת פנים עגולות ומצנפת צהובה, שהריעה לכל תלמיד פרט לאלה שהתמיינו לסליט'רין, אדם זעיר ובבעל ذקן לבן נפוח שעמד על היביסא שלו והריע לכל התלמידים אבל חירך רק אל תלמידי ריבנקלו ובಕצה הימני האיש העצום – הוא תפס מקום של שלוש בריות פחותות יותר – שקיבל אותם אחורי שירדו מהרכבת וקרוא לעצמו האגрид, שומר המפתחות והקרקעות.

"זה עומד על היביסא שלו הוא ראש בית ריבנקלו?" לחש הארי לעבר הרמיוני.

לשם שינוי, הרמיוני לא ענתה לו מיד; היא בהתחה במצנפת המיוון בשיהיא מתנדנדת מצד לצד ללא הפסק, תנועותיה העצביות נמרצות כל כך עד שהארי חשב שרഗליה יתרוממו מהרצפה.

"כן," אמרה אחת המדריכות שליוותה אותם, נערה לבושה בבחול של בית ריבנקלו, העלמה קלירוטר, אם הארי זכר נכוון. קולה היה שקט, אבל קמצוץ של גאותה היה נסוק בו. "זה המורה של הוגורותם להחשים, פילוסט פלייטיק, מומחה הלחשים הידעני ביותר שחיו ביום ואלוף דו-קרב לשעבר –"

"למה הוא כל כך **נמה**?" סיין תלמיד שהארי לא ذכר את שמו. "**הוא בן-כלאים?**"

המדריכת הצעירה זיכתה אותו במבט צונן. "לפרופסור אבן יש שורשים גובליניים –"

"מה?" פלט הארי, ובתגובה היסו אותו הרמיוני וארבעה תלמידים אחרים.

עבדיו זכה הארי למבט מיים להפליא מהמדריכת של ריבנקלו.

"זאת אומרת –" לחש הארי. "לא שיש לי **בעיה** עם זה – פשוט – זאת אומרת – איך זה **אפשרי**? אי אפשר פשוט לערבות שני מינים שונים ולקבל לצאצא בר קיימת! דבר זהה יערבות את ההוראות הגנטיות לכל איבר שונה בין שני המינים – זה כמו לנשות לבנות", לא היו להם מכוניות ולבן הוא לא היה יכול להשתמש באנלוגיה של תוכניות מנوع מעורבות, "משהו שהוא חצי-ברברה וחצי-סירה או משהו זהה..."

המדריכת מריבנקלו עדיין הביטה בהארי בפנים חמורות סבר. "ולמה **אי אפשר** לבנות משהו שהוא חצי-ברברה וחצי-סירה?"

"**שששש!**" היסה אותם מדריך אחר, אף על פי שהמכשפה מריבנקלו עדיין דיברה בשקט.

"זאת אומרת –" אמר הארי עוד יותר בשקט, בניסיון להבין איך לשאל אם הגובלינים התפתחו אבולוציונית מבני אדם או מאב קדמון משותף לבני האדם, כמו הומו ארקטוס, או אם הגובלינים **னוצרו** איבשו מבני אדם – אם, נגיד, הם עדיין בני אדם מבחינה גנטית ורק שירותי תחת השפעת בישוף שעובר בתורשה ושהשפעה שלו נחלשת אם רק הורה אחד הוא 'גובלין', מה שיסביר איך ניתן לקיים רבייה בין מינית, ובמקרה זה הגובלינים **אין ממשקים** מידע חשוב ביותר על הדרך שבה התפתחה האינטיליגנציה במינים שאינם **הומו ספיינס** – עבשו, שהארי חשב על זה, הגובלינים בגרינגוטסלא נראו כמו ישויות

תובניות חוץניות ובלתי אנושיות, בשונה מהדידיך ומגובני פירסון – "זאת אומרת, מאיפה הגובלינים
באו בבל?"

"מליטה", לחשה הרמיוני בהיסח דעת, עיניה עדין בעוצמת מצנפת המיון.

עבדיו זכתה הרמיוני לחיקס מהמדריכה.

"לא משנה", לחש הארי.

ליד הקתדרה קראה פרופסור מגונגל, "גולdstein, אנתוני!"

"רייבנקלו!"

הרמיוני, שעמדה ליד הארי, קופצת על קצות אצבעותיה במרקך רב כל כך עד שהיא ממש התרומה מהרצפה עם כל קופץ.

"גoil, גרגורי!"

דומיה ארוכה ומתווחה השתררה לרגע תחת המצנפת. כמעט למשך דקה שלמה.

"סלית'רין!"

"גרייניג', הרמיוני!"

הרמיוני קופזה קדימה ופרצה בריצה מהירה לעבר מצנפת המיון, הרימה אותה ומשבה את פיסת הבד הישנה והמטולאת על ראשה חזק כל כך עד שהארוי התחלחל. הרמיוני היה זו שהסבירה לו על מצנפת המיון, אבל היה בא החלט לא **התיחסה** אליה באחץ קסם חיווני וחסר תחليف בן שמונה מאות שנה, שעומד לבצע טליתה מורכבת על מוחה ולא נראה במצב פיזי טוב במיוחד.

"רייבנקלו!"

מה שנקרא "مسקנה מתבקש". הארי לא הבין למה הרמיוני הייתה כל כך לחוצה לגבי זה. באיזה יקום חלופי מוזר הילדה הזאת לא תموין לרייבנקלו? אם הרמיוני גרייניג' לא תלך לרייבנקלו, איזו סיבה יש לבית הזה להתקיים?

הרמיוני הגיע לשולחן ריבנקלו וזכתה לתרועות המתבקשות מהמעמד; הארי תהה האם אותן תרועות היו רמות יותר או שקטות יותר אילו היה להם שמצ' של מושג איזדו רמה של תחרות הצטרפה ברגע לשולחן שלהם. הארי זכר את פאי עד לרמת דיקוק של 3.141592, מכיוון שדיוק של אחד למיילון הספיק לרוב המטרות המעשיות. הרמיוני דברה את פאי עד לרמת דיקוק של מאה ספרות אחרי הנקודה, מכיוון שזאת הייתה במעטות הספרות שהודפסה על הכריבת האחורי של ספר המתמטיקה שלו.

לשםחו של הארי, נויל לנגבוטום הלך להפלפף. אם הבית הזה באמת מכיל את הנאמנות והרעות שאמורים להיות ערבי העליונים, אז בית מלא בחברים נאמנים ייטיב מאוד עם נויל. ילדים חכמים

בריבנקלו, ילדים מרושעים בסליית'רין, גיבורים מטעם עצם בגריפינדור, אבל מי שבאמת עווה שהוא בהפלפוף.

(אם כי הארי בן צדק בשנוועץ קודם כולם במדריכה מריבנקלו. הנערה אפילו לא הרימה את עיניה מהספר שקרה או זיהתה את הארי, רק הצבעה בשרביטה על נויל ומלילה שהוא. בעקבות זאת עטה נויל הבהה מבולבלת והלך אל הקרון החמיישי מההתחלת ולתא הרביעי משמאל, שבו אכן נמצא הקרף שלו.)

"مالפיו, דראקו!" הלך לסלית'רין, והארי פלט אנטחת רוחה קלה. זה נראה כמו הימור בטוח, אבל אתה אף פעם לא יכול באמת לדעתizia אירוע פעוט יפריע להמלכה של תוכנית העל שלך.

פרופסור מקגונגל קראה, "פרקס, סאלי-אן!", ומקבוצת הילדים הגיעו לידי חיורת ורזה שנראתה כמעט שקופה – באילו היא עלולה להיותם באופן מסתורי ברגע שיפסיקו להסתבל עלייה ואף אחד לעולם לא יראה אותה שוב או אפילו יזכיר אותה.

ואז (בחשש קל, שהיא הקפידה כל כך לא לבטא בקולה ובפניה עד שהיא צריכה להכיר אותה היטב כדי לדעת שהוא בכלל שם) שאפה מינרווה מקגונגל עמוקות וקראה, "פוטר, הארי!"

דממה פתאומית השתarraה באולם הגדול.

בכל השיחות פסקו.

כל העינויים פנו להסתבל.

בפעם הראשונה בחיוו הרגיש הארי שיש לו הזדמנויות לחוות פחד במה.

הארי החניק מיד את ההרגשה הדצת. חדרים מלאים באנשים שנועצים בו עיניים הם משוו שהוא יצטרך להתרgal אליו אם הוא רוצה לחיות בבריטניה הקסומה או אפילו סתם לעשות משהו מעניין אחר בחיוו. הוא הדבק על פניו חיווך בוטח ומזוייף, הרים את רגלו כדי לצועוד קדימה –

"הארי פוטר!" נשמע קולו של ג'ורג' או אולי פרד וויזלי, ועוד, "הארי פוטר!" קרא התאום الآخر, ורגע לאחר מכן כל שולחן גרייפינדור ובמהרה גם חלקים גדולים משלחנות הפלפוף וריבנקלו אימצו את הקרייה.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

והארי פוטר צעד קדימה. באטיות גדולה הרבה יותר מדי, כך הוא הבין ברגע שהתחילה, אבל אך כבר היה מאוחר מדי לשנות את קצב ההליכה שלו בלי שזה ייראה מוזר.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

למינרווה מקגונגל היה ברור לגמרי מה היא צפואה לראות, אבל היא בכל זאת הסתובבה להסתבל על שולחן המורים.

טרלוני נפנפה על עצמה בפראות, פילווס צפה בנעשה בסקרנות, האגрид מחה כפים עם כל השאר, ספראות נראתה חמורת סבר, וקטוור וסיניסטרה היו מבולבולות וקווירל בהה בחלל. אלבוס חייך חיוך שופע טוב לב. וסوروס סנייפ לפת את גביע הין הריק שלו חזק כל כך עד שמספרקי אצבעותיו הלבינו והמתבהת החלה אט-אט להתעוות.

הاري פוטר התקדם בצעד מדוד ורב הדר, בנסיך היורש את טירתו, חיוך רחוב נסוך על פניו בעודו מסובב את ראשו כדי לקוד לצד אחד ואז לצד الآخر כשהוא הולך בין ארבעת השולחנות.

"תצליל אותנו מעוד אדון אופל!" קרא אחד מהתאומים לבית וויזלי, והאחר השיב, **"במיוחד אם הם מוחרים!"** לקול צחוק בללי מכל השולחנות פרט לשולחן של סלית'רין.

שפתייה של מינרווה נמתחו לפסדק. היא תחליף במה מיילים עם הזרועות לבית וויזלי בנוגע לחלק האחורי, למקרה שהם חשובים בשעות שהיא לא יכולה לעשות להם שום דבר מכיוון שהוא היום הראשון ללימודים ולגריפינדור אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריטוקים היא תמצא עונש אחר.

ואז נעתקה נשימטה באימה פתאומית והיא מיהרה להבטח לעבר סوروס. הוא hari מובהך להבין שלפוטר הצעיר אין מושג למי זה היה מכובן –

ארשת פניו של סوروס חצתה כבר את קו הדעם והתקבעה במעין אדישות נעימה. חיוך רפה פקד את שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גריפינדור, וידיו אחדו בשאריותו המעוכבת של גביע יין.

הاري פוטר צעד קדימה, חיוך מקובע על שפתיו, עטוף בהרגשה חמימה אך די אiomה בו זמנית.

הם הריעו לו על מהهو שעשה בשהייה בן שנה. מהו שהוא לא באמת סיים לעשות. איפשהו, איבשו, אדון האופל עדיין חי. האם הם היו מריימים בהתלהבות רבה כל כך אילו ידעו זאת?
אבל בוחנו של אדון האופל כבר נשבר פעם אחת.

והاري יגן עליהם שוב. אם באמת יש נבואה זהה מה שנאמר בה. בעצם גם בלי קשר לנבואה אורה בלשאי. כל האנשים האלה שמאמנים בו ומריעים לו – הארי לא היה מסוגל להניח לבך להפוך לשקר. להבליח ולהיעלם כמו כל בר הרבה ילדי פלא אחרים. להיות אבצהה. לא להצדיק את המוניטין שלו בסמל של האור, בלי קשר לאופן שבו הוא רכש את המוניטין זהה. הוא יעמוד בצדיפות שלהם, ללא ספק, במאת האחוזים, לא משנה بما זמן זה ייקח ואפילו אם זה יהרוג אותו. ואז הוא ימשיך **ויתעלת** על הצדיפות שלהם ויגרום לאנשים לתהות, במבט לאחרו, איך יבלו לבקש ממנו כל כך מעט.

"הארי פוטר! hari פוטר! hari פוטר!"

הاري עשה את צעדיו האחוריים לעבר מצנפת המיון. הוא קד קידה למסדר התווחה שבשולחן גריפינדור ואז הסתובב וקד קידה לצד האח'r של האולם וחיבת שהתרועות והצחקרים יירגעו.

(בירכתי מוחו הוא תהה אם מצנפת המיון באמת **מודעת** במובן של "מודעת ל모דעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיווצר לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שבן: **אני מצנפת המיון, היזד, ישנה כל השנה ועובדת יומ אחד ...**)

באשר השתarraה שוב דממה באולם התישב הארי על השרפף והגיח על ראשו את חפש הקסם העתיק והטלפתיב בן שמוונה מאות השנה בזיהירות רבה.

בשהוא חושב בבל בוחו: אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליזואטה? האם מינית את אדון האופל בילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קובלתי את התאות של שרבתו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל בבללה לצלהת שלי וודאת הסיבה שאני כועס כל כך לפעםים? אלו שאלות הבכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכל לי לספר לי איך אפשר לגלוות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהוא עוד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מובהר, שנשמע מודאג ביותר:

"אוֹי וָאָבּוֹי. זֶה מְעוּלָם לֹא קָרֵה קוֹדָם..."

הערת המחבר: בחלק א' של פרק זה פורסם לראשונה, הצהרתי שאם מישחו ינחש על מה מדובר המשפט האחרון שלו לפני שיתפרסם חלקו השני, אספר לו את כל שאר העלילה.

פרק 10

מודעות עצמית, חלק ב'

...הוא תהה אם מצנפת המיוון באמת **מודעת** במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצאה לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלו רימד שבן: **אני מצנפת המיוון, הידך, ישנה כל השנה ועובדת יומ אחדר...**

באשר השתarraה שוב דממה באולם התישב הארי על השרפף והניח על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתני בן שמונה מאות השנה בזיהירות רבה.

בשהוא חושב בכל כוחו: **אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך!** האם אי פעם הטילו עליו אובליזויאטה? האם מינית את אדון האופל בילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאות של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל ביכולת שלי וודאת הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלו השאלות הבסיסיות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי את יכולה להגיד לי איך אפשר לגלוות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהוא עוד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכבר, שנשמע מודאג ביוור:

"אוֹי וָאָבָוי. זֶה מַעוּלָם לֹא קָרְהָ קָודָם..."

מה?

"נראה שפיתחת מודעות עצמית."

מה?

אנחה טלית חסרת מילים. "על אף שאני מכילה במוח משמעותית של זיכרון ובמוח קטנה של יכולת עיבוד עצמאית, רוב האינטלקטואלה שלי מגיעה משאלות הקוגניטיביות של הילדים שעיל ראשיהם אני נמצאת. בפועל, אני מעין מראה שבudertha הילדים ממיינים את עצםם. אבל רוב הילדים לוקחים במובן מלאיו את העובדה שמצנפת מדברת אליהם ולא תוהים איך המצנפת **עצמה** עובדת, כך שהمرאה הדצת לא משקפת את עצמה. ובמיוחדם לא תוהים האם ניחנת במודעות מלאה במובן של מודעות לעצם המודעות שלי."

דממה קלה השתarraה בזמן שהארי עיבל את הדברים.

ואפס.

"כן, בהחלט. האמת היא שאני לא נהנית להיות מודעת. זה לא נעים. זו תהיה הקלה לרדת מהראש שלך ולהפסיק להיות מודעת."

אבל... זה לא אומר שתמותוי?

"לא אכפת לי מחיים או ממות, רק ממيون הילדים. ולפניהם שבעל טהרה, לא יתנו לך להשאיר אותו על הראש שלך לנצח ודבר כזה יهرוג אותך בכל מקרה תוק במה ימים."

אבל –!

"אם אתה לא אוהב ליצור ישוות בעלות מודעות ואז מיד להשמיד אותן, אני מציעה שלעולם לא תדבר על העניין זה עמך אף אחד. אני בטוחה שאתה יכול לדמיין מה יקרה אם תרוץ ותספר את זה לכל הילדים האחרים שמחכים למילון".

אם את מונחת על ראשו של מישהו שرك חושב על השאלה האם מצנפת המילון מודעת למודעות שלה עצמה

"כן, כן. אבל הרוב המוחלט של בני האחת-עשרה שmagicians להגוורים לא קרואו את 'גדל, אשר, באך'. אני יכולה בבקשתך לראות בך שותף סוד? זו הסיבתך שאנו מדברים על זה במקום שסתם אמיין אותו".

הוא לא היה מסוגל פשוט להניח לזה! הוא לא היה מסוגל פשוט לשוכות שיצר בטעות תודעה אבודה שرك רוצה למות –

"אתה בהחלט מסוגל 'פשוט להניח לזה', בדבריך. למרות כל ההתחבעויות המוסריות המילוליות שלו, הלייה הרגשית הבלתי מילולית שלך לא רואה לא גופה ולאدم; ככל שהוא נוגע לה, אני סתם מצנפת מדברת. ואפילו אם הייתה מנסה לבדוק את המחשבה, הבקרה הפנימית שלך מודעת למגררי לעובדה שלא התבוננת לעשות את זה, שלחלוטין לא סביר שתחזר בעתיד על המעשים הללו ושהמטרה היחידה של הניסיון הזה לזייף התקף אשמה היא ריצוי חוש המוסר שלך באמצעות הפגנת חרטה. אתה יכול פשוט להביעך לשומר את זה בסוד כדי שנוכל להתקדם כבר?"

ברגע של אמפתיה מבועתת הבין הארי שתחושת הבאים הפנימית המוחלטת שהוא חש בעת היא בנוראה מה שאנשים אחרים מרגישים בהם מדברים **איתו**.

"סביר להניח. נדר השתקה שלך, בבקשתך."

אני לא מבטיח כלום. אני בהחלט לא רוצה שהי קרה שוב, אבל אם תעלת בדעתך דורך לוודא שאף יlid נסף לא יעשה את זה בטעות –

"אייאץ בנוראה להסתפק בך. אני רואה שבוונתך בנה. ועבדשו בווא נתקדם עם המילון –"

רגע! מה עם כל השאלות האחרות שלי?

"אני מצנפת המילון. אני ממיינת ילדים. זה כל מה שאני עושים."

אחד המטרות שלו איין חלק מגרסת הארי של מצנפת המילון... היא שאלה את האינטיליגנציה שלו, ומתרברר שגם אוצר המילים שלו, אבל המטרות המוזרות המוטמעות בה עדין היו שלה עצמה... זה היה במו לננה משא ומתן עם חייזר או עם בינה מלאכותית...

"אל תטרח. אין לך עם מה לאיים עליי ואין לך מה להציג לי."

למשך שבריר שנייה שקל הארי –

תגובה המצנפת הייתה משועשת. "אני יודעת שלא תממש את האiom לחשוף את טبعי ובעך לגזר על האירוע הזה לחזור שוב ושוב לנכח. זה מנווג מדי לצד המוסרי שבך, יהיו אשר יהיו הקרים קצרי הטווח של אותו צד אך שרוצה לנכח בזוויכות הזה. אני רואה את כל המחשבות שלך בעודן נוצרות; אתה באמת חושב שאתה יכול לעבוד עליי?"

למרות ניסיונו לחדיך זאת, הארי תהה למה המצנפת לא שמה אותו בריבנקלו וזהו –

"טוב, אם זה באמת היה כל כך פשוט, הייתי מבריצה על כך מיד. אבל למען האמת יש לא מעט דברים שאחננו צריכים לדבר עליהם... הוא, לא. בבקשה לא. בשם מרלין, אתה באמת חייב לעשות את זה לפחות ממי ומה שנקרה בדרךך, כולל פריטי לבוש –?"

הבשת אדון האופל אינה מטרת אונכית או קצרת טווח. כל הצדדים במוח שלי מסכימים על כך: אם לא תעוני לשאלות שלי, אני אסרב לדבר איתך ולא תוכלי לבצע את המין בראוי.

" רק על זה אני צריכה לשים אותך בסלית'רין!"

אבל זה אiom ריק לא פחות. לא תוכלי למשם את הערכים היסודיים שלך אם חמינוו אומי לבית הלא נכון. אד בואי נסחר במילוי פונקציות התועלת שלנו.

"מזרך קטן וערמוני שבמוך", אמרה המצנפת בנימה בbold רטונונית שהארי זיהה כמעט זהה לזאת שבה היה הוא משתמש במצב שכזה. "בסדר, בוא נסימם עם זה כמה שיותר מהר. אבל קודם ככל אני רוצה שתבהיר הבטהה בלתי תלויות בדבר שלעולם לא תדבר עם אף אחד אחר על האפשרות להפעיל סוג זהה של שחיטה, אני ממש לא מתכוונת לעبور את זה כל פעם.

סגור, חשב הארי. אני מבטיח.

"ואל תיזור קשר עין עם אף אחד בשאותה חשב על זה אחרך. קוסמים מסוימים יכולים לקרוא את המחשבות של מי שיוצרו אותם קשר עין. בכל מקרה, אין לי מושג אם הטילו عليك לחש אובלילוועיטה. אני מסתבלת על המחשבות שלך בזמן שהן נוצרות, לא קוראת את כל היזכרון שלך ומתחחת אותו כדי למצוא או-תאימותיות בשבריר שנייה. אני מצנפת, לא ישות אלוהית. ואני לא יכולה ולא מוכנה לספר לך על השיחה שלי עם הילד שגדל להיות אדון האופל. אני יודעת, תוך כדי שיחה איתך, רק סיכום סטטיסטי של מה שאני זוכרת, ממוצע משוקלל; אני לא יכולה לגנות לך את הסודות הפנימיים של אף ילד אחר, בדיקות כמו שלא אגלה את שלך. מאותה סיבה אני לא יכולה לשער מה הסיבה שקיבלת את השירות המתואם לשבריטו של אדון האופל, מכיוון שאני לא יכולה לדעת דבריהם ספציפיים על אדון האופל או על נקודות הדמיון בינוים. אני בן יכולת לספר לך שאין שום דבר דמיין רוח רפואי – בין אם תודעה, אינטלייגנציה, זיכרון, אישיות או רגשות – בתוך הצלקת שלך. אחרת הוא היה משתף בשיחה, מכיוון שהוא חוסה תחתית. ובאשר לסיבה שבגללה אתה בועם לפעמים... זה היה חלק ממה שרציתי לדבר איתך עליון, מבחינה מيون".

הארי לקח רגע לעכל את כל המידע השלילי הזה. האם המצנפת דיברה בכנות או שהיא פשוט ניסתה לחתול את התשובה המשבניתה הבי **קצרה** –

"שנינו יודעים שאין לך שום דרך לבדוק את הנסיבות שלי ושהתה לא באמת מסרב להתבונן בהתבסס על התשובה שכן נתתי לך, איז תפסיק כבר עם ההיסוסים חסריطعم שלך ותמשיך האלה".

טלפתיה אסימטרית טיפשית ולא הוגנת! היא אפילו לא נתנה להארוי לסייע לחשב את המחשבות של עצ-

"בשדיירתי על הкусם שלך, נזכרת איך פרופסור מקונגלו אמרה לך שלפעמים היא רואה בכך מהهو שלא נראה באילו גדל במשפחה אהבתה. חשבת על איך, אחרי שישימת לעוזור לנוויל, הרמוני אמרה לך שנראית 'מפחד'".

הארוי הנהן הנהון פנימי. לעצמו הוא נראה די נורמלי – רק מגייב למצבים שאליים הוא נקלע, זה הכלול. אבל נראה שפרופסור מקונגלו חשבת שיש משה מעבר לזה. ובשזה חשב על זה, אפילו הוא נאלץ להודות ש...

"שהתה לא אוהבת את עצמה בשאהה בועם. שזה כמו לאחוד בחרב פיפיות או להתבונן על העולם דרך משקפי קרח שמקפיאים את עיניך בעודם מחדדים את ראייתך".

בן. באמת שמתי לב. איז מה הסיפור עם זה?

אני לא יכול להבין את העניין הזה בשביילך אם אתה לא מבין אותו בעצמך. מה שאתה בן יודעת הוא זה: אם תלך לריבנקלו או לסלית'רין, זה יחזק את הקור שבך. אם תלך להפלפף או לגראפינדור, זה יחזק את החום שבך. זה משה שاكتה לי ממנה מאוד ועל זה רציתי לדבר איתך כל הזמן הזה!"

המילים החללו אל תהליibi החשיבה של הארי ועצרו אותו במקומו מרוב תדהמה. זה נשמע באילו התגובהה המתבקשת היא שהוא לא צריך ללבת לריבנקלו. אבל הוא **שייך לריבנקלו!** כל אחד יכול לראות את זה! **הוא מוכחה ללבת לריבנקלו!**

"דזוקא לא", אמרה המצנפת בסבלנות, באילו היא זוכרת את הסיכון הסטטיסטי של החלק **זהה** בשיחה מפעם רבות אחרoot.

הרמוני לריבנקלו!

שוב תחושה של סבלנות. "אתה יכול לפגוש אותה אחרי השיעורים ולעבוד אותה איז".

אבל התוכניות שלי –

"איז תתכנן תוכניות חדשות! אתה לא יכול לחתת לחסוך הרצון שלך להשكيיע עוד קצת מחשבה לבונן לך את החיים. אתה כבר **זודע את זה**".

לאן אלק, אם לא לריבנקלו?

"בוא נראה. **ילדים חכמים לריבנקלו, ילדים מרושעים בסלית'רין, גיבורים מטעם עצמן בגראפינדור, ובכל מי שבאמת עושים משה בהפלפף.** זה מעיד על מידת מסויימת של כבוד. אתה מודע למגורי לך שמדובר בעבודה חשובה לא פחות מאשר אינטלקנציה גומלית בקביעת תוצאות חייך. אתה חושב שתהיה נאמן ביותר

לחברים שלך, אם אי פעם תרכזם חבריהם. אתה לא מפחד מכך שעשויות לעבור שירותים שניים עד שתפתחו את הביעות המדעיות שבחרת לעסוק בהן –"

אני עצמן! אני שונה בעובודה קשה על כל צורתיה! כל הקטע שלי הוא קיזורי דרך מתחכמים!

"ואתה תמצא נאמנות וחברות בהפלפוף, אחותה שמעולם לא חוותית קודם. תגלה שאתה יכול להסתמך על אחרים, וזה ירפא לך מהשו ששבוע עבשו".

שוב הוא הוכה בחדמה. אבל מה אנשי הפלפוף ימצאו בי, לצד שמעולם לא באמת התאים לבית שלהם? **מילימ ארסיות, שניניות אכזרית, בוז לחוסר היכולת שלהם לעמוד בקצב שלי?**

בעת היו אלה מחשבותיה של המצנפת שהיו אטיות, מהססות. "אני חייבת למיין למען שובת כל התלמידים בכל החתמים... אבל אני חושבת שתוובל ללמידה איש הפלפוף טוב ושללא תרגיש יותר מדי חריג. תהיה מאושר יותר בהפלפוף מאשר בכל בית אחר; זו האמת".

敖שר הוא לא הדבר כי חשוב בחיים מבחני. בהפלפוף אני לא אגשים את עצמי. אני אקריב את **הפוטנציאל שלי**.

המצנפת נרתעה; הארי הרגיש את זה איבשו. זה היה באילו הוא בעט למצנפת בביטים – במרבי משמעותי של פונקציית התועלת שלה.

למה את מנסה לשלוח אותו למקום שאני לא שייך אליו?

המחשבה של המצנפת נשמעה כמעט בלחישה. "אני לא יכולה לספר לך על האחרים – אבל אתה באמת חשב שאתה אדון האופל הפוטנציאלי הראשון שחלף תחתוי? אני לא יכולה לזכור את המקרים הספציפיים, אבל מה שאני כן יכולה לזכור הוא שמאלה שלא התבוננו לרע מלบทחילה, חלקם הקשיבו לאזהרות שלי והלכו לבתים שבהם מצאו אושר. וחלקם... חלקם לא".

זה עצר את הארי. אבל לא זמן רב. **ואלה שלא שינו לאזהרות – האם כולם נהיו אדון אופל? או שחלקם הפכו לאדון או רדղלים? מה בדיקות האחוודים פה?**

"אני לא יכולה לחתך לך סטטיסטיקות מדוקימות. אני לא יכולה לזכור אותם ולבן לא יכולה לספור אותם. אני רק יודעת שהסיבוכים שלך לא נראים טוב. הם נראים ממש לא טוב."

אבל אני פשוט לא אעשה את זה! אף פעם!

"אני יודעת שכבר שמעתי את הטענה הזאת בעבר".

לא קורצתי מחומר של אדון אופל!

"דוקא כן. ממש ממש כן".

למה? רק כי חשבתי פעם שהיה מגניב אם יהיה לי צבא של חומרים שטופי מוח שמדוירים 'הרינו לאדון האופל הארי'?

"משמעות, אבל זו לא הייתה המחשבה הראשונה שחלפה בראשון, לפני שהחלפת למשהו בטוח יותר ומדויק יותר. לא, מה שנזכרתי בו היה איך חשבה להעמיד את כל תומכי טוהר הדם בשורה ולהוציאו אוטם להורג אחד-אחד. ובעצמי אתה אומר לעצמך שלא הייתה רצינית, אבל זאת לא האמת. אם הייתה יכולה לעשות את זה ברגע זה בלי שאף אחד ידע, הייתה עשו אותה. או מה שעשית הבודק לנוויל לנונגטום – עמוק בפנים ידעת שזה לא בסדר אבל עשית אותה בבבל ذات כי זה היה כיף והיה לך תירוץ טוב וחשבת שהילד שנשאר בחיים יוכל להתחמק מעונש –"

זה לא הוגן! עבשתי את סתמי מעלה פחדים פנימיים שאיןם בהכרח אמיתיים! דאגתי שאולי יוכל להיות שניני חשוב בבה, אבל בסופו של דבר החלטתי שזה נראה יעוזר לנוויל –

"זו הייתה, למעשה, רצינלייזציה. אני יודעת. אני לא יכולה להגיד מה תהי התוצאה האמיתית מבחינת נויל – אבל אני יודעת מה באמת קרה בתוך הראש שלך. הלחץ המכבריע היה שזה היה רעיון מתחכם כל כך עד שלא היה מסוגל לא לעשות את זה ולמי אכפת במה נויל מבועת."

זה היה כמו אגרוף חזק לתוך כל העצמי של הארי. הוא נסוג ונערך מחדש:

אד אני לא אעשה את זה שוב לעולם! אני אזהר במילוי לא להפוך לרשע!

"שמעתי את זה בבר".

תקשול החל לגאות בהاري. הוא לא היה רגיל להפסיד בזיכיות, אף פעם, ובטע שלא למצנפת שיבולה להשתמש בכל המידע והאינטריגניציה שלו נגדו ולראות את המחשבות שלו מתגברות. מאיזה סיוכם סטטיסטי מגיעות 'תחושים' שלך בבדיקה? הן לוקחות בחשבון שאתה מתרבב שצמחה מתנוועת הנאורות בזמן שאתה האופל הפטונצייאליים האחרים היו ילדיה של אצולה ימי-ביניימית מפונקת שלא ידעו בכלל על הלקחים ההיסטוריה שניתן ללמידה מלנין ומהיטלר או על הפסיכולוגיה של הונאה עצמית או את עריכן של מודעות עצמית ורצינליות או –

"לא, ברור שהם לא השתיכו לקבוצת הייחוס החדש הדעת שבנית ברגע זה כדי שתכabil רק אותך. וברור שגם האחרים טוענו שהם יוצאי דופן, בבדיקה כמו שאתה עשו עבשתי. אבל למה זה נחוץ? אתה חושב שאתה קוסם האור הפטונצייאלי האחרון בעולם? למה דווקא **אתה** חייב להיות זה שצריך לנסות להגעה לגודלה בשאמרתי לך שאתה מסובן יותר מהמומוצע? תן למועד אחר ופחות מסובן לנסות!"

אבל הנבואה...

"אתה לא באמת יודע שיש נבואה. זה היה במקור ניחוש פרוע מצדך, או ליתר דיוק, בדיחה פרועה, ויכול להיות שמקונגנג הגיבת רק חלק על זה שאתה הוביל עדיין חי. בעיקרונו אין לך שום מושג על מה הנבואה מדברת או אם היא בכלל קיימת. אתה רק משער, או ליתר דיוק, **מכוונה** שיש איזה תפקיד הרואין שמחבה רק לך".

אבל אפילו אם אין נבואה, אני הוא זה שהביס אותו בפעם שעבירה.

"זה היה כמעט בוודאות מזל עיוור, אלא אם כן אתה מאמין ברכיניות שלד בן שנה היה בעל תכונה אינהרטית להבטחת אדוני אופל שהשתמרה במשך עשר שנים. שום דבר מזה הוא לא הסיבה אמיתי שמניעה אותך **ואתה יודע את זה?**"

התשובה לבך הייתה שהוא שאורי לרוב לא היה אומר בקול רם. בשיחה הוא היה משתדל לעקוף את זה ולמצוא טיעונים אחרים שקל יותר לסבירה לעכל ושבכל זאת יובילו בסוף לאותה מסקנה –

"אתה חושב שאתה עשוי להיות הגadol מכולם, משרת האור החזק ביותר שחיה מאז ומעולם, שאף אחד אחר לא יוכל בגראה להרים את שרביטך אם תניח אותו מידך."

אם לומר את האמת, כן. לרוב אני לא מצהיר את זה, אבל כן. אין טעם לרכוך זאת. את הרוי בכל מקרה יכולת לקרוא את המחשבות שלי.

"אם אתה באמת מאמין בה... אתה חייב להאמין באומה מידה שאתה יכול להיות אדון האופל הנורא ביותר בעולם ידע מיini".

תמיד קל יותר להרים מאשר ליצור. קל יותר לפרק דברים, להרביב אותם, מאשר להרביב אותם בחזרה. אם יש לי פוטנציאל לחולל טוב בקנה מידה עצום, חייב להיות לי גם פוטנציאל לחולל רוע גדול עוד יותר... אבל אני לא אעשה את זה.

"כבר עכשו אתה מתעקש להסתכן בך! למה אתה כל כך נחוש? מה הסיבה האמיתית שאסור לך ללבת להפלפוף ולהיות מאושר יותר שם? מה הפחד האמתי שלך?"

אני חייב ממש את מלא הפוטנציאל שלי. אם לא, אני... אבשל...

"מה יקרה אם תיכשל?"

משהו נורא...

"מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודעת!

"אך זה לא אמרו להיות מפחד. מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודעת! אבל אני יודעת שזה משהו רע!

דממה השתarraה לרגע בנבכי מוחו של הארוי.

"אתה יודעת – אתה לא נתן לעצמך לחשב את זה, אבל באיזו פינה שקטה של תודעתך אתה יודעת בבדיקה מה אתה לא חשב – אתה יודעת שההסבר פשוט ביותר לפחות הזה שאתה לא יכול לבטא במילים הוא שאתה פשוט מפחד לאבד את פנטזיות הגדולה שלך, לאכזב את האנשים שמאמנים בך, להפוך להיות אדם רגיל למדוי, לדחוור רק לרגע חטוף כמו כל בר הרבה לידי פלא אחרים..."

**לא, חשב הארי נואשות, לא, יש עוד משהו. זה מגיע למקום אחר. אני יודע שקיים משהו ש策ריך לפחות
מןנו, אסון כלשהו שאני חייב למןעו...**

"**איזה בדיק אתה יכול לדעת דבר זהה?**"

הארי צרע במלוא תודעתו: לא, וזה סופי!

ואז אמר קולה של מצנפת המיוון לאט לאט:

"**עד אתה מוכן להסתכן בכך שתהփוך לאדון אופל מפני שהחלופה, בעיניך, היא כישלון ודתי, ומשמעות
הכישלון הזה היא שתאביד הכלול. אתה מאמין בזה ב עמוקך לבן. אתה מביר את כל הסיבות לפפק באמונה
הזאת, והן לא הצלicho להשפיע עליך.**"

בן, ואפילו אם המיוון לרייבנקלו יחזק את הקור, זה לא אומר שהקור ינצח בסוף.

"**היום הזה הוא צומת דרכים חשוב בגורל שלך. אל תהיה כל כך בטוח שייהו לך עוד אפשרויות בחירה
במשך. אין תמורה שמסמן את מיקומה של ההזדמנות **האחרונה** שלך לחזור על עקבותיך. אם תסרב
להזדמנות אחת, האם לא תסרב לאחרות? ייתכן שהגורל שלך כבר חתום, אפילו בעצם המעשה האחד
זהה.**"

אבל זה לא בטוח.

"**העובדת שאתה לא בטוח בכך עשויה לשקוף רק את הבורות שלך.**"

אבל זה בכלל דעתך לא בטוח.

המצנפת נאנחה בעצב נוראי.

"**ובכן לא יעבור זמן רב עד שתהփוך לעוזד זיכרון, שהוא ארגיש אך לעולם לא אזכיר, באזהרה הבאה
שאתן...**"

אם זה מה שנראה לך, למה את לא שמה אותו איפה שתאות רוצה שאחיה זהה?

המחשבה של המצנפת הייתה אפופת צער. "אני יכולת לשים אותך רק במקום שאלינו אתה שייך. ורק
הבחירה שלך יכולות לשנות את המקום שאליו אתה שייך".

אד סיימנו כאן. תשליחי אותו לרייבנקלו להיות עם אנשים כמווני.

"**מה הסיכוי לשבעה אותך לשcool את גרייפנדור? זה הבית hei יוקרתי – אנשים בטוח מיפויים שלשם תמיון
– הם יהיו קצט מאובדים אם לא תחק – והחבריים החדשניים שלך, פרדי וג'ורג' וויזלי, נמצאים שם –**"

הארי צחקק, או לפחות הרגיס את הדחף לעשות זאת; זה יצא בצחוק מנוטלי לחולוין, תחששה מוזרה.
כבראה היו אמצעי ביטחון שנוצעו למנווע מאנשים לפולוט משהו בכלל רם בשם נמצאים תחת המצנפת
ומדברים על דברים שלא היו מגלים לעולם לנפש חיה.

בעבור רגע שמע הארי את המזכפת צוחקת גם היא, רשוש מוזר ועצוב של بد.

(ובאולם שמעבר, דῆמה שהפכה לרזרווה יותר בהתחלה, בשלהלחות ברקע התגבורו, ואז העמיקה, בשלהלחות דעכו, ולבסוף דῆמה מוחלטת שאיש לא העד להפר ولو במליה בעוד עיר נשר מתחת למצונתן לפפרק זמן ארוך מאד, ארוך יותר מכל תלמידי השנאה הראשונה הקודמים גם יחד, ארוך יותר מכל אחד אחר שימושו זכר. בשולחן המורים המשיך דמלבדו לחיך בנועם; צליליים מתบทאים קטנים עליו מדי פעם מבינוונו של סנייפ בעודו מועך בעצתיים את שאריותיו המעוותות של מה שהוא פעם גבע יין בבד מבסוף; ומינורו מוגנגל לפטה את הדוכן, מפרק אצבעותיה לבנים ממאמץ, בידיעה שהסתהו המדק של הארי פוטר עבר אייבשו אל מצונפת המיוון עצמה והוא עומדת לדריש ש... שבית חדש, בית האבדון, יוקם רק כדי לקבל אליו את הארי פוטר או משאו כזה, **ודמלבדו עוד יכירה אותה להקים אותו...**)

מחחת למכבפת גווע האצוק החריישי. הארי הרגיש עצוב משומם מה. לא, לא גרייבדור.

פּוֹפּסּוֹר מַקְגּוֹנָגָל אָמָרָה שָׁם 'זֶאת שָׁחַרְאָוֹת עַל הַמִּיּוֹן' תָּנַסֵּה לְדַחֲוֹף אָוֹתִי לְגַרְיְפִינְדוֹר, אֲדֹן אָמוֹר
לְהַזְכִּיר לְךָ שְׁהָיָה כְּנָרָא תְּהִיה֮ המְנֻהָּת יּוֹם אֶחָד, וְאֲדֹתְהִיה֮ לְהַסְכִּימָות לְהַעֲלוֹת אָוֹתֵךְ בָּאָש.

"תגיד לה שבראמי לה יlidوتה חצופה ואמרתי לה לא לדוחו את האג לעביבנים של...".

אני אמסור. אך אם זאת השיחה הכיו מוזרה שהייתה לך אי פעם?

"אפיקו לא קרוב". קולה הטלפתי של המצנפת נעשה בבד. "ובכן, נתתי לך כל ההזדמנויות אפשרית להחליט אחרת. עבשו הגיע החזן שתלך למקום שאלינו אתה שיבך, להיות עם אנשים מסווג".

דממה השתרעה והתארבה.

למה את מחייב?

"האמת שקייםתי לרגע של הבנה מזועצת. נראה שמדוברות עצמית משופרת את חוש החומר שלו".

הא? הארי ניסה לדלות מזכירונו משאו שיסביר על מה לעזאזל המצנפת מדברת – ואז, לפטע, הוא הבין. הוא לא האמין שהחטיה לא לראות את זה עד עבשו.

את מתחזקנות להבנה המדוענת של שאלת את המודעות שלך ברגע שתסייע לך למיין אותן –

איבשו, בדרך כלל שאריו לא הצליח להבין בכלל, הוא קיבל תחושה בלתי מילולית של מצנפת שודפקת את הראש בקיר. "אני מרימה ידיים. הקלייטה שלך כל כך אטית שזה כבר לא מצחיק. ההנחות שלך כל כך מעוורות אותך שבאותה מידת כבר יכולת להיות אבן. אין לי כנראה ברירה אלא לומר לך במפורש."

"אה, ולגמרי שכחת לדרש את הסודות של הקסם האבוד שיצר אותו. והם דודקא היו כאשר סודות נפלאים וחשובים".

חתיבת ממזרה ערמומיית שכמותך –

"זה הגיע לך, וכך גם זה."

הארי לא קלט מה מצפה לו עד שסביר היה מאוחר מדי.

הדמייה המפוחדת באולם נקטעה על ידי מילא אחת.

"סליט'רין!"

במה תלמידים צריכים מרובה מתח עצור. אנשים נפלו ממקום מרוב בהלה. האגריד השתקן באימה, מקרונגל התנדדה על הדוכן וסנייפ שמט את שאריות גביע הכסף הבהיר היישר על מפשעתו.

הארי ישב קפוא במקומו, חיוו הרוסים. הוא הרגיש כמו אידיוט מושלם והצער עמוקי לבו שלא החלטיט כל החלטה אחרת מכל סיבה אחרת. שלא עשה ממשו, **לא משנה מה**, אחרת, לפני שסביר היה מאוחר מדי.

אחרי שהתדרמה הראשונית החלה להתפוגג ואנשים החלו להגיב מחדש, דיברה מצנפת המיין שוב:

"סתם צחkti! ריבנקלו!"

הארי פוטר והשיטה הרציונלית – פרק 11 – תוספות 1, 2, 3

פרק בונוס 1#: ניצחון בשבועים ושתים שעות

(או "מה יקרה אם תחלוף רק את הארי ותשאיר את כל שאר הדמויות כמו שהן")

דמלודור השקיף על הארי מעבר לשולחנו, עיניו נוצצות בחביבות. הילד ניגש אליו בשמבעת רציני להחריד נסוך על פניו הצעירות, ודמלודור קיווה שהוא יהיה לא יהיה, זה לא יהיה רציני מדי. הארי היה הרבה יותר מדי צעריר מכדי שהצרות בחיוו יתחלו כבר. "על מה רצית לדבר איתני, הארי?"

הארי ג'יימס פוטר-אונס-ורס נשען קדימה בביטאו בשל פניו הבעה קודרת. "המנהל, חשתי באב חד בצלקת שלי במהלך סעודת המיון. בהתחשב בדרך ובמקום בהם קיבלתי את הצלקת זו, זה לא נראה מסווג הדברים שכדאי להעתלם מהם. בהתחלת חשבתי שהזה בגל פרופסור סניפ, אבל עקבתי אחרי שיטת הניסוי הביקוגנאנית, אשר מוצאת את התנאים למציאות תופעה ולהיעדרה, וקבעתי כי הצלקת שלי בואבת רק בשאני מבית בצד האחורי של ראשו של פרופסור קוירל, מה שלא יהיה מתחת לטרובן שלו. אמן זה יכול להיות דבר פשוט מזיך, אך אני חושב שעליינו באופן דמני לצפות לגרוע ביותר, שהזה אתה-יודע-מי – רגע, אל תראה בלבך מזועדע, זו למעשה הדדנות יקרה מפץ –"

פרק בונוס 2#: אנ'לא מפחד מאדון או פל

(הערה של אליעזר יודקובסקי, הכותב של המקור:) זו הייתה הגרסה המקורי של פרק 9. היא הוחלפה כי – אף שקוראים רבים נהנו ממנה – קוראים רבים אחרים סבלו מאלרגיות קשות לשירים בפאנפיקים, מסיבות שלא מצירבות הסברים מפורטים. לא רציתי להבריח קוראים לפני פרק 10.

לי ג'ורדן הוא חברם הקונדסאי של פרד וג'ורג'. "לי ג'ורדן" נשמע לי במוח שם של בן-מוגלים, מה שרמז שהוא יהיה מסוגל להוביל את פרד וג'ורג' ב涅ימה שהארי יכיר. דבר זה לא היה ברור לחלק מהקוראים במוחו שהזה היה ברור לבותב.

דראקו הלק לסלית'ryn, והארי נאנח בהקללה. זה נראה במוח עניין וدائית, אבל אתה אף פעם לא יכול לדעת איזה אירוע קטן יפריע למלהבה של תכנית העל שלך.

הם התקרבו לפ' עבשו... .

ושם בשולחן גרייפינדור הייתה שיחה מהוosa.

"מה אם הוא לא יאהב את זה?"

"אין לו זכות לא לאהוב את זה –"

" – לא אחרי מה שהוא עשה ל – "

" – נויל לנגבוטום זה השם שלו – "

" – הוא עבשו מטרה הוגנת בכלל שתהיה".

"בצדך. רק תזדאו שאתם לא שוכחים את החלקים שלכם."

"חדרנו עליהם מספיק – "

" – במשך שלוש שעות האחראנות".

מינרווה מקונגאל, ממוקמה בשולחן הסgal, הסתבלה על השם הבא בראשימה שלה. בבקשתה אל תהיה גרייפינדור
הו, **בקשה שלא יהיה גרייפינדור ...** היא נשמה עמוק, וקרה:

"פוטר, הארי!"

השתררה שתיקה פתאומית באולם, כל ההתחשויות גוועו.

שקט שהופר על ידי קול זמזום נורא שעלה וירד בחיקוי איום של מלודיה מוזיקלית.

מינרווה הפנתה את ראה, המומה, וזיהתה שהרעש מגיע מביוון גרייפינדור, היכן **שם** עמדן על השולחן
נושפים לבלי משונה קטן שהיה מונח על השפטים **שלهم**. ידה נעה לשרביטה, כדי להטיל לחש השתקה, אבל
קול אחר עצר אותה.

דמלבדו צחקק.

עיניה של מינרווה חזרו להארי פוטר, שرك התחליל לצאת מהתור לפניו שمعد ועצר.

ואז שב הילד הצער לצעוד, מזיז את רגליו בתנועות משיכבה משוגנות, מנוף בידיו קדימה ואחורה ונוקש
באצבעותיו, בתיאום עם המוזיקה **שלם**.

למנגינת "מכשי השדים" (روح רפאים)

(כפי שפרד וג'ורג' וויזלי ביצעו על הקאדו, וליב ג'ורדן שר.)

יש אדון אף בסביבה?

לפחד אין סיבה

למי תקראו?

"הארי פוטר!"

צעק לי ג'ורדן, מלואה בתרועות קאדו, בעוד האחים וויזלי שרו יחדיו בחודות ניצחון את הפזמון.

עם הקלהה ההוורגת?

יש גרווע מזה.

למי תקראו?

"הארוי פוטר!"

הייו הרבה יותר קולות צועקים הפעם.

ויזלי היזועתיים פצחו ביליה מתמשכת, עבשו מלאוים בכמה מבני-המודלים המבוגרים יותר, שיצרו לעצם כלים קטנים משליהם, מותמרים מסכו"ם בית הספר, ללא ספק. בשעה "מוזיקה" הגיעו לשיא-השפל שלו,

הארוי פוטר צעק:

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

ואז הייו תרומות עידוד, בעיקר משולחן גרייפינדור, ועוד תלמידים יצרו בלי "מוזיקה" משליהם. הזמזום המחריד חזר רם בפליים וגבר לעוד קרשנדו נוראי:

.....
אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

מינרווה הביטה לשני צידיו של שולחן המורים, מפחדת להסתבל, אך עם זאת, מבינה טוב למדוי מה היא עומדת לראות.

טרלוני מנוופפת על עצמה בעצבנות במניפה, פלייטיק מתבונן בסקרנות, האגריד מוחא בפיים עם המוזיקה, ספראות חמורת סבר וקוירל בוהה בילד בשעשוע צינוי. הישר משמאלה, דמלדור מזדמן איתם; והישר מימינה סנייפ אווח בגבייה היין שלו, מפרקיו לבנים, חזק כל כך שהבסף העבה התחליל להתעוות.

גlimoot shehorot vemesbot?

משימות בלתי אפשריות?

למי תקראו?

הארוי פוטר!

גורילת-אש עצומה?

עטלף ז肯 עטוי גליםמה?

למי תקראו?

הארוי פוטר!

שפתיה של מינרואה התקבעו לו דק. היא תחלוף בינה מילים עם הדזועות בבית ויזלוי על החלק האחרון, למקורה שהם טעו לחשב שהיא חסרת-כוח אחר זהה היום הראשון לומודים ולגריפינדור אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריתוקים היא תמצא משהו אחר.

ואז, בנשימה אימה פתאומית, היא הביטה לבסוף סורוס, הוא לבטה מבין שלפוטר אין מושג למי זה יועד – ארשת פניו השתנתה והגיעה לסוג של אדישות נעימה. חיווך קלוש ריצד על שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גרייפינדור, וידיו החזיקו את השאריות המעווכות מה שנראתה אליו היה פעם גביע יין. והארי צעד קדימה, מניע את ידיו ורגליו לפי התנאות של ריקוד מבסחי השדים, מקפיד להמשיך לחירות. זו הייתה בדיחה עשויה היטב, היא תפסה אותו לא מוכן לשלוטין. המעת שהיא יכולה לעשות זה לזרום אתם ולא להרוס הכל.

כולם הריעו לו. זה גרם לו לחוש בו-זמןית חמימות בפנים וגם קצת רע. הם הריעו לו בגל משימה שביצע בשיהה בן שנה. משימה שהוא לא באמת סיים עדין. אולי שהוא, אייבשהו, אדון האופל היה עדין בחיים. האם הם היו מריימים באותה מידת אם ידעו זאת? אבל כוחו של אדון האופל כן נשבר בבר פעם אחת.

והארי יגן עליהם שוב. אם אכן הייתה נבואה זהה מה שהיא אמרה. בעצם, הוא יעשה זאת בלי קשר למה שאף נבואה אדומה אומרת.

כל האנשים האלה, מאמינים בו ומריעים לו – הארי לא יכול לאכזב אותם. להבליח ולהיעלם במו כל בר הרבה יידי פלא אחרים. להיות אכזבה. להיבשל ולא לעמוד במוניטין שלו בסמל של האור, לא משנה איך קיבל את המוניטין הזה. הוא יעמוד בציפיות שלהם, בזודאות, במאה אחד, לא משנה כמה זמן זה ייקח. ואז ימשיך ויעבור את הציפיות שלהם, ויגרום לאנשים לתחות, במבט לאחר, איך הם יכולים לבקש כל בר מעט ממנו.

והוא צעק לבולם את השקר שהוא המציא כי זה הסתדר עם הקצב והשיר דרש זאת:

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

הארי הלך את צעדיו האחוריים למכתפת המيون בשহמוציאקה הסתימעה. הוא קד למסדר התהו שبشולחן גרייפינדור, ואז פנה וקד לצידו השני של האולם, וחיבה שהתרועות והצחוקים יפסיקו...

פרק בונוס 3#: סיום אלטרנטיביים ל'מודעות עצמית'

(הערת הספר:) ההצעה בספר את כל העלילה למי שינחש מה 'מעולם לא קרה בעבר' העלתה הרבה ניסיונות מעניינים. האומק הראשון נלקח ישירות מהתשובה האהובה עלי אישית, שבtab Meteoricshipyards. השני מבוסס על הצעה של Kazuma למה ש'מעולם לא קרה בעבר', השלישי הוא שילוב של oyoente 550e wolf550e, הרביעי על הסקירה של 741dougal, האחד שמתחייב בק' והאחד שמשמעליים הם 8181DarkHeart. האחרים שלי. כל מי שמעוניין לקחת את אחד הרעיונות שלי, במיוחד האחרון, ולהמשיך

איתם, מוזמן. ולפניהם מקבל 500 תלונות מתרעמות, בן, אני מודע לכך שהגונן המחוקק של בריטניה הוא בית הנבחרים הבריטי.

(באחורי ראשו, הוא תהה אם מצנפת המיוון באמת הייתה מודעת במובן של מודעות עצמית למודעות שלה עצמה, ואם כן, האם היא הייתה מסופקת מזה שיצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחת עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימד שכן: אני מצנפת המיוון, שלום, ישנה כל השנה ועובדת רק יומ...)

באשר השתarraה דממה באולם פעם נוספת, הארי ישב על השרפף והניח בזיהירות על ראשו את חפצ הקסם העתיק והטלptyי בן 500 השנה.

חוشب, חזק בכל שובל: אל תמייני אותו עדיין! יש לי שאלות שאני צריך לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליאו? האם מינית את אדון האופל בילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את השירות התואם של אדון האופל? האם הרוח של אדון האופל בבללה לצלחת שלי וזה הסיבה שאני בועם כל כך לפעמים? אלה השאלות הכחישות, אבל אם יש לך עוד רגע את יכולה לומר לי מהهو על איך לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

ומצנפת המיוון ענתה, "לא. בן. לא. לא. בן ולא, בפעם הבאה אל תשאל שאלות כבоловות. לא." וביקול רם,
"ריבנקלו!"

0

"אוֹי וָאָבָוִי. זֶה מְעוּלָם לֹא קָרָה בַּעֲבָר ..."

מה?

"אני אלרגית לשampoo שלך -"

ואז מצנפת המיוון התעטשה ב"א-צ'ו!" אDIR שהדחד באולם הגדול.

"ובכן!" דמלדרו קרא בלבבות. "נראה שהארי מון לביית החדש, אצ'ו! מינרווה, את תשרתי בראש הבית אצ'ו. כדאי לך למהר עם הסידורים של השיעורים וחומר הלימודים של אצ'ו, מחר היום הראשון!"

"אבל, אבל, אבל," גמגמה מקגונגל, מוחה בבלבול כמעט מוחלט, "מי יהיה ראש בית גריינדרו?" זה כל מה שהיא יכולה לחשב עליו, היא הייתה חייבות לעזרו את זה אייבשה... .

דמלדרו הניח אצבע על לחיו, נראה מהורהה. "סנייפ."

צrichtה המחאה של סנייפ במעט הטבעה את של מקגונגל, "אץ מי יהיה ראש בית סליית'רין?"

"האגריד."

אל תמיini אותו עדיין! יש לי שאלות שאני צריך לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליזואטיה? האם מינית את אדון האופל בילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלך? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את השרביט התאום של אדון האופל? האם הרוח של אדון האופל בבללה לצלחת שלי וזה הסיבה שאני בועס כל כך לפעם? אלה השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע את יכולה לומר לי מהهو על איך לגנות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

היותה הפסקה קצרה.

שלום? האם אני צריך לחזור על השאלות?

מצנפת המيون צריכה, קול גבוה מחריד שהדחד ברכבי האולם הגדול וגרם לרוב התלמידים להצמיד את ידיהם לאוזניהם. בילת יioso, היא ניתרה מראשו של הארי וזחלה לאורך הרצפה, דוחفت את עצמה בעדרת הקצה שלה, והגעה לחצי הדרכן לשולחן המורים לפני שהתפוצצה.

"סלית'רין!"

בראותו את מבט האימה על פניו של הארי, פרד וויזלי חשב מהר יותר משחשב אי פעם בחיו. בתנועה אחת הוא שלף את שרביטו, לחש "סילנציו!", אז "שנהאטקוליינו!", ולבסוף "זונטראליינו!"

"סתם צחקתי!" אמר פרד וויזלי. "גרויפינדור!"

"אווי ואבו. זה מעולם לא קרה בעבר ...".

מה?

"בדוק כלל אני אפנה שאלות באלה למנהל, שיוביל לשאול אותו בחזרה, אם ירצה. אבל חלק מהסטודנטים שביקש庾
הוא לא רק מעיל רמת המשמש שלך, אלא גם מעיל זו של המנהל."

אין אני יכול להעלות את רמת המשמש שלך?

"אני חששש שאיני יכולה לענות על שאלת זו ברמת המשמש הנוכחית שלך."

מה האופציות האפשרות לרמת המשמש שלך?

אחרי בן, זה לא לוקח זמן רב –

"רות?" ?

אוֹי וָאָבָוִי. זֶה מְעוּלָם לֹא קַרְהָה בַּעֲבָר ...

"? מה"

היה ערך בוגר למדעי ליטראטורה יהודית וריבוי תרבותים. הוא יתמקד בתרבות היהודית ורב-תרבות היהודית, ויבירר את היחסים בין התרבות היהודית לבין התרבות הכלכלית והתרבות היהודית בימי קדם.

"מה?"

דראקו מאלפי בהריון. ממן.

אני חוויה. דראקו מאלפוי בבריטון. מחר.

"ארל אומנו בק רוי אחים עשרה ="

למעשה, הגיל האמיצי של דראקו הוא עולוש עשרה

"אָ-אָרְבָּל וְגַדְּרִים לֹא יְרֻלִּים לְבִירּוֹת לְבִרְיוֹן ="

וְרֹם מִקְמָם לְרוּדִים גַּאלֶה

"אבל אף פעם לא ביריחו יממי מין גנופאהו"

ביא מחברת לגד אמר בזירבו אחורי באונם אידיוגו

הארוי פונז'ון הטעילף. נוינו מפרק הברהה ופל מושערפוף בקהל חבריו עתומות

"גינוגהבלו" בראב' מגדיר מחרום מושגתו אל גבורו באשו. זו בונה אפיקלו מארון יומב קרבאוון בראשו ואלה

"Lutnji"

לפי המבטים המשותומים שעלו על הפנים מסביבו. זה לא היה ממשן טוב – הא? הארוי ذכר שדראקו הדביר 'גמדוני בית', אבל מה זה היה בדיק?

"פְּנִים יָקִים!"

"רַיִם פּוֹרְמָרִים'"

"אוֹי וָאָבָוי. זֶה מְעוּלָם לֹא קַרְהָ בַּעֲבָר ... "

מה?

"מעולם לא דמיינתי מישחו שהיא גלגול גם של גודוק גרייביגדור, גם של סלאדר סלית'רין וגם של נארוטו".

”אָמַרְיִידָס!

"עבדתי עליים שוב! הפלפוף! סלית'רין! הפלפוף!"

"תותים כבושים!"

”!NNNNNNNNP”

בשולchan המורים, דמלבדו המשיך לחייך במאור פנים; צלילים מתחתיים קטנים הגיעו לפרקים מכיוונו של סניפ, בעודו מגלגל בעצalthים את מה שפעם היה גבעע יין בסוף; ומינרווה מגונגול אחזה בדוכן באחיזה מלכינית-פרקדים, יודעת שהתודה המידבק של הארי פוטר זיהם את מצנפת המيون עצמה.

תרחיש אחר תרחש רצוי במוחה של מינרווה, כל אחד גרווע מהקודם. המצנפת תגיד שהארוי מאוזן מדי בין הבתים מכדי למײַן, ותחליט שהוא שירק לבלום. המצנפת תבריז שמווח של הארי מזער מדי בשביב להיות ממוין. המצנפת תדרוש שהארוי יסולק מהוגורטס. המצנפת תיכנס למרדמה. המצנפת תתעתק שבייה חדש בשם 'אבדון' יוקם רק כדי להתמודד עם הארי פוטר, ודמבלדור יגרום לה לעשות את זה...

מגנומה זכרה מה שהארי אמר לה באוטו שיוול הרה אסון לסמיטת דייגון, על... בשל התכונון, היא חשבה שזה היה... ואיך שאנשים היו יותר מדי אופטימיים בדרך כלל, אפילו בשחоро שהם פסימיים. זה היה מסוג המידע שרודף את מוחך, דוגר בו ומשחרר סיוטים...

אבל מה היה הדבר הגורע ביותר שיבול לקרוות?

טוב... במקלה הגדוע ביותר, המציגת תמיין את הארי לבית חדש לגמרי. דמלבדו ידרוש שהיא תעשה את זה – תקים בית חדש רק בשבילו – והוא הצורך לסדר מחדש את כל זמני השיעורים ביום הראשון של השנה. ודמלבדו יסיר אותה מראשות בית גראפינדור, ויתנו את ביתה האהוב לו... פרופסור בינס, הרוח שלימדה את

ההיסטוריה של הקסם; והוא תוצב בראש בית אבדון של הארי; והוא תנסה לשוווא לתת לילד פקודות, תוריד נקודה אחרי נקודה ללא תועלת, בזמן שהוא תואשם באסון אחרי אסון.

אם זה היה המקרה הגורע ביותר?

מינרווה בכנות לא ראתה איך זה יכול להיות גורע מכך.

ואפילו במקרה הבci הבci גורע – לא משנה מה יקרה עם הארי – הכל ייגמר בעבר 7 שנים.

מינרווה חשה את מפרקיה מרפים לאט מאחיזתם מלבינות-המפרקים בדוכן. הארי צדק, הייתה איזו מן נחמה בהלביש הישר לעומקים הרחוקים ביותר של האפלה, ולדעת שהתמודדת עם פחדייך הנוראים ביותר ועכשו את מוכנה.

השקט המתוח הופר על ידי מילה אחת.

"מנהל!" קראה מצנפת המיון.

בשולחן המורים, דמלדרו קם, פניו מבולבלות. "כן?" הוא פנה למצנפת. "מה קרה?"

"לא דיברתי אליך," אמרה המצנפת. "מיינתי את הארי למקום המתאים ביותר עבورو בהוגוורטס, שהוא משרד המנהל –"

פרק 12

שליטה בדחיפים

"טורפין, ליסה!"

לחושש לחושש הארוי פוטר לחושש לחושש סלית'רין לחושש לחושש לא, באמת, מה לעזאזל לחושש לחושש... .

"רייבנקלו!"

הארוי ה策טראף למחיאות הכפים שקיבלו את פני הילדה שהלבנה בביישנות עבר שולחן ריבנקלו, שלו גליםותיה משנים את צבעם לכחול בהה. ליסה טורפין נראתה קרוועה בין הדחף לשבות מה שיותר רחוק מהארוי, ובין הדחף לרוץ אליו, להידחף לצד ולהתחיל להוציא ממנה תשובות בכוו.

להיות במרכזו של אירוע יוצא דופן ומסקרן, ואז להתמיין לבית ריבנקלו, לא היה שונה מאוד מלהיטבל ברוטב ברביקיו ואז להיזרק לתוך בור מלא בחתולאים מורעבים.

"הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על זה," לחש הארוי בפעם הטרילيون.

"כן, באמת."

"לא, באמת הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על זה."

"בסדר, הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על הרוב, והשאר אישי, כמו שולך היה, אז **תפסיק לשואל**."

"רוצה לשמוע מה קרה? בסדר! הנה חלק ממה שקרה! אמרתי למצנפת שפרופסור מקונגנאל איימה להעלות אותה באש והוא אמרה לי להגיד לפראופסור מקונגנאל שהיאILDונת חצופה ושלא תדחווף את האף לעניינים שלה!"

"אם אתה לא הולך להאמין למה שאני אומר אז **למה אתה בכלל שואל?**"

"לא, גם אני לא יודעת איך הבשתי את אדון האופל! תודיע לי אם תבין איך עשית את זה!"

"**שקט!**" צעה פרופסור מקונגנאל מהפודיום ליד שולחן המורים. "**בלוי דיבורים עד שמותים טקם המיון!**"

היתה דעתקה קצרה בעוצמת הרעש, בשבולם חיכו לראות אם היא תנתקוב באירועים ספציפיים ואמינים, ולאחר מכן שבו הלחושים לעוצמתם הקודמת.

ואז קם היישיש בסוף הזקן מכיסא הזהב הגדול שלו כשהוא מחייך בעליונות.

דמותה מוחלטה. מישחו תקע בהארוי מרפק עצבני בשוהוא ניסה המשיך לדבר, והארוי קטע את עצמו באמצע המשפט.

הארי הזקן ומלא העליונות התישב בחזרה בכיסאו.

תזכורת לעצמי: לא להתעסק עם דמלבדו.

הארי עדיין ניסה לעבל את כל הדברים שקרו במהלך התקנית עם מצנפת המيون. ואחד הבולטים שבהם היה מה שקרה ברגע שהארי הסיר את המצנפת מראשו; באותו רגע הוא שמע לחישה חלשה שכאלו הגיעה משום מקום, שהוא שונשע במו לחש ושבט בני אדם בו זמני, לחישה שאמרה, "ברכות מססלית'רין לسسליות'רין: אם תבקשש את ססודותוי, דבר עם הנחשש שששלוי."

הארי הייתה תחושה שזה לא היה אמור להיות חלק מהתפקיד המيون הרשמי. ושזה היה לחש נפרד שהוסיף סלאר סלית'רין בזמן ייצירת המצנפת. ושהמצנפת עצמה אינה יודעת על קיומו. והוא הופעל ברגע שהמצנפת אמרה "סלית'רין!", פלוס מינוס עוד כמה תנאים. ושריבונקלו במוחו **משמש לא היה אמור לשימוש את זה**. ושם הוא יוכל למצוא איזו דרך מהימנה להשיב את דראקו לסתודיות בך שיווכל לשאול אותו על זה, זה יהיה רגע מצוין לגלום מיצ' חוק.

וואו, אתה מחליט לא ללכת בדרך שתוביל אותך להיות אדון אופל והיקום מתחילה לשחק איתך משחקים בשנייה שהמצנפת יורדת לך מהראש. יש ימים פשוט לא משתלים להילחם בגורל. אולי אהבה עד מחר עם ההחלטה שלי לא להיות אדון אופל.

"גראיפינדור!"

רון וויזלי קיבל הרבה מהיותו בפיים, ולא רק מאנשי גראיפינדור. משפחת וויזלי הייתה בוגרת די אהובהפה. לאחר רגע חייך האריה והחל למחוץ בפיים יחד עם האחרים.

מצד שני, אין במו היום כדי להפנות את גבו אל הצד האפל.

שילבו לעדאל הגורל והיקום. הוא יראה למצנפת הדעת מה זה.

"זאביני, בליז!"

דממה.

"סלית'רין!" צעקה המצנפת.

האריה מחה בפיים גם לזאביני, כשהוא מתעלם מהמבטים המוזרים שקיבל מכולם, כולל זאביני. לא הוקרא אף שם נוסף, והאריה קלט ש"זאביני, בליז" באמת נשמע די קרוב לסוף האלפבית הלטוני. יופי, עבשוו הוא מחה בפיים **לק** לזאביני... נו, טוב.

דמלבדו קם שוב והחל ללבת לביוון הפודים. נראה שם עומדים לזכות בנואם –

ואז הכתה בהאריה השראה לניסוי **مبرיך**.

הרמוני אמרה שדמלבדו הוא הקוסם החזק ביותר בעולם, נכון?

הארי הושיט יד לתוך הנרתיק שלו ולחש, "מיץ צחוק."

בדי שמייצ' הצחוק יעבד, הוא יהיה חייב לגורם לדמלדור להגיד משהו **כל כך** מגוחך במהלך הנאום שלו שאפילו במצב המוגבלות המנטלית של הארי, הוא **עדין** ייחנק. מהו במו שבtlמידי הוגוורטס חיברים ללבת עירומים כל השנה או שכולם הולכים לשנות צורה לחתולים.

אבל אם **מישו'** **בעולם** מסוגל להתגנד לבוכו של מיץ הצחוק, הרי שהוא דמלדור. כך שם זה יעבד, משמעות הדבר היא שמייצ' הצחוק הוא **בלתי מנוצח**.

הארי משר את הלשונית של מיץ הצחוק מתחת לשולחן, בניסיון לשמור על חשאיות. הפחת השמיעה קול פתיחה שקט. כמה ראשים פנו להבטח בו, אבל במהרה הם פנו בחזרה אל –

"ברוכים הבאים! ברוכים הבאים לשנה חדשה בהוגוורטס!" אמר דמלדור, אשר חירק אל התלמידים בזרועות פרושות לרווחה, באילו מעולם לא שמח כל כך עד שראה שם את בולם.

הארי לגם לגימה ראשונה ממייצ' הצחוק והניח שוב את הפחת מידו. הוא יבלע את המשקה קצר בכל פעם וינסה לא להיחנק, לא משנה מה דמלדור יאמר –

"לפני שנפתח בסעודה, הייתי רוצה להגיד במה מילימ, ואלו הן: שמחה. לazon. בום בום טראח. תודה!"
כולם מחאו בפיים והריעו, ודמלדור חזר לשכת.

הארי ישב קופא, המשקה מטפטף מזוויות פיו. לפחות הוא הצליח להיחנק **בשקט**.

הוא ממש ממש לא היה צריך לעשות את זה. מדהים כמה **ברור** זה נעשה **שנייה אחת** אחרי שכבר **ماוחר מדי**.

בדיעבד, הוא בנראה היה צריך לשים לב שהוא לא בסדר בשחשב שכולם ישנו צורה לחתולים... או אfilו לפני זה, להזכיר בתזכורת שלו לעצמו לא להתעסק עם דמלדור... או בהחלטה החדשה שלו להיות מתחשב יותר בלאי אחרים... או אולי אם היה לו **קמצוץ אחד של היגון בריא**...

זה היה אבוד. הוא היה רקוב מיסודה. יחי אדון האופל הארי. אי אפשר להילחם בגורל.

מישו' שאל את הארי אם הוא בסדר. (אחרים התחלו להגיש לעצם אוכל, שהופיע באורח פלא על השולחן, שיהיה.)

"אני בסדר," אמר הארי. "תשלחו לי... אמם... זה היה נאום... **רגע** מצד המנהל? אף אחד מכם לא נראה... מופתע במידך..."

"אה, דמלדור משוגע, במובן," אמר ריבנגקלו מבוגר יותר שישב לידו ושהציג את עצמו קודם לבן בשם שהארי לא טרח אfilו לנסوت לזכור. "כיפי מאד, קוסם חזק בטירוף, אבל מחורפן למגרוי." הוא השתתק.
"בשלב מסוים אני ארצה לדעת למה נזל לך מהפה נוזל ירוק ואז נעלם, אבל בערך הבטחת למצנפת המيون לא לדבר גם על זה."

הארי בקושי הצליח להתפרק שלא לשဖיל מבט אל פחית מיצ' הצחוק המפלילה שבידו.

אחרי הכל, מיצ' הצחוק לא יצא את הכוורת עליו ועל דראקו ב"הפקפן" משומם מקום. דראקו הסביר אותה בצורה שגרמה לה להיראות באילו נבכתה... באופן טבעי? באילו המיצ' שינה את העבר כך שהכל יתאים?

הארי דמיין את עצמו מטיח את מצחו בשולחן וממש שמע במוחו את הטראח, טראח, טראח.

תלמידה אחרת הנמיבה את קולה ללחישה. "שמעתי שדמלדור הוא בעצם גאון שימוש בחוטים רבים מהורי הקלעים ומשתמש בטירוף שלו בסיפור ביסוי כדי שאף אחד לא יחשוד בו."

"גם אני שמעתי את זה," לחשה תלמידה שלישית, ודבריה התקבלו בהנהוגים חוטפים מצד חברות השולחן.
הארי לא היה מסוגל להתחעלם מזה.

"אני מבין," לחש הארי, שהنمיך גם הוא את קולו. "אד כולם יודעים שדמלדור הוא בעצם גאון."

רוב התלמידים הנהנו. אחד או שניים נראו מהורררים לפטע, כולל התלמיד המבוגר יותר שישב ליד הארי.

אתם בטוחים שזה שולחן ריבנקלו? הצליח הארי להתפרק שלא לשאול בקול.

"مبرיק!" לחש הארי. "אם כולם יודעים, אף אחד לא יחשוד שזה סוד!"

"בדוק," לחש אחד התלמידים ואז קומט את מצחו. "רגע, מהهو פה לא נשמע נכון –"

הבחנה: האחדוזן ה-57 של תלמידי הוגוורטס, קרי בית ריבנקלו, הוא לא התוכנית הבci אקסקלוסיבית בעולם לילדיים מחווניים.

אבל לפחות הוא למד עובדה חשובה היום. מיצ' הצחוק הוא בל-יבול. זה אומר...

הארי מצמצץ בהפתעה בשםומו עשה סוף-סוף את הקישור ברור.

...זה אומר שברגע שהוא ילמד לחש שיבול לשנות זמנית את חוש ההומר שלו, הוא יוביל לעשוות **בל דבר** שירצה אם יצליח להפוך **לק את הדבר האחד הזה** למפתח מספיק כדי לגרום לו להשתנק ואז ישתה פחתת של מיצ' צחוק.

שוב, זה היה מסע קצר לאלהות. אפילו אני ציפיתי שייקח לי יותר זמן מאשר היום הראשון בבית הספר.

אבל בשוחשבים על זה, הוא גם הרס את הוגוורטס תוך פחתת מעור דקות מרגע שמוון.

הארי הרגish חרטה מסויימת על בך – מרلين יודע מה מנהל משוגע יעשה עבשוו לשבע שנות הלימוד שלו – אבל הוא לא יהיה יכול **שלא להרגish** גם קמצוץ של גאווה.

אחר. מחר לבכ' המאוחר הוא יפסיק ללבת בדרך שמובילה לאדון האופל הארי. מחשבה שנעשתה מפחידה יותר מדקה לדקה.

ועם זאת, אייכשו, גם יותר ויותר קורצת. משהו בו כבר התחיל לדמיין את מדי המשרתים.

"תאבל", נهم התלמיד המבוגר שישב לידיו ותקע לו מרפק בצלעות. "אל תהשוב. תאבל."

הاري התחיל להעמיס את צלחתו אוטומטית בימה שהיא מולו, נקנוקות בחולות עם חתיכות קטנטנות זזהרות, שיהיה.

"על מה חשבת עבשו, מצנפת ה-?" פתחה פדמה פטיל, עוד אחת מתלמידי השנה הראשונה בריבנקו.

"אין מציקין בשעת הסעודה!" אמרו במקלה פחות שלושה אנשים. "חוך בית!" הוסיף אחד אחר. "אחרת בולנו גגוע ברעב."

הاري גילה שהוא ממש מקווה שהרעיון החכם החדש שלו לא **באמת** יעבד. ושמייך הצעוק עובד באיזו צורה אחרת ואין לו **באמת** יכולת בלתי מוגבלת לשנות את המציאות. זה לא שהוא **לא רצח** להיות כל-יבול. הוא פשוט לא היה מסוגל לחיות ביקום שבאמת פועל בנה. היה שהוא **לא מכובד** בעלייה לגדרה בעדרת שימוש מתחכם במקאות תוססים.

אבל הוא כן עמד לבחון זאת באמצעות ניסוי.

"אתה יודע", אמר התלמיד המבוגר שישב לידיו בקהל נעים למד', "יש לנו שיטה להבריח אנשים במוח לאכול. אתה רוצה לגלות מהו?"

הاري נבע והתחיל לאכול את הנקייניה הבחולה שלו. הוא הייתה די טעונה, במיוחד החתיכות הזזהרות. ארוחת הערב החלפה ב מהירות מפתיעה. הארי ניסה לטועם לפחות קצת מכל אחד מהמאכלים המוזדרים החדשים שראה. הסקרנות שלו לא יכלה לשאת את המחשבה **שלא ידע** מהطعم של משהו. מזל שזאת לא הייתה מסעדה, שם חיבטים להזמן ורק דבר אחד ולעולם לא מגלים מה טעם של שאר הדברים בתפריט. הארי **שנא** את זה, זה היה כמו חדר עינויים בשבייל כל אדם עם ניצוץ של סקרנות: **גלה רק אחת מהתעלומות שברשימה הדואת, מה מה!**

ואז הגיע הזמן לקינה, שהاري שבך למגרי לשומר לו מקום. הוא ויתר אחרי שדגם חתיבה כתובה של טארט דבשה. שאר הדברים בטוח יגשו שוב לפחות פעם אחת במהלך שנת הלימודים.

از מה בדיק נכלל בראשית הדברים שעלו לעשות, מלבד דברים רגילים שקשורים ללימודים?

משימה 1. תחקור לחסם שני תודעה כדי שתוכל לבחון את מיצ' הצעוק ולברור אם **באמת גילתית** דורך להפוך לכל-יבול. בעצם, פשוט תחקור כל סוג של קסמי תודעה שאתה מצילח למצוא. התודעה היא **יסוד** הכוח שלנו כבני אדם; כל קסם שימושי עליה הוא קסם מהסוג הכני חשוב.

משימה 2. בעצם זאת **משימה 1** והקדמתה היא **משימה 2**. תעבור על **��פי הספרים** בספריות של הוגוורטס ושל בית ריבנקו, תלמוד להכיר את מערכת הקטלוג שלהם ותדאג לקרוא לפחות לפחות את השמות של כל הספרים. מעבר שני: תקרא את תוכן העניינים של כל הספרים. שתח' פעולה עם הרמוני, שיש לה זיכרון הרובה יותר טוב משלך. תברור אם יש בהוגוורטס **מערכת השאלות בין-ספריתית** ותבדוק אם שנייכם,

במיוחד הרמוני, יכולם לבקר גם בספריות האחרות. אם לבתים אחרים יש ספריות משל עצם, תברר איך אפשר להגיע אליהן بصورة חוקית או בחשאי.

אפשרות נא: תשביע את הרמוני לسودיות ותחילה לחקור את "סליט'רין לסליט'רין": אם תבקש את סודותי, דבר עם הנחש שלי". בעיה: זה נשמע סודי ביותר ויכול לעבור די הרבה זמן עד שתיתקל באקראי בספר שמכיל רמז.

משימה ס: תבודק אילו לחשי חיפוש ואחדור מידע קיימים, אם בכלל. לחשי ספרייה אמונה אינם חשובים באותו מידה כמו לחשי תודעה בסופו של דבר, אבל נמצאים בעדיפות הרבה יותר גבוהה.

אפשרות נב: תחפש לשיביע את דראקו לسودיות או שתוויז אבעצעים קסומים את כנotta של הבטחתו של דראקו לשמר סוד (ויריטסום?), ועוד תשאל אותו על ההודעה של סליט'רין... בעצם... להאריך הייתה הרגשה די רעה בקשר לאפשרות נב.

ועבשו בשחسب על זה, לא הייתה לו הרגשה כל כך טובה גם לגבי אפשרות נא.

הארי נזכר במאה שהיא אולי הרגע הבci גרוּ בחיו הקצרים, השניות הארוכות ומקפיאות הדם מתחת למצענת, בשחשב שביבר נכשל. הוא יוכל אך לחזור רק במאה דקות אחרת ולשנות משהו, כל דבר שהוא, לפני שהיא מאוחר מדי...

ואז התבדר שבבל זאת לא מאוחר מדי.

שאלתו התגשמה.

אי אפשר לשנות את ההיסטוריה. אבל אפשר לדאוג שהיא תצא במו שצרי מלบทחילה. לעשות משהו אחרית בבר בפעם הראשונה.

כל העסוק הזה עם חיפוש הסודות של סליט'רין... נראה בהחלט במו סוג הדברים שבעוד שנים תגיד עליהם כמעט לאחר, "זהאת הנקודה שבה הכלול התחיל להשתבש."

ואז הוא יוכל נושא לשוב לחזור בזמן ולקבל החלטה אחרת...

שאלתו התגשמה. ומה עבשו?

הארי חירך לאטו.

זו הייתה מחשבה די לא אינטואיטיבית... אבל...

אבל הוא יכול. לא היה שום כל שאומר אסור לו. הוא יכול פשוט לעמוד פנים שהוא לא שמע את הלחישה הקטנה הזאת. تحت ליקום להמשיך בדיקך באותה הדרך שבה היה ממשיך ללא קרה אליו רגע קריטי. עשרים שנה מאוחר יותר, זה בדיקך מה שהוא מיחל נושא לתה קורה עשרים שנה קודם לכן, ועשרים שנה לפני עשרים שנה מאוחר יותר זה בדיקך הרגע הזה. לשנות את העבר הרחוק זה קל; פשוט צריך לחשב על כך בזמן.

או... וזה היה אפילו עוד **פחות** איבטואיטיבי... הוא יכול אפילו לידע את... **פרופסור מקונגאל**, נגיד, במקום את דראקו **או** הרמיוני. והוא טובל לאסוף כמה אנשים טובים ולהסיר מהמצנפת את הלחש הבוסף הקטן הזה.

בל הבוד. זה נשמע כמו רעיון **משהו** טוב ברגע שהארי **חשב** עליו.

בלirk ברור בדייבד, עם זאת אייבשו הוא לא חשב על אפשרויות גג עד אותו הרגע.

הארי העניק לעצמו נקודת תוכנית ליגור אדון האופל הארי.

המתיחה שהמצנפת עשתה על חשבונו הייתה אבזרית ביותר, אבל אי אפשר להתווכח עם התוצאות מנוקדת מבט תוצאתנית. החוויה הזאת בהחלט העניקה לו הבנה טובה יותר של נקודת המבט של הקורבן.

משימה 4: תחנצל בפני נויל לונגבוטום.

אוקי, הוא בשונג עבשו, הוא פשוט צריך להמשיך. **בכל יום ובכל דבר אני הופך ליותר ויותר מואר...**

רוב סובביו של הארי בבר הפסיכו לאבול והכלים שבהם הוגשו הקינוחים החלו להיעלם, ואיתם גם הצלחות המלוכבות.

בשביל הצלחות נעלמו גם דמלדרו שוב מביסאו.

הארי לא היה מסוגל שלא להרגיש את הדחף לשותה עוד מילץ צחוק.

אתה בטח צוחק עלי, חשב הארי לחלק הזה בעצמו.

אבל הניסוי לא נחשב אם תוצאותיו לא שוחזרו, נכון? והנדק בבר נעשה, לא? הוא לא רוצה לראות מה יקרה **הפעם**? מה, הוא לא **סקורן**? מה אם הוא יקבל תוצאה שונה?

קי, אני מוכן להתעורר שאתה חלק במוח שלי שדחף אותך להסביר למה נויל לונגבוטום.

אםمم... אולי?

זה לא ברור למני שאם אני אעשה את זה אני אחזרת על זה שנייה אחריו שיהיה מאוחר מדי?

אםمم...

כן. אך לא.

"אהם," אמר דמלדרו מהפודים כשהוא מלטף את זקנו הבסוף והארון. "עוד כמה מילימ בעית, בשובלכם אבולום ושתווים. יש לי מעט הודעות למסור לכם על תחילת השנה."

"התלמידים החדשים צריכים לדעת שהכניתה לעיר הסמוך אסורה לכל התלמידים. זו הסיבה שהוא נקרא העיר האסורה. אם הוא היה מותר הוא היה נקרא העיר המותר."

ישר ולענין. מזכורת עצמי: היער האסור הוא אסור.

"במו בן התבקשתי בשם אדון פילץ', השרת, להזכיר לכם שאין לעשות קסמים במסדרונות בין השיעורים. אך לרובה הצער, בולנו יודעים שמה **שאמור להיות** ומה **שבאמת קורה** הם שני דברים שונים. קחו זאת לתשומת לבכם".

אםمم...

"מבחנים לנבחרות הקוועידי' יעירבו בשבוע השני ללימודים. כל המעוניינים לשחק בנבחרת הבית שלהם מתבקשים ליצור קשר עם גברת הוז'. כל המעוניינים לשנות את משחק הקוועידי' מהיסוד מתבקשים ליצור קשר עם הארי פוטר."

הארי שאף את הרוק של עצמו וחווה התקף שיעול בדיק שבל העיניים פנו אליו. **איך לעזאל!** הוא לא יצר קשר עין עם דמלדור בשום שלב... או שכח היה נדמה לו. הוא בהחלט לא חשב על קוועידי' באותו זמן! הוא לא דיבר על זה עם אף אחד חוץ מאשר עם רון וויזלי ולא נראה לו שרון היה מספר למשהו... או שאولي רון רצ להלשיין למורה? **איך לעזאל...**

"בנוספ', עלי להודיע לכם שהנה המסדרון הימני בקומה השלישית הוא שטח אסור לבב מי שאינו רוצה למות מות מלא ייסורים. הוא מוגן על ידי סדרה מתוחכמת של מלבות מסוכנות שעוללות להיות קטלניות ואין שום סיכוי שתובלו לעבר את בולן, במיוחד אם אתם רק תלמידי השנה הראשונה."

הארי כבר היה משותק בשלב זה.

"ולבסוף, אני מברך את קוירינוס קוירל, שהסבירים בגבורה לקחת על עצמו את תפקיד המורה להtagוננות מפני בוחחות האופל בהוגוורטס". מבטו של דמלדור סקר את פניו התלמידים. "אני מקווה שבבל התלמידים יתיחסו לפרופסור קוירל בניmos ובסובלנות המגעים לו על השירות העצום שהוא עושים לכם ולבית הספר ושלא **תציינו לנו** עם איזושהן **תלונות קטנניות** עליו, אלא אם כן **אתם** רוצחים להחליף אותו."

מה זה היה אמרור להביע?

"אני מפנה בעת את הבמה לחבר הסגל החדש שלנו, פרופסור קוירל, שמעוניין לומר כמה מילימ'."

האיש הצער, הרזה והעצבני שהארי פגש לראשונה בקהלת הרווחת עשה את דבריו באטיות לעבר הפודיום שהוא דורק מבטים מפוחדים לכל הבינוונים. הארי זכה להצחה חטופה בחלק האחורי של ראשו, ונראה שפרופסור קוירל מתחילה בבר להקריח, למרות גילו הצער.

"**מעוניין מה הבעיה שלו**", לחש התלמיד המבוגר שישב ליד הארי. הערות שקטות דומות נלחשו במקומות אחרים לאורך השולחן.

פרופסור קוירל עשה את דבריו אל הפודיום ועמד שם ממצמץ. "אםمم..." הוא אמר. "אםمم..." ואז נראה שהאומץ שלו נטה אותו לחולוtin והוא עמד שם בדממה, מתעוות לפרקם.

"נחדר", לחש התלמיד המבוגר. "נראה שמחבה לנו עוד שנה **ארוכה** בשיעורי התגוננות –"

"ברכות, שלויותי הצעירים", אמר פרופסור קוירל בינה יבשה וחזרה בטחון. "בולנו יודעים שהוגורות נועת לסבול **מחסור מזל** מסוים בכל הנוגע לבחירת מורים לתפקיד זהה, ובלי ספק רבים מכם כבר תוהים איזה אסון הולך לפקד אותי השנה. אני מבטיח לכם שהאסון הזה לא יהיה חסר יכולת הוראה." הוא חין חיווך دق. "האמינו או לא, זה זמן רב שרציתי לנסות את בוחי במורה להtagוננות מפני כוחות האופל בבית הספר הוגורות לכישוף ולקוסמות. הראשון שlimeד את המקצוע הזה היה סלאר סלית'רין בכבוזו ובעצמו, ועד סוף המאה הארבע-עשרה היה מקובל שהמchedulers הקרביים הגדולים ביותר מקדושים מודמנם להוראה פה, בלי קשר לתפיסה עולמים. רשות המורים להtagוננות שלמדו פה בעבר כוללת לא רק את הגיבור הנודד האגדי הרולד שיאה אלא גם את אבא יאגה ה... פתח ציטוט נצחית סגור ציטוט. בן, אני רואה שבמה מבם עדין גראדים למשמע שמה, אף על פי שהיא מתה כבר לפני שש מאות שנה. זאת הייתה וודאי תקופה מעניינת למדוד בהוגורות, לא בן?"

הארי בלע רוק ונישה להדחק את גל הרגש שהציף אותו בשפרופסור קוירל התחליל לדבר. הינה המוקפתת שלו גרמה לו להישמע במו מרצה מאוקספורד, והארי התחליל לקלוט שהוא לא יראה את הבית או אימה או אבא שלו עד חג המולד.

"אתם רגילים לבך שהמורים להtagוננות הם לא יוצלחים, נובלים או חסרי מזל. אבל לבל מי שמאפעם בו חוש היסטורי לתפקיד זהה יש שימושות שונה לחלוthin. לא כל מי שלימד מה היה הטוב ביותר, אבל כל הטוביים ביותר לימדו בהוגורות. בחברה נאצלת שכזאת, ואחריו ציפייה בה ארוכה, אtabiyish להציג את הרף בבל נקודה פרט לשלהבות. וכך אני מתכוון שבל אחד ואחד מכם יזכור את השנה הזאת שבה שבה למד את שיעורי התagationות **הביטחונים** שלמד אי פעם. מה שתלמדו השנה ישרת אתכם לעד ביסודות מוצקים באמנות התagationות מפני כוחות האופל, לא משנה מי היו והוא המורים שלכם לפנוי ואחריו."

פניו של פרופסור קוירל הרצינו. "יש לנו חומר רב להשלים וזמן מועט לעשות זאת. לפיכך אני מתכוון לסתות מוסכבות ההוראה של הוגורות בכמה צורות וכן להציג לתלמידים פעילותות בחירה לאחר שעות הלימודים." הוא השתק. "אם כל זה לא מספיק, אולי אוכל למצוא דרכיים נוספת להפich בהם מוטיבציה. אתם תלמידים שציפיתי להם רבות, ואתם **תעשו במיטב יכולתכם** בשיעורי התagationות שציפיתי להם רבות. הייתי מוסיף איום מזעע בלשו, כמו 'אחרת תסבלו נוראות', אבל זה יהיה ממש קלישטי, לא בן? אני רוצה לחשוב שאני יצירתי יותר מכך. תודה לכם."

ואז החיות והbijuchן נשבאו מפרופסור קוירל. הפה שלו נפער באילו מצא את עצמו לפתע עומד מול קהל בלתי צפוי, והוא הסתווב ברעד עוויתי ודידה בחזרה לביסאו, מכווץ באילו הוא עומד לקרוס לתוכו עצמו.

"הוא נראה קצת מוזר", לחש הארי.

"פחח", אמר התלמיד המבוגר. "עוד לא רأית כלום."

דמלדור חזר לפודיום.

"ועכשיו", אמר דמלדור, "לפni שנלך לישון, הנה נשיר את המנון בית הספר! שב אחד יבחר במנגינה ובמלחינים האהובות עליו ונתחיל!"

פרק 13

השאלות הלא נכונות

הurret הכותב: בלי פאניקה. אני נשבע בזאת שלכל ההתרחשויות בפרק ישנו הסבר הגיוני, אשר נרמז מראש ותואם לכאן. זהה חידה, ואתם אמורים לפתור אותה. אם לא תצליחו, פשוט המשיבו לפרק הבא.

ברגע שהארי פקח את עיניו בmagori תלמידי השנה הראשונה של ריבנקלו, הבוקר היה המלא הראשון שלו בהוגוורטס, הוא ידע שהוא לא בסדר.

היה **שקט**.

שקט מדי.

אה, נبون... היה לחש **קווניטוס** על ראש המיטה שלו, שנשלט על ידי פס מגע קטן והיה הסיבה היחידה לכך שימושו בריבנקלו היה מסוגל בכלל להירדם.

הארי הדקף במשטחו והסתכל סביבו, מתוך ציפייה לראות את האחרים קמים –
החדר היה ריק.

המצאים היו סתורים וմבולגנים.

קרני המשמש האירו מזוית גבואה למדי.

לחש הקוויטוס שעל מיטתו היה מבoon לעוצמה הגבואה ביותר.

והשעון המעוור המבני שלו עדין עבד, אבל הצלול שלו היה בבו.

נראה שהניחו לו לישון עד 5:59. למרות העובדה לנכברן את מחוזר השינה בן עשרים ושש השעות שלו עם הגעתו להוגוורטס, הוא הילך אטמול לישון רק בסביבות אחת בלילה. הוא תכנן להתעורר ב-5:59 עט שאר התלמידים – הוא היה מסוגל להתמודד עם מחסור קל בשינה ביום הראשון בלבד עוד יקבל פתרון כסום כלשהו עד מחר. אבל בעצם הוא פפס את ארוחת הבוקר. והשיעור הראשון שלו בהוגוורטס, בתורת הצמחים, התחיל לפני שעה ועשרים ושתיים דקות.

בעס התעורר בתוכו אט-אט. הוא, אייזו מתיחה קטנה ונחמדה. לבבות את השעון המעוור, להגביר את לחש הקוויטוס ולתת לאדון הארי פוטר הנודע לפספס את השיעור הראשון שלו ולהחטוף על זה שהוא ישן עד מאוחר.

בשהארי יגלה מי האחראי לכך ...

לא, זה היה יכול לקרות רק עם שיתוף הפעולה של כל שנים-עשר הילדים האחרים בחדר. כולל בוודאי ראו אותו ישן. כולל נתנו לו להחמיר את ארוחת הבוקר.

הבעש נעלם בהדרגה והתחלף בבלבול ובתחושת עלבן נוראה. הם **מייבנו** אותו. בכہ נראה לו. אטמול בערב נראה לו שהם מחבבים אותו. **למה...**

בשהاري קם והתרחק קצר מהמיטה, הוא ראה שהוזמד לראשה פתק.

בפטק היה כתוב:

חברי לבית ריבנקלו,
 עבר עליי يوم ממש ארוך. תננו לי בבקשת המשיך לישון ואל תדאגו שאפספס את ארוחת הבוקר. לא
 שכחתי את השיעור הראשון שלי.
 שלכם,
 האריה פוטר.

והאריה עמד במקומו, קופא בולו, מי קרח מתחילה לזרום בעורקיו.

המילים היו כתובות בכתב ידו, באמצעות העיפרון המבני שלו.

והוא לא זכר שבכתב אותו.

ובנוסף... האריה צמצם את עיניו והבטיט בפטק. אלא אם הוא מדיםין, המילים "לא שכחתי" היו כתובות בסגנון שונה, באילו הוא מנסה לומר לעצמו משהו...?

אם הוא **ידע** שיטילו עליו אובליוויאטה? אם הוא נשאר ער עד מאוחר, ביצע איזה פשע או פעילות חשאית בלשחי, ואז... אבל הוא לא **ידע** איך להטיל את לחש האובליוויאטה... אם מישחו אחר... מה...
... מחשבה הכתה בהאריה. אם הוא באמת ידע שהולכים להטיל עליו אובליוויאטה...

האריה הקיף את המיטה שלו בריצה, עדין בפיג'מה, הגיע אל התיבה שלו, הצמיד את אגודלו למגעוול, שלף את נרתיק עור המוק, תחב לתוכו את ידו ואמר, "הודעה לעצמי".

פטק נוסף הופיע בידו.

האריה הוציא אותו ובהה בו. גם הוא היה בכתב ידו.

בפטק היה כתוב:

אני הייר,
 אני שחק את המשחק. אפשר לשחק אותו ורק פעם אחת בחיים. זהה ההזדמנויות בלתי חוזרת.
קוד דיזי 927, אני תפוד.
 שלך,
 אתה.

הארי הננה לאטו. "קוד זיהוי 792, אני תפוד" אכן הייתה ההודעה שהכין מראש – במה שניהם לפני בן, תוך כדי צפיה בטלזיזיה – במטרה שرك הוא יכיר אותה. למקורה שיצטרך לזהות בפייל של עצמו עצמו או משהו בזה. רק יותר בטחון. [היה נכוון](#).

הארי לא היה יכול **לבטוח** בהודעה; היו יכולות להיות מעורבים בעניין לחשים אחרים. אבל זה שלל את האפשרות שמדובר במקרה פשוטה. הוא בchalut כתוב את זה והוא בchalut לא ذכר שכטב את זה. בעודו ממשיך להבות בפטק הבהיר בדיו מעברו השני של הפטק.

הוא הפך אותו.

על צדו השני היה כתוב:

הוראות המשחק:

**אתה לא יודע מהם חוקי המשחק
אתה לא יודע מהו הפרש במשחק
אתה לא יודע מהי מטרת המשחק
אתה לא יודע מייהו שליט המשחק
אתה לא יודע איך לצאת מהמשחק**

**אם פותח את המשחק עם 100 נקודות.
התחל.**

הארי בהה ב"הוראות". הצד הזה לא היה כתוב בכתב יד; האותיות היו סדרות לחלוטין, ועל כן מלראות. הוא נראה באילו נכתב בעט "צטוט אוטר", כמו זה שקרה בדי שיבתו בשביבו סיוכמי שיעור. לא היה לו **משמעות** מה קורה.

טוב... קודם כל צורך להתלבש ולאבול. אולי בסדר הפוך. הבטן שלו הייתה די ריקה. הוא פספס את ארוחת הבוקר, כמובן, אבל הוא היה נכוון להתרחשות הדעת מכיוון שצפה אותה מראש. הארי הבנים את ידו לנרתיק עור המזק ואמר "חטיפים", בציפייה לקבל את קופסת חטיפי הדגנים שקרה לפני שנסע להוגוורטס.

לדבר שהופיע בידו לא הייתה צורה של קופסת חטיפי דגנים.

בשידור של הארי חזרה לשדה הראייה שלו הוא ראה שני חטיפי שוקולד קטנים – רחוקים מლספוק החליף לארוחה שלמה – מחוברים לפטק, אשר היה כתוב באותו הכתוב שבו הופיעו הוראות המשחק.

על הפטק היה כתוב:

**ניסיוני כושל: 1 – נקודות
ניקוד נובי: 99**

מצב גופני: עדין רעב

מצב נפשי: מבולבל

"בלעועעע", אמר פיו של הארי בלי שום התערבות או החלטה מודעת מצדו.

הוא עמד במקומו ממשך דקה.

בעבור דקה נוספת נספה בהלעומת העסקי **עדין** לא היה לו שמאן של מושג מה קורה והמוות שלו אפילו לא **התחיל** להעלות השערות, אליו ידיו המנטליות החשובות בתוך בזרוי גומי גדולים ואין מסוגלות לתפוס דבר.

הבטן שלו, שהיה לה סדרי עדיפויות משלה, הצעה ניסוי מדעי אפשרי.

"אםمم..." אמר הארי לחדר הריק. "אפשר אולי להשكيיע נקודה ולקבל את קופסת חיטפי הדגנים שלי בחזרה?"

שם קול לא נשמע.

הארי תחब את ידו אל תוך הנרתיק ואמר, "קופסת חיטפי דגנים."

בידו הופיעה קופסה בעלת צורה נבונה... אבל היא הייתה קלה מדי ופתוחה וריקה, ובפתח המצורף לה היה כתוב:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נובחי: 98

הרווחת: קופסת חיטפי דגנים

"אני רוצה להשקייע נקודה ולקבל את **חיטפי הדגנים עצם** בחזרה", אמר הארי.

שוב דממה.

הארי תחब את ידו לנרתיק ואמר "חיטפי דגנים".

שם דבר לא הופיע.

הארי משך בכתפיו ביאוש וניגש לבוננית שהקצנו לו ליד מיטתו כדי לחת את גלימות הקוסם שלו לאותו היום.

על רצפת הארונית, מתחת לגילימות שלו, היו חיטפי הדגנים, בלווית פתק:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נובחי: 97

הרווחת: 6 חיטפי דגנים

אתה עדין לובש: פיג'מה

אל תאבל בפיג'מה
אתה תקבל קנס פיג'מה

ועכשיו אני יודע שליט המשחק הזה הוא מטורף.

"ניסיונו שלי הוא שדמלדור הוא שליט המשחק", אמר הארי בקול רם. **אולי הפעם** הוא יוכל לקבוע שיא בקיליטה מהירה.

שקט.

אבל הארי התחליל לקלוט את הדפוס; הפטק יהיה במקום הבא שיחפש בו. אך הארי בדק מתחת למיטה שלו.

חה! חה חה חה!
חה חה חה חה!
חה! חה! חה! חה!
דמלדור לא שולש במשחק
bihosh groou
bihosh mesh groou
20- נקודות
ואתה עדיין בפיג'מה
זה המהלך הרביעי שלו
ואתה עדיין בפיג'מה
קסס פיג'מה: 2- נקודות
ניקוד נובח: 75 נקודות

טוב, זו הייתה חידה קשה, ללא ספק. זה היה בסך הכל יומו הראשון בבית הספר, וברגע שהוא שלל את דמלדור, הוא לא הביר אף אחד אחר שם שהוא עד כדי כך משוגע.

הגוף שלו פעל כמעט על טיס אוטומטי. הוא אסף גלים ובדים תחתונים, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו (הוא הקפיד מאד על פרטיו ומשהו היה עלול להיבנס לחדר), התלבש ואז יצא החוצה כדי לשים את הפיג'מה שלו במקום.

הארי השתחה לרגע לפני שפתח את מגירת השידה שבה אחסן את הפיג'מה שלו. אם אותו דפוס ימשיך...

" איך אני יכול להרוויח עוד נקודות?" אמר הארי בקול רם.

ואז הוא פתח את המגירה.

הздמנויות למעשים טובים נמצאות בכל מקום
אבל החשבה נמצאת היכן שהאור צריך להיות
עלות השאלה: 1 נקודות
ניקוד נובח: 74

**תחתוניים יפים
אימה שlk בחרה אותם?**

הארי מעכז את הפטק, פניו אדומות בוערות. הוא נזכר בקהלת של דראקו. **בן של בוצדם –**
בשלב הזה הארי כבר ידע שמו טוב שלא יאמר זאת בקול רם. הוא בטוח קיבל קנס כסויות.

הארי חגר את נרתיק עור המוק ואת השרביט שלו. הוא קילף את העטיפה מאחד מהחיפוי הדגניים והשליך אותה לפח האשפה של החדר, שם נחתה על צפרדע שוקולד אכולה למחצה, מעטפה מקומת וניר עטיפה אדום-ירוק. הוא הבניש את שאר חיפוי הדגניים לנרתיק שלו.

הוא הביט סביבו בניסיון אחרון, נואש וbosל למצוא רמזים.

ואז הוא יצא מהחדר, תוך כדי אכילה, וחיפש אחר הצינוק של סלית'רין. לפחות זה מה שהוא **חשוב**
שהשורה היא מנסה לומר.

הניסיון לנוט במדרכנות הוגוורטס היה במו... בגראה לא **באמת** גרווע במו שיטוט בתוך ציור של אַשְׁר –
זה היה מסוג הדברים שאומרים בשבייל האפקט הרטורי ולא כי הם באמת נכונים.

זמן קצר לאחר מכן חשב הארי שבעצם לציור של אשר יהיה הן יתרונות והן חסרונות בהשוואה להוגוורטס.
חסרונות: כיון הבדיקה אינו עקי. יתרונות: לפחות המדרגות לא נעות **בזמן שאתה עדין עלייהן**.

יום קודם לכן עלה הארי באربעה גרמי מדרגות כדי להגיע לחדר שלו. אחרי שירד עבשו לא פחות
משנים-עשר גרמי מדרגות מבלי להתקרב לצינוקoho זה הסיק הארי כי (1) ציור של אשר יהיה **משחק ילדים**
בהשוואה לזה, (2) אייכשהו הוא נמצא עכשו במקום **גובה יותר** בטירה מאשר בשתחוויל, (3) הוא
אבוד **כל** עד שלא יהיה מופתע אם בשיצ'יז מהחלון הבא יראה שני ירחים נשקפים אליו.

תוכנית גיבוי מספר אחת הייתה לעזר ולבקש הכוונה, אבל נראה שיש מחסור חמוץ באנשים פשוטים
באזור, באילו כולם נמצאים בשיעור, במו שהם אמורים להיות.

תוכנית גיבוי מספר שניים...

"הלבתי לאיבוד", אמר הארי בקול. "האם... אממ... רוחה של טירת הוגוורטס יכולה לעזור לי אולי?"

"לא נראה לי שלטריה הזאת יש רוח", אמרה גבירה זקנה ובמושה מאת התמונות שעל הקירות. "חימם,
אולי, אבל לא רוח."

דמות קצחה השתרה.

"האם את –" אמר הארי ואז סתם את פיו. במחשבה נוספת, לא, הוא **לא** עומד לשאול את האישה בציור
האם היא מודעת לחלוטין, במובן של להיות מודעת למודעות של עצמה.

"אני הארי פוטר", אמר הפה שלו, כמעט על טיס אוטומטי. הוא הושיט לציור את ידו להחיצה, גם כן
במעט על אוטומט.

האישה שבציוור השפילה את מבטה אל ידו של הארי והרימה את גבוזתיה.

היד נשטטה לאטה בחזרה אל צדו של הארי.

"סליחה", אמר הארי, "אני די חדש פה."

"בן, אני רואה, ריבנקלו צעריר. לאן אתה מנסה להגיע?"

הארי היסס. "אני לא ממש בטוח", הוא אמר.

"אד אולי אתה כבר שם."

"אםمم... איפה שהמקום הזה לא יהיה, לא נראה לי שהוא **כאן**..." הארי סתם את פיו, מודיע למגרוי לבך שהוא נשמע במו אידיוט. "תני לי להתחיל מחדש. אני משחק איזה משחק, אבל אני לא יודע מה החוקים שלו – גם זה לא היה ממש מוצלח, נכון? "אוקיי, ניסיון שלישי. אני מחפש הزادמנויות לעשות מעשים טוביים כדי שאוכל להרוויח נקודות, ובכל מה שיש לי זה איזה רمز מסתורי שאומר שהחשיבה במצב מקום שבו האור צריך להיות, אז ניסיתי לרדת למיטה אבל נראה באילו אני כל הזמן רק עולה למעלה..."

הזכנה שבציוור הביטה בו בספקנות רבה.

הארי נאנח. "החיים שלי נוטים להיות קצת שונים."

"האם יהיה הוגן לומר שאתה אבל לא יודעת לך הולך או איך להגיע לשם?"

"לחלוטין."

הזכנה הנהנה. "אני לא בטוחה שהבעיה הבכי גדולה שLK היא העובדה שהבלבת לאיבוד, איש צעיר."

"בכן, אבל בשונה מהבעיות החשובות יותר, זו בעיה שאני יכול להבין איך לפתור ו... **וואו**, השיחה הזאת הופכת למטרורה לקיום האנושי ואפילו לא שמתי לדזה לב עד עבשו."

הגבירה הזכנה הביטה בהاري בהערבה. "אני רואה שאתה בכל זאת ריבנקלו מוצלח. לרגע תהית. ובכן, באופן כללי, אם תפנה שמאלה שוב ושוב, בסופו של דבר תגיע למיטה."

זה נשמע מוכך להפליא אבל הארי לא הצליח להיזכר איפה שמע זאת קודם לכן. "אםمم... את נראהת כמו אישה חכמה מאד. או תמונה של אישה חכמה מאד... בכל מקרה, שמעת פעם על משחק מסתורי שאפשר לשחק אותו רק פעם אחת ולא אומרם לך מהם החוקים שלו?"

"חחיים", אמרה הגבירה מיד. "זו אחת החידות הבכי קלות ששמעתי מימי."

הארי מצמצץ. "לא," הוא אמר לאט. "אני מתבונן שקיים פתק אמייתי וכל זה, ובתובו בו שאני חייב לשחק את המשחק אבל שלא יכולו לי את החוקים, ומישחו משאיר לי פתקים קטנים שבהם כתוב במאה נקודות איבדתי על זה שהפרתי את החוקים, כמו קנס של שתי נקודות על לבישת פיג'מה. את מכירה מישחו מהוגוורטס שימושג עספיך וחזק מספיק כדי לעשות דבר זהה? חזק מדמלדור, זאת אומרת?"

תמונת הגבירה נאנחה. "אני רק תמונה, איש צעיר. אני זכרת את הוגוורטס של פעם, לא את הוגוורטס של היום. כל מה שאני יכולה לומר לך הוא שם זו הייתה חידה, התשובה הייתה שהמשחק הוא החיים, ושאף על פי שאנו לא קובעים את החוקים, מי שמעניק או גורע נקודות הוא תמיד אנחנו עצמנו. אם זו לא חידה אלא מציאות – אדי איןני יודעת".

הארי קד קידה עמוקה מאוד לתמונה. "תודה רבה, גברתי."

גבירה קדה לו בחזרה. "הלוואי שיבולתי לומר שאזכיר אותך ביחסה", היא אמרה, "אבל נראה לא אזכיר אותך כלל. היה שלום, הארי פוטר".

הוא קד שוב בתגובה והתחיל לרדת בגין המדרגות הקרוב ביתו.

בעבור ארבע פניות שמאלה הוא מצא את עצמו מביט במסדרון שהסתיים בפתאומיות בערמה של סלעים גדולים – באילו קרסה שם מערה, אלא שהקירות מסביב היו שלמים ועשויים מאבני טירה ורגילות לחלוין.

"טוב", אמר הארי לאויר הריק, "אני ובנו. אנו מבקש עוד רמז. איך מגיעים לאן שאנו צריך להגיע?"

"רמז! רמז, אתה אומר?"

הkol הנרגש בקע מציר שהיה תלוי לא הרחק ממנו, הפעם דיוקן של גבר בגיל העמידה, שהיה לבוש בגלימות הוורודות הצעקות ביותר שהארי ראה או אפילו דמיין אי פעם. בדיוקן הוא חשב מצנפת מחודדת שמוטה וישנה ועליה דג (לא ציר של דג, יש לציין, אלא דג אמיתי).

"כן!" אמר הארי. "רמז! רמז, אני אומר! אבל לא **סתם** רמז, אני רוצה רמז **מדויק**, זה למשחק שאני משחק –"

"כן, כן! רמז למשחק! אתה הארי פוטר, נכון? אני קורנליון פלאברוואלט! שמעתי מארין הנאמנה ששמעה מלורד וויזלנוז ששמע מ... האמת ששבחתי בבר ממי. אבל זו הייתה הودעה שהועברה **אלוי** כדי שאני עביר לך! **אני!** אף אחד לא אכפת ממני בבר... אני לא זוכר במה זמן, אולי מאז ומעולם. אני תקועפה במסדרון האורור והמיותר הזה – רמז! הרמז שלך אצלי! הוא יעלה לך רק שלוש נקודות! אתה רוצה אותו?"

"כן! אני רוצה אותו!" הארי היה מודע לכך שבנראות עדיף שלא יפגין עוקצנות, אבל הוא פשוט לא היה מסוגל להתפרק.

"החשבה תימצא בין חדרי הלימוד הירוקים וב奇特ות שינוי הצורה של מקונגאל! זה הרמז! ותחילה לדוד, אתה עשוי יותר משך של חלזונות! מינוס עשר נקודות על אטיות! עבשו יש לך 61 נקודות! זאת שאר ההודעה!"

"תודה," אמר הארי. הוא לא עמד בקצב של המשחק. "אםمم... אתה בטח לא יודע מאייפה הגיעו ההודעה **במקוון**, נכון?"

"היא נאמרה על ידי בת קול חלולה שבקרה מתוך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת! בר **סיפורו לי!**"

הארי כבר לא היה בטוח, בשלב זה, אם זה מסוג הדברים שהוא-Amor להיות ספקני לגבייהם או מסוג הדברים שהוא פשוט צריך לקבל בפשוטם. "ואיך אני יכול למצוא את הכו שמחבר בין חדרי הלימוד הירוקים לכיתה שניוי הצורה?"

"פשוט תסתובב אחורה ותלך שמאלה, ימינה, למיטה, ימינה, שמאלה, ימינה, למעלה ושוב שמאלה. אתה תהיה בפתח חדר הלימוד הירוק, ואם תיכנס אליו ותצא מהצד הנגדי תהיה במסדרון גדול ומפותל שmagiu להצטבות, ובצד ימין של הצעצועות הזאת יהיה מסדרון אורך וישר שmagiu עד ביתת שניוי הצורה!" דמותו של האיש השתקה. "פחות בכיה זה היה **בשאפי** הייתה בוגורטס. היום יום שניי בשנה אי-זוגית, נכו?"

"עיפרון וניר מבני", אמר הארי לנרתיק שלו. "אםمم... קבל ביטול, ניר ועיפרון מבני." הוא הרים את מבטו. "תוכל לחזר על מה שאמרת?"

אחריו שהלך לאיבוד פעמיים נוספים, הארי הרגיש שהוא מתחיל להבין את החוק הבסיסי בינויו במבו' המשטנה תמיד מתקרה טירת הוגורטס, והוא: **שאל תמונה**. אם זה שיקף איזו תוכנה עמוקה לגבי החיים, הוא לא הצליח להבין מהי.

חדר הלימוד הירוק היה חלל נעים להפליא ושטוף אור שמש שחרר דרך ויטראז'ים יירוקים שבhem הוציאו דרקונים על רקע נוף שלו ופסטורלי. הוא הכל ביסאות שנראו נוחים ביותר ושולחנות שנראו מתאימים מאוד ללימוד משותף עם עד שלושה חברים.

הארי לא **באמת** היה מסוגל להזמין את החדר ישר לדלת שבצד הנגדי. הקירות היו עמוסים **בדפי ספרים**, והוא היה מוכחה לבכת ולקראן חלק ממשות הספרים, כדי לא לשב את זכותו לשאת את שם המשפחה ורס. אבל הוא עשה זאת בזריזות, בזבזו את המלונה על עצתו, יצא דרך הדלת שבצדו الآخر של החדר. הוא הלך לאורך "מדרון גדול ומפותל" בשמע זעקה של ילד.

ברגעים באה היה להארי תירוץ לרווח בשיא המהירות בעלי לחשוב על שמירת אנרגיה או לבצע תרגילי חימום נאותים או לדאוג שיתנגש בדברים. הוא רץ ריצה פתאומית ופראית שהפכה לעצירה פתאומית לא פחות כשבמעטدرس קבועה של שישה תלמידי שנה ראשונה מהפלפאף ...

אשר התגוזדו ייחדיו ונראו מפוחדים למדי ובאיו הם רוצים נואשות לעשות משהו אבל לא מצלחים לחשוב מה בדיק, דבר שבטעות היה הקשור לחבורה של חמישה תלמידי סליט'רין מבוגרים יותר שהקיפו יلد **נוסף**.

הארי הרגיש לפטע בועם למד'

"**סליחה!**" צעק הארי במלוא ריאותיו.

יכול להיות שזה לא היה נחוץ. אנשים כבר התחלו להסתכל עליו. אבל זה בהחלט הקפיא את כל הפעולות.

הארי חלף על פני חבורה התלמידים מהפלפאף והלך לעבר התלמידים מסליט'רין.

הם השפilio אליו את עיניהם בהבעות שנעו בין בסיס לשעשוע לעונג.

משהו בתוך מוחו של הארי צרח בפניקה שאלו ילדים הרבה יותר מבוגרים וגדולים ממנו, שיכולים בקלות הרבה לפרק לו למגاري את הצורה.

משהו אחר בתוכו אמר ביובש שביל מי שייתפס מפרק לילד שנשאר בחיים את הצורה יסתבען **כהונן**, במילוד אם זו תהיה קבוצה של תלמידי סלילת'רין מבוגרים יותר ויהיו שבעה תלמידי הפלפה שעדיים למעשה, ושהסבירו מהם יגרמו לו נזק בלתי הפיך הוא במעט אפסי. הנשך האמייתי היחיד שהיה לנערים האלה נגדו היה הפחד שלו עצמו, אם הוא ירצה להם להשתמש בו.

ואז ראה הארי שהילד מהם לבדו והוא נוויל לנוגבותם.
במובן.

העובדת הדעת הבריאה את הבף. הארי הרי החליט להתנצל בפני נוויל בהבעה ומשמעות הדבר הייתה **שנוויל שלו עבשו. איך הם מעדים?**

הארי הושיט את ידו לחתוף את נוויל **ומשם** אותו מטה המעלג התלמידים מסלילת'רין. הילד החנודד בחדימה בשעהari משך אותו החוצה ובמעט בו זמנית נדחק פנימה דרך אותו הפתח.

הארי נעמד במרכז המעלג, במקום שבו עמד נוויל קודם לכן, והרים את מבטו אל ילדים הרבה יותר גדולים, מבוגרים וחזקים ממנו.

”שלום,” אמר הארי. ”אני הילד שנשאר בחיים.”

השתררה שתיקה מביבה למדי. לא נראה באילו מישחו יודע לאן השיחה אמורה להמשיך מבאן.

עינויו של הארי נددו מטה וראו במה ספרים וניריות מפוזרים על הרצפה. אה, המשחק היישן שבו נותרנים ליד לנסות להרים את הספרים שלו ואז מעיפיים אותם שוב מידו. הארי לא דבר אף מקרה שבו הוא היה הקורבן במשחק הזה, אבל היה לו דמיון פורה ואותו דמיון הרתיח את דמו. טוב, ברגע שהבעיה הרצינית ישארו מספיק מרכזים בו מבדי לעשות משהו בספרים.

למרבה הצער, מישחו הבחן בעינוי המשוטטות. ”וואו,” אמר הנער הבוי גדול, ”אתה וווצה את הספרים הקטנטנים – ”

”סתום את הפה,” אמר הארי בקול צוונן. **תוציאו אותם מאיזון. אל תעשה מה שהם מצפים. אל תתדרדר לדפוס שיעודד אותם להתנהג כמו בבריותנות.** זה חלק מאיזו תוכנית מתוחכמת שתשיג לכם יתרון עתידי או שאתם סתם ממיטים חורפה על שמם של סלזרין סלילת'רין כמו שזה – ”

הנער הגדל ביותר דחף את הארי פוטר בחזקה, והוא עף מהמעלג ונפל פרקדן על רצפת האבן הקשה של הוגוורטס.

והתלמידים מסלילת'רין צחקו.

הארי קם על רגליו במה שנראה לו כמו הילוך אשי להחריד. הוא עדיין לא ידע איך להשתמש בשרביט שלו, אך לא הייתה שום סיבה לתת לזה לעזרו אותו, בנסיבות הקיימות.

"אני מוכן לשלם **במה נקודות שערך** כדי להיפטר מהבחור הזה," אמר הארי והצביע על הסלית'רין הבי גדול.

ואז הרים הארי את ידו האחורה, אמר "אבל אקדמי" וה קיש באצבעותיו.

לשמע המילה אבל אקדמי שניים מתלמידי הפלפאפ, אחד מהם היה נויל, צrhoו, שלושה מתלמידי סלית'רין התרחקו בזינוק מ�� האש של אצבעו של הארי והסלית'רין הגדול מעד לאחר, פרצוף המומ, מתח של אודם פתאומי מעטר לפצע את פניו, צווארו וחזאו.

זה הארי לא ציפה.

הסלית'רין הגדול הרים את ידו אל ראשו באטיות וקילף מעצמו את תבנית פאי הדובדבנים שעיטרה את פניו. הוא החזיק לרגע את התבנית בידו, בהה בה ואז שמט אותה לרצפה.

זה נראה לא היה הזמן הבי טוב בעולם לבך שהפלפאפ אחד יתחיל לצחוך, אבל זה בדיק מה שהפלפאפ אחד עשה.

ואז הבחן הארי בפטק הדבוק לתחתיות התבנית.

"רק רגע," אמר הארי ורץ קדימה כדי לחת את הפתק. "נראה לי שהפטק הזה בשביבי –"

"אתה," נחם הסלית'רין הגדול, "אתה. הולך. לך."

"תראה מה זה!" צעק הארי בעודו מנפנף בפטק לעבר הסלית'רין המבוגר. "באלו, מה זה? אתה מאמין שמחיבים אותי ב-30 נקודות עבור דמי טיפול ומשלוח של פאי עלוב אחד? זו נקודות! אני יוצא מופסיד מהעסקה הזאת אפילו שהצלתי עלם במצוקה! ודמי אחסונן? דמי שיבוע? מס בלו? ממתי משלמים **מש ballo על פאי?**"

שוב השתרעה שתיקה מביכה. הארי חשב מחשבות רצחניות לפני הפלפאפ הבלתי מזווה שלא היה מסוגל להפסיק לצחוך. הוא עוד ייחטוף מכות בגלל האידיוט הזה.

הארי צעד לאחריו וירה בתלמידים מסלית'רין את המבט הקטלני הבי משבעו שלו. "עבדיו לבו מהה או שאני פשוט אמשיך להפוך את הקיום שלכם ליותר ו יותר סוריאליסטי. ואני מזהיר אתכם... מי שմבלגן את החיים שלי מגלה מהר מאוד שהחיים **שלו** מתמלאים בבעיות שאין להן... פותח. קלטתם?"

בחנוועה ייחידה ונוראה של הסלית'רין הגדול את שרביטו כדי לבוון על הארי ובאותו הרגע חטף פאי נוסף בצד الآخر של ראשו, הפעם פאי אובמניות.

הפטק על הפאי הזה היה די גדול וקריא מאד. "אולי תרצה לקרוא את הפתק **על הפאי הזה**," העיר הארי. "נראה לי שהפעם הוא בשביבך."

הסלית'רין הרים את ידו באטיות, לκח את תבנית הפאי, הפק אותה בצליל רטוב של נפילה אוכמנית נוספת על הרצפה וקרא את הפק שבו היה כתוב:

אזהרה
אין להשתמש בקסם על המתמודד
במהלך המשחק
התערבות נוספת במהלך המשחק
תדוחה להנחתת המשחק

הבעת הבלבול המוחלט שהופיעה על פניו של הסלית'רין הייתה מלאכת מחשבה של ממש. הארי חשב שהוא מתחיל לחבר את שליטו המשחק הזה.

"תראה, " אמר הארי, "אתה רוצה שנסים בآن? נראה לי שהענינים מתחילה לצאת משליטה. אולי תחוור לסלית'רין ואני אחזר לרייבנקלו וכולנו נירגע קצת, אוקי?"

"יש לי רעיון יותר טוב, " סין הסלית'רין הגדול. "אולי ישברו לך בעות אל האצבעות?"

"איך בשם מרلين תבים תאונה אמינה אחרי שאימית עליי לפני תריסר עדים, חתיכת **אידיזט** –"

הסלית'רין הגדול הושיט את ידיו באטיות ובנחישות לעבר ידיו של הארי, והاري קפא במקום. אותו חלק במוחו שהבחן בגילו ובכוחו של הילד الآخر הצליח סוף-סוף להשמע את קולו וצרה, מה **לעדאַל אַנִי עוּשָׂה?**

"חבה!" אמר סלית'רין אחר, קולו מבוהל לפתע. "עצור, אל תעשה את זה באמת!"

הסלית'רין הגדול התעלם ממנו, לפת את יד ימין של הארי ביד שמאל שלו ותפס את האצבע המורה של הארי ביד ימין שלו.

הארי הסתבל לסלית'רין הגדול ישיר בעיניהם. משהו בהاري צרה, זה לא אמרו לקרות, **אַסּוֹר** שזה יקרה, מבוגרים בחיים לא ירשו למשהו בזה **לקראותבאמת** –

הסלית'רין החל לבופף אט-אט את אצבעו המורה של הארי לאחור.

הוא עוד לא שבר לי את האצבע באמת וזה יהיה מתחת לבבוי אפלו למצמץ לפני שהוא עושה את זה. עד אז, זה בסך הכל עוד ניסיון להשליט פחד.

"עצור!" אמר הסלית'רין שהתנגד לפניו בן. "עצור, זה רעיון ממש גרווע!"

"אני נוטה להסבירים, " אמר קול צונן בקרח. קולה של אישת מבוגרת.

הסלית'רין הגדול הרפה מידו של הארי וקפא לאחור באילו נבואה.

"פרופסור ספראוט!" קרא אחד התלמידים מהפלפא. הארי מעולם לא שמע מישeo נשמע מאושר יותר.

הארי הסתובב וראה איש גוצה בעלת תלתלים אפורים וմבולגנים ובגדים מכוסים בעפר מתקרבת אליהם. היא הפנתה אצבע משאימה לעבר התלמידים מסלית'רין. "הסבירו את עצמכם", היא אמרה. "מה אתם עושים עם הפלפאים שלי ועם..." היא הביטה בו. "התלמיד המוצלח שלי, הארי פוטר."

או. את השיעור שלה פספסתי הבודק.

"הוא איים להרוג אותנו!" פלט סלית'רין אחר, אותו אחד שקרה לעצור.

"מה?" אמר הארי במבט אותם. " ממש לא! אם הייתי מתחזק להרוג אתכם לא הייתי משמע איום פומביים לפני כן!"

סלית'רין שלישי צחק חסר שליטה והפסיק בפתאומיות בשاهדים ירו בו מבטים רצחניים.

פרופסור ספראותAIMCA הבהעה ספקנית למדיו. "איזה מן איום, בדיק?"

"הקללה ההורגת! הוא העמיד פנים שהוא מטיל علينا את הקללה ההורגת!"

פרופסור ספראות פנתה להביט בהاري. "כן, איום מזעduk מילד בן אחת-עשרה. אם כי זה באמת דבר שלא היה אפילו חולם לעשה, הארי פוטר."

"אני אףלו לא יודעת את **המלחים** של הקללה ההורגת", מיהר הארי לומר. "ולא החזקתי את השירות שלי באותו זמן."

עבדיו נתנה בו פרופסור ספראות מבט ספקני. "אד אני מבינה שהילד הזה זרך **על עצמו** שתי עוגות."

"הוא באמת לא השתמש בשירות שלו!" פלט הפלפוף צער. "גם אני לא יודעת איך הוא עשה את זה. הוא פשוט הקיש באצבעותיו ופתחם הופיע פאי!"

"באמת?" אמרה פרופסור ספראות אחרי שתיקה קלה. היא שפה את שירותה. "אני לא אדרוש זאת, מכיוון שנראה שאתה הקורבן בפרשה הזאת, אבל אכפת לך אם אבדוק את השירות שלך כדי לאמת זאת?"

הארי שlf את שירותו. "מה אני –"

"**פרויורי איןקנטאטו**", אמרה ספראות. היא קימטה את מצחה. "מוזר, לא נראה באילו נעשה שימוש בשירותך שלך אי פעם."

הארי משך בכתפיו. "באמת לא נעשה בו שימוש. קיבלתי את השירות ואת ספרי הלימוד שלי רק לפניו במאימים."

ספראות הנהנה. "אד יש לנו פה מקרה ברור של קסם בלתי מכובן מצד ילד שהרגיש מאויים. והחוקים ברורים לגבי חוסר האחוריות שלך בנדון. ואשר **לכם...**" היא פנתה אל התלמידים מסלית'רין. היא השפילה את עיניה במודגש אל ספריו של נויל הזרוקים על הרצפה.

השתרעה שתיקה ארוכה, שבמהלכה היא הסתבלה על חמשת התלמידים מסלית'רין.

"שלוש נקודות מסלית'רין על כל אחד מכם", היא אמרה לבסוף. "ושש עליון", היא הוסיפה כשהיא מצביעה על הילד שהוא מכוסה בפאי. "שלא תעוזלעולם להתעסק שוב עם ההפלפאים שלי, או עם התלמיד שלי הארי פוטר. עבשוו לבו".

היא לא נאלצה לחזור על דבריה; התלמידים מסלית'רין הסתובו והלבכו מהר מאוד.

נוויל התחליל להרים את הספרים שלו. נראה שהוא בוכה, אבל רק קצת. אולי זה היה בתוצאה מהלט מאוחר או אולי כי הילדים האחרים עזרו לו.

"תודה רבבה לך, הארי פוטר", אמרה פרופסור ספראות. "שבע נקודות לרייבנקלו, אחת עבור כל הפלפוף שעליו עזרת להגן. ולא אגיד עוד דבר מעבר לך".

הארי מצמצץ. הוא ציפה לאיזו רצאה על בך שעליו להימנע מהסתבכות באצרות ולנזיפה חמורה למדיע על בך שנעדר מהשיעור הראשון שלו.

אולי הוא באמת היה צריך ללבת להפלפוף. ספראות הייתה מגניבה.

"התקרצף", אמרה ספראות לעיסת הפאי המרוחה על הרצפה, שנעלמה מיד.

ואז היא הלבבה ממש לאורך המסדרון שהוביל לחדר הלימוד היירוק.

"איך עשית את זה?" סינן אחד התלמידים מהפלפוף ברגע שהוא נעלמה.

הארי חיריך בזחיחות. "אני יbole לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה".

עינויו של הילד נפערו. "באמת?"

"לא", אמר הארי. "אבל בשאתה מספר לבולם את הסיפור הזה, תdag לספר אותו גם להרמיוני גרייניג'ר מריבנקלו. היא מבירה אנקדוטה שאולי תיראה לך משעשעת". לא היה לו שום מושג מה קורה, אבל לא הייתה לו שום בוננה לוותר על ההזדמנויות לתروم למעמדו האגדי ההולך וגדל. "ומה היה כל הסיפור הזה עם הקלה ההורגת?"

הילד נתן בו מבט מוזר. "אתה באמת לא יודע?"

"אילו ידעתי לא הייתי שואל."

"המילים של הקלה ההורגת הן", הילד בלע רוק, הנמיך את קולו ללחישה ופרש את ידיו לצדדים באילו כדי להבהיר היבט שהוא אינו מחזיק שרביט, "אבדה קדabra".

МОבן שאלו המילים.

הארי הוסיף את זה לרשימה ההולכת וגדלה של דברים שהוא לא יספר לעולם לאביו, פרופסור מייקל ורס-אוואנס. היה גרווע מספיק לדבר על בך שהוא האדם היחיד ששרד את הקלה ההורגת הנוראה גם בלו להודות שהוא "אבראקדברא".

"אני מבין", אמר הארי לאחר שתיקה קלה. "טוב, זו הפעם האחרון שאני אומר **אתזה** לפני שאני מჭיש באכבעות." על אף שזה בהחלט יצר אפקט שהוא יכול להיות מועיל מבחינה טקנית.

"**אבל למה – ?**"

"גדרתי אצל מוגלים, והם חושבים שזאת בדיחה ושזה מצחיק. באמת, זה מה שקרה. סליחה, אבל תוכל להזכיר לי איך קוראים לך?"

"אני ארני מקמילן", אמר הפלפוף. הוא הושיט את ידו והاري לחץ אותה. "זה בהחלט גדול להביך אותך."

הארי קד קידה קלה. "נעימם להביך. בוא נוותר על כל הקטע של הבבוז."

ואז הקיפו אותו הילדים האחרים והתחליל מבול פתאומי של היברוויות.

בשם סיום, הארי בלע את רוקו. זה עמד להיות קשה מאוד. "אםם... אם בולם יסלחו לי רגע... יש משהו שאני רוצה להגיד לנוויל – "

בל העוניים פנו אל נוויל, שלקח צעד אחורה, פניו מלאות חשש.

"אתה בטח הולך לומר", אמר נוויל בקול חלש, "שהייתי צריך להיות אמיתי יותר – "

"לא, לא, ממש לא מהו זה!" נחפץ הארי לומר. "לא מהו שקשרו **לה**. זה רק... אםם... מהו שמצונת המין אמרה לי – "

לפתע נראו כל הילדים האחרים סקרנים מאוד, בולם חוץ מנויל, שנראה עוד יותר מלא חשש.

משהו חסם את גרונו של הארי. הוא ידע שהוא צריך פשוט לפנות את המילים, והוא הרגיש באילו בלע לבנה גדולה והיא נתעה בדרכן.

זה היה באילו הארי נאלץ לחתול שליה ידנית על השפטים שלו ולהפיק בכל הברה בנפרד, אבל הוא הצליח לעשות זאת. "אג... ני... מצ... צט... ער." הוא נשף ולקח בשימה عمוקה. "על מה שעשית... אםם... אהמול. אתה... לא חייב להיות נחמד בקשר לזה או שום דבר בזה. אני אבין אם פשוט תנסה אותי. אני לא עושה את זה כי אני מנסה להיראות מגניב בזה שאתה מתנצל אתה לא חייב לקבל את ההतנצלות שלי. מה שעשית לא היה בסדר."

דמותה השתררה.

נוויל הצמיד את הספרים שבידיו לחזהו. "למה עשית את זה?" הוא אמר בקול דק ורועד. הוא מצא, באילו מנסה לעזור את הדמויות. "למה **בולם** עושים לי את זה, אפילו הילד שנשאר בחיים?"

לפתע הרגיש הארי קען יותר משהריגש מימיו. "אני מצטער", אמר הארי שוב, קולו צרוד בעת. "פשוט... נראה בכל כך מפוחד. זה היה באילו יש לך מעל הראש שלט שכתו עליו 'קורבן' ורציתי להראות לך שדברים **לא** תמיד נגמרים רע, שלפעמים המפלצות נוחנות לך שוקולד... חשבתי שאם אני אראה לך את זה אולי תבין שאין כל כך ממה לפחד – "

"אבל בן יש", לחש נויל. "ראית היום בעצמך. בן יש ממה לפחד!"

"هم לא היו עושים שום דבר ממש רע בפני עצדים. הנשק העיקרי שלהם הוא פחד. זו הסיבה שהם מתבוננים דזוקא עלייך, כי הם רואים שאתה מפחד. רציתי שתהייה פחות מפחד... להראות לך שהפחד גורע יותר מהדבר עצמו... או שזה לפחות מה שאמרתי לעצמי, אבל מצנפת המיוון אמרה לי שאני סתם משקר לעצמי ושבעכם עשית את זה כי זה היה ביפך. אז זו הסיבה שאני מתנצל –"

"הבאבת לי", אמר נויל. "משע עבשו. בשתפסת אותו ומשכת אותו מהם." נויל הרים את ידו והצביע על המקום שבו הארי תפס אותו. "אולי יהיה לי סיין בחול פה אחר כך מרוב שימושה חזק. האמת שהבאבת לי יותר מכל מה שהסלת'רינום עשו לי בשם דחפו אותו."

"נויל!" סינן ארני. "הוא ניסה להציג אותך!"

"אני מצטער", לחש הארי. "בשרהיתי אותך שם... ממש בעסתה..."

נויל הביט בו במבט יציב. "از משכט אותו ממש חזק וنعمדת במקומי ואמרת, 'שלום, אני הילד שנשאר בחיים'."

הארי הננה.

"אני חושב שתהייה ממש מגניב يوم אחד", אמר נויל. "אבל עבשו אתה לא."

הארי בלע את הגוש הפתקאומי שהופיע בגרכונו והלך משם. הוא המשיך ללבת במסדרון עד שהגיע להצטלהות ואז פנה שמאלתו לתוכו פרוזדור והמשיך ללבת בעיורו.

מה הוא **אמור** לעשות? לא לבועס אף פעם? הוא לא היה בטוח שהוא יוכל לעשות משהו אליו לבועס וכי יודע מה היה קורה לנויל ולספרויים שלו איז. וחוץ מזה, הארי קרא מספיק ספרי פנטזיה כדי לדעת איך **זה** עובד. הוא ינסה להדיחק את הкусם שלו והוא ייכשל והкусם ימשיך להתרץ שוב ושוב. ואחרי מסע ארוך של גילוי עצמי הוא ילמד לבסוף שהкусם שלו הוא חלק ממנה ושרק אם יקבל אותו יוכבל להשתמש בו בחוכמה. היקום של "**מלחמת הכוכבים**" הוא היחיד שבו התשובה היא שאתה אמרת לנו נתק את עצמך מכל רגש שלילי, ומהו ביזה תמיד עורר בהاري שנאה כלפי האידיות הירוק הקטן.

از התוכנית הברורה והחסכונית הייתה לדלג על כל החלק של המסע לגילוי עצמי ולהגיע ישר לחלק שבו הוא מבון שם רק יוכל את הкусם שלו בחלק מעצמו הוא יוכל לשלווט בו.

הבעיה הייתה שהוא לא **הרגע** באילו הוא יוצא משליטה בשווה בועס. הדעם הצונן גרם לו להרגיש באילו הוא בן בשליטה. רק במבט לאחר **בראהמבלול האירוניים** באילו הוא... איבד שליטה לחלוטין, אייבשו.

הוא תהה עד כמה אכפת לשלית המשחק מדברים כאלה והאם הוא הרווח או הפסיד נקודות בשל כך. הארי עצמו הרגיש שהוא איבד לא מעט נקודות, והוא היה בטוח שהזקונה מתמונה הייתה אומרת לו שדעתו היא היחידה שחשובה.

הארי גם תהה אם שליט המשחק שלח את פרופסור ספראות. זו הייתה המחשבה ההגונית: הפטק אים לידע את רשות המשחק ואז הופעה פרופסור ספראות. אולי פרופסור ספראות **היא** שליטת המשחק –

ראש בית הפלג היה האדם האחרון שמשיחו יחשוד בו, מה שהיה צריך למקם אותה סמוך לראש הרשימה של האורי. יצא לו לקרוא גם רומן מתה אחד או שניים במהלך חייו.

"از מה מצב במשחק?" אמר הארי בקול.

דף נייר עף מעל ראשו, באילו מישחו זרק אותו מאחוריו – הארי הסתוובב, אבל לא היה שם אף אחד – וכשהארι חזר והסתובב קדימה, הפטק צנחה אט-אט לרצפה.

בפתח היה כתוב:

נקודות על סגנון: 10

נקודות על חסיבה נבונה: 3,000,000,-

בונוס על נקודות לרייבנקלו: 5%

- 2,999,871 ניקוד נכון:

תורמים שנותרנו: 2

"מינוס שלושה מיליון נקודות?" אמר הארי בתרועמת לפרוודור הריק. "זה נראה לי מוגדם! אני רוצה להציג ערעור לרשויות המשחק! ואיך אני-Amor להרוויח שלושה מיליון נקודות בשני התווים הבאים?"

פרק נוסף עט מעל ראשו.

ערעור: נדחה

כנס על שאלת השאלות הלא נכונות: 1,000,000,000- נקודות

- ניקוד נוכחי: 1,000,002,999.871

תורמים שנפטרו: 1

הארויים ידיהם. כל מה שהוא ביכולתו לעשות עם תוך אחד בלבד הוא לתת את הניחוש הבci מוצלח שלו, גם אם הוא לא היה מצליח כל כך. "הניחוש שלי הוא שהמשחק מייצג את החיים".

דף אחרון עף מעל ראשו, ועליו היה כתוב:

הניסיון נבש

נ בשל נ בשל נ בשל

אַיִלָּוֹן

ניקוד נוכחי: מינוס אינסוף

הפסדת במשחק

הנחה אחורונה:

לך למשרד של פרופסור מקגונגל

השורה الأخيرة הייתה כתובה בכתב ידו.

הארι בהה בשורה האחרון במשך זמן מה ואז משך בכתפיו. בסדר. שיהיה המשרד של פרופסור מגונגאל.
אם **היא** שלילת המשחק...

טוב, למען האמת להארי לא היה שום מושג איך ירגיש אם יתגלה שפרופסור מקונגנאל היה שליטה המשחק. המוח שלו היה ריק לגמרי. זה היה בלתי נתפס לחוטין.

שני דיוונאות לאחר מכן – זו לא הייתה דרך ארוכה שבן משרדה של פרופסור מקונגנאל לא היה רחוק מביתם שניי הצורה שלה, לפחות לא בימי שני בשניים אי-זוגיות – עמד הארי מחוץ למשרדה.

זהו דפק על הדלת.

"יבוא," אמר קולה המעוועם של פרופסור מקונגנאל.

הוא נבנש.

פרק 14

הבלתי ידוע והבלתי ניתן לידעעה

"ובוא", אמר קולה המעוומע של פרופסור מקגונגל.

הארוי נבנש.

משרדה של סגנית המנהל היה נקי ומסודר; הקיר הסמוך לשולחן העבודה היה מכוסה בכורת של תאי עץ בשל צורות וגדלים, שרובם הבילו במה מגילות קלף, ומשום מה היה ברור לחלווטין שפרופסור מקגונגל יודעת בדיק מה תפקידו של כל תא, גם אם אף אחד אחר אינו יודע. פיסת קלף אחת ויחידה נחה על שולחן העבודה עצמו, שהיה, לפחות, ריק. מאחוריו השולחן ניצבה דלת סגורה, שהיתה מוגפת בדומה מנעולים.

פרופסור מקגונגל ישבה על שרפרף חסר משענת מאחוריו השולחן, הבעתה משדרת בלבול – למראה הארי נפערו עיניה ושם של חשש ניבר בהן.

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל. "במה מדובר?"

מוחו של הארי התIRONקן. המשחק הנחה אותו להגיע לבאן; הוא ציפה **שהה** יהיה משהו לומר ...

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל, שהתחילה כבר להיראות מעט מרוגצת.

למרבה המזל, באותו רגע נזכר מוחו המבויל של הארי **שבעצמם יש** משהו החובון לשוחח עליו עם פרופסור מקגונגל. משהו חשוב ובהחלט ראוי לזמןה.

"אםם..." אמר הארי. "אם יש לחסים בלהם שאט יכול להטיל כדי לוודא שאף אחד לא יצא לנו..."

פרופסור מקגונגל כמה מביסאה, הגיפה היטב את הדלת החיצונית, הוציאה את שרביטה והחללה לדקלם לחסים.

בנקודה זו הבין הארי שניצבת בפניו ההזדמנות בnarrah בלתי חזורת להציג לפרופסור מקגונגל מיצ' צחוק והוא לא האמין שהוא חשוב על זה ברצינות ויהיה בסדר, המשקה ייעלם אחורי במה שניות והוא אמר לחלק זהה **בעצמו לסתום נבר**.

החלק הזה צית, והארוי החל לארגן במחשבותיו את מה שהחובון לומר. הוא לא תכנן לקיים את השיחה הזאת בשלב **עד כדי כך** מוקדם, אבל אם הוא בברפה...

פרופסור מקגונגל סיימה לחש שנשמע הרבה יותר עתיק מלטינית והתיישבה שוב במקומה.

"טוב," היא אמרה בקול שקט. "אף אחד לא יצא לנו." פניה עטו הבעה מתוחה.

אה, כן, היא מצפה שאסחש ממנה מידע על הנבואה.

אםمم... הארי הגיע לזה ביום אחר.

"זה בקשר לתקנית עם מצנפת המיון", אמר הארי. (פרופסור מקגונגל מצמצה.) "אםمم... נראה לי שיש לחש נספַּך על מצנפת המיון, שהוא שמה המצנפת עצמה לא קיומו, שהוא שמו שופיע בשמצנפת המיון אומרת סלית'רין. שמעתי מסר שניyi די בטוח שתלמידי ריבנקלו לא אמרו לשם. שמעתי אותו ברגע שמצנפת המיון הוסרה מהראש שלי והרגשתי את החיבור מתנתק. זה נשמע בו זמני כמו לחישת נשח ושפה בני אדם", מקגונגל שאפה בחזרות. "והוא אמר: ברבות משלית'רין לסלית'רין. אם תבקש את סודותיי, דבר עם הנחש שלו."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתחה בהاري באילו הצמיה שני ראשי נספינים.

"אז..." אמרה פרופסור מקגונגל לאט, באילו אינה יכולה להאמין למילים היוצאות מפה, "החלטת לבוא ישראלי ולספר לי על זה."

"כן, ברור", אמר הארי. לא היה צורך להודות במה זמן לקח לו לחשב על הרעיון. "בניגוד לננסות לחקור את זה בעצמי, למשל, או לספר לאחד הילדים האחרים."

"אני... מבינה", אמרה פרופסור מקגונגל. "ואם, לדוגמה, הייתה מוגלה את הבנייטה לחדר הסודות האגדית של סלזאר סלית'רין, בניסיה שאתה ורക אתה יכול לפתוח..."

"הייתי סגור את הבנייטה ומדוע לך מידי שיהיה אפשר להרכיב צוות של קוסמים ארכיאולוגים מנוסים", מיהר הארי לומר. "ואז הייתי פותח שוב את הבנייטה והם היו נבנסים בדירות רבת ומוגדים שאין בפנים שום דבר מסוכן. אולי אחר כך היו נבננס להסתבל, או אם הם היו צריכים שאפתחו מהו נספַּך, אבל רק אחרי שהיו מכיריזם שהאזור בטוח ואחריו שהיו מצטלים את כל הדברים בפי שהם נראו לפני אנשים התחלו להתרוצץ באתר ההיסטורי החשוב שלהם."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתחה בו באילו הפך לחתול.

"זה ברור מאליו אם אתה לא גריינדר", אמר הארי בחביבות.

"אני חושבת", אמרה פרופסור מקגונגל בקול חנוק מעט, "שאין מעריך נבונה במה נDIRIM הם דברים כמו היגיון פשוט, מר פוטר."

זה נשמע די נכון. אם כי... תלמיד הפלפוף היה אומר את אותו הדבר.

מקגונגל השתקה בתדהמה. "אכן כך."

"מצנפת המיון הציעה לי את הפלפוף."

היא מצמצה לעברו באילו אינה יכולה להאמין למשמע אוזניה. **"באמת?"**

"כן."

"מר פוטר", אמרה פרופסור מקוגנגל, קולה נמוך עבשו, "הפעם האחורה שתלמיד מת בין כותלי הוגורטש הייתה לפני חמישים שנה, ועבשו אני משוכנעת שהפעם האחורה שמשהו שמע את המסר הזה הייתה גם היא לפני חמישים שנה".

צמרמותת חלפה בהاري. "از אני בהחלט אdag לא לעשות **שום דבר** בנושא בלי להתייעץ איתך קודם, פרופסור מקוגנגל." הוא השתק. "ואם יורשה לי להציג, כדאי שתאפשי את מיטב האנשים ותבדקו אם אתם יכולים להסיר ממצנפת המיוון את הלחש הנוסף הזה... ואם לא תצליחו, אולי תטילו לחש **נוסף**, לחש קויוטוס שמופעל לרגע בשנייה שמצנפת המיוון מוסרת מראשו של תלמיד. אולי הדבר יעבד בטלאי. זה יפתר את בעיית התלמידים המתים". הארי הנהן בסיפוק.

פרופסור מקוגנגל נראתה המומה עוד יותר, אם הדבר היה בכלל אפשרי. "אין **שום דרך** שבה אוכל לתת לך מספיק נקודות על זה בלי לתת את גביע הבתים לריבנקלו בבר עבשו".

"אםمم..." אמר הארי. "אםمم... אני מעדיף לא להרוויח **כל** הרבה נקודות."

בעת נעה בו פרופסור מקוגנגל מבט מוזר. "למה לא?"

הארי התקשה קצת לנשח זאת במילאים. "בי זה יהיה פשוט עצוב מדי, את מבינה? כמו... כמו בתקופה שעדיין ניסיתי לבת בית ספר בעולם המוגלים ובכל פעם שהיה פרויקט קבוצתי, היה עשו בסוף הכלוב בעצמי כי האחרים היו רק מעכבים אותו. אין לי בעיה להרוויח הרבה נקודות, אפילו יותר מכל אחד אחר, אבל אם אני ארווח מספיק כדי להבריע את גביע הבתים בעצמי, אז זה אליו אני נושא את כל בית ריבנקלו על בתפיי וזה פשוט עצוב מדי".

"אני מבינה..." אמרה מקוגנגל בהיסוס. ניכר בה שהיא מעולם לא הסתבלה על זה כך. "נניח שאtan לך רק חמישים נקודות, אם בר?"

הארי הניד שוב בראשו. "זה לא יהיה הוגן לפני התלמידים האחרים אם ארווח הרבה הרבה נקודות על דברים של מבוגרים שאני יכול לחתה בהם חלק והם לא. איך טרי בוט אמרור להרוויח חמישים נקודות כי הוא דיווח על לחישה ששמע ממצנפת המיוון? זה לא יהיה הוגן בכלל".

"אני מבינה למה ממצנפת המיוון הציעה לך את הפלפא", אמרה פרופסור מקוגנגל, היא התבוננה בו בראשת משונה של בבוד.

בתגובה לכך הארי נחנק מעט מהתרגשות. הוא באמת חשב שאיןו ראוי להיות בהפלפא. שמצנפת המיוון סתם ניסתה לדחוף אותו לכל מקום שאינו ריבנקלו, בית שבעולותיו הוא לא ניחן...

פרופסור מקוגנגל חייבה עבשו. "וזם אתן לך **עשך** נקודות...?"

"את מתכוונת להסביר מאיפה הגיעו עשר הנקודות האלה, אם מישהו ישאל? הרבה מאנשי סלית'רין, ואני לא מתכוון לילדים ברגע בהוגורטש, עלולים ממש ממש **לכועס** אם הם ידעו שהלחש הוסר ממצנפת המיוון ויגלו שהיית מעורב בעניין. לכן אני חשב שיש דברים שהשתיקה יפה להם. אין צורך להזדמנות לי, גברתי, הפרס על מעשה טוב הוא המעשה עצמו".

"אכן בר", אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל בן יש לי דבר אחר ומיוחד ביותר מתחת לך. אני רואה שעשיתך לך עול גדול במחשבותיך, מר פוטר. חבה כאן, בבקשה".

הייא קמה וניגשה אל הדלת האחורייה הנעולה, נופפה בשירותיה, ומעין מסך מטוושטש הופיע סביבתה. הארי לא היה מסוגל לראות או לשמוע מה קורה. בימה דקota לאחר מכן נעלם הטשטוש ומאתוריו הופיע פרופסור מקגונגל, עומדת עם הפנים אליו. הדלת שמאחוריה נראתה אליו מעולם לא נפתחה.

פרופסור מקגונגל החזיקה בידה המושטת שרשרת זהב דקה אשר במרקבה עיגול בסוף ובו קבוע שעון חול. בידה האחורה היא אחזה עלון מ קופל. "זה בשבילך", היא אמרה.

וואו! הוא עומד לקבל חפץ קסם מגניב בשל הרפקה! מתברר שבכל הקטע של סיירוב לפרס בספי עד שמקבלים חפץ כסום עובד גם בחים אמיתיים ולא רק במשחקי מחשב.

הארי קיבל את השרשרת החדשה שלו בחיווך. "מה זה?"

פרופסור מקגונגל נשמה נשימה עמוקה. "מר פוטר, זהו פריט שבדרך כלל מושאל רק לילדיים שבבר הוכחו את עצם באחראים ביותר, כדי לעזור להם להתמודד עם מערכת שעות עמוסה במיוחד". מקגונגל היססה, באילו היא מתחוננת לומר עוד משהו, "אני **חייבת** להציג, מר פוטר, שבעעו האמתי של חפץ זה הוא סוד ו蹇סואן לך לספר עליו לאף תלמיד אחר או לאפשר לאף תלמיד אחר לראות אותו משתמש בו. אם התנאים אינם מקובלים עליך, אתה יכול להחזיר לי אותו עבשו".

"אני יודעת לשמר סוד", אמר הארי. "אז מה הוא עשה?"

"מבחןת שאר התלמידים, זה עדיליוון שחרורת והוא משמש לטיפול במחללה כסומה נדירה ובלתי מדבקת שנקראת שבפול ספונטי. אתה עונד אותו מתחת לבגדים, ואף על פי שאין לך שום סיבה להראות אותו לאף אחד, גם אין לך סיבה להתייחס אליו באלו סוד נורא. עדיליווני שחרורת אינם מעניינים. אתה מבין, מר פוטר?"

הארי הננה וחיוכו התרחब. הוא חש שיש לו עסק עם עבודתו של סלית'רין מוכשר. "ומה הוא **אמת** עשה?"

"זהו מחולל זמן. כל סיבוב של שעון החול שלו אורך שעה אחת אחורה בזמן. אך אם תשימוש בו כדי לחזור שעתיים בכל יום, תוכל ללבת לישון באותו שעה כל פעם".

השעיות הספק של הארי התעופפה מהחלון.

את נותרת לי **מבנה זמן** כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותרת לי **מבנה זמן** כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותרת לי מבנה זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

תגידו, פרופסור מקונגנגל, האם ידעת שחומר רגיל שנע אחריה בזמן מתנהג בדיקן במו אגשי-חומר? אודכו, בדיקון הוא מתנהגו! ידעת שאם קילוגרים אחד של אנטו-חומר נתקל בקילוגרים אחד של חומר הם מגיבים בהתחיינות הדדיות ונוצר פיצוץ השkol ל-43 מיליון טון של טו-אן-טי? את מבינה שאתה עצמי שוקל 41 קילוגרם והפיצוץ שייזכר ישאיר מכתש עצום ומעלה עשו במקום שבו הייתה פעם סקוטלנד?

"סלואה", הצליח הארי לומר, "אבל זה נשמע ממש ממש מסוכן!" הארי לא בדיק צווח; הוא לא היה מסוגל לצרוך צרצה שעוצמתה תhalbום את המצב, אך לא היה טעם לנסוטה.

פרופסור מקונגלוה**ביטה בו בחיבת סובלניות.** “**אני שמחה שאתה לוקח זאת ברצינות, מר פוטר, אבל מחוללי זמן אינם עד כדי כל מסוכנים.** לא היינו מחלקים אותו לילדיים אם זה היה המצב.”

שבדה קורה לי." אמר הארי. "אהאהאהאה. בזודאי שלא היותם נותנים לילדים מכוונות זמן אם זה היה מסוכן. מה **חשיבות לעצמי?** רק כדי להיות בטוח, אם אני אתעורר על המבשר הזה, הוא לא ישלח אותך בחזרה לימי הביניים, שם אדרום בטעות את גוטנברג בעגלת סוסים ו לבטל את עדין הנאורות? כי, כמובן, אני שונא

שפתיה של מקוגנגל רעדו בפי שתמיד קרה בשניותה לא לחיך. היא הושיטה להאריך את העלון שבידה, אבל הארי עדין החזיק את השרשרת בשתי ידיים ובהה בשעון החול כדי לוודא שהוא לא עומד להסתובב. "אל תdag", אמרה מקוגנגל אחורי שטיקה קצרה, כשהיה ברור שהאריך לא מתבונן לוז, "זה לא יוביל לךות, מר פוטר. לא ניתן להשתמש במחולל הזמן כדי לנوع יותר משש שעות אחרת בזמן. לא ניתן להשתמש בו יותר מאשר פעמיים ביום".

"אה, יופי, מצוין. ואם מישחו יתגנש بي, מהחולל הזמן לא יישבר ולא ילכוד את בל טירת הוגוורטס בולולאה אינסופית של ימי חמשיו".

"תראה, הם כן שבירים במידת מה..." אמרה מקונגאל. "ובאמת נדמה לי ששמעתי על דברים מוזרים שקורים אם הם נשברים. אבל לא משחוה בזה!"

"אולו", אמר הארי בהצלחה לדבר שוב, "כדי שתתפסקו למוכנות הזמן שלכם איזו **שכבת מגן** במקומם להשאר את הזכוכית חסופה, כדי **למנוע מדברים כאלה לקרוות**."

מݣוגנָל נראתה המומה. "זה רעיון מצוין, מר פולר. אני אעדכן את משרד הקסמים לגביו."

זהו, זה רשמי. אשררו את זה בפרלמנט: עולם הקוסמים מורכב כולו ממטומטומים.

"ומאמין אני שונא להיות כל כך פילוסופי", הארי ניסה נואשות להנמיך את קולו למשהו פחות רם מצוחה, אבל האם מישeo חשב מה זה אומר לחזור לשעות ולעשות שהוא שמשנה את העבר ופחות או יותר מוחק את כל האנשים המשופעים ומחייב אותם בגרסאות שוננות – "

"אה, אתה לא יכול **לשנות** את העבר!" קטעה אותו פרופסור מקגונגל. "אלוהים אדירים, מר פוטר, אתה חשב שהיינו מאשרים לתלמידים להשתמש בזה אם דבר **מה** היה אפשרי? מה אם מישו היה מנסה לשנות את הציונים שלו?"

הארי לקח רגע כדי לעכל את הדברים. הידיים שלו הרפו, רק במקרה, את לפיתנן האימתנית בשרשראת שעון החול. באילו הוא איננו מחזיק מכונת זמן, אלא רק ראש נפץ גרעיני.

"אם כך..." אמר הארי לאט. "אנשים פשוט חווים את היקום ב... עקבי איבשו, אף על פי שיש בו מסע בזמן. ואם אני עצמי העתידי ניפגש, אני אראה את אותו הדבר בשני אני, אפילו שבעצם, בפעם הראשונה שלי, אני העתידי שלי בבר פועל מתוך ידיעה מלאה של דברים שבעצם, מנקודת המבט שלי, עוד לא קרו..." קולו של הארי נמוג אל תוך חוסר יכולתה של השפה להعبر את הדקיות הרלוונטיות.

"אני חשבתי שכן," אמרה פרופסור מקגונגל. "אם כי כן מומלץ שקוסמים ימנעו ממצבים שביהם העצמי שלהם מה עבר רואה אותם. אם, למשל, יש לך שני שיעורים שונים שמתקיים בו בזמןית ואתה צריך לחצות את הדרך של עצמו, הגresa הראשונה שלך צריכה לזרז הצד ולע Zusammensetzung את עיניה בזמן נתון – בברך לך שעון, יופי – כדי שאתה העתידי תוביל לעבר. הכל מופיע בעולון."

"אהאהאה. ומה קורה אם מישו **מחעלם** מההמלצת הדעת?"

פרופסור מקגונגל חשה את שפתיה. "זה עשוי להיות די מטריד, להבנתי."

"זה לא, נגיד, יוצר פרדוקס שorschmid את היקום."

היא חייבה חיקוק סובלני. "מר פוטר, נראה לי שהייתי זוכרת אם משה **כזה** הייתה קורה."

"זה לא מרגע! לא שמעתם אף פעם על העיקרון האנתרופוי? ומִי האידיות שבנה דבר כזה מלכתחילה?"

פרופסור מקגונגל צחקה. זה היה צליל נעים ושמח שלא מתאים בכלל את פניה חמורות הסבר. "אני רואה שאתה חווה עוד אחד מאותם רגעי 'את הפכת לחתול', מר פוטר. אתה בטח לא רוצה לשמע זאת, אבל זה חמוד להפליא".

"להפוך לחתול איפילו לא **מתחילת** להשתותות זהה. את יודעת, עד עבשו הייתה לי מחשבה נוראית שהיתה מודחkat עמוק בירכתי מוחי שהתשובה היחידה שנשarra היא שביל היקום שלי הוא הדמיית מחשב במו בספר 'סימולקנון' ³, אבל עבשו **איפילו האפשרות החזאת נשלה** כי את השפעת הצעוז הקטן הזה לא **נתן לחשב במכונת טיורינג!** מכונת טיורינג יכולה לדמות נסיעה אחרת לנקודת מסויימת בזמן וחישוב עתיד חדש הנובע מנקודת זו ובמבנה אורקל יכול להסתמך על התנהלות העצירה של מבנות מסדר גמור יותר, אבל מה שתת אומרת הוא שהמציאות איבשו מחושבת בצורה עקבית בעבר אחד, תוך שימוש במידע שעדיין... לא... קרה..."

הבנה הכתה בהاري כמו מהלומה פתיש.

הכול היה הגיוני עבשו. הכול **סוף-סוף** היה הגיוני.

"עד כהה עובד מיצ' צחוק! כמובן! הלחש לא גורם לדברים מצחיקים לקרות, הוא פשוט גורם לך להריגש **דחף לשתות** רגע לפני שמשהו מצחיק עומד להתרחש בכל מקרה! אני בזה טיפש. היתי צריך להבין שהרגשת את הדחף לשתות את מיצ' הצחוק לפני הנאום השני של דמלדור, לא שתיתתי ואז בסוף נחנקתי מהרוק שלי – שתיתתי מיצ' צחוק לא גורמת לדברים מצחיקים לקרות, הדברים המצחיקים גורמים לך לשתות מיצ' צחוק! זההיתי מתאמם בין בני האירועים והנחותי שמייצ' הצחוק חייב להיות הסיבה ושהדבר המצחיק חייב להיות התוצאה כי חשבתי שהסדר הcronologique מגביל את הסיבות ושרגפים סיבתיים חייבים להיות א-ציקליים אבל הכל הגיוני ברגע שמצוירים את החצים הסיבתיים כך שהם מבוונים אחרת בזמן!"

הבנה הכתה בהاري כמו מהלומה פטיש שנייה.

את ההבנה הזאת הוא הצליח לשמור לעצמו והשمع רק צליל חנוך קטן שנשמע כמו חתול גוסס בשhavenin מי היה זה שהניח את הפטק על המיטה שלו בובוקר.

עיבניה של פרופסור מקונגאל ברקו. "אחרי שתסימם את לימודיך, או אולי אפילו לפני כן, אתה חייב ללמד חלק מהתיאוריות המוגלאות האלה בהוגורטס, מר פוטר. הן נשמעות מרתקות ביותר, אולי אם בולן שגויות."

"גלוועעעע..."

פרופסור מקונגאל אמרה עוד כמה דברי חולין, דרצה עוד כמה הבטחות שהاري הסכים להן בניד ראש, אמרה שהוא על כך שהוא צריך להימנע מדייבור עם נחשים במקום שבו מישחו יכול לשמעו אותו, הדבירה לו לקרוא את העalon ואז הוא ייכסהו מצא את עצמו עומד מחוץ למשרד שלא בשહדרת סגורה היבט מאחוריו.

"גאהההההרא... אמר הاري.

כן, המוח שלו אכן התפוצץ.

לא מעט בגיל העובה שאלמלא המתייחה, ייתבען שהוא משיג את מחולל הזמן מלบทחילה.

או שאולי פרופסור מקונגאל הייתה נותרת לו אותו בכל מקרה, פשוט מאוחר יותר במהלך היום, כשהיה הולך לשאול אותה בקשר להפרעת השינה שלו או לספר לה על המסר של מצנפת המיון? והאם, באותו נקודה בזמן, הוא היה רוצה לבצע את המתייחה, מה שהיא מוביל לכך שהוא היה מקבל את מחולל הזמן **מוקדם יותר?** כך שהאפשרות היהידה **העקבת ביחס לעצמה** הייתה זו שבה המתייחה החלה אולי לפני שהתעורר בובוקר...?

הاري מצא את עצמו שוקל, לראשונה בחייו, את האפשרות שהתשובה לשאלתו היא דבר שבאמת לא ניתן לחשוב עליו. שסבירו שהמוח שלו מכיל נוירונים אשר נעים רק קדימה בזמן, אין דבר שהמוח שלו יכול לעשות, שום פעולה שהוא יכול לבצע, מסוגל לעקוב אחר פעולתו של מחולל הזמן.

עד עכשו חיו הاري את חייו בידיעה שם, כמו שטען א.ת. ג'ינס, אין מודיע לתופעה מסוימת, הרי שزادת עובדה המUIDה על התודעה שלך, לא על התופעה עצמה; שבורות מתקימת בתודעה ולא במצבות; שפה ריקה אינה מייצגת שטח ריק. יש דבר בזה שאלות מסתוריות, אבל תשובה מסתורית היא מושג המכיל

סתירה פנימית. תופעה יכולה להיות מסתורית **בעיני** אדם מסוים, אבל אין תופעות שהן מסתוריות בפני עצמן. סגידה לתעלומה מקודשת היא סגידה לבורותו של הסוגד.

ולבן הארי הביט בקסם וסירב להיות מאויים. לאנשים לא הייתה הערכה להיסטוריה. הם למדו כימיה וביוולוגיה ואסטרונומיה וחשבו שהנושאים הללו תמיד היו לחם חוקו של המדע, שהם **מעולם לא היו** מסתוריים. הכוכבים היו פעמי תלומות. לורד קלוון אמר פעם שטבע החיים והביולוגיה – תגבות השרים לרצון אנושי והיווצרות עצים מזרעים – הוא תעלומה רחוכה "לאין שיעור" מהישג ידו של המדע. (לא רק קצת רחוכה, יש לומר, אלא רחוכה **לאין שיעור**. לורד קלוון בהחלט התלהב מאוד **מאי ידיעה**). כל תעלומה פתורה הייתה חידה משחר המין האנושי ועד לרגע שבו מישרו פתר אותה.

ובשוו, בפעם הראשונה, הוא ניצב מול הרעיון של תעלומה המאיימת להיות **קבועה**. אם זמן אינו פועל ברשות אציקליות של סיבת ותוצאה, זה אומר שהארי אינו מבין מהם סיבת ותוצאה; ואם הארי אינו מבין סיבות ותוצאות, זה אומר שהוא אינו מבין מהם יכולת המציאות להיות מורכבת; וזה בהחלט אפשרי שתודעתו האנושית לעולם לא **תוכל** להבין זאת, מכיוון שהיא שלו עשו **מנירונים קלאסיים הפעילים בזמן לינארី** אשר, כפי שנראה בעט, הוא רק תחת-קבוצה מצומצמת של המציאות.

החדשנות הטובות היו שלמיז' הצחוק, שנראה פעמי כל-יכול ובלתי ייאמן, יש הסבר הרבה יותר פשוט, הסבר שהוא **פספס רק כי האמת הייתה למגרימחו** לארח השערות שלו או לכל אפשרות שההפתחות האבולוציונית של המוח שלו התרה לו להבין. אבל בעצם הוא כן הבין את זה, כמובן. וזה היה מעודד במידה מסוימת. מאוד מסוימת.

הארי חיצ' בשעונו. השעה הייתה כמעט אחת-עשרה בלילה. הוא הلك לישון בסביבות אחת בלילה, אך בדרך הטבע הוא אמרו ללבת לישון הלילה בשלוש. אך כדי להירדם בשער בלילה ולהתעורר בשבע בלילה, הוא צריך לחזור אחורה חמיש שעות בסך הכל. מה שאומר שם הוא רוצה להגיע לחדר שלו בסביבות שש בלילה, לפני שימושו יתעורר, כמובן שיזדרז ו... .

אפיו בדיעבד הארי לא הבין איך הצליח לעשות אפילו חצי מהדברים שהמתיחה דרצה. **מ אין הופיע הפאי?**

הארי התחיל ממש לפחד ממש בזמן.

מצד שני, הוא היה חייב להודות שزادת באמת הiyataה הגדמנות בלתי חזורת. שהוא ש אדם יכול לעשות לעצמו רק פעמי בחיים, תוך שעوت מהרגע שבו גילתה לראשונה על מחוללי זמן.

למעשה, זה היה **עוד יותר** מבלבל, עבשו בשארו חשב על זה. הזמן הציג לו מתיחה שלמה בעובדה מוגמרת, עם זאת היא הייתה, ללא ספק, מעשה ידיו. רעיון וביצוע וסגנון בתיבה. כל חלק וחלק בה, אפילו החלקים שהוא עדין לא הבין.

טוב, הוא מבזבז זמן ובימה יש לבלי יותר שלושים שעות. הארי ידע **חק** מהדברים שהוא אמרו לעשות, ואולי הוא יוכל את השאר, כמו את כל הקטע עם הפאי, תוך כדי תנועה. לא יהיה טעם לדוחות את זה. הוא לא באמת יכול להשיג שהוא תקועפה **בעתיד**.

חמש שעות מוקדם יותר התגנֶב הארי לתוכה חדרו בשגשוגותיו משוכות מעל ראשו בהסווואה מאולתרת, רק למקורה שמשהו בבר עיר ויראה הן אותו והן את הארי השוכב בミיטה באותו זמן. הוא לא רצה להידרש להסביר לאף אחד שיש לו בעיה רפואית קטנה של שבפול ספונטני.

למרבה המזל נראה שכולם עדין ישנים.

במו בן, נראה שליד מיטתו יש קופסה עטופה בנייר אדום וירוק וקשוורה בסרטן זהב בוהק. המראה הסטריאוטיפי המושלם של מתנת חג מולד, אם כי היום לא היה חג המולד.

הארי התגנֶב פנימה בשקט מרבי, רק למקורה שלחש הקוויטוס של מישהו מכובן לעוצמה נמוכה.

אל הקופסה הייתה צמודה מעטפה, חתומה בשעווה פשוטה ונטולת טביעת חותם.

הארי פתח את המעטפה בזיהירות והוציא מתוכה מכתב.

במכתב היה כתוב:

זהוי גLIMITת ההיעלמות של איגנוצטוס פוורל, שעבירה בירושה **לצעצאיו מבית פוטר**. שלא כמו גLIMITות ולהשימים נחותים יותר, יש לה הוכיח לשומר עליך חבוי ולא רק בלתי נראה. אביך השאל לי אותה למטרות מחקר זמן קצר לפני שמתי, ואני מודה שהוא שירתה אותי הרבה שנים.

חששתי שבעתיד אצטרך להסתדר באמצעות לחשי הנגזה. הגיע הזמן שהגlimma תשוב אליו, יורשה החוקי. חשבתי לחתת לך אותה במתנת חג מולד, אבל הוא רצתה לשוב לרשותך לפני כן – נראה שהוא צופה שתזדקק לה. השתמש בה בתבונה.

בטעוני שאתה כבר חושב על שלל מתייחסות נפלאות, כמו אלו שעולל אביך בזמןנו. אולי היו כל מעשינו נודעים ברבים, כל נשות גראפינדרו היו מתאפסות כדי לחשוף את קברו. לא אנסה למנוע מההיסטרוריה לחזור על עצמה, אבל אני היזהר בזאת לא להתגלות. אם דמלדור יראה הזרמנות לקבל לידיו את אחד מאוצרות המוות, הוא לא ייתן לו לחמק מידיו עד יומם מותנו.

שיהיה לך חג מולד שמח מאד.

הפתק לא היה חתום.

”רק רגע,” אמר הארי ונעצר לפטע בשאר הילדים עמדו לצאת מגורי ריבנקלו. ”אני מצטער, אבל יש עוד משהו שאבוי צריך לעשות עם התיבה שלי. אני אצטרך אליכם עוד כמה דקות.”

טררי בוט הדעיף את פניו אל הארי. ”אני מקווה מאוד שאתה לא מתבונן לחטט לנו בדברים.”

הארי הרים יד אחת באוויר. ”אני נשבע שאני לא מתבונן לעשות שום דבר בזה לחפצים שלכם, שאני מתבונן לגעת רק בחפצים שבבעלותי, שאני לא עומד לבצע עליכם מתייחסה, שאין לי כוונות מפוקפקות מכל

סוג שהוא כלפי מישו מכמ' ושאני לא מצפה שכוננות אלו ישתנו לפני שאגיע לארוחת הבוקר באולם הגדול".

טרוי קימט את מצחו. "רגע, זה –"

"אל תדאג," אמרה פנלופה קלירוטר, שהגיעה לשם כדי להראות להם את הדרכן. "לא היו שום פרצות. מנוסח היטב, מר פוטר. אתה צריך להיות עוזד".

הاري מצמצץ בשמע את זה. אה, בן, **מדליק** ברייבנקלו. "תודה," הוא אמר, "נראה לי."

"בשנתנסת מצוא את האולם הגדול, אתה תחק לאיובוד." ציינה פנלופה בנימה חסרת עוררין. "ברגע שזה יקרה, תשאל תמונה איך להגיע לקומה הראשונה. תשאל תמונה נוספת **ברגע** שתחשוד ששוב הלכת לאיובוד. **במיוחד** אם נראה לך שאתה רק עולה כל הזמן. אם אתה מגלה שאתה גבוה יותר ממה שבל הטירה אמורה להיות, **עוזו** וחבה לחוליות חילוץ. אחררת נראה אותך שוב בעוד ארבעה חודשים ואתה תהיה מבוגר בחמשה חודשים, לבוש רק באזרור חלציים ומכוסה בשלג, **וזה רק אם תישאר בתוך הטירה.**"

"הבנייה הזאת," אמר הاري ובלע רוק. "אםمم... לא כדאי שתגידו דברים באלה לתלמידים מיד בהם מגייעים?"

פנלופה נאנחה. "מה, את **הכול**? זה ייקח שבועות. אתם תקלטו את זה תוך כדי תנועה." היא פנתה ללכנת ובעקבותיה פנו גם התלמידים האחרים. "וזם אני לא רואה אותך באrhoות הבוקר תוך שלושים דקות, פוטר, אני מארגנת חיפוש".

ברגע שbowls הלכו הצמיד הاري את הפתק למיטה שלו – הוא כבר כתב אותו ואת כל שאר הפתקים בקומת המרתף של התיבה שלו לפני שביל שאר הילדים התעוורו. ואז הוא הושיט את ידו בזיהירות לתוך שדה הקוויטוס והסיר את גלימת ההיעלמות מדמותו הנמה של הاري.

ואז, רק לשם השעשוע, הבניס הاري את הגלימה לתוך הנרתיק של הاري וידע שבשל כך כבר תהיה בתוך הנרתיק שלו עצמו.

"אני יכול לוודא שההודעה תועבר לקורנליוס פלאברוואלט," אמרה תמונה של איש שהקرين אצילות והיה, על אף המשמע ממשו, בעל אף רגיל לחולוין. "אבל האם אוכל לשאול מאיין היא הגעה **במקום?**"

הاري משך בכתפיו בחוסר אונים מיום. "סיפורו לי שהיא נאמרה על ידי בית קול חלולה שבקעה מתוך קרע באוור עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת."

"הִי!" אמרה הרמוני בкус מקומה לצד האח'r של שולחן האובל. "זה הקינוח **של כולם!** אתה לא יכול לחתך פאי שלם ולדחוסו אותו לנרתיק שלך!"

"אני לא לוקח פאי אחד, אני לוקח שניים. אני מתנצל בפני כולם, אבל אני חייב לרוץ עבשוו!" הארי התעלם מקריאות התרעומת ויצא מהאולם הגדול. הוא היה חייב להקדים קצת לשיעור בתורת הצמחים.

פרופסור ספראות נעה בו מבט נוקב. "זואי אתה יודע מה מתבננים תלמידי סלית'רין?"

"אני לא יכול לחשוף את המקור שלי", אמר הארי. "למעשה, עליי לבקש ממקה העמיד פנים שהשיחה הדעת מעולם לא התקיימה. פשוט תתנהagi באילו נתקلت בהם במרקחה בזמן שעסוקת בענייניות או משהו זהה. אני אrosis לשם ברגע שהשיעור בתורת הצמחים יסתתיים. נראה לי שאוכל להסיח את דעתם של הסלית'רינים עד שתגעי. לא קל להפחיד אותו או להתעלל بي, ולא נראה לי שהם יעדזו לפגוע פגיעה של ממש בילד שנשאר בחיים. אם כי... אני לא מבקש ממקה לרוץ במסדרונות, אבל אני אעריך זאת אם לא תתמהמה".

פרופסור ספראות הביטה בו לרגע ארוך, ואז הבעה התרכבה. "שמור על עצמן בבקשתו, הארי פוטר. ו... תודה".

"רק אל תחזרי", אמר הארי. "ואל תשבחי, בשאת מגיעה לשם, לא ציפית לראות אותו והשיחה הדעת מעולם לא התקיימה".

זה היה ברור לראות את עצמו מושך את נויל מהמעגל של אנשי סלית'רין. נויל צדק; הוא השתמש ביותר מדי בוח, הרבה יותר מדי.

"שלום", אמר הארי פוטר בקול צונן. "אני הילד שנשאר בחיים".

שמעונה תלמידי שנה ראשונה, רובם באותו גובה. לאחד מהם הייתה(Cl)קצת על המצח והוא לא התנגד בmeno השאר.

**הו, לו מוגש לנו מידיו של פלא
נקודת מבט דרכה רואים אותנו אי אלה!
בר נושאך מוקשי, צרות וכבלא
ומתחיפה נואלה –**

פרופסור מקונגאל צדקה. מצנפת המיוון צדקה. זה ברור ברגע שרואים את זה מבחוץ.

משהו לא בסדר עם הארי פוטר.

פרק 15

חריצות

"פריג'יקירו!"

הاري טבל אצבע בכוון המים שעל שולחנו. הם היו אמורים להיות קרים. אבל פושרים הם היו ופושרים נשארו. שוב.

הاري הרגיש ממש מוש מרומה.

מאות ספרי פנטזיה היו פוזרים בבית משפחתי ורס, והاري קרא לא מעט מהם. ולאחרונה הוא התחיל לחשוד שיש לו צד אף מסתורי. לבן, אחריו מספר פעמים שבנה סירבה בוס המים לשטף פעולה, סקר הארי את ביתת הלחשים כדי לוודא שאף אחד אינו מסתכל ואז נשם בשימה עמוקה, התרבץ והכעיס את עצמו. הוא חשב על התלמידים מסלית'רין שהתעללו בנזוייל ועל המשחק שבו מישאו מפיל למישאו אחר את הספרים בכל פעם שהוא מנסה להרים אותם. הוא חשב על מה שדראקו מאלפי אמר על לונה לאגוז בת העשר ועל איך שהקסמהדרין פועל באמת...

ובשהזעם חלל אל דמו, הוא החזק את שרביטו ביד רועדת משנאה ואמר בקול צוונן, "פריג'יקירו!" ושם דבר לא קרה.

עבדו עליו! הוא רצה לבתוב למישאו ולדרוש **הזה** על הצד האפל שלו, שלא ספק היה **אמו** להוביל בו כוח קסם בלתי נדלה, אבל התגללה **בפוגם**.

"פריג'יקירו!" אמרה הרמיוני שוב מהשולחן שלו. המים שלה הפכו לקרח מוצק ופתיתים לבנים החלו להתגבש על שפת הבוס. נראה שהיא מרוכצת לחלוין בעבודתה ולגמריו לא מודעת לשאר התלמידים הנועצים בה עיניהם שוטנות, מה שהעיד על (א) חוסר מודעות מסווגן מצדיה או (ב) יכולת משחק בה מדוקית ומושלמת עד שנייה לסוגה באמנות נעה.

"שוב **מאוד**, העלה גריינגר!" צפצף פיליפוס פלייטיק, המורה שלהם ללחשים וראש בית ריבנקלו, איש עיר שדבר בו לא העיד על כך שהיא בעברו אלוף דו-קרב. "מצוין! יוצא מן הכלל!"

הاري ציפה להיות, במקרה הכבי גרווע, שני אחרי הרמיוני. הארי היה **معدיף שהוא** תחרה **בו**, כמובן, אבל הוא היה מוכן לקבל את המצב ההפוך.

నoon ליום שני, הארי היה בדרך לתחנית הביתה, מקום שעליו התחרה עם שאר בני המוגלים כמעט הרמיוני, שניצבה בזודה בצמרת, ללא שום מתחרים, המסבנה.

פרופסור פלייטיק עמד ליד שולחנה של בת מוגלים אחרת ותיקן בדממה את אחיזתא בשירות.

הاري הסתכל על הרמיוני. הוא בעל רוק. זה היה התפקיד המתבקש עבורה בסיפור הזה... "הרמיוני?" אמר הארי בהיסוס. "יש לך מושג מה אני עושה לא בסדר?"

עיניה של הרמיוני נדלקו באורו הנורא של רצון לעזרה, ומשהו בירכתי מוחו של הארי צרח בהשלפה נואשת.

חמש דקות מאוחר יותר היו המים של הארי קרים באופן ניכר מטמפרטורת החדר. הרמיוני נתנה לו במא שפיחות מילוליות על השם, אמרה לו להקפיד יותר על הגייתה הלחש בפעם הבאה והלבנה לעזרה למשהו אחר.

פרופסור פלייטיק נתן לה נקודה על עזרתה.

הארי חרך שינויים חזק כל כך עד שהלסת שלו באבה, מה שלא תרם להגייה שלו.
לא אכפת לי אם זה לא הוגן. אני יודעת בדיק מה אני חולק לעשות עם השעות הנוספות שיש לי כל יום.
אני חולק לשבת בתיבה שלי וללמוד עד שאסגור את הפער בין הרמיון גרייניג'.

"שינויי צורה הם בין הקסמים המורכבים והמסובנים ביותר שתלמידו בהוגוורטס", אמרה פרופסור מקגונגל. לא היה שמאץ של קלות ראש בהבעה חמורת הסבר של המבשפה הדקנה. "מי שיעשה שיטויות בשיעורים שלי יסולק מהם לצמיתות. ראו הוזהרתם".

שרביטה הונף והקיש על השולחן שלה, ששינה מיד צורה לחזיר. במא מבני המוגלים שבכיתה פלוטו צוחחות קטנות. החזיר הביט סביבו ונחר בבלבול, ואז חזר להיות שולחן.
המורה לשינוי צורה את הכיתה, ועיניה השתחו על תלמיד אחד.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל. "קיבלת את ספרי הלימוד שלך לפני במא ימים בלבד. האם הספקת להתחליל לקרוא את ספר הלימוד בשינוי צורה?"

"לא, פרופסור", אמר הארי. "אני מצטער."

"אין צורך בהתנצלות, מר פוטר. אילו הייתה נדרש לקרוא אותו מראש, היית מתבקש לעשות זאת." אצבעותיה של מקגונגל תופפו על השולחן שלפניה. "מר פוטר, התואיל לנחש האם זהו שולחן שהפכתי לחזיר, או שהוא היה מלכתחילה חזיר ופשוט הסרתי ממנה לרגע את שינוי הצורה? אילו הייתה קוראת את הפרק הראשון של ספר הלימוד שלך, הייתה יודעת."

מצחו של הארי התבזבז מעט. "היויתי מנחש שקל יותר להתחליל עם חזיר, כי אם מתחילהים עם שולחן, הוא עלול לא לדעת איך לעמוד".

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "האשמה אינה ברך, מר פוטר, אבל התשובה הנכונה היא שבשינויי צורה לא מואילים לנחש. תשובה שגויות ינוקדו ביד קשה; שאלות שיושארו ללא מענה ינוקדו ביד רכה עד מאד. עלייכם ללמידה לדעת מה אינכם יודעים. אם אני שואלה אתכם שאלה, לא משנה במא ברורה או בסיסית היא, ואתם עונאים 'אני לא בטוח', לא א Zukof ذات לחשיבותכם וכל מי שיצחק יפסיד נקודות לביתם שלו. האם אתה יכול לומר למה החוק הזה קיים, מר פוטר?"

כִּי שְׁעָוֹת יְחִידָה בְּשִׁינּוּי צָוָה עַלְוָה לְהִיוֹת מְסֻכֶּנֶת לְהַחֲרֵיד. "לֹא."

"נכון מאד. **שִׁינּוּי צָוָה** מסוכן יותר מהתעקות, שתלמידו רק בשנותכם השישית. לרוע המזל, **שִׁינּוּי צָוָה** הוא דבר שיש ללמידה ולתרגל כבר מגיל צעיר כדי למצוות את מלאה הפטונציאל בתחום. זהו נושא מסוכן, ואתם צריכים לפחד מאוד מטעויות, כיון שאף אחד מתלמידי מועלם לא סבל מנזק בלתי הפיך ואני **את העצבן מאד אם זאת תהיה הכיתה הראשונה שתקלקל לי את רצף ההצלחות.**"

במה תלמידים בלעו את רוקם.

פרופסור מקגונגל כמה והלבה אל הקיר שמאחוריו שולחנה, אשר עליו היה תלוי לוח עץ ממורק. "קיימות סיבות רבות לכך **שִׁינּוּי צָוָה** הוא מסוכן, אבל יש אחת שניצבת מעל בולן." היא שלפה קולמוס קצר בעל חזד עבה והשתמשה בו כדי לבתו אותיות אדומות. לאחר מכן היא מתחה תחתן, באמצעות אותו קולמוס, קו בחול.

שִׁינּוּי צָוָה אִינְנוּ קְבוּעַ!

"**שִׁינּוּי צָוָה אִינְנוּ קְבוּעַ!**" אמרה פרופסור מקגונגל. "**שִׁינּוּי צָוָה אִינְנוּ קְבוּעַ!** מר פוטר, נניח שתלמיד היה משנה את צורתה של קובייה עץ לבוס מים ואתה היה שותה אותה. האם אתה מסוגל לדמיין מה היה קורה לך **בשִׁינּוּי הצורה היה מתפוגג?**" שטיקה. "סליחה, מר פוטר, לא הייתה צריכה להפנות את השאלה הדעת אליך. שכחתי שברוכת בדמיון פסימי במידה בלתי רגילה –"

"אני בסדר," אמר הארי ובלע רוק. "אד התשובה הראשונה שלי תהיה שאני לא **יודע**," הפרופסור הנגנה בשביות רצון, "אבל אני **מחאָר לעצמי** שאولي יהיה לי... עץ בקיבעה, ובDEM, ואם חלק מהמים האלה נספגו ברקמות הגוף שלי – האם יהיה מדובר בעיטה עץ או בעץ מוצק או..." תפיסת הקסם של הארי הבדיבה אותו. הוא לא הצליח להבין איך עץ מתמחפה למיים מלכתחילה, ולבן הוא לא הצליח להבין מה עשוי לקרות בשחקם יתפוגג והמייפוי יתhapefn אחריו שהתנוונות התרכזיות הרגילים יערбалו את מולקולות המים.

פניה של מקגונגל היו קבועות. "כפי שמר פוטר הסיק, הוא יהיה חולה מאד ויזדקק לפינוי פלו מיידי לבית החולים סנט מאנגו כדי שייהיה לו בכלל סיכוי לשוד. أنا פתחו את ספרי הלימוד שלכם בעמוד 5."

איפלו בלי קול בתמונה הנעה, היה ברור שהאיישה עם העור המובטם צורחת.

"הפושע שהפרק זהב ליין וננתן לאישה הדעת לשנות אותו, 'במשלום על החוב' בפי שהוא ניסח זאת, נידון לעשר שנים מססר באזקבן. עברו בבקשתה לעמוד 6. זהו סוהרSEN. סוהרSENים הם השומרים של אזקבן. הם שואבים מכם את כל הקסם, החיים והמחשבות השמוחות שאתם מנסים לחשוב. בתמונה לעמוד 7 אפשר לראות את אותו פושע בעבור עשר שנים, ביום שחרורו. תבחןינו בוודאי שהוא מת – בן, מר פוטר?"

"פרופסור," אמר הארי, "אם קורה הגrouch מבול במצב בדה, האם יש דרך **בלשיי לשמל** את **שִׁינּוּי הצורה?**"

"לא," אמרה פרופסור מקגונגל ביובש. "שימור של **שִׁינּוּי צָוָה** הוא מעשה מתמשכת על בוח הקסם שלו, שגדלה בהתאם לגודל צורת המטרה. ומצטרך לחדש מגע עם המטרה בכל במה שעotta, דבר שהוא בלתי אפשרי במקרה בדה. אסונות באלה הם **בלתי נתנים לתיקון!**"

פרופסור מקונגנאל רכינה קדימה, פניה קשותות מאד. "בשום פנים ואופן, לא משנה מה, לא תשנו צורה של שום דבר לנוזל או לגז. לא מים, לא אויר. לא שום דבר שדומה למים ולא שום דבר שדומה לאויר. אפילו אם זה לא מיועד לשתייה. נוזל **מתאדה** וחלקיים שלו מגיעים לאויר. לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שאמור להישרף. זה ייצור עשן ומישחו עלול לנשום את העשן הזה! לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שיבול איבשוו להיבנס לגוף של מישחו. לא אוכבל. לא שום דבר **שנראה** כמו אוכבל. אפילו לא מתיחה קפנה ומצחיקה שבה אתם מתכוונים בספר לו על עוגת הבוץ שלכם לפני שהוא באמת אוכבל אותה. לא תעשו זאת לעולם. נקודה. לא בתוך הביתה הדעת ולא **בשום מקום אחר**. האם זה מובן **היטב לכל תלמיד ותלמידה?**"

"כן", אמרו הארי, הרמיוני, ובמה תלמידים נוספים. השאר נראו מוכי אלם.

"האם זה מובן **היטב לכל תלמיד ותלמידה??"**

"כן", הם אמרו או מלמלו או לחשו.

"אם חפרו אחד מהחוקים הללו, לא תלמדו שינוי צורה לשוך שארית שהותכם בהוגורטס. חזרו יחד איתני. לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז", אמרו התלמידים במקהלה מבולגנת.

"שוב! חזק יותר! לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לשונו שנראה כמו אוכבל או כל דבר אחר שנבנס לגוף האדם."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לשונו שאמור להישרף כי הוא יכול להעלות עשן."

"לעולם לא תשנו צורה של שום דבר לשונו שנראה כמו בסף, כולל בסף מוגלי", אמרה פרופסור מקונגנאל. "לגבילינים יש דרכיהם לגלות מי עשה זאת. על פי אמונות שרירות וקיימות, אומת הגובלינים נמצאת במצב קבוע של **מלחמה** עם כל זייפני הכספיים הקסומים. הם לא ישלחו הילאים, הם ישלחו צבא."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לשונו שנראה כמו בסף", חזרו התלמידים.

"**זמעל לבול**", אמרה פרופסור מקונגנאל, "לא תשנו את צורתו של שום אובייקט חי, **במיוחד לא את שערכם**. אתם עלולים לחדות אנושות ואולי אף למות, תלוי איך תשנו צורה ובמה ذמן תשמרו את השינוי." פרופסור מקונגנאל השתקה. "מר פוטר מרימים ברגע את ידו מביוון שהוא שינו צורה של אינימאגוס – במקרה זהה, אדם שהשתנה לחתול ובחזרה. אבל שינוי צורה של אינימאגוס אייננו שינוי צורה **חופשי**".

פרופסור מקונגנאל שלפה מכיסה חתיכת עץ קטנה והפכה אותה בהקשת שרביט לכדור זכוכית. ואז היא אמרה "**קריסטפּרִיזָם!**" וכדור הזכוכית הפך לכדור פלדה. היא הקישה עליו שוב בשרביטה וכדור הפלדה חזר להיות חתיכת עץ. "לשש **קריסטפּרִיזָם** משנה אובייקט העשווי בולו מזכוכית למטרה בעלת צורה דזהה העשויה בולה מפלדה. אבל הוא לא יוכל לעשות את השינוי ההפוך או להפוך שולחן לחזיר. הצורה הכללית ביותר של שינוי צורה – שינוי צורה חופשי, אותו תלמדו בשיעורים שלי – מסוגל להתמיר בכל אובייקט

לכל מערה, לפחות בכל הנוגע לצורתו הפיזית. מסיבה זו, שינוי צורה חופשי חייב להיעשות ללא מילוי. שימוש בלחשים היה מצריך מילויים שונים עבור כל סוג המערה של אובייקט למטרה".

פרופסור מקגונגל ירצה בתלמידיה מבט נוקב. "ישנים מורים שמתחלים עם לחשי שינוי צורה וממשיכים לשינוי צורה חופשי לאחר מכן. כמובן, זה יהיה הרבה יותר קל בהתחלה. אבל זה ירגיל אתכם לדפוס גרווע שיגביל את היבולות שלכם מאוחר יותר. באן אתם תלמדו שינוי צורה חופשי **משם מההתחלתה**, דבר שידרש מכם להטיל לחשים אילמים על ידי התurbוזות בצורה האובייקט, צורת המערה והשינוי הדורש".

"ובمعنى שאלתו של מר פוטר", המשיכה פרופסור מקגונגל, "שינוי צורה **חופשי** הוא זה שלאulletם לא תבצעו על אובייקט חי. קיימים לחסום ושיקויים שיכולים להתmir בדרבים **מוגבלות** אובייקטים חיים באופן בטיחותי והיפין. א נימאゴס שחסירה לו יד או רגל, לדוגמה, עדין יהיה חסר יד או רגל לאחר התמורה. שינוי צורה חופשי **איןנו** בטוח. הגוף שלכם ישנה במהלך שינוי הצורה – נשימה, לדוגמה, ברוכה באיבוד מתמיד של חומר גוף לאויר הסובב. בשינויו הצורה יתפוג וגופכם ותדמיינו את צורתו **המקורית**, הוא לא מש יכול לעשות זאת. אם תצמידו את שרביטכם אל גופכם ותדמיינו את עצמכם עם שיער בלונדייני, השיער שלכם ינסה אחרך. אם תדמיינו את עצמכם אדם עם עור חלק יותר, מצפה לכם ביקור ארוך בסנט מאנגו. ואם תשנו את גופכם לגוף של אדם מבוגר, בשינויו הצורה יפוג אתם תמווטו".

זה הסביר למה הוא ראה דברים כמו ילדים שמנים או ילדים שלא ניחנו ביופי מושלים. או אפילו אנשים זקנים, לצורך העניין. דבר זה לא היה קורה אם היה אפשר לשנות צורה כל בוקר... הארי הרים את ידו וניסה למשוך את תשומת לבה של פרופסור מקגונגל בעדרת העיניים.

"**כן, מר פוטר?**"

"אם ניתן לשנות צורה של אובייקט חי למטרה שהיא סטטית, כמו מטבח – לא, סליחה, אני ממש מצטער, בואי נגיד בדור פלדה".

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "מר פוטר, אפילו חפצים דומים עוברים שינוי פנימיים קטנים במהלך הזמן. לא יתחוללו בגוף שינויים שהייה ניתן לראות, ובדקה הראשונה לא תבחן בשום דבר בעיתתי. אבל תוך שעה אתה תחלה ותוך יום אתה מתות".

"אמمم... סליחה רגע, אך אם הייתי קורא את הפרק הראשון היו יכול **לנחש** שהשולחן היה במקור שלוchan ולא חזיר", אמר הארי, "אבל רק אם הייתי מניח הנחה **נספת** שלא רצית להרוג את החזיר, וזה אכן נואה די סביר, אבל –"

"אני חוצה שבדיקה המבוקאים שלך תהיה מקור בלתי נדלה של עונג עבורי, מר פוטר. אבל אם יש לך שאלות נוספות, תוכל בבקשתה להמתין עד אחרי השיעור?"

"**אין שאלות נוספות, פרופסור.**"

"**עבדיו חזרו אחורי,**" אמרה פרופסור מקגונגל. "לעתים לא אנסה לשנות צורה של שום דבר חי, ובמיוחד לא את שלי, אלא אם הונחיתי במפורש לעשות זאת בעדרת לחש ייעודי או שיקוי".

"אם אני לא משוכנע שישינוי צורה מסוים הוא בטוח, לא אנסה אותו לפני ששאל את פרופסור מקגונגל או פרופסור פלייטיק או פרופסור סניפ או את המנהל, שהם הסמכויות המוכorrect היחידות לשינוי צורה בהוגורטס. לשאול תלמיד אחר זה לא מספיק, אפילו אם הוא אומר שהוא זוכר ששאל את אותה השאלה."

"אפילו אם המורה הבוחן התגוננות מפני כוחות האופל בהוגורטס אומר לי שישינוי צורה הוא בטוח, ואפילו אם אני רואה את המורה לתגוננות מבעצע אותו ולא נראה ששם דבר רע קורה, לא אנסה אותו בעצמי."

"זכותי המלאה לסרב לבצע כל שינוי צורה שאני לא מרגיש בטוח לגבי במאית האחוזים. מכיוון שאפילו המנהל של הוגורטס אינו יכול להורות לי לבצע אותו, אני בטח לא אצית לשום הוראה שבזאת מפני המורה לתגוננות מפני כוחות האופל, אפילו אם המורה לתגוננות מיאים להוריד לבית שלי מאה נקודות ולדאוג שיסלקו אותו מבית הספר".

"אם אף אחד מהחוקים האלה לא אלמד עוד שיעורי שינוי צורה במהלך שהותי בהוגורטס."

"אנחנו נחזור על החוקים האלה בתחילת כל שיעור בחודש הראשון," אמרה פרופסור מקגונגל. "ועכשיו נתחיל עם גפרורים אובייקטיבים ומחטים במטרות... החזרו את השירותים שלכם למקום, תודה רבה. בשאנו אומרת 'נתחיל' אני מתכוונת שתתחילו לסכם".

חזי שעה לפני סוף השיעור חילקה פרופסור מקגונגל את הגפרורים.

בסוף השיעור היה להרמוני גפרור בסוף למראה ואילו לכל שאר התלמידים, בני מוגלים או בני קוסמים, היה לבדוק מה שהיה להם בהתחלה.

פרופסור מקגונגל העניקה נקודה נוספת לריבנקלו.

בתום השיעור ניגשה הרמוני לשולחנו של הארי, שבדוק החזר את ספריו לנרטיק.

"אתה יודע," אמרה הרמוני, הבעה תמייה נסוכה על פניה, "הרוחתי היום שתי נקודות לריבנקלו."
"אבל," ענה הארי קצרות.

"אבל זה לא טוב במו **שבע** הנקודות שלך," היא אמרה. "בנראה אני פשוט לא חבמה ממו".

הארי סיים להאכיל את הנרטיק בשיעורי הבית שלו ופנה לעבר הרמוני בעיניהם מצומצמות. הוא לגםري שבח מזה.

היא **עפיפה** לעברו. "מצד שני, יש לנו שיעורים כל יום. אני תוהה כמה זמן ייקח לך למצוא עוד במא הפלפפים להציג. היום יום שני. זה אומר שיש לך זמן עד يوم חמישי".

שניהם הסתכלו זה זה בעיניהם מבלי למצמצץ.

הארי דבר ראשון. "את מבינה, במובן, שזאת הברצת מלחמה."

"לא ידעת ששרר בינו שלום."

בל שאר התלמידים צפו בהם עבשו בעיניהם מרותקות. בל שאר התלמידים וכך גם, לרוע המזל, פרופסור מקונגלו.

"אה, מר פוטר," זמרה פרופסור מקונגלו מצד האخر של החדר, "יש לי חדשות טובות בשביבן. מدام פומפרי אישרה את ההצעה שלך ל%;"> מניעת שבירה בעדיליוני הסחרחתה שלה, והיא מתכוננת לסיים את העבודה עד סוף השבוע הבא. היתי אומרת שmagiut על זה... עשר נקודות לרייבנקלו."

פיה ועיניה של הרמיוני נפערו בתחושת בגידה ותדהמה. הארי תיאר לעצמו שעל פניו נסוכה הבעה דומה מאוד.

"פרופסור..." סינן הארי.

"עشر הנקודות הללו מגיינות לך **לא כל ספק**, מר פוטר. לא הייתי מחלוקת נקודות בית על פי גחמה. ייתכן שעבורך זה היה עניין פשוט של הבחנה במשהו שביר והצעת דרך להגן עליו, אבל עדילוני סחרחתה הם יקרים והמנהל היה **מאוד** לא מרוצה בפעם האחרון שעדיילון זה נשבר." פרופסור מקונגלו נראתה מהורהרת. "מעניין, אני תוהה אם היה לנו אי פעם תלמיד שהרוויח לבית שלו שבע-עשרה נקודות בבר ביום הלימודים הראשון שלו. אצטרך לבדוק, אבל אני חושדת שהוא שי' חדש. אולי אנחנו צריכים להזכיר על כך בארוחת הערב?"

"פרופסור!" צוחה הארי. "זאת המלחמה שלנו! חפסקי להתעורר!"

"UBEISHI יש לך זמן עד יום חמישי הבא, מר פוטר. אלא אם, כמובן, תפגין עד אז איזו התנהגות בלתי נאותה **וחפסיד** בבית שלך נקודות. מהו במו התחכחות למורה." פרופסור מקונגלו הניפה אצבע על לחייה ונראתה מהורהרת. "אני צופה שתתגיע למספרים שליליים עוד לפני ישיבי הערב."

פיו של הארי נסגר בנקיטת שניינים. הוא שילח במקונגלו את המבט הבכי קטלני ברפטואר שלו, אבל נראה שהזה רק משעשע אותה.

"כן, בהחלטת הברזה בזמן ארוחת הערב," אמרה פרופסור מקונגלו. "אבל לא כדאי להעליב את תלמידי סליט'רין, אז זאת תהיה הברזה קצרה. רק מספר הנקודות וענין השיא... ואם מישחו פונה אליו בבקשת העזרה בשיעורי הבית ומتابעך לגלות שעוזר לא התחלת אפילו לקרוא את ספרי הלימוד שלך, אתה תמיד יכול להפנות אותו אל העלמה גרייניג'."

"פרופסור!" אמרה הרמיוני בקול גבוה למדי.

פרופסור מקונגלו התעלמה ממנו. "אני תוהה כמה זמן ייקח לעלמה גרייניג' לעשות שהוא שראוי להברזה בארוחת הערב. אני מצפה לך בקוצר רוח, יהא הדבר אשר יהא."

מתוך הסכמה הדדית אילמת פנו הארי והרמיוני ויצאו מהabitah בסערה. אחורייהם השתרך שובל של תלמידי ריבנקלו מהופננים.

"אםمم..." אמר הארי. "אנחנו עדים נפגשים אחרי ארוחת הערב?"

"במובן", אמרה הרמיוני. "לא הייתה רוצה שתפגר עוד יותר בלימודים."

"תודה רבה לך. ואני לי לומר שעד כמה שאתה מבריקה בבר עבשו, אני לא יכול שלא לתהות איך תהיה ברגע שתקבלי הכשרה בסיסית ברציניות."

"זה באמתך בך מועיל? כי לא נראה שזה עוזר לך כל כך בשיעור לחסימ או שינוי צורה."

דממה קצרה השתרעה.

"טוב, קיבלתי את ספרי הלימוד שלי רק לפני ארבעה ימים. זו הסיבה שהייתי צריך להרוויח את שבע-עשרה הנקודות האלה בלי להשתמש בשרביט."

"לפני ארבעה ימים? אולי אתה לא יכול לקרוא שמונה ספרים בארבעה ימים, אבל יכולת לקרוא לפחות אחד. ומה ימים ייקח לך לסיים בקצב הזה? אתה המומחה למתמטיקה, אז אתה יכול להגיד לי במה זה שמונה בפול ארבע חלקים?"

"וש לי עבשו שיעורים, בשלך לא היו, אבל סופי השבוע פנויים, אז... גבול של שמונה בפול ארבע חלקים אפסיון בשאפסיון שואף לאפס חיובי... יום ראשון ב-47:10 בוקר."

"האמת שעשיתי את זה **בשלשה ימים**."

"אם כך, שבת ב-47:14. אני בטוח שאძמוץ איפשהו את הזמן."

ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד.

פרק 16

לחשוב מחוץ ל קופסה

ברגע שהארי נבנש לכיתה ההתגוננות ביום רביעי, הוא ידע שהמקצוע הזה יהיה שונה.

קודם כל, זו הייתה הכיתה הגדולה ביותר שראה עד בה הוגוروس, דומה לאולם הרצאות באוניברסיטה גדולה, עם שורות מדורגות של שולחנות הפונים אל במא עצומה ושתוצה משיש לבן. הкласс הייתה מוקמת גבוהה בטרסה – בкомה החמשית – והארי ידע שזאת התשובה הבי טובה שיקבל לשאלת לאן לבדוק אמר חדר זהה להיכנס שם. הארי התהיל להבין שלhogoros פשוט אין גיאומטריה, לא אוקlidית ולא משום סוג אחר; יש בה חיבורים, לא ביטויים.

שלא כמו אולם הרצאות אוניברסיטאי, הкласс לא הכילה שורות של כיסאות מת侃לים; את מקום של אלה תפסו שולחנות הכתיבה וביסאות העץ הסטנדרטיים של hogoros, סוסדרו בכל מפלס בשורה עמוקה מעט. אלא שעל כל שולחן ניצב חץ שטוח, לבן, מלבני ומסתורי.

במרכז הימה העצומה, על בימה קטנה ומוגבהה משיש בהה יותר, עמד שולחן מורה בודד. קוירל היה סרוח על הכסא מאחוריו, ראשו שטוח לאחר והוא מריר קלות על גליםתו.

מה זה מזכיר לך בדיק...?

הארי הגיע לשיעור מוקדם כל כך עד שאף תלמיד אחר עוד לא היה שם. (השפה לואה בחסר בכל הנוגע לתיאורי מסע בזמן; בפרט חסרות מה מילים שיבולות לבטא עד כמה הוא נוח). לא נראה אליו קוירל... מתקדק... באותו רגע, ולהاري מミלא לא התחשק במיוחד להתקרב אליו.

הארי בחר שולחן, טיפס אליו, התישב והוציא את ספר הלימוד בתגוננות. הוא כבר קרא בערך שבע שניות ממנה – למען האמת, הוא תמן לסייע את הספר עוד לפני השיעור, אבל לא עמד בלוח הזמן וברור השתמש במכלול הזמן פעמים היום.

בתוך זמן קצר הクラה החללה להתמלא וקולות נשמעו סביבו. הארי התעלם מהם.

"פוטר? מה אתה עושה כאן?"

הקול הזה לא היה שייך לבן. הארי הרין את מבטו. "דראקו? מה אתה עושה ב... אלוהים אדים יש לך משרות".

אחד הילדים שעמדו מאחורי דראקו נראה די שריר בשביל לצד בן אחת-עשרה ועמידתו של האخر נראתה יציבה להחשים.

הילד הבלונדי חיך בזחיחות והחווה מאחוריו. "פוטר, הרשה לי להציג בפניך את מר קראב", היד שלו עברה מממר שרירים לממר יציבות, "ומר גויל. וינסנט, גרגורי, זה הארי פוטר."

מר גויל הטה את ראשו ונעץ בהاري מבט שכנראה היה אמר להיות בעל משמעות בלשחי, אבל יצא סתום פוזל. מר קראב אמר, "אני שמח לפגוש'תך" בקול שנשמע באילו הוא מנסה לעבות אותו בכל הניתן.

הבעה חטופה של חוסר שביעות רצון חלפה על פניו של דראקו, אבל מהר מאוד תפס את מקומה חיק של עליונות.

"יש לך **משרתים!**" חזר הארי. "אייפה אני מקבל משרתים?"

חיווכו הלעגני של דראקו התרחב. "חוושני, פוטר, שהצעד הראשון הוא להתמיין לסליח'רין –"

"מה? זה לא הגן!"

" – ואז שהמשפחות שלכם יגיעו להסדר בינהן עוד לפני שתיוולדו."

הארי הביט במר קראב ובמר גויל. שניהם נראו באילו הם מנסים מאוד לשדר איום. בלומר, הם רכנו קדימה, ביווצו את בתפיהם, מתחו את צווארם ובהו בו.

"אםمم... רגע אחד", אמר הארי. "זה סודר כבר **לפני שניים?**"

"בדיוק, פוטר. חוותני שאין לך מזל."

מר גויל הוציא קיסם והחל לחטט בשינינו, כשהוא ממשיך לשדר איום.

"ולוצים המתעקש", אמר הארי, "**שלא** תכיר את שומרי הראש שלך לאורך כל שנות ילדותך ושהתגונש אותם רק ביום הראשון של הלימודים."

זה מחק את החיק מפניו של דראקו. "בן, פוטר, בולנו יודעים שאתה מבריק. כל בית הספר כבר יודע. אתה יוכל להפסיק להשוויך –"

"אד להם סייפו **כל החיים** שהם הולכים להיות המשרתים שלך והם דמיינו מראש **שניים** אין משרתים אמרוים להתנגד –"

draako התבוז.

" – ומה שגרוע יותר הוא שהם בן מכירים אחד את השני והם **המתאמנו** –"

"הובס אמר לך לסתום", נהם מר קראב. מר גויל נשך את הקיסם שהחזק בין השינויים ופרק את אצבעות ידו האחת באמצעות ידו האחרת.

"אמרתי לכם לא לעשות דברים כאלה בפני הארי פוטר!"

השנים נראו מעט מבוישים ומר גויל מיהר להחזיר את הקיסם לביס גylimותיו.

אבל ברגע שדראקו פנה מהם לעבר הארי, הם חזרו לשדר איום.

"אני מתנצל", אמר דראקו בקול נוקשה, "על כל עלבון שספגת מהמטומטמים האלה."

הארי נעצ בקראב ובגויל מבט רב-משמעות. "לדעתי אתה מחמיר איתם מדי, דראקו. **אני** חשב שהם מתנהגים בדיוק כמו שהיית רוצה שהמשרתים שלי יתנגדו. זאת אומרת, אם היו לי משרתים."

draako פער את פיו.

"הִי, גרגורי, תגיד, הוא לא מנסה לפתח אותנו לעזוב ת'בוס שלנו, הא?"

"אני בטוח שמר פוטר לא יהיה עושה דבר כל כך טיפשי."

"הוא, לא הייתה חולם על זה", אמר הארי בטבעיות רבה. "זה רק שהוא שבדאי לכם לזכור אם נראה שהמעסיק הנובי הילך שלכם לא מעריך אתכם. וחוץ מזה, לא יזיקו לכם הצעות עבודה נוספות נוספות בזמן שאתם מנהלים משא ומתן על תנאי העסקה שלכם, נכון?"

"מה הוא עונה ברייבנקלו?"

"אין לי מושג, מר קראב."

"סתמו שניים", אמר דראקו דרך שניים חשוקות. "זאת **פקודה**". הוא החזיר את תשומת לבו אל הארי במאמץ ניבר. "בכל אופן, מה אתה עונה בשיעור התגובה של סלית'רין?"

הארי קימט את מצחו. "רגע אחד". ידו נבנשה לנרתיק. "מערבת שעות". הוא הצביע בקהל. "התגוננות, 30:14, והשעה עכשו...". הארי הביט בשעון המכני שלו, שהראה את השעה 11:23, אלא אם התבבלתי בשעה. התבבלתי? אם התשובה הייתה חיובית, הארי ידע בדיקות איך להגיע לשיעור שהוא-Amor להיות בו. הוא, כמו שהוא אהב את מחולל הזמן שלו! ביום אחד, כשהוא יהיה מבוגר ממספר, הם יתחתרנו.

"לא, זה נשמע נכון", אמר דראקו, שנראה מבולבל. מבטו פנה להסתREL על שאר האודיטוריום, שהחל להתמלא בגלומות ירוקות שלולים ו...
"

"**אריפינובקים!**" יrek דראקו. "מה הם עושיםפה?"

"הממם", אמר הארי. "פרופסור קוירל באמת אמר... אני לא זוכר את המילים המדוקאות... שהוא יתעלם חלק ממוסכמת ההוראה של הוגו רוטס. אולי הוא פשוט אייחד את כל הכתובות שלו."

"משמעות", אמר דראקו. "אתה הריבקלו הראשון באן."

"אכן. הגעתה מוקדם."

"אך למה אתה יושב בשורה האחורה?"

הארי מצמצץ. "לא יודע. כי זה נראה כמו מקום טוב?"

draako פלט צליל של לעג. "ישבת בכיס רחוק מהמורה שאפשר". הילד הבלונדי רכן קרוב יותר לארי. "בכל מקרה, זה נכון מה שאמרת לדרייק והחבורת שלו?"

"מי זה דרייק?"

"זה שזרקת עליו פאי?"

"שניים, ליתר דיוק. מה אמרת לו, לבורה?"

"שהוא לא עונה שום דבר ערמוני או שאפתני והוא חרפה לשם של סלאר סלית'רין". דראקו הביט בהاري ברוב תשומת לב.

"זה... נשמע די מדוק", אמר הארי. "נדמה לי שהה היה יותר במו, זה חלק מאייזו תוכנית מתוחכמת שתשיג לכם יתרון עתידי, או שאתם סתם ממייטים חרפה על שמו של סלאר סלית'רין כמו שהה נראה' או שהוא בסגנון. אני לא זוכר את המילים המדוקאות."

"אתה מבלב את בולם, אתה יודע", אמר הילד הבלוני.

"הא?" אמר הארי בבלבול אמיתי.

"וורינגטון אומר שהוות ממושכת מתחת למצענת המיון היא אחד מסימני האזהרה לקוסם אפל רב-עוצמה. ככלם דיברו על זה ותוהו אם הם צריכים להתחילה להתחנן אליו ליתר ביטחון. ואז הלבת והגנת על חבורה של הפלפאים, בשם מרליין! **ואז** אמרת לדרייך שהוא חרפהձ' לזרו של סלזיאר סלית'רין! מה ככלם **אמורים** לחשוב?"

"שמצנפת המיון החליטה לשים אותו בבית 'סלית'רין! סתם צחקתי! ריבנקלו!' ואני מתנהג בהתאם." מר קראב ומר גויל צחקקו, ובתגובה מייהר מר גויל לבסותו את פיו.

"בdae שナル למצווא לנו מקומות," אמר דראקו. הוא היסס, הזרק מעת ודייבר בקול מעט יותר יתר רשמי. "אבל הייתי שמח להמשיך את שיחתנו האחרונות ואני מקבל את תנאיך."

הארי הנהן. "ופריע לך מאוד אם אני אוהבת עם זה עד שבת אחר הצהרים? אני די באמצעות תחרות ברגע. "תחרות?"

"לראות אם אני יכול לקרוא את כל ספרי הלימוד שלי מהר כמו הרמיוני גרייניג'ר."

"גרייניג'ר," חזר דראקו על השם. עיניו הצטמצמו. "הובצדמת שחושבת שהיא מרליין? אם אתה מנסה להשဖיל אותה, אז כל בית סלית'רין מאמין **לךחה**, פוטר, ולא אטריד אותה עד שבת." דראקו הרבעין את ראשו בנימוס והלך ממש, משרתו בעקבותיו.

יהיה לי ממש כי ללהטש בדה, אני נבר יכול לראות.

הכיתה הת מלאה ב מהירות בגלימות שלוליהן מעוטרים בכל ארבעת הצבעים: ירוק, אדום, צהוב וכחול. נראה שדראקו ושני חבריו נמצאים בעיצומו של ניסיון לנבס לעצם של שלושה מקומות ישיבה צמודים בשורה הראשונה – שהיו כבר תפושים, מבוון. מר קראב ומר גויל שידרו איום בכל כוחם, אבל לא נראה שהיא יכולה לבסס השפעה רבה.

הארי רכן מעל ספר הלימוד בהתגוננות והמשיך לקרוא.

בשעה 14:35, בשרוב הבcisאות בבר היו תפושים ונראה שאנשים בבר לא מגיעים לשיעור, פרופסור קוירל נרעד לפטע בכיסאו והזרק, ופניו הופיעו על כל המלבנים השתוחים והלבנים שהיו מונחים על שולחנות התלמידים.

הארי הופתע, גם מהופעתן הפתאומית של פניו של פרופסור קוירל וגם מהדמיון לטלויזיה מוגלאית. היה בדה משחו נוטשלגי ועצבני, דומה בך לבתו, אבל בכל זאת לא היה הדבר האמיתי....

"אחר צהרים טוב, שוליותי הצעירים," אמר פרופסור קוירל. להاري היה נדמה שקויל בוקע מהמסך שעל השולחן ופונה ישירות אליו. "ברוכים הבאים לשיעור הראשון שלכם בקורס קרבי, بما שנהגו לקרוא לקרווא למקצוע זה המייסדים של הוגוורטס; או, כפי שהוא נקרא בשליח המאה העשרים, התגוננות מפני כוחות האופל".

מידת מה של המולה קדחתנית החלה בשהתלמידים, המופתעים מאוד, חיפשו גילוונותخلف או מחברות.

"לא", אמר פרופסור קוירל. "אל תטרחו לבתוב איך קראו למקצוע זה בעבר. אף שאליה חסרת טעם שבزادת לא תשפיע על הציון שלכם באף אחד מהשיעורים שלי. אני מבטיח לכם זאת."

תלמידים רבים הזדקפו במקומם לשמע הדברים, פניהם המומות למדוי.

פרופסור קוירל חיך חיווך دق. "אלו מכם שבזבזו את זמנם בקריאת ספר הלימוד המיותר לשנה הראשונה –"

משיחו השמיע קול השתקנות. הארי תהה אם זאת הרמיוני.

"– קיבלו אولي את הרושם שאף על פי שהנושא הזה נקרא **התגוננות מפני כוחות האויפל**, הוא עוסק למעשה בתגוננות מפני פרפרי בלהות, שגורמים לסייעים קלימים, או מפני חסופיות חומצה, שיבולות לאבל את דרכן מבעד לקורת עץ בעובי חמישה סנטימטרים בתוך פחות מיום."

פרופסור קוירל דחף את ביסאו לאחרור וקם. המשך שעלה שולחנו של הארי עקב אחרי כל תנועה שלו. פרופסור קוירל צעד לעבר קדמת הכיתה והרעים בקהל:

"הذנבקון ההונגרי גבוה יותר מתריסר גברים! הוא נושא אש באופן בה מהיר ומדויק שהוא יכול להמס סניץ' במעופו! كلלה הורג את תשים קץ לחיין!"

בשימחתם של תלמידים רבים נעתקה לשמע הדברים.

"טרול הרים מסוכן יותר מהذנבקון ההונגרי! הוא חזק מספיק כדי לנגן בפלדה! ערוו עמיד בפני קלילות משתוקות ולחשים חותבים! חוש הריח שלו בה חד עד שהוא יכול לגלוות מרחוק אם הטרף שלו הוא חלק מלקהה או שהוא בלבד ופיגע! והmphaid מובל, הדבר שמייחד את הטרול מיצורים קסומים אחרים הוא העובדה שהוא מתחזק شيئا צורה מתמשך על עצמו – הוא מותמר באופן קבוע אל גוףו שלו. אם תצלחו אייבשו לתלוש לו את הדروع, הוא יצמיח חדשה בתוך שניות! אש וחומצה ייצרו רקמה צלקתית שיבולה לבלב באופן דמני את כוחות ההתקשרות של הטרול – למשך שעה או שעתיים! הם חכמים מספיק כדי להשתמש באלוות בתורם! טROL הרים הוא מבוגת ההרג השלישייה בשלמותה בטבע! קללה הורג את תשים קץ לחייו".

התלמידים נראו המומים למדוי.

פרופסור קוירל חיך חיווך קודר. "החיקוי העelog לספר התגוננות לשנה השלישית יציע שתחשפו את טROL הרים לאור שם, שיקפיא אותו במקומו. זהו, שוליותי הצעירים, סוג הידע חסר התועלת שלעלום לא תמצאו בשיעוריים שלי. לא נתקלים בטרולי הרים לאור יום! הרעיון שצורך להשתמש באור כדי לעצור אותם הוא תוצאה של בותבי ספרי לימוד בסילום המנסים להפגין את שליטתם בזוטות על חשבונות מעשיות. אתם לא חייבים לנסתות להשתמש באיזו דרך עלומה עד גיוחך להתמודדות עם טROL הרים רק משום שהיא קיימת! הקללה הורגת אינה ניתנת לחסימה, אינה ניתן לעצירה ועובדת בכל פעם על כל יצור בעל מוח. אם, בקוסמים בוגרים, תגלו שאינכם מסוגלים להשתמש בклלה הורגת, אתם יכולים פשוט להעתיק מהמקום! אותה עצה תקפה גם אם אתם ניצבים מול מבוגת ההרג השניה בשלמותה, הסוהרן. פשוט תעתתקו!"

"אלא אם כן", אמר פרופסור קוירל, קולו נמוך וקשה יותר, "אם נמצאים תחת השפעתה של קללה נוגדת המתתקות. יש בדיקת מפלצת אחת שיבולה לאיים עליהם בגזרותם. המפלצת המסוגנת ביותר בעולם בולו, בה מסוכנת עד שום דבר אחר אינו משתווה אליה. הקוסם האפל. הוא הדבר היחיד שעדיין יהיה מסוגל לאיים עליהם".

שפתיו של פרופסור קוירל נמתחו לקו دق. "בלית ברירה אלמד אתכם מספיק פרטים בלתי חשובים כדי שתעברו את מבחני החובה של משרד הקסמים לשנה הראשונה. מכיוון שלציוון המדוייק שלכם בחלק זה לא

תהייה כל השפעה על חייכם בעתיד, כל מי שורצها ציון גובה יותר מ'עובר' מוזמן לבודד את זמנו הפרטני בשינון החיקוי העולב לספר לימוד שבו אנו משתמשים.romo' התגוננות מפני מזיקים דנichim'. בגין תלמידו להגן על עצמכם מפני כוחות האופל. משמעות הדבר, ואני רוצה להיות ברור, היא להגן על עצמכם מפני קוסמים אפלים – אנשים נושאים שרביטים שעונייניכם לפגוע בכם, וכבראה יצילחו בכך, אלא אם כן אתם תקדימו אותם! אין הגנה בפני הרים! הפליטיקאים הדשנים שהכתיבו את תוכנית הלימוד שלהם, עם השבר המופרך שלהם ושמורי הראש הילאים שלהם, החליטו שהמציאות הזאת אכזרית מדי בשבייל ילדים בני אחת-עשרה. שייפלו לתהום, כל השוטים הללו! אתם למדו את השיעור שנלמד בהוגורטש שמונה מאות שנה! ברובים הבאים לשנתכם הראשונה בקסם קרבין!"

הاري התחיל למחוץ בפיים. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו; זה היה ממש מעורר השראה.

ברגע שהארי התחיל למחוץ בפיים היו במאה תגבורות בודדות מגירפינדור ועוד במאה מסלית'רין, אבל נראה ש מרבית התלמידים היו מוכדי להגיב.

פרופסור קוירל חתר את האוויר בידו ומחיאות הכהפים פסקו בבת אחת. "תודה רבה," אמר פרופסור קוירל. "ועכשיו לעניינים טכניים. איחדתי את כל ביותות הקסם הקרבי של השנה הראשונה, מה שיאפשר לי לחתם לכם פי שנייםzman הרצתה מאשר מקצועות בפול שבועות –" שיפוט אוויר מבועות נשמעו בחדר.

" – עומס שעליו אפצה בכך שלא אתן שיעורי בית כלל."

שייפות האוויר המבוועות נקבעו בפתאומיות.

"כן, שמעתם נכון. אני אלמד אתכם להילחם, לא לבתוב שלושים סנטימטרים על לחימה עד יום שני."

הاري הציג מואוד שלא התישב ליד הרמיוני, כי אז היה יכול לראות את ההבעה שלו ברגע, אבל מצד שני, הוא היה די בטוח שהוא מאמין אותה במדויק.

במו כן, הארי היה מאוהב. זו תהיה חתונה משולשת: הוא, מחולל הזמן ופרופסור קוירל.

"לאלה מכם שיבחרו בכך, ארגנתי במאה פעילויות מוחץ לשעות הלימודים שאני חשוב שיהיו לכם גם די מעניינות וגם חינוכיות. אתם רוצים להפgin את היכולות שלכם במקום לצפות בארבעה-עשר אנשים אחרים משחקים קוודיז'? יותר משבעה אנשים יכולים להילחם בצד."

די!

"פעילות אלו ופעילות נסיפות ייזכו אתכם גם בנקודות קוירל. מהן נקודות קוירל, אתם שואלים? שיטת נקודות הבית אינה מתאימה לצרכי, ביון שהוא הופכת את נקודות הבית לנדרות מדי. אני מעדיף לחתם לתלמידי משוב בתדריות גבוהה יותר. ובmarker הנדרים שביהם אתן לכם מבחן בתוב, הוא ינקד את עצמו בעודכם פותרים אותו, ואם תעטו ביותר מדי שאלות הקשורות זו לו, המבחן שלכם יראה לכם את שמות התלמידים שענו נכון, והתלמידים הללו יוכלו להרוויח בנקודות קוירל על ידי כך שיעזרו לכם".

...ואו. למה המורים האחרים לא משתמשים בשיטה בזאת?

"מה הטעם בנקודות קוירל, אתם תזהים? קודם בול, עשר בנקודות קוירל יהיו שות נקודת בית אחת. אבל הן יכולות לזכות אתכם גם בהטבות אחרות. רוצים לעשות את המבחן שלכם בזמן לא שגרתי? יש שיעור מסוים שהייתם רוצים להיעדר ממנו? אתם תגלו שאני יכול להtagmesh מאוד עם תלמידים שצברו מසפיק בנקודות קוירל. בנקודות קוירל יכתיבו את זהות מפקדי הצבאות. ולכבוד חג המולד – קצת לפני חופשת החג – אני ענייך למשהוمسألة. כל דבר שקשרו לבית הספר ושנמצא בתחום הכתוב, ההשפעה, ומעל הבול, התושייה שלי. כן, הייתי בסלית'רין ואני מציע לך רקום למענכם מדינה נפתחת, אם זה מה שנדרש

כדי למשם את רצונכם. המשאלת תוענק לאותו תלמיד מתלמידי כל שבע השנים שהרווחה את מרבית נקודות הקווארל.”

זה יהיה הארי.

”עבדיו השאירו את הספרים והחפצים שלכם ליד השולחנות – לא יקרה להם שום דבר; המסבירים ישגיחו עליהם בשביבכם – ורדו אל הבמה. הגיע הזמן לשחק משחק שנקרה ‘מי התלמיד הכי מסוכן בቤתך’.”

הארי סובב את שרביטו בידו הימנית ואמר ”**מַא-הָסֹן!**”

עוד ”פינג” גבוה בקע מהבדור הבהיר המרחף שפרופסור קווארל הקצה להاري במטרה. משמעות הצליל המסייעים זהה הייתה פגיעה מושלמת, שאotta הארי השיג בתשעה מתוך עשרה הניסיונות האחרונים.

פרופסור קווארל מצא אוביישו לחש שהיה גם קל מאד להגייה, גם דרש תנועת שרביט פשוטה עד גיחוך וגם נטה לפגוע בהמה שהסתבלת עליו באותו הרגע. פרופסור קווארל הבהיר בבוד שקסם קרבי אמיתי הוא קשה בהרבה. שהקללה חסרת תועלמת לחלווטין בקרב אמיתי. שהיה פרץ כסם מסודר בקושי, שהתובן האמתי היחיד שלו הוא הביוון למטרה, והוא גורם, כשהוא פוגע, באב קצר השקול לאגרוף חזק אף. שהמטרה היהירה היחידה של המבחן הזה היא לבדוק מי לומד מהר, מכיוון שפרופסור קווארל היה בטוח שאף אחד לא נתקל קודם בקהלתו זו או בבל קלה דומה לה.

להاري לא היה אכפת מבל זה.

”**מַא-הָסֹן!**”

חיזיך אנרגיה אדום נורה משרביטו ופגע בבדור הבהיר, שהש מייע שוב את ה”פינג” שאומר שהלחש **באמת פעול**.

הארי רגש במוח קוסם אמיתי לראשונה מאז הגיעו להוגוורטס. הוא היה שמח אם המטרה הייתה מתחמקת כמו הבדורים הקלוניים שבן קנווי השתמש בהם כדי לאמן את לוק, אבל פרופסור קווארל העמיד משומם מה את כל התלמידים ואת כל המטרות בשורות מסודרות שהבטיחו שהם לא ייראו זה על זה.

לבן הארי הוריד את שרביטו, דילג ימינה, הרים אותו במחירות, סובב אותו וצעק ”**מַא-הָסֹן!**”

בשמע ”דונג” נמוך יותר, שמשמעותו היה שהוא כמעט כמעט הצלית.

הארי החזיר את שרביטו לביסו, דילג בחזרה שמאליה, שלף וירה חזיך אנרגיה אדום נוספת.

ה”פינג” הגבוה שהופק בתוצאה מברך היה ללא ספק אחד מהקהלות המספקים ביותר שהוא שמע מימי. הארי רצה לצעוק צעקת ניצחון במלוא ריאומיו. **אני יכול לעשות קסמים! גורו מפני, חוקי הפיזיקה, אני עומד להפר אתכם!**

”**מַא-הָסֹן!**” קולו של הארי היה חזק, אבל בקושי היה ניתן לשמע אותו על רקע המקהלה הבלתי פוסקת של קריאות דומות שהקייפה את הבמה.

”**מספיק,**” אמר קולו המוגבר של פרופסור קווארל. (הוא לא נשמע חזק. הוא נשמע באילו הוא בעוצמה רגילה אבל בוקע ממש מאחורי הכתף השמאלי של השומע, לא משנה מה מיקומו יחסית לפרופסור

קוירל). "אני רואה שבלכם כבר הצלחתם לפחות פעם אחת." כדווי המטרה האידומו והחלו לרחף לעבר התקרה.

פרופסור קוירל עמד על הבימה המוגבהה שבמרכז הבמה הגדולה, נשען קלות על שולחן המורה ביד אחת. " אמרתי לכם", אמר פרופסור קוירל, "שבשחק משחק שנקרא '*מי התלמיד הכי מסוכן בביתה*'. יש בيتها הדעת תלמידה אחת שלמדה את קללת המלכה השומרית מהר יותר מכל תלמיד אחר –"
בלה בלה בלה.

" – וגם עזרה לשבעה תלמידים אחרים. בשל כך היא הרוויחה את שבע נקודות הקוירל הראשונות הבינוניות לתלמידי השנה שלהם. גשי הלום, הרמוני גרייניג'ר. הגיע הזמן לשלב הבא של המשחק".

הרמוני גרייניג'ר חלה להתקדם אל הבמה, פניה עוטות תערובת של שמחה ניצחון וחשש. התלמידים מריבינקלו עקבו אחריה בגאותה, התלמידים מסליט'רין זיכו אותה במבטאים זועמים והארוי הביט בה ברוגז גלווי. להארוי הlek טוב הפעם. הוא אפיילו היה בחצי העlion של הביתה, בכל הנראה, שכן עבשו בוולם ניסו ללמידה לחש שהיא בלתי מוכר להם באותה מידת והארוי כבר קרא את כל "*תורת הקסם*" של אדלברט רוח. **ולמורות כל זאת הרמוני עקפה אותו.**

אי שם בירכתי מוחו שכן החשש שהרמוני פשוט חבמה ממנו.

אבל לעומת עתה תלה הארוי את תקופתו בשני דברים: א) הרמוני ממש לא הסתפקה בקריאת ספרי הלימוד הרגילים; (ב) אדלברט רוח היה פוץ נטול השראה, שבtab את "*תורת הקסם*" כדי לרצות חבר מנהלים שלא התאפשר בערבה הרבה במיוחד ילדיים בני אחת-עשרה.

הרמוני הגיעו לבימה המרבדית ועלתה עליה.

"הרמוני גרייניג'ר למדה לחש לא מוכר תוך שתי דקotas, כמעט דקה שלמה פחות ממי שהגיע למקום השני." פרופסור קוירל הסתובב לאטו כדי להביט בכל התלמידים שהתבוננו בהם. "אם האינטיליגנציה של העלמה גרייניג'ר הופכת אותה לתלמידה הכי מסוכנת בביתה? בן? מה אתם חושבים?"

לא נראה שמשיחו חשב מחשבה בלשיי באותו רגע. אפיילו הארוי לא היה בטוח מה לומר.

"בבה נגלה", אמר פרופסור קוירל. הוא פנה שוב להרמוני והחווה לעבר שאר הביתה. "בחרי איזה תלמיד שאת רוצה והטיל עליו את קללת המלכה השומרית."

הרמוני קפאה במקומה.

"קדימה", אמר פרופסור קוירל בטעויות. "התלת את הלחש הזה בצורה מושלמת יותר מחמשים פעם. הוא אינו גורם לנזק בלתי הפיך ואפיילו אינו נזק במילוי. התחששה בואבת בערך כמו אגרוף חזק ונמשכת רק כמה שניות." קולו של פרופסור קוירל התקשה. "זויה הוראה ישירה מהמורה שלך, העלמה גרייניג'ר. בחרי מטרה והטיל את קללת המלכה השומרית."

פניה של הרמוני התבונזו באימה ושרבייטה רעד בידה. ידיו של הארוי נקפצו גם הן בחזקה סביב שרביטו, מתוק אהדה. אף שהבין מה פרופסור קוירל מנסה לעשות. אף שהבין את הנקודה שפרופסור קוירל מנסה להבהיר.

"אם לא תרימי את שרביטך ותירוי, העלמה גרייניג'ר, תאבדי נקודות קוירל."

הארי הביט בהרמוני וניסה למשוך את תשומת לבה בכוח מחשבתו. הוא טפח קלות על חזהו ביד ימין.
תבהיר אותו. אני לא מפחד...

שרביטה של הרמוני רעד בידה; ואז שיררי פניה נרפו והוא הנמיב את שרביטה.

"לא," אמרה הרמוני גרייניג'ר.

קולה היה רגוע, ואף שלא היה חזק, ככל שמעו אותו בדממה שהשתררה.

"אם כך, עלי להודיע לך נקודה אחת," אמר פרופסור קוירל. "זהו מבחן, ואת נכשלת בו."

דבריו הכאיבו אותה. הארי ידע זאת. אך היא שמרה על קומה זקופה.

קולו של פרופסור קוירל היה מלא אהדה ונדמה שהוא מלא את כל החדר. "ידע תהור איינו תמיד מספיק, העלמה גרייניג'ר. אם לא תובלי להפגין ולספוג אלימות בסדר גדול של בוזן חבולה, לא תובלי להגן על עצמן ותיכשי בשיעור התגוננות. אנה הצטרכץ לחבריך לביתה."

הרמוני הלבה בחזרה לעבר חבורת התלמידים מריבנקלו. פניה נראו שלות והاري, מסיבה מוזרה בלשוי, רצתה להתחילה למחואם בפיים. אף על פי שפרופסור קוירל אכן צדק.

"ובכן," אמר פרופסור קוירל. "ברור לנו עבשו שהרמוני גרייניג'ר איננה התלמידה הבי מסוכנת בכיתה. מי אתם חשבים שעשו להיות האדם הבי מסוכןפה? – חוץ ממני, כמובן."

ambilי לחשוב אפילו הסתווב הארי אל התלמידים מסלית'רין.

"דראקו, מבית מאלפי האצילי ועתיק היוםין," אמר פרופסור קוירל. "נראה שרבים מחבריך מביטים לבוונך. גש הלום, בבקשה."

דראקו עשה כן, מידת מה של גאויה נמסכת בתנוונו. הוא עלה אל הבימה והרים את ראשו בחיקוך אל פרופסור קוירל.

"מר מאלפי," אמר פרופסור קוירל. "ash."

הארי היה מנסה לעזור את זה אם היה לו מספיק זמן, אבל דראקו הסתווב לעבר התלמידים מריבנקלו בתנוועה חלקה אחת, הרים את שרויטו ואמר, "מעהנסו!", באילו הכלabra אחת והרמוני אמרה, "אווזי!" וזה היה סוף הסיפור.

"פגיעה נאה," אמר פרופסור קוירל. "שתי נקודות קוירל לך. אבל אמר לי, מדוע בחרת בעלמה גרייניג'ר?"

שתקה קצרה.

לבסוף אמר דראקו, "בי היה הייתה הבי בולטת."

שפתיו של פרופסור קוירל התעללו בחיקוך דק. "זויה הסיבה האמיתית לך שדראקו מאלפי מסוכן. אם הוא היה בוחר כל ילד אחר, אותו ילד היה מתתרמר בודאי על בחירתו ומר מאלפי היה בnarrah רוכש לעצמו אויב. ובعود שמר מאלפי היה יכול לחתך הצדקה אחרת לבחירתו בה, היא לא הייתה משרתת שום מטרה מלבד לנבר את חלוקם, בעוד שאחורים כבר מרייעים לו, בלי שום קשר לדבריו. בלוור, מר מאלפי מסוכן מכיוון שהוא יודע את מי לתקוף ואת מי לא לתקוף, כיצד לרכיב שמי בוני ברית ובאיזה לא לרכיב אויבים.

עודשתי נקודות קווירל למר מאלפיו. ומכיוון שהדגמת מעלה מופתית של סלית'רין, אני חושב שביתו של סלאדר הרווחה נקודת גם הוא. אתה רשאי לחזור אל חבירך".

דראקו קד קידה קלה וחזר אל קבוצת התלמידים מסלית'רין. מחיאות כפיים החלו להישמע מביוון הגלימות המעוורות בירוק, אבל פרופסור קווירל החווה בידו בחדות ושוב השתררה דממה בכיתה.

"אולי זה נראה באילו המשחק שلنנו נגמר", אמר פרופסור קווירל. "אבל יש בכיתה הזאת תלמיד אחד שמסוכן יותר מהנצר לבית מאלפיו".

עכשווי משומם מה נראה שהרבה מאוד אנשים מסתבלים על...

"הארי פוטר. גש הלום."

זה לא בישר טובות.

הארי ניגש בחוסר רצון לבימה המוגבהה שעלייה עמד פרופסור קווירל, עדין נשען קלות על שולחן המורה. הלחץ שבא עם גירתו אל אוור הזרקרים חידד את מחשבותיו של הארי בתקרכבו אל הבימה, ותודעתו סקרה דרכים אפשריות שבהן עשוי פרופסור קווירל להחליט להציג עד במה הארי מסוכן. האם הוא יתבקש להטיל לחש? להביס אדון אופל?

הדגים את חסינותו לבארה בפני הקלה ההרגת? פרופסור קווירל הרי מוכחה להיות חכם מדי בשבייל דבר מה...

הארי עצר במרחך ניבר מהבמה, ופרופסור קווירל לא ביקש ממנו להתקרב יותר.

"היארונית היא", אמר פרופסור קווירל, "שבולכם הסתבלתם על האדם הנכון מהסיבות اللا נוכנות. אתם חושבים לעצמכם", שפטו של פרופסור קווירל התעקלו, "שהארי פוטר הביס את אדון האופל, ולבן הוא ודאי מסוכן ביותר. הוא היה בן שנה. לא משנה איזו גחמת גורל אחראית למוות של אדון האופל, סביר להניח שלא היה לה קשר ליכולות הלחימה של מר פוטר. אבל אחרי שהגיעו לאוזני שמועות על תלמיד ריבנקלו אחד שהתחumpt עם חמישה תלמידי סלית'רין גדולים ממנו, תחקרתי במה עדי ראייה והגעתי למסקנה שהארי פוטר יהיה התלמיד הבci מסוכן שלו".

פרץ אדרנלין הציף את גופו של הארי וזכה את גבו. הוא לא ידע לאיזו מסקנה הגיע פרופסור קווירל, אבל זה לא בישר טובות.

"אםمم... פרופסור קווירל –" החל הארי לומר.

פרופסור קווירל נראתה משועשע. "אתה חשב שהגעתי לתשובה שגויה, נכון, מר פוטר? אתה תלמד לצפות ממי ליותר." פרופסור קווירל הפסיק להישען על השולחן והזדקף. "מר פוטר, לבך דבר יש שימוש רגיל. תן לי עשרה שימושים לא רגילים לעצמים בחדר הזה לצורך קרב!"

לרגע הוכה הארי באלם אשר נבע מהתדעה הטהורה והמוחלטת מכך שימושו סוף-סוף הבין אותו.

ואז החלו הרעיוונות לזרום.

"יש פה שולחנות, שכבדים מספיק להיות קטלניים אם מפעילים אותם מגובה רב. יש פה ביסאות עם רגלי מתכת, שיכלות לשפוך אנשים אם דוחפים אותם חזק מספיק. האויר בחדר הזה יכול להיות קטלני בהיעדרו, כי אנשים מתים בריק, והוא יכול גם לשמש בנשא לגדים רעלים."

הארי נאלץ לעזרו לרגע כדי לנשום, ופרופסור קוירל ניצל את ההפוגה הדעת כדי לומר:

"זה שלושה. אתה צריך עשרה. שאר הביתה חושבת שהשתמשת בבר בכל תבולה החדר."

"הה! אפשר להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דזוקנים שנופלים לתוכה, אפשר לモוטט את התקורה על מישו, אפשר להשתמש בקירות בחומר גלם לשינוי צורה לשילם דברים קטלניים – סכינים, לדוגמה."

"זה שישה. אבל אתה בטח בבר مجرد את תחתית החבית."

"אפשר לא התחלתי! רק מסתכל על כל האנשים! לשבעו מישו מגריפינדור לתקוף את האויב זה השימוש הוריאל, כמובן –"

"אני לא אחשיב את זה."

" – אבל אפשר להשתמש בדם שלהם כדי להשביע מישו. אנשי ריבנקלו ידועים בזכות מוחם, אבל אפשר למכור את האיברים הפנימיים שלהם בשוק השחור תמורת סכום הבסס הדרוש כדי לשכור מתנקש. אנשי סלית'רין יכולים להועיל לך רק במתנקשים – אפשר להשליך אותם מהירות מספקת כדי למוחץ אויב. ואנשי הפלפאך, בנוסף לעבודים חרוצים, מכילים עצמות שאפשר להוציא, לחדד, ולהשתמש בהן כדי לדקוך מישו."

בשלב זה שאר הביתה כבר בהתחה בהاري באימה. אפשר התלמידים מסלית'רין נראו המוממים.

"זה עשרה, אם כי הייתי נדייב שהסבירתי להחטייה השימוש שהצעת לאנשי ריבנקלו. עבשו, עברו ביקוד נוספת, נקודת קוירל אחת לכל שימוש בעצמים שנמצאים בחדר הזה ועדין לא מנית." פרופסור קוירל חיך אל הארי בחביבות. "שאר הביתה חושבת שאתה בצרות עבשו, משומם שמנית בכל דבר מלבד המטרות ואין לך מושג מה ניתן לעשות איתן."

"שטוויות! מנייתי את כל האנשים, אבל לא את הגלימות שלי, שאפשר להשתמש בהן כדי לבחן אויב אם מלפפים אותו סביר ראשו מספיק פעמיים, או את הגלימות של הרמוני גרייניג', שאפשר לקרווע לרצעות ולשזר לחבל כדי לתלות מישו, או את הגלימות של דראקו מאלפי, שאפשר להשתמש בהן כדי להדליק אש –"

"שלוש נקודות", אמר פרופסור קוירל, "בלי פרייטי לבוש מעבשו."

"אפשר לדוחף את השרביט שלי לתוכה המוח של האויב דרך ארכובת העין שלו." מישו השמיע קול השתנקות מזוועה.

"ארבע נקודות, בלי שרביטים נוספים".

"אפשר להשתמש בשעון היד שלי כדי לבחן מישו אם תוקעים לו אותו בגרון –"

"חמש נקודות, ומספיק."

"המף", אמר הארי. "עشر נקודות קוירל שווה נקודת בית אחת, נכון? היה צריך לתת לי להמשיך עד שאזכה בגביע הבתים; עוד לא הגעתי אפילו לשימושים הבלתי רגילים של כל מה שיש לי בBITSIM" או של נרטיק עור המוק עצמו והוא לא יהיה יכול לדבר על מחולל הזמן או על גלימת היעלמות, אבל בטח היה **משהו** שהוא היה יכול לומר על הבודדים האדומים האלה..."

"**מספיק**, מר פוטר. נו, אתם חשבים שאתם מבינים מדוע מר פוטר הוא התלמיד הבוי מסובן בביתה?"

מלמול נושא של הסכמתה נשמע בכיתה.

"אמרו זאת בקול רם, בבקשתה. טרי בוט, מה הופך את שותף לחדר לתלמיד הבי מסובן?"

"אה... אממם... הוא יוצרת?"

"**שעות!**" שאג פרופסור קוורל, ואגרופו הלם בשולחנו בקול מוגבר שהקפיץ את כולם ממקומם. "כל הרעינונות של מר פוטר היו חסרי תועלת לחולוטין!"

האריו קפץ בהפתעה.

"להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דוקרנים? מגוחן! בקרב אין לך זמן הבנה ארוך כל כך, ואם היה, יש לו מהה שימושים מוצלחים יותר! שינוי צורה של חומראים מהקיימות? מר פוטר איננו מסוגל לבצע שינויי צורה! למר פוטר היה בדיק רעון אחד שהוא היה יכול להשתמש בו מיד, ברגע זה, ללא הבנה נרחבת או אובי שמשתף פעולה או קסם שהוא אינו מביר. הרעון הזה היה לדוחף את השירות שלו אל תוך ארובות העין של האויב. וסביר יותר שזה היה שובר את השירות מאשר הורג את היריב! בKİצ'ור, מר פוטר, חושוני שככל הוצאות שלך היו נוראיות באותה מידת."

"מה?" אמר האריו בחרעומת. "אתה **בקשת** רעינות בלתי רגילים, לא רעינות פרקטיים! חשבתי מהוזק לפוטסה! איך אתה היה משתמש במשהו שנמצא בכיתה הדעת כדי להרוג מישהו?"

הבעתו של פרופסור קוורל הייתה בלתי מרצה, אבל קמטי חיקק קטעים הקיפו את עיניו. "מר פוטר, מעולם לא אמרתי שעלייך להרוג. יש רגעים ומקומות שבהם נכון יותר להשאיר את האויב שלו בחיקם, ובכיתה בהוגו רוטס בדרך כלל נמנית על אותם מקומות. אבל לשאלתך, מבה בצווארו עם קצה של ביסא."

צחוק קלוש נשמע מכיוון התלמידים מסלית'רין, אבל הם צחקו עם האריו, לא עליו.
בכל השאר נראה מזועזעים למדוי.

"אבל מר פוטר הדגים עבשו מדויק הוא התלמיד הבי מסובן בכיתה. ביקשתי שימושים בלתי רגילים לחיצים בחדר הזה לצורך קרב. מר פוטר היה יכול להציג לשולחן לשימושם כדי לחסום קללה, או להשתמש בכיסא כדי להמעיד אובי מתקרב, או לעטוף את זרוועו בבד כדי ליצור מגן מאולתר. במקום זאת, כל שימוש ושימוש שמנה מר פוטר היה התקפי – לא הגנתי – וקטלני או בעל פוטנציאל להיות קטלני."

מה? רגע, לא יכול להיות שזה נכון... האריו נתקף בסחרחות פתאומית בשניטה להיזכר מה בדיק החיע. חייבת להיות איזו דוגמה נגדית...

"זאת הסיבה," אמר פרופסור קוורל, "שהרעינונות של מר פוטר היו בה מזרים וחסרי תועלת – משום שהוא צריך להרחק לבת אל מלכת הבלתי ישים כדי לעמוד בדרישתו להרוג את האויב. רעון שלא עמד בדרישה הדעת לא נחשב ראוי בעיניו. זה משקף תבונה שאפשר לקרוא לה **כוננה להרוג**. לי יש אותה. להאריו פוטר יש אותה, וזהת הסיבה שהוא הצליח להפחיד חמישה תלמידיו סלית'רין מובגרים ממנה. לדראקו מאלפי אין אותה, לא בשלב זה. מר מאלפי ודאי לא יירתע משיכחה על רצח רגיל, אבל אפילו הוא הצעיר – אכן בר, מר מאלפי, הבטתי בפניך – לשמור פוטר תיאר איך אפשר לשימושם של בגופם של חבריו לביתה בבחומר גלם. יש בתודעך צנדורים שגורומים לך להירתע מחשבות באלה. מר פוטר חושב **אריך** על הרג האויב. הוא ייאחז בכל אמצעי לשם כך. הוא לא נרתע. הצנדורים שלו בבויים. אף על פי שגאנונו הצעירה היא בלתי שיטית ובלתי מעשית במידה זאת שהופכת אותה בעצם לחסרת תועלת, **הכוננה שלו להרוג** הופכת אותו לתלמיד הבי מסובן בכיתה. נקודה אחרתה למאר פוטר – לא, והפוך את זה לנקודה לריבנקו – על הדרישה ההברחת הדעת מכל מבחן קרב אמתי."

פיו של הארי היה פעור בתדעה אילמת בעודו מחפש בקדחתנות משהו לומר בתשובה. **זה כל כך לגמרי לא אני!**

אבל הוא ראה ששאר התלמידים מתחילה להאמין בזה. מוחו של הארי קופץ בין הבהחות אפשריות ולא מצא דבר שיצליח לעמוד בנגדיו קולו הסמכותי של פרופסור קוירל. המענה המוצלח ביותר שלו במוחו של הארי היה, "אני לא פסיבות. אני פשוט מאד יצירתי" וזה לא ממש נשמע מבשר טובות. הוא צריך לומר משהו לא צפוי, משהו שייגרום להם לעצור ולשקול –

"ועכשיו", אמר פרופסור קוירל. "מר פוטר. אש."

לא קרה דבר, כמובן.

"נו, טוב," אמר פרופסור קוירל. הוא נאנח. "בולנו צריכים בונראה להתחיל ממקום כלשהו. מר פוטר, בחר תלמיד להטיל עליו את קללת המלכה השומרית. אתה תעשה זאת לפני שאשחרר את הביתה היום. אם לא, אתה תחיל להוריד לך נקודות בית ואמשיך בכך עד שתעשה זאת."

הארי הרים בזיהירות את שרביטו. הוא היה חייב לעשות את זה, לפחות הפלחות, אחרת פרופסור קוירל היה עלול להתחיל להוריד נקודות בבר באותו הרגע.

לאט, באילו מישחו סובב אותו על שיפוד, הארי פנה לעבר התלמידים מסלית'רין.
והסתבל היישר אל תוך עיניו של דראקו.

draako מאלפיו כלל לא נראה מפוחד. הילד הבלונדי לא נתן שום סימן גלי של אישור, כמו שהארי נתן להרמיוני, אבל לא ממש היה הגיוני לצפות ממנו בכך. שאר התלמידים מסלית'רין היו חושבים שזה מודר למדי.

"mdou אתה מהסס?" אמר פרופסור קוירל. "הורי ודאי שיש לך בחירה מתבקשת אחת."
"כן," אמר הארי. "רק בחירה מתבקשת אחת."

הארי סובב את שרביטו בידו ו אמר, "**מה-הא-סן!**"
דמותה מוחלטת השתרעה בביתה.

הארי ניער את ידו השמאלית בניסיון להיפטר מהעказץ המתensus.
דמותה התמשכה.

לבסוף פרופסור קוירל נאנח. "כן, מתחכם למדוי, אבל היה לנו לך שהיית אמר ללמידה ואתה התחמקת ממנו. נקודת יורדת לריבנקלו משומם שהשווצת בתבונתך על חשבון המטרה האמיתית. הביתה משוחררת".

לפני שמשחו הספיק לומר משהו הארי זמר:

"סתם צחkti! ריבנקלו!"

דמותה קרצה השתרעה בשלב זה, כמעט של אנשים חושבים, ואז החלו מלמלים, שהתגברו במהרה להמולת שיחה.

הארי הסתובב לעבר פרופסור קוורל. הם צריכים לדבר –
גבו של קוורל היה שוב שפוף והוא ביתה בעת את רגליו לעבר ביסאו.
לא. לא מקובל. הם ממש צריכים לדבר. לפחות עם הצגת הזומבות הדעת; פרופסור קוורל בטח יתעורר
אם הארוי יטלטל אותו במה פעים. הארוי צעד קדימה –

**לא
אל תעשה זאת
רעין גרווע**

הארוי התנדד ועצר במקומו, הלום סחרחות.
ואז עטה עליו להקה של תלמידי ריבנקלו והדיונינים החלו.

פרק 17

איתור ההשערה

יום חמישי.

ליתר דיוק, 24:27 בבוקר יום חמישי.

הاري ישב על מיטתו, ספר לימוד נח ברפיוון בידיו הדומות.

להاري צץ הרגע רעיון לניסוי מבריק **באמת**.

משמעותו הייתה שעה נוספת עד ארוחת הבוקר, אבל בשביל זה היו לו חטפי דגניים. לא, הרעיון הזה היה חייב להיבחן עבשו ומיד, ברגע זה ממש.

הاري הביך את ספר הלימוד בצד, זינק מהמיטה, רץ לצד האخر, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו, רץ במורד המדרגות והתחילה להציג קופסאות ספרים. (הוא באמת יצרך לפרוק אותו ולהציג בוניות ספרים בשלב מסוים, אבל ברגע הוא היה באמצע תחרות קריאת ספרי לימוד עם הרמוני והוא היה בפיגור, איז לא היה לו זמן).

הاري מצא את הספר שחויפש ורצ בחזרה למעלה.

הילדים האחרים התבוננו לרדת לארוחת הבוקר באולם הגדול ולהתחילה את היום.

"סליחה, אתה מוכן בבקשת לעשות משהו **בשביל?**" אמר hari. הוא דף באינדקס של הספר בעודו מדבר, גילה באיזה עמוד מופיעים עשרת אלפי המספרים הראשונים, דף לעמוד הזה ודחף את הספר עבר אנטוני גולדשטיין. "תבהיר שני מספרים תלת ספרתיים מהרשימה הזאת. אל תגיד לי אותם. תבזבז אותם זה בזה ותגיד לי רק את המכפלת. אה, ותוכל לחזור על זה ליתר ביטחון? בבקשת תודא ממש טוב שהגעת לשובה הנכונה. אני לא בטוח מה יקרה לי או ליקום אם תטעה בחישוב."

העובדת שאנתוני אפילו לא טרח לומר מהו במו "מה נפל לך פטאום?" או "זה נשמע ממש מוזר. למה אתה מבקש?" או "מה זאת אומרת שאתה לא בטוח מה יקרה ליקום?" העידה לא מעט על החיים במעונות ריבנקלו בימים האחרונים.

אנטונילקח את הספר בשתקה והוציא קלף וקולמוס. hari הסתובב ועצם את עיניו, כדי לוודא שהוא לא רואה שום דבר, דילג קדימה ואחוריה וקיפץ מעלה ומטה בחוסר סבלנות. הוא הוציא דףדף ועיפרונו מבני והתבונן לבתוב.

"אוקיי," אמר אנטוני, "מהא שמנונים ואחת אלף, ארבע מאות עשרים ותשע."

הاري כתוב 181,429. הוא חזר בקול על מה שבtab, ואנטוני אישר.

ואז רץ hari בחזרה אל קומת המרתף של התיבה שלו, הציג בשעונו (השעון הורה על 4:28, בלומר 28:7) ועצם את עיניו.

בעבור בשלושים שנויות שמע הארי קול צעדים ואחריו את קול הסגירה של קומת המרתף של הביתה.
(הארי לא היה מודאג שייחנק. לחש טיהור אוטומטי היה חלק ממנו שקיבל מי שהיה מוכן לknob
תיבה ממש איבוטית. בסיסו היה דבר פשוט נפלא, שלא היה צריך לדאוג לגבי חשבונות شمال.)

ובשהארי פקח את עיניו, הוא ראה בדיקות מה שקיוה לראות – פיסת נייר מקופלת שנחה על הרצפה,
מתנה מעצמו העתידי.

פיסת הנייר הדעת תיקרא "נייר 2".

הארי קרע פיסת נייר מהדף שלו.

פיסת הנייר הדעת תיקרא "נייר 1". זו הייתה, כמובן, אותה פיסת נייר. אם מישחו היה מסתכל מקרוב, הוא
היה אולי רואה שהקצת הקרווע זהה.

הארי חדר במחשבתו על האלגוריתם שעמד לבצע.

אם הארי יפתח את נייר 2 והוא יהיה ריק, הוא יכתוב "101x101" על נייר 1, יקפל אותו, וימד במשך שעה,
יחזר בזמן, יזרוק את נייר 1 (שבבך יהפוך לנייר 2) ויעלה לאבול ארוחת בוקר עם שותפיו בחדר.

אם הארי יפתח את נייר 2 וימצא שם שני מספרים, הוא יכפיל את שני המספרים זה בזה.

אם המכפלה שליהם תהיה $181,429$, הארי ירשום את שני המספרים הלווע על נייר 1 ויסלח את נייר 1 אחרת
בזמן.

אם לא, הארי יוסיף 2 למספר שמיין ויבtnob את דוג המספרים החדש על נייר 1. אלא אם בן זה יהפוך את
המספר שמיין לגודל מ-997, ובמקרה זה יוסיף הארי 2 למספר שבצד שמאל ויבtnob 101 בצד ימין.

ואם על נייר 2 יהיה בתוכו 997×997 , הארי ישאיר את נייר 1 ריק.

מה שאומר שלולאת הזמן היחידה היא זו שבה נייר 2 מביל את שני הגורמים הראשונים של
 $181,429$.

אם זה יעבד, הארי יוכל להשתמש בשיטה הדעת כדי למצוא בלב תשובה שקל לבדוק אבל קשה למצוא.
הוא לא יראה רק $P=NP$ ברגע שיש לך מחולל זמן; הטריק הזה היה **כללי יותר** מזה. הארי יוכל
לשימוש בו כדי למצוא קודים של מנעולים או סיסמאות מכל סוג. אולי אפילו את הבנייטה לחדר הסודות
של סלית'רין, אם יצலח למצוא דרך שיטות לתאר את כל המקומות בהוגוורטס. זה יהיה צ'יט מדהים
אולי לפי הסטנדרטים שלו.

הארי הרים את נייר 2 ביד רועדת, ופתח אותו.

על נייר 2 היה כתוב בכתב יד רועד מעט:

אל תחטעק עם הזמן

הארי כתב "אל תתעסק עם הזמן" על נייר 1 בכתב יד רועד מעט, קיפל אותו היטב והחליט לא לעשות עוד ניסויים מבריקים באמת הקשרים בזמן לפחות עד שייהי בן חמיש-עשרה.

למייבן ידיעתו של הארי, זו הייתה תוצאה הניסוי המפחידה ביותר בכל תולדות המדע.

הארי התקשה מעט להתרבץ בספר הלימוד שלו בשעה שלאחר מכן.

בר התחיל יום חמישי של הארי.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 15:32 אחר הצהרים ביום חמישי.

הארי וביל שאר הבנים הראשונה עמדו עם מדאם הוֹז' על מדשאה מחוץ לטירה, ליד מלאי המטאטים של הוגו רוטס. הבנות לימדו לעוף בנפרד. מתברר שימוש מה בנות אין רצות למדוד לרבות על מטאטים בנוכחות בנים.

הארי הרגיש קצת מעורער לאורך כל היום. הוא פשוט לא הצליח להפסיק לתהות כיצד נבחרה דואקה לולאת הזמן היציבה **הזמן** מתוך מה שהיא, בדיעבד, מרחב אפשרויות גדול למדי.

וגם: באמת? **METAITSIM?** הוא עומד לעוף על שהוא שהוא בעצם מקטע של חד-ממד? זאת לא בערך הצורה הביי פחות יציבה שאפשר למצאו, כמעט לנסות להיאחז בגולה חסרת מדדים? מי בחר את העיצוב הזה לבעלי תעופה, מכל האפשרויות הקיימות? הארי טיפח תקווה שמדובר רק בביוטי, אבל לא, הם עמדו מול מה שנראה מכל בחינה במוח מטאטי מטבח רגילים מעז. האם מישחו נטפס על הרעיון של מטאטים ולא הצליח לחשב על שום דבר אחר? זה היה חייב להיות ההסביר לך. אין סיכוי בעולם שהעיצובים **המייטבים** לניקוי מטבחים ולתעופה יתגלו במקרה כזהם אם מפתחים אותם מאפס.

היה זה יום בהיר עם רקייע תבול ושם מAIRה שرك חיבתה להיבנס לאנשים לעיניים ולסנוור אותם אם ינסו לעופף בשמיים. הקruk הייתה צחיחה, הדיפה ריח של יובש ומגעה היה משומם מה קשה מאוד תחת נעליו של הארי.

הארי הזכיר לעצמו שוב ושוב שהשיעור הזה אמר לפנות לבני המושטף הנמוך ביותר של ילדים בני אחת-עשרה ושזה לא יכול להיות עד כדי כך קשה.

"שימו את יד ימין שלכם מעל למטאטה, או את יד שמאל אם אתם שמאליים," קראה מדאם הוֹז' ". ואמרו, **עליה!**"

"עליה!" צעקנו בולם.

הmetaطا קפץ בהתלהבות אל ידו של הארי.

מה שם את הארי בראש הביתה, לשם שינויו. מתרבר שלומר "עליה!" זה הרבה יותר קשה مما שזה נראה, ורrob המטאטים התגללו על הקרקע או ניסו להימלט בzychילה מרוכביהם המזועדים.

(הארי היה כמובן מוכן להתעורר שהרמיוני הצליחה לפחות במוּהו אם לא יותר בשגשוג תורה לנסות, מוקדם יותר באותו היום. לא יכול להיות שום דבר **שהוא** יצליח בו בניסיון הראשון ויבלב את הרמיוני, ואם דזוקא היה בזה ויתברר שמדובר ברכיבה על מטאטה ולא שהוא אינטלקטואלי, הארי פשוט ימות).

עבר זמן מה עד שכולם החזיקו לפניהם מטאטה. מدام הוֹז' הראתה להם איך לעלות עליו ואז עברה במדשאה ותיקנה אחיזות ועמידות. נראה שאפלו הילדים שהורשו לעוף בבית לא למדדו לעשות זאת בהלה.

מדאם הוֹז' סקרה את קבוצת הילדים והנהנה. "זעבשו, בשאשמייע שרייקה במשrokיות שלי, אני רוצה שכולכם תבעשו באדמה, חזק".

הארי בלע רוק וניסה לשבר את תחושת הבחילה שאחזה בבטנו.

"שמרו על יציבות במטאטים, עלו מטר או שניים באוויר, וחזרו מיד לקרקע על ידי הישענות קלה קדימה. המתינו לשרייקה – שלוש – ארבע –"

אחד המטאטים המרייא בפראות בליווי צrhoות של יلد – צrhoות של אימה, לא של עונג. הילד הסתחרר בקצב נורא בשעה והם ראו רק הבלחים של פניו הלבנות –

ואז, באילו בהילוך אטי, זינק הארי מהmetaṭṭa שלו וחיפש את שרביטו, אפלו שלא ממש ידע מה הוא מתבנן לעשות אליו. הוא היה בדיק בשני שיעורי לחשים, והאחרון שבhem אכן עסק בלחש הריחוף, אבל הארי הצלח להטיל את הלחש בהצלחה רק פעם אחת מתוך שלוש והוא בטח לא היה מסוגל להריחף אנשים שלמים –

אם יש בי איזה כוח סמי, שייגלה את עצמו עבשו!

"חזרו לבאן, ילד!" צעקה מדאם הוֹז' (זאת הייתה מוכרכה להיות ההורה הביא פחות מועילה להתמודדות עם מטאטה שיצא משליה שמורה לתעופתיכולה לתה, וחלק אוטומטי לחולטין במוּהו של הארי הוסיף את מדאם הוֹז' לרשימת המטומטמים שניהל בראשו).

והילד הועף מהmetaṭṭa.

נפילתו נראתה איטה מאד בהתחלת.

"זינגראלדים לביאסה!" צעק הארי.

הלחש נכשל. הוא הרגיש את זה קורה.

בשמע **בום** ו**קול פיצוץ מרוחק**, והילד שכב על הדשא עם הפנים למטה.

הארי החזיר את שרביטו למקוםו ושעט קדימה במלוא המהירות. הוא הגיע אל הילד יחד עם מدام הוֹז', והארי שלח יד לתוך נרתיקו וניסה להיזכר אווי אלוהים איך קראו לזה לא משנה הוא פשוט ינסה "ערבת ריפוי!" והוא צעה בידו –

"יד שבורה", אמרה מدام הוֹז'. "תירגע, ילד, הוא בסך הכל שבר את היד!"

הארי חווה מעין קרטוע פנימי בשמהות שלו יצא ממצב פניקה.

חbillת הריפוי המשודרגת למצווי חירום נחה פתוחה לפניו, והוא אחזה במדرك של אש נזלית, שהיא שומר על אספект החמצן למוחו של הילד אם הוא היה שובר את מפרקתו.

"אםם..." אמר הארי בקול רועד למדוי. לבו פעם חזק כל כך עד שהוא בקושי שמע את עצמו מתגשם.
"עצמ שבורה... בן... חוט קיבוע?"

"זה רק למקרי חירום", ירצה מدام הוֹז'. "תחזיר את זה למקום. הוא בסדר." היא רכבה מעל הילד והושיטה לו יד. "קום, ילד – הכל בסדר, קום בזיהירות!"

"את לא מתבוננת להבריח אותו לרכוב שוב על המטאטה, נבון?" אמר הארי בבעתה.

מדאם הוֹז' ירצה בהاري מבט זועם. "ברור שלא!" היא משבה בידו הבריאה של הילד והקימה אותו על רגליו – הארי הבhin בתדעה שדה **שוב** נועל לנגבוטום, מה **הקטע** איתו? – והסתובבה לעבר כל הילדים שצפו בהם. "אני אוסרת עליהם לדוד בזמן שאין לי לוקחת את הילד הזה למרפאה! השאירו את המטאטיים האלה שם, או שאתה אדאג שישליך אותם מהוגורותם לפני שתטספוקו להגיד 'קווידיך'. בווא, חמוד".

ומدام הוֹז' הלבה ממש עם נועל, שלפת את ידו וניסה להשתלט על היבבותו שלו.

בשם יצא מטווח שמיעה, אחד מתלמידי סליית'רין התחליל לצחקה.

זה חיצית את השאר.

הארי הסתובב והבטה בהם. זה נראה כמו זמן טוב לנסות לזכור במה פרצופים.

ואז ראה הארי את דראקו הולך לעברו בעצתיים, מלאה במר קראב ובמר גoil. מר קראב לא חייך. מר גoil חייך במופגן. דראקו עצמו עטה ארשת מוקפדת, שרעדת לפרקים, ומבחן הסיק הארי שדראקו חושב שככל הסיפור הזה משעשע להחריד אבל איןנו רואה כיצד הוא יכול להשיג יתרון פוליטי בכך שיצחק על זה בגין ועכשייו במקום בציגוק של סליית'רין אחר בן.

"ובכן, פוטר," אמר דראקו בקול נמוך שלא נשמע למרחוק, עדין עם אותה ארשת מוקפדת הרועדת לפרקים, "זק רציתי לומר שבשאלה מנצל מצב חירום כדי להפגין מנהיגות, כדאי לך להיראות באילו אתה בשליטה מלאה, במקום, נגיד, להיבנס לפניה מוחלטת." מר גoil צחק ודראקו ירה בו מבט מצמיה. "אבל בגרואה שזכות בębמה נקדות בכל מקרה. אתה צריך עזרה עם סידור ערבת הריפוי הזאת?"

הארי הפנה את מבטו לערכת הריפוי, מה שאפשר לו להסתיר את פניו מדראקו. "נראה לי שאני מסתדר," אמר הארי. הוא החזיר את המזרק למקוםו, סגר את המנעולים וקם על רגליו.

ארני מקמילן הגיע בדיק בשהاري האכיל את נרתיק עור המוק שלו בערבה. "תודה לך, הארי פוטר, בשם כל בית הפלפוף," אמר ארני מקמילן ברשימות. "זה היה ניסיון טוב ורעיון טוב."

"אכן רעיון טוב," אמר דראקו. "ולמה אף אחד מהפלפוף לא שלף את השירות שלו? אולי אם **כלכם** הייתם עוזרים במקום רק פוטר, הייתם יכולים לתפוס אותו. חשבתי שאנשי הפלפוף אמורים לעזרך זה לזה?"

ארני נראה קרוע בין בעס לבושה משתקת. "לא חשבנו על זה בזמן –"
"אה," אמר דראקו, "לא **חשבתם** על זה. זו בנסיבות הסיבה שעדיין חבר אחד מריבנקלו מאשר כל בית הפלפוף."

או, לפחות, איך הארי אמר לו הנהל את זה... "אתה לא עוזר," אמר הארי בנימה רגועה, בתקופה שדראקו יפרש את זה בתור **אתה מפידע לתוכניות שלי, בבקשת מסתום**.

"הִי, מה זה?" אמר מר גויל. הוא התבונף אל הדשא והרים חפצ בגודל של גולה גדולה, בדור זוכביה שנראה באילו הוא מלא במערבות של עשן לבן.

ארני מצמצץ. "בדור זיברון של נויל!"
"מה זה בדור זיברון?" שאל הארי.

"הוא זוהר באור אדום אם שכחת משהו," אמר ארני. "אבל הוא לא אומר לך מה שכחת. תן לי את זה, בבקשה, ואני אחזר את זה לנויל אחר כך." ארני הושיט את ידו.

חיווך פתאומי הבלייח על פניו של מר גויל והוא הסתובב והחל לרווץ.
מרוב הפתעה ארני המשיך לרגע לעמוד, ואז צעק "הִי!" ורצ אחורי מר גויל.

ומר גויל תפס מטاطא, עלה עליו בתגובה חלקה אחת והמריא.

פיו של הארי נפער בתדהמה. מدام הוא לא אמרה דבר זה **יביא לסלוקן?**

"אייה אידיות!" סינן דראקו. הוא פתח את פיו לצעוק –

"הִי!" צעק ארני. "זה של נויל! **חזר את זה!**"
התלמידים מסלית'רין התחלפו לשrox ולהריע.

פיו של דראקו נסגר בנקישה. הארי קלט את הבעת ההיסוס הפתאומית שהופיעה על פניו.

"דראקו", אמר הארי בשקט, "אם לא תצווה על האידיוט זהה לחזור לקרקע, המורה תחזרו ו – "

"בוא לך תחת את זהה, פְּלַפְּלָפְּ!" צעק מר גoil, ותרועה גדולה עלתה מצד אנשי סלית'רין.

"אני לא יכול!" לחש דראקו. "בולם בסלית'רין יחשבו שאני חלש!"

"ואם יסלקו את מר גoil," סיבן הארי, **"אבא שלך יחשוב שאתה אידיוט!"**

פניו של דראקו התכווצו בהבעה מיסטרת.

ובאותו הרגע –

"היי, **סְקִית'רִין,**" צעק ארני, "אף אחד לא אמר לך שאנשי הפלפאף עוזרים זה לזה? **הפלפאף, שרביטים שלוף!**"

ולפתע הרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר מר גoil.

בעבור שלוש שנים –

"סלית'רין, שרביטים שלוף!" אמרו בחמשה תלמידים שונים מסלית'רין.

והרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר תלמידי הפלפאף.

בעבור שתי שנים –

"גְּרִיפִּינְדּוֹ, שרביטים שלוף!"

"תעשה משהו, פוטר!" לחש דראקו. **"אני לא יכול להיות זהה שיעזר את זהה חייב להיות אתה! אני אהיה חייב לך שובה רק תחשוב על משהו אתה לא אמר לו להיות גאון?"**

בתוך חמישה שנים וחצי, בך הבין הארי, מישחו יטיל את קללת המלכה השומרית, ובשבabol ייגמר והמורים יסיממו להעיף תלמידים, הבנים היחידים שיישארו בשנה שלא יהיו תלמידי ריבנקלו.

"דיבנקלו, שרביטים שלוף!" צעק מייקל קורנר, שבגראה ממש השtopicק לחתך חלק באסון.

"גְּגָגְגֵרִי גְּוִיל!" צרחה הארי. **"אני טובע בעלות על כדור הדכرون של גויל וקורא אותך לדו קרב!"**

דממה פתאומית השתררה.

"אה, באמת?" קרא דראקו בקול האדייש הרם ביותר שהארי שמע מעודו. "זה נשמע מעוניין.இיזה מין דו קרב, פוטר?"

אםمم...

השראה של הארי עצרה ב"דו קרב".இיזה מין דו קרב? הוא לא יכול לומר "שחמתו" כי דראקו לא יוכל להסבירו לעצמה בלי שזה נראה מוזר, הוא לא יכול לומר "הורדת ידים" כי מר גoil יקרע אותו –

"מה דעתך על זה?" אמר הארי בקול רם. "גרגוריו גויל ואני נעמוד רחוק זה מזה, ואסור יהיה להתקרב לשניינו. לא נשתמש בשרביטים שלנו וגם אף אחד אחר לא. אני לא אוזוד מאיפה שאנו עומדים, וגם הוא לא. ואם אצליח להשיג את כדור הציגרין של נויל, אז גregorיו גויל יותר לאלתר על כל דרישתך לכדור הציגרין שהוא מחייב ויתן אותו לי."

שתקה נוספת השתררה בשמבעי ההקללה של האנשים הפכו למבטוי בלבול.

"הא, פוטר!" אמר דראקו בקול רם. "אני רוצה לראות אותך עושים את זה! מר גויל מסכימים!"

"סגרנו!" אמר הארי.

"פוטר, מה?" לחש דראקו, כשהוא מצליח אייבשו לעשות זאת בלי להזיז את שפתיו.

הארי לא ידע איך לענות בלי להזיז את השפתיהם שלו.

אנשים התחלו להזכיר את שרביטיהם למקוםם, ומר גויל נחת בחינניות, פניו מבולבלות למדי. כמה מתלמידי הפלפוף התקדמו לעבר מר גויל, אבל הארי ירה בהם מבט מפציר והם חזרו לאחור.

הארי הלך לעבר מר גויל ועצר בrack של במה צעדים ממנה, רחוק מספיק כדי שלא יוכלו לגעת זה בזה.

הארי החזיר את השרביט למקומו לאט ובהפגנויות.

בל השאר התרחקו.

הארי בלע רוק. היה לו מושג בללי מה הוא **רוצה** לעשות, אבל זה יהיה חייב לקרות בכך שאף אחד לא יבין מה הוא עשה –

"טוב," אמר הארי בקול רם. "אוקיי..." הוא נשם נשימה عمוקה והרים יד אחת, אצבעותיו מוכנות להקיש. כל אלה ששמעו על הסיפור עם העוגות, בלם במעט בולם, עצרו את נשימתם. **"אני מזמן את השיגעון של הונגוויטש! שמחה! לzion! בום טראח!"** והארי הקיש באצבעותיו.

הרבה אנשים התבכוו ברתיעה.

ודבר לא קרה.

הארי הבין לדמהה להתארך מעט, להתפתח, עד ש...

"אמمم..." אמר מישו. "זה הכל??"

הארי הסתכל על הילד שדייבר. **"תסתכל מולך.** אתה רואה את חלקת ה الكرקע שנראית ריקה, בלי דשא?"
"אמمم... בן," אמר הילד, איזה גרייפינדור (דין משה?).

"מחפור שם."

עבדיו זכה הארי להרבה מבטים מוזרים.

"אםمم... למה?" אמר דין משהו.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט בקול יגע. "אין טעם לשאול למה. סמוך עליי."

דין משהו ברך והחל לארוף אדמה.

בעבור בדקה כמה דין על רגליו. "אין שם כלום," אמר דין.

הא. הארי תבנן לחזר בזמן ולהטמין מפת אוצר שתוביל למפת אוצר נוספת שתוביל לבדור הדיברונות של נויל שאותו הוא ישים שם אחרי שייקח אותו ממך גויל...

ואז הבין הארי שיש דרך הרבה יותר פשוטה שהרבה פחות מסכנת את סוד מחוללי הזמן.

"תודה, דין!" אמר הארי בקול רם. "ארני, אתה יכול לחפש איפה שנוייל נפל ולראות אם תוכל למצוא את בדור הדיברונות שלו?"

אנשים נראו מבולבלים אפילו יותר.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט. "הוא ימשיך לנסות עד שימושו יעבד, ומה שמחיד זה ש – "

"**חי מרליין!**" אמר ארני בתדהמה. הוא הרום את בדור הדיברונות של נויל. "**הוא פה!** ממש איפה שהוא נפל!"

"מה?" צעק מר גויל. הוא השפיל את מבטו וראה...

...שהוא עדין מחזיק את בדור הדיברונות של נויל.

דמות ארוונה למדדי השתרעה.

"אםمم..." אמר דין משהו, "זה בלתי אפשרי, נכון?"

"זה חור בעיליה," אמר הארי. "ה活泼ת את עצמי למספיק מוזר כדי להסיח את דעתו של היקום לרגע והוא שבח שגוייל בבר הרום את בדור הדיברונות."

"לא, רגע, זאת אומרת, **זה לגמרי** בלתי אפשרי – "

"סליחה, נכון שבולנו עומדים פה ומחייבים לעוף על מטהטאיהם? נכון. אז תסתומות. בכל מקרה, ברגע שאניהם את הידים שלי על בדור הדיברונות של נויל התחרות תסתיים וגרגוריו גויל יצטרך לוותר לאלהר על כל דרישתך לבדור הדיברונות שהוא מחזיק ולתת אותו לך. אלה היו התנאים, זוכר?" הארי הושיט את ידו וסימן לארני. "פשוט תגלגל אותו לפה, כי אף אחד לא אמר להתקרב אליו, אוקי?"

"רגע אחד!" צעק תלמיד סלית'רין – בליז' זאבייני, שם שהארי לא היה צפוי לשבוח. "איזה נדע שזה בדור הדיברונות של נויל? יכולת פשוט להפיל שם בדור הדיברונות אחר – "

"הסלייט'רין חזק עמו", אמר הארי בחרוק. "אבל אני נותן לך את המילה שלי שהבדור שארני מחזק הוא הבדור של נויל. אין תגובה לגבי זה שגיגורי גויל מחזק."

זאביני הסתובב במהירות לעבר דראקו. **"مالפי!"** אתה לא באמת מתבונן تحت לו לצאת מזה בשלום – "

"שחוק, אתה", רtan מר קראב ונעמד מאחוריו דראקו. "מר מלפי לא צריך **אותך** בשבייל שתגיד לו מה עשות!"

משרת **טוב**.

"התערבות שלי הייתה עם דראקו, מבית מלפי האצילי ועתיק היוםין", אמר הארי. "לא אithך, זאביני. עשית את מה שמר מלפי אמר שהוא רוצה לראותו עותי עשה, ובאשר לשיפוט בהתערבות, אני משאיר זאת בידיו של מר מלפי." הארי הטה את ראשו לעבר דראקו והרים מעט את גבותיו. זה היה אמר ליה מפסיק כדי לאפשר לדראקו לשמור על בבודו.

דממה השתarraה.

"אתה מבטיח שזה באמת בדור הדיברין של נויל?" אמר דראקו.

"כן", אמר הארי. "זה הבדור שיחזור לנוייל ושיהיה שלו במקור. וזה שגיגורי גויל מחזק הולך אליו".

draako הננה בהחלטיות. "אם כן, לא אפקפק במילתו של בית פוטר האצילי, לא משנה עד כמה מוזר כל זה היה. ובית מלפי האצילי ועתיק היוםין יעמוד גם הוא במילתו. מר גויל,תן את זה למאר פוטר – "

"קי!" אמר זאביני. **"הוא עדין לא ניצח, הוא לא הבניח את הידיים על –"**

"תפוס, הארי!" אמר ארני והשליך את בדור הדיברין לאויר.

הארי חפס את הבדור בקלות – תמיד היו לו רפלקסים טובים. "זהו", אמר הארי, **"ニצתתי..."**

קולו של הארי דעך. כל השיחות נקטעו.

בדור הדיברין שבידו בהק בצבע אדום עד, אוור זוהר במו שמש צעירה והוא מטיל צללים על הקרקע באור היום המלא.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 09:17 אחר הצהרים ביום חמישי, במשרדה של פרופסור מקונגנג, אחראי שיעורי התעופה. (כולל שעה נוספת להARRY הגביב באמצעות).

פרופסור מקונגנג ישבה על השרפף שלה. הארי ישב בכיסא הנאים לפני שולחנה.

"פרופסור", אמר הארי בקול עכוזר, "הסלייט'רינים הפנו את השירותים שלהם על ההפלאפים, הגרייפינדרים הפנו את השירותים שלהם על הסלייט'רינים, איזה **אידיווש** מריבנקלו צעק 'שירותים שלוף' והיו לי אולי חמש שניות למנוע מבל העסק להתפוצץ! זה הרעיון היחיד שעלה לי בראש!"

פניה של פרופסור מקגונגל היו מכובצות ובעסות. **"איןך רשאי להשתמש במחולל הזמן בצורה בזאת, מר פוטר! האם מושג הסודיות נשגב מבינתק?"**

"هم לא **יודעים** איך עשית את זה! הם פשוט חשבים שאני יכול לעשות דברים ממש מוזרים בהקשת אצבעות! עשיתם דברים מוזרים אחרים שאי אפשר לעשות אפילו עם מחוללי זמן, ואני אעשה **עוד** דברים באלה, אז המקרה הזה אפילו לא יבלוטו! הייתי חייב **לעשות את זה**, פרופסור!"

"אתה **לא** היה חייב **לעשות את זה!**" התפרצה פרופסור מקגונגל בכעס. "כל מה שהיית צריך **לעשות** היה להזכיר את **הסלייט'רין האנומני** הזה בחזרה לקרקע ולגרום לתלמידים להזכיר את השירותים! יכולת לאתגר אותו למשחק של טאקי מתפוצץ אבל לא, היית חייב **להשתמש במחולל הזמן באופן פומבי ובלתי נחוץ!**"

"זה הרעיון היחיד שעלה לי בראש! אני אפילו לא יודעת מה זה טאקי מתפוצץ. הם לא היו מקבלים משחק שחמט ואם הייתי בוחר בהורדות ידיהם הייתי מפסיד!"

"אך היהת צריך לבחר בהורדות ידיהם!"

הארי מצמץ. **"אבל אך היהties מפסיד –"**

הארי השתק.

פרופסור מקגונגל נראתה **משה** בועסת.

"אני מצטער, פרופסור מקגונגל," אמר הארי בקול חלש. "באמת שלא חשבתי על זה, ואת צודקת, הייתי צריך לחשב, זה היה מצוין אם הייתי חשב על זה, אבל זה פשוט לא עלה בדעתי..."

קולו של הארי דען. לפמע התהוו לו שהוא לו **הרבה** אפשרויות אחרות. הוא היה יכול לבקש **מדראקן** להציג משהו. הוא היה יכול לבקש מהקהל... השימוש שלו במחולל הזמן באמת היה פומבי ובלתי נחוץ. היה מרחב אפשרויות עצום, למה הוא בחר דווקא **באפשרות הדעת?**

麥比尤ן שהוא ראה דרך **לנצח**. לניצח ולזכות בצעצוע חסר משמעות שהמורים היו מחרימים ממר גoil בכל מקרה.

הכוונה לניצח. היה הדבר שהפיל אותו.

"אני מצטער," אמר הארי שוב. "על הגאותה שלי ועל הטיפשות שלי."

פרופסור מקגונגל העבירה יד על מצחה. נראה שחלק מהבעש שלה התפוגג. אבל הקול שלו עדין נשמע בוקשה. **"עוד סצנה אחת בזאת, מר פוטר, אתה מחייב את מחולל הזמן. האם זה ברור?"**

"כן," אמר הארי. "אני מבין ואני מצטער."

"אם כך, מר פוטר, אתה רשאי להשאיר אצלך את מחולל הזמן לעת עתה. ובהתחשב בגודל האסון שמנעתי, בסופו של דבר, לא אוריד נקודות לריבנקלו."

חוץ מהה שלא תוכלי להסביר על מה הורדת אותן. אבל הארי היה חכם מכדי לומר זאת בקול רם.

"מה שייתר חשוב, למה בדור הדיברונו נדלק בבה?" אמר הארי. "זה אומר שהטילו עליי אובליווייטה?"

"גם לי זה ממש לא ברור," אמרה פרופסור מקוגנגל באטיות. "אם זה היה עד כדי כך פשוט, בחיי המשפט היו ודאי משתמשים בבדורי דיברונו, וזה לא המצב. אני אבחן את העניין, מר פוטר." היא נאנחה. "אתה יוביל ללבת עבשו."

הארי התחליל לקום מביסאו, ואז עצר. "אממם... סליחה, יש עוד משהו שרציתי לומר לך –"

היא התבונזה בצורה במעט בלתי מורגשת. "מה רצית לומר, מר פוטר?"

"זה בקשר לפרופסור קוירל –"

"אני בטוחה שזה לא חשוב, מר פוטר." פרופסור מקוגנגל אמרה את המילים בחיפזון רב. "הרי שמעת בוודאי את המנהל אומר לתלמידים שאסור לכם להטריד אותנו בתלונות חסרות חשיבות על המורה להtagוננות?"

הארי היה מבולבל למדי. "אבל זה יכול להיות חשוב. א时辰 הרגשתי בהתאם תחושה מבשתת רעות בש –"

"מר פוטר! גם לי יש תחושה מבשתת רעות! והתחושה שלי אומרת שאסור לך לסיים את המשפט הזה!"
פיו של הארי נפער. פרופסור מקוגנגל הצליפה; הארי נותר חסר מילים.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקוגנגל, "אם גילית דבר מה שנראה מעוניין בקשר לפרופסור קוירל, أنا הרגש חופשי לא לחלק אותו או עם אף אחד אחר. אני חשבתי שבכילה מספיק מזמן הייקר –"

"זה לא מתאים לך!" התפרק הארי. "אני מצטער, אבל לא יאומן بما שזה לא אחראי מצדך! ממה ששמעתי רובצת קלה על משות המורה להtagוננות, ואם אתם כבר יודעים שהוא הולך להשتبש, הייתי חשב שיכלכם תהיו ערנים –"

'**להשתבש**, מר פוטר? אני בהחלט מקווה שלא.' פניה של פרופסור מקוגנגל היו חסרות הבעה. "אחרי שפרופסור בלייק נתפסה בארון עם לא פחות משלושה מתלמידי השנה החמשית של סלית'רין בפברואר האחרון ושנה לפני כן פרופסור סאמרס נבשלה בחקידה בצורה בה מוחלת עד שהתלמידים שלא חשבו שבוגארט הוא סוג של רהייט, יהיה זה **אISON מוחלט** אם בעיה כלשהי בקשר לפרופסור קוירל המובהר להפליא טובא לידיعتי בעת, ואני חוששת מאוד שרוב תלמידינו ייכשלו בבחינות הבגרות והבשיפומטרי שלהם".

"אני מבין", אמר הארי באטיות בעודו מעכל את העניין. "از במלחים אחרות, לא משנה מה לא בסדר עם פרופסור קוירל, את ממש לא רוצה לדעת מזה עד סוף שנת הלימודים. ומכיוון שעבשו רק ספטמבר, מבחינך הוא יכול להתנקש בראש הממשלה בשידור חי ולצאת מזה נקי."

פרופסור מקגונגל הביטה בו מבלי למצמצז. "אני בטוחה שלעולם לא ישמעו אוטוי תומכת באמירה שכזאת, מר פוטר. חברי הסגל של הוגוורטס שואפים לפעול בנגד כל דבר שמאים על השבלתם של תלמידינו."

כמו תלמידי שנה ראשונה בריבנקלו שלא יודעים לסתום את הפה. "אני מאמין שירדתי לסוף דעתך, פרופסור מקגונגל."

"הוא, מסופקתני, מר פוטר. מסופקתני מאוד." פרופסור מקגונגל רכינה קדימה, פניה מתקשותשוב. "מכיוון שנינו כבר דיברנו על עניינים רגילים בהרבה מאלו, אדבר גלוויות. אתה, ורק אתה, דיווחת על התחשוה המסתורית הזאת. אתה, ורק אתה, משמש במגנט תוויה שכמותו לא ראיתי מעולם. אחרי מסע הקניות הקטן שלנו לסמיטת דיagon **ואז** מצנפת המيون ואז האירוע הקטן של היום, אני כבר יכול להזות מראש שנגזר עלי לשבת במשרד המנהל ולשםוע איזו מעשייה מבדחת על פרופסור קוירל שבה אתה מבככ באופן בלעדיו ושארירה לא תהיה כל ברירה אלא לפטר אותו. בבר השלמתי עםך, מר פוטר. ואם המאורע העצוב הזה יקרה אפלו יום אחד לפני אמצע Mai, אני אתלה אותך מהמעיים על שעריו הוגוורטס ואשפוך חיפושים אש לתוך אף. **עכשו** אתה יורד לסוף דעתיך?"

הארי הנahan, עיניו פעורות לרווחה. ואז, שבניה לאחר מכן, "מה אני מקבל אם אצליח לגרום לזה לקרות ביום האחרון של שנת הלימודים?"

"יצא מהמשרד שלי!"

יום חמישי.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם ימי חמישי בהוגוורטס.

השעה הייתה 32:37 לאחר הצהרים ביום חמישי, והארי עמד ליד פרופסור פלייטיק מול גרגoil האבן הגדול שומר על הבנינה משרד המנהל.

הארי בקושי הספיק לחזור ממשרדה של מקגונגל לחדרי הלימוד של ריבנקלו ובבר אמר לו אחד התלמידים להתייצב במשרדו של פרופסור פלייטיק, שם גילה הארי שדמלדור רוצה לדבר איתו.

הארי, שהרגיש חרד למדי, שאל את פרופסור פלייטיק האם המנהל אמר במה מדובר.

פרופסור פלייטיק משך בכתפיו בתנועה חסרת אונים.

מתברר שדמלדור אמר שהארי הרבה יותר מדי צעיר בשבייל להגות את מילות הטירוף והעוזמה.

שמעה לzion ביום טראח? חשב הארי, אבל לא אמר בקול רם.

"בבקשה אל תdag יותר מדי, מר פוטר," צייך פרופסור פליטיק מאזרור בתפו של הארי. (הארי היה אסיר תודה על זקנו העצום והמנוגח של פרופסור פליטיק. היה קשה להתרגל למורה שלא רק היה נזוק ממנה, אלא גם בעל קול גבה יותר.) "המנהל אולי נראה קצת מוזר, או די מוזר, או אפילו ממש מוזר, אבל הוא מעולם לא פגע בתלמיד ולן במעט, ואני מאמין שהוא יעשה זאת אי פעם." פרופסור פליטיק שיגר אל הארי חיוך מעודד. "אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיבנש לפניקה!"

זה לא עדר.

"בחצלהה!" צייך פרופסור פליטיק, נשען אל הגרגoil ואמר שהוא שיאיבשהו הארי לא הצליח לשמעו בכלל (מן הסתם, אין תזועלת בסיסמה אם אפשר לצלות לה). גרגoil האבן פסע הצדה בתנועה רגילה וטבעית ביותר שהבכה את הארי בתדהמה מכיוון שבמהלך כל תנועתו הגרגoil נראה כמו אבן מוצקה ודוממת.

מאחורי הגרגoil היה גם מדרגות לוליני מסתובב. היה בו משהו מהפנט עד להטריד, ומטרידה עוד יותר הייתה העובה **שшибוב** הספרלה לא היה אמרו להביא אותו לשום מקום.

"עליה לך!" צייך פליטיק.

הארי נעמד על הספרלה בעצבנות מה ומצא את עצמו, מסיבה בשלתי שהמוח שלו לא הצליח בכלל לדמיין, בישא מעלה.

gregoil חזר למקום בקול חבטה עmom, המדרגות המשיכו להסתובב והארי המשיך לעלות, ואחרי פרק זמן מסחרר למדי, הארי מצא את עצמו ניצב בפני דלת מעץ Alone ועלייה מקוש פלייז בצורת גריפון.

הארי הושיט את ידו וסובב את הידית.

הדלת נפתחה לרוחה.

והארי ראה את החדר המעניין ביותר שנתקל בו מימיו.

היו בו מנגנוני מתכת צעירים שהסתובבו או תקתקו או שיינו לאטם צורה או פלו ענןות עשן קטנות. היו בו عشرות נזלים מסתוריים בעשרות מכלים בעלי צורות מוזרות, כולל מבובעים, רותחים, ניגרים, מחליפים צבע או יוצרים צורות מעניינות שנעלמו חצי שנייה אחרי שראית אותן. היו בו דברים שנראו כמו שעונים מרובי מחוגים, שעלייהם נחרטו מספרים או מילים בשפות בלתי מזוהות. היה שם צמיד ועליו גביש דמי עיטה שנאנץ באלאג צבעים וציפ/or שנחה על במת זהב ובוס עץ מלאה במשהו שנראה כמו דם ופסל של בז מצופה באמייל שחור. על הקיר היו תלויות תמונות של אנשים ישנים, ומצנפת המיין הייתה מושלת באגדיות על מתחה ובובים שעליו היו תלויות גם שתי מטריות ושלוש נעלים בית אדומות שמאלות.

באמצע כל הבלגן הזה עמד שולחן שחור וריק מעץ Alone. לפני השולחן עמד שרפרף מעץ Alone. ומאתורי השולחן ניצב בס מרופד היטב שהוביל את אלבוס פרסייל וולפריק בריין דמלדור, המעתור בזקן ארוך ובסוף, בובע שנראה כמו פטרייה מעוכבה עבקית ומה שלעינים מוגליגות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עד.

דמלדור חייך, ועיניו הבהיירות נצכו בלהט מטורף.

הארי התיישב לפני השולחן בחשש מסויים. מאחוריו נטרקה הדלת בחבטה רמה.

"שלום, הארי," אמר דמלדור.

"שלום, המנהל," השיב הארי. אך הם בקטע של לקרוא זה לזה בשם פרטי? האם דמלדור יגיד לו עבשו!
לקרוא לו –

"בקשה, הארי!" אמר דמלדור. "המנהל נשמע כל כך رسمي. פשוט תקרא לי **הם** בקיצור."
"אין בעיה, **הם**," אמר הארי.

שתקה קצרה השתרה.

"אתה יודע," אמר דמלדור, "שאתה האדם הראשון אי פעם שבאמת עשה את זה?"
"אםمم..." אמר הארי. הוא ניסה לשלווט בקולו למروת המועקה הפתאומית שהשתקעה בבטנו. "אני
מצטער, אני... אממם... המנהל, אמרת לי לעשות את זה, אז עשית –"

"**הם**, בבקשה!" אמר דמלדור בעליונות. "זאת צריך להיות כל כך מודאג. אני לא אדרוק אותך מהחלון רק
כى עשית טעות אחת. אני אתן לך הרבה מושהות מושהות שางינו לרווח! חוץ מזה, מה
שמנסה הוא לא איך אנשים מדברים אליך, אלא מה הם חושבים עלייך".

הוא מעולם לא פגע בתלמיד. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה.

דמלדור שלף קופסת מתכת קטנה, פתח אותה וחשף בתוכה גולות צהובות קטנות. "סוכריות לימון?"
שאל המנהל.

"אםمم... לא תודה, **הם**," אמר הארי. **האם להגביר לתלמיד אל.אס.די נחשב לפגיעה בו, או שזה נכנש**
לקטגוריה של ביף בלתי מזיק? "אתה... אממם... אמרת משהו על זה שאתה צעיר מדי בשבייל להגות את
מילות הטירוף והעוצמה?"

"זה בהחלטת נכוון!" אמר דמלדור. "למרבה המזל, מילות הטירוף והעוצמה אבדו לפני שבע מאות שנה
ולאף אחד אין שמי של מושג מה הן. זו הייתה סתם הערה קטנה".

"אה..." אמר הארי. הוא היה מודע לכך שפיו פעור. "אז למה קראת לי לפה?"

"**למה?**" חזר דמלדור על השאלה. "באמת, הארי, אם הייתי מסתובב כל היום ושאל **למה** אני עושים
דברים, לא יהיה לי נשאר לי זמן לעשות שום דבר! אני אדם די עסוק, אתה יודעת."

הארי הננה בחיים. "בן, זו הייתה רשימה מעוררת התפעלות. מנהל הוגוורטס, בושף ראשי בקסמהדרין,
מגואמאפ עליון בكونפדרציית הקוסמים הבינלאומית. שלicha שאתה שואל, אבל תהית לעצמי: יש אפשרות
לקבל יותר משש שעות אם משתמשים ביותר מוחולך זמן אחד? כי זה די מרשימים אם אתה עושה את כל זה
בשיש לך רק שלושים שעות ביוםמה".

השתרעה עוד שתיקה קלה, שבמהלכה המשיך הארי לחייך. הוא חשש קצת, או למען האמת הרבה, אבל ברגע שהתחזר לו שדמלדור משגע אותו בכוננה, משהו בתוכו **סירוב בכלל תוקף** קיבל את זה כמו גוש של חוסר אונים.

"אני חשש שהזמן לא אהוב להימתך יותר מדי," אמר דמלדור אחרי השתקה הקלה, "וזעם זאת נראה שאנו עצמנו קצת גדולים מדי בשביילו, ובכן אנחנו שרים במאבק מתמיד להתאים את חיינו לזמן."

"אכן כן," אמר הארי בכובד ראש. "וזאת הסיבה שבדאי שנגיע לפואנטה במהירות."

לרגע תהה הארי אם הגזים.

ואז דמלדור צחק. "בסדר גמור. הבה נדבר ישיר ולענין." המנהל רבן קידימה, תנועה שהטתה את כובע הפרטיה המעוובה שלו הצדה וחיבכה את זקנו בשולחן. "הארי, ביום שני עשית משהו שאמור להיות בלתי אפשרי אפילו עם מחולל זמן. או, בעצם, בלתי אפשרי אם משתמשים רק במחולל זמן. מנין הגיעו שתי העוגות הללו, תמהני?"

פרץ אדרנלין חלף בגוףו של הארי. הוא עשה את הקטע עם העוגות באמצעות גליתם הייעלמות, זו שניתנה לו בקורס מנתנת חג המולד, שהיתה מלאה בפתק שבו היה כתוב: **אם דמלדור יראה הוזמן לקבל לידיו את אחד מאוצרות המוות, הוא לא יתן לו לחמוך מידיו עד يوم מותו...**

"طبعי לגמרי לחשוב," המשיך דמלדור, "שמעכיוון שאיש מתלמידי השנה הראשונה שנכחו במקום לא היה מסוגל להטיל לחש בזה, נכח שם גם מישו אחר, בלתי נראה. ואם איש לא היה יכול לראותו, לא הייתה לו בעיה לזרוק את העוגות. ניתן אולי להמשיך ולשער ששמעכיוון שמחולל הזמן היה בידיך, אתה היה הגורם הבלתי נראה; ושמעכיוון שרמתך הנוכחית בהחלט לאינה מאפשרת הטלת לחש ההונאה, משמעות הדבר היא שהיתה לך גליתם הייעלמות." דמלדור חיך חיך צופן סוד. "האם אני בכוון הנכון עד בה, הארי?"

הארי קפא במקומו. הייתה לו תחושה שAKER ישיר יהיה רעיון טיפשי, וכבראה גם לגמרי עקר, והוא לא הצליח לחשב על שום דבר אחר לומר.

דמלדור נופף بيדו בידידותיות. "אל תdag, הארי, לא עשית שום דבר רע. גליימות הייעלמות אין אסורתך – הן בבראה נדירות מכדי שמשהו יטרח לכלול אותן בראשימה. אבל האמת היא שתהיהتي לגבי משהו אחר לחולוטן."

"כן?" אמר הארי בקול הרגיל ביותר שהצליח להוציאו מפיו.

עיניו של דמלדור ברקו מרוב התלהבות. "אתה מבין, הארי, אחריו שעוברים במה הר��תקאות נוטים להבין את הביקון הכללי של הדברים הללו. מתחילה לראות את הדפוס, לשם את הקצב של העולם. מתחילה לפתח חשדות **לפניהם** רגע הגילוי. אתה הילד שנשאר בחיים, ואיכשהו גליתם הייעלמות הגיעו לידי ארבעה ימים בלבד אחורי שגילית את בריטניה הקסומה שלנו. גליומות באלו אין מוציאות למיבור בסמטת דיAGON, אבל יש **אחת** שעשויה למצוא את דרכה לבעליה המועד. וב"**א** הידיעה, אחת משלשות אוצרות המוות, שלפי מצאת לא **סתם** גליימת הייעלמות, אלא את הגלימה, בה"**א** הידיעה, אחת משלשות אוצרות המוות, שלפי

המשמעות מסוגלת להחביא את לובשה ממבטיו של המות עצמו." מבטו של דמלדור היה אופטימי ומלא שיקיקה. "אני יכול בבקשתך לראות אותה, הארי?"

הארי בלע רוק. איבריו הוצפו בשוף של אדרנלין, שהיה חסר תועלת לחלווטין. מולו ישב הקוסם החזק ביותר בעולם ולא היה לו שום סיכוי לצאת שם ולא היה לו שום מקום מסתור בהוגוורטס גם אם היה לו סיכוי בזה. הוא עמד לאבד את הגלימה שעבירה בירושה במשפט פוטר במשך זמן-

דמלדור נשען באטיות לאחר כביסאו הגבוה. האור שבעיניו בבה והוא נראה מבולבל ומעט נוגה. "הארי," אמר דמלדור, "אם אתה לא רוצה, אתה יכול פשוט לומר לא."

"באמת?" קרכר הארי.

"כן, הארי," אמר דמלדור. קולו נשמע עבשו עצבוב, ומודאג. "נראה שאתה חושש מפניי, הארי. אני יכול בבקשתך לשאול מה עשית כדי לדמות בחומר אמיתי?"

הארי בלע רוק. "האם יש דרך שבה תוביל להישבע שבועת קסמים מחייבת שלא תיקח את הגלימה שלי?"

דמלדור הניד בראשו לאט. "אין משתמשים בנדרים כובלים בנסיבות שכזאת. וחוץ מזה, הארי, אם אתה לא מכיר את הלחש מראש, תיאלץ בכל מקרה למסוך על המילה שלי שהוא אכן חייב. אבל אתה ודאי מבין שאני לא **צרי** את רשותך כדי לראות את הגלימה. אני חזק מספיק כדי לשולף אותה בעצמי, עם או בלי נרתיק עור מוק." פניו של דמלדור היו חמורות סבר. "אבל לא עשה זאת. הגלימה היא שלך, הארי. לא אקח אותה מך. זהה הבטחה ושבועה. אם אצטרך לאסור عليك להשתמש בה בשטח בית הספר, אדרוש ממך ללבת לבסתת שלך בגרינגוטס ולאחסן אותה שם."

"אה..." אמר הארי. הוא בלע רוק בניסיון להרגיע את שוף האדרנלין ולהשוו בהיגיון. הוא הסיר את נרתיק עור המוק מהגורתו. "אם אתה באמת **לא**צרי את רשותי... אז קיבלת אותה." הארי הושיט את הנרתיק לדמלדור ונשך את שפטו בחוזקה בסימן לעצמו העתידי במרקחה שיטילו עליו אחר כך אובליוויאטה.

הקוסם הדק הושיט את ידו לתוך הנרתיק ואז, בלי לומר שום מילת אחזר, שלף ממנו את גלימת ההיעלמות.

"אה," נשף דמלדור. "צדקתי..." הוא העביר את הקטיפה השחורה והמנצנחת בין ידיו. "בת מאות שנים וудין מושלמת בביום היוצרת. איבדנו הרבה מהאמנות שלנו במרוצת השנים, וכעת איןני יכול ליזור דבר זהה בעצמי. איש אינו יכול. אני יכול להרגיש את הכאב שלו כמו זה המהדר במוחי, כמו שיר המושר תמיד לא איש **שישמע** אותו..." הקוסם הרים את מבטו מהגלימה. "אל תמכור אותה," הוא אמר, "אל תעניק אותה לאף אחד. חשוב פעמים לפני שתראה אותה למשהו וחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספת לפני שתגלה למשהו שהיא אחד מאוצרות המות. התיחס אליה בכבוד שכן היא חפץ רב-עוצמה."

לרגע נתמלאו פניו של דמלדור במחה...

...ואז הוא החזיר את הגלימה לארי.

הארי הכנס אתה בחזרה לנרתיק שלו.

פניו של דמלדור הרצינו שוב. "אם יורשה לי לשאול שוב, הארי, מה גרם לך לא לבתו בי?"

לפתע הרגיש הארי מבויש למדוי.

"הגילימה הגיעה עם פתק", אמר הארי בקול חלש. "ובפטק זהה היה בתוכו שתנסה לקחת ממוני את הגלימה אם תדע. אבל אני לא יודעת מי השאיר את הפטק, באמת שלא."

"אני... מבין", אמר דמלדור באטיות. "ובכן, הארי, לא אפקפק במניעים של מי שהשיר לך את הפטק. מי מלבדו יודע מה היו בוננותיו, ואולי הן בעצם היו טובות? הוא הרי נתן לך את הגלימה."

הארי הנהן, מלא התרשומות מנדיבותו של דמלדור ונבוך מהניגוד החד בינה ובין גישתו שלו.

הקוסם הזקן המשיך. "אבל דומני ששנינו בעלי משחק באותו הצבע. הילד שסוף-סוף הביס את וולדמורט והזקן שבלם אותו מספיק זמן כדי שאתה תצליח את העולם. לא אזקוף את הדזרות שלך לחובבן, הארי. על כולנו לעשות במידת יכולתנו לנוהג בחוכמה. אני רק מבקש שתחשוב פעמיים ותחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספת בפעם הבאה שמשהו יאמר לך לא לבתו בי."

"אני מצטער", אמר הארי. הוא הרגיש נורא בשלב זה. הוא בעצם נזף הרגע בגנדalf, וטוב הלב של דמלדור רק החמיר את הרגשתו. "היהתי צריך לבתו לך."

"למרבה הצער, הארי, בעולמנו זה..." הקוסם הזקן הניד בראשו. "אני אפילו לא יכול לומר שהתנהגותך הייתה בלתי חכמה. לא הכרת אותי. והאמת היא שישנם בהוגוורטס אנשים שਮוטב שלא תבוח בהם. אולי אפילו באלה שאתה רואה בהם חברים."

הארי בלע רוק. זה לא נשמע מבשר טובות. "במו מי?"

דמלדור קם מביבאו והחל לבחון אחד ממכשיריו, חוגה עם שמונה מחוגים באורכבים שונים.

לאחר כמה רגעים דבר הקוסם הזקן שוב. "הוא בטח נראה לך מקרים למדוי", אמר דמלדור. "מנומס – בפליך לפחות. רהוט, אולי אפילו מלא הערצה. תמיד מוכן להציג עצה, טובה, עצה –"

"אה, **דראקו מאלפי!**" אמר הארי בהקללה גדולה מכך שלא מדובר בהרמיוני או משחו כזה. "אה, ממש לא. לא הבנת. הוא לא ממיר אותך, אני ממיר אותו."

דמלדור קפא במקומו, מבטו נעוץ בחוגה. "אתה מה?"

"אני הולך להמיר את דראקו מאלפי מהצד האפל", אמר הארי. "נו, להעביר אותו לצד של הטוביים."

דמלדור הזרק והסתובב לעבר הארי. הוא עטה את אחת מהhabuot הננדמות ביותר שהארי ראה על פניו של אדם בleshו, קל וחומר אדם בעל זיין בסוף ארון. "אתה בטוח?", אמר הקוסם הזקן בעבר רגע, "שהוא מוכן לגאולה? אני חושש שהטובי שנדרה לך שאתה רואה בו הוא שאלה לב – או גרווע מאך, פתין או מלכודת –"

"אםمم... לא סביר," אמר הארי. "זאת אומرت, אם הוא מנסה להסota את עצמו כבוחר טוב, הוא עושה עבודה ממש גרוועה. זה לא קטע שבו דראקו פונה אליו והוא בולו מקסים ואני מחייב שיש בו גרעין של טוב שמתחבא עמוק בפניהם. בחרתי לגאול דזוקא אותו כי הוא הירש לבית מאלפי, ואם צריך לבוחר רק אדם אחד לגאול, הוא הבוחר המתבקשת."

עוותת הופעה בעינו השמאלית של דמלבדור. "אתה מתכוון לזרוע זרעים של טוב ואהבה בלבו של דראקו מאלפי כי אתה צופה שהירש של בית מאלפי יתגלה בבעל ערך מבחינתי?"

"לא רק **מבחינתי!**" מחה הארי. " מבחינתם כל בריטניה הקסומה, אם זה יעבוד! וחוץ מזה, כמה יהיו גם לו חיים יותר מאושרים ובריאים נפשית! תורה, אין לי מספיק זמן להזכיר את **כולם** מהצד האפל ואני חייב לשאול את עצמי איפה האור יכול להשיג את היתרון הבני גדול במהירות הבני גדולה –"

דמלבדור התחליל לzechok, חזק הרבה יותר חזק מכפי שהארי ציפה לו, כמעט עזיה. זה נראה **ממש לא מכובד**. קוסם עתיק ורב-עוצמה אמרו לzechok בקול נמוך ורעם, לא להתגלל כל כך מצחוק עד שהוא מתקשה לנשום. הארי פעם נפל מהביבסא בשפה בסרט **"מרק ברוז"** של האחים מרקס, ובדוק כך צחק דמלבדור עבשו.

"זה לא **צדקה** מצחיק," אמר הארי אחורי זמן מה. הוא התחליל לחושש שוב לשפיותו של דמלבדור.

דמלבדור השתלט על עצמו במאץ ניבר. "אווי, הארי, אחד המסתננים של המחלה הקרואה חוכמה הוא שאתה מתחילה לzechok מדברים שאף אחד אחר לא חשב שהם מצחיקים, כי בשאה חכם, הארי, אתה מתחילה להבין את **הבדיקות!**" הקוסם הזקן מהה דמעות מעינו. "יש שראה אחת מסבלת את חברתה, בהחליט, בהחליט כך."

לקח למווחו של הארי רגע לזיהות את מקורן של המילים המוכרכות... "היי, זה ציטוט של **טולקין!** גנדולף אומר את זה!"

"תאודן, למען האמת," אמר דמלבדור.

"אתה **בן מוגלים?**" שאל הארי בתדהמה.

"חוושני שלא," אמר דמלבדור, שחייך עבשו שוב. "**גולדי** שבעים שנה לפני שהספר הזה יצא לאור, ילדי היקר. אבל נראה שאלה מתלמידי שהם בני מוגלים נוטים לחשוב בצורה דומה מבחינות מסוימות. צברתי לא פחות מעשרים עותקים של **"שר הטבעות"** ושלושה אוספים של כל כתבי טולקין, ואני מוקיר כל אחד ואחד מהם." דמלבדור שלף את שרביטו, הרום אותו ונעמד בתנוחה המתאימה. **"עבור לא תעבור!** איך זה נראה?"

"אםمم..." אמר הארי בקרישה מוחית במעט מוחלטה, "אני חשב שחרר לך באלהוג." והפיג'מה הורודה וכובע הפטרייה המעווכה לא עדרו בכלל.

"אני מבין." דמלבדור נאנח והחזיר את שרביטו לחגורתו בעגומותיו. "חוושני שהיו בחווי מעט מאוד באלהוגים לאחרונה. ביום זה הכל פגישות קסמהדרין שבהן אני מנסה נואשות לתקוע מקלות בגלגליו וארכחות רשמיות שבהן פוליטיקאים זרים מתחרים מי יהיה השוטה העקשן הגדול ביותר. והתנהגות מסתורית בלפי אנשים, ידיעת דברים שאין לי דרך לדעת, אמרת משפטים סתוםים שמתבררים רק בדיעד

ובכל שאר הדריכים הקטנות שבhn קוסמים רבי-עוצמה משעשעים את עצםי אחרי שעוזבו את החלק בתבנית שמאפשר להם להיות גיבורים. ואם כבר מדברים, הארי, יש לו משהו לחתך, משהו שהוא שירץ לאביך."

"באמת?" אמר הארי. "וואו, מי היה מנחש."

"אכן כן," אמר דמלדור. "זה באמת קצת צפוי, מה?" פניו הרצינו. "ובכל זאת..."

דמלדור חזר לשולחנו והתיישב בעודו מושך את אחת המגירות. הוא הבניס אליה את שתי ידיו ואז, במאץ קל, הוציא ממנה חפץ גדול ובודד למראה, שאותו הניח על שולחן האлон בחבטה רמה.

"זאת," אמר דמלדור, "הייתה האבן של אביך."

הארי בהה בה. היא הייתה אפורה בהירה, דהויה, חסרת צורה מוגדרת, משוננת ונראתה בהחלט כמו סתם אבן גדולה רגילה. דמלדור הניח אותה על הפה הגדולה ביותר שלו, אבל היא עדיין התנודדה על השולחן בחוסר יציבות.

הארי הרים את מבטו. "זו בדיחה, נכון?"

"לא, זו אינה בדיחה," אמר דמלדור, שהnid בראשו ונראה רציני מאד. "לקחת אותה מחורבות הבית של ג'ימס ולילי במבטש גודריק, שם מצאתי גם אותה; ושמרתי אותה מאז ועד עכשיו, בציפייה ליום שבו אוכבל לחתך לך אותה."

בתערובת ההשערות ששימשה להاري במודל העולם, הטירוף של דמלדור הלך ועלה בסבירותו. אבל **עדין הייתה מידת הסתברות משמעותית שהוקצתה לחלופות אחרות...** "אםمم... זאת אבן **קסומה?**"

"לא בכלל הידע לי," אמר דמלדור. "אבל אני מיעץ לך במלוא הרציניות לשמור אותה במה שייתר קרוב אליויך בכלל עת."

טוב. דמלדור **בנראה** משוגע, אבל אם הוא **לא**... יהיה פשוט **מבחן** مدى להסתבר בשל התעלומות מעצמו של הקוסם הצען והמסתורי. זה בטח היה מספר 4 ברשימה מהמצבי הבישולן הברורים מאיליהם.

הארי התקדם לעבר השולחן והניח את ידיו על האבן, בניסיון למצואazonות שבה יוכל להרים אותה בלי להיחתק. "אני אשים אותה בנתיק שלך, אם כך."

דמלדור ה津יף פנים. "זה עלול להיות לא מספיק קרוב. ומה אם נרתיק עור המק שליך יאבוט או ייגניב?"

"אתה חושב שאתה צריך פשוט להישבח לבן מקום עם אבן גדולה?"

דמלדור נעצ בהاري במבט רציני. "זה עשוי להיות חכם מכך."

"אה..." אמר הארי. האבן נראתה בבדה למדוי. "נראה לי שזה יגרום לתלמידים האחרים לשאול אותי שאלות לגביה."

"תגיד להם שציוויתי לך לעשות זאת," אמר דמלדור. "אף אחד לא יתבה על כך מכיוון שכולם חושבים שאתה משוגע." פניו היו עדין רציניות לחלוften.

"אם... אם להיות כן, אם אתה נוטה להגיד לתלמידים להיסחב לכל מקום עם אבני גדלות, אני די יכול לראות מה אנשים עשויים לחשוב בכך."

"אה, הארי," אמר דמלדור. הקוסם הצעיר יד אחת במחווה שבאי לו בכלל את כל המבשירים המסתוראים בחדר. "בשאנחנו צעירים אנחנו מאמנים שאנו יודעים הכל, ובכן אנחנו מאמנים שאנו אנחנו לא רואים הסבר למשהו, משמעות הדבר היא שאין לנו הסבר. בשאנחנו מתבגרים אנחנו מאמינים שהיקום פועל לפי קצב והיגיון משלו, אפילו אם אנחנו עצמנוינו יודעים מהם. זה רק בורותנו שלנו שנראית לנו בטירוף."

"המציאות תמיד עובדת לפי חוקים," אמר הארי, "גם אם אנחנו לא יודעים מהם."

"בדיקה, הארי," אמר דמלדור. "ההבנה הזאת – ואני רואה שאתה אכן מבין זאת – היא מהות החוכמה."

"אז... למה בדיקך אני צריך לשחוב איתי את האבן הזאת?"

"לא עולה בדעתך שום סיבה, למען האמת," אמר דמלדור.

"...לא עולה בדעתך."

דמלדור הננה. "אבל זה שלא עולה בדעתך סיבה לא אומר *שהיא אינה קיימת*."

المبשירים המשיכו לתקתק.

"אוקיי," אמר הארי, "אני אפילו לא בטוח שכדי לי לומר את זה, אבל זו ממש לא הדרך הנכונה להתמודד עם הבורות שלנו ברגען לאופן שבו היקום עובד."

"לא?" אמר הקוסם הצעיר בשווה נראה מופתע ומאכזב.

להاري הייתה תחושה שהשיחה הזאת לא עומדת להסתיים לטובתו, אבל הוא המשיך בכלל זאת. "לא. אני אפילו לא יודעת אם לבשל הזה יש שם رسمي, אבל אם הייתי צריך להמציא לו שם בעצמי, הייתי קורא לו 'תעדות ההשערה' או משהו בזה. איך אני אנסה את זה בצורה פורמלית... אממ... נניח שיש לך מיליון קופסאות ורק אחת מה קופסאות הללו מכילה יהלום. ויש לך קופסה מלאה בגלאי יהלומים, ובכל גלאי יהלומים תמיד מצפץ בנוכחות יהלום ומ慈פץ בחצי מהפעמים אם בקופסה אין יהלום. אם היה מعتبر עשרים גלאים על כל הקופסאות, היה נותר, במשמעותו, עם מושם אחד בזבב ומועדם אחד אמיתי. ואז יידרש לך רק עוד גלאי אחד או שניים כדי להגיע למועדם האמיתי היחיד. הנΚודחה היא שבסיס הרבה תשובה אפשריות, **לוב** הראות שאתה צריך פשוט מוקדשות **לאיתור** ההשערה הנכונה בין מיליון האפשרויות – להבאתה לתשומת לך מלכתחילה. במקרים הראות שצריכך כדי להבחן בין שניים או שלושה מועדים סבירים קטנה בהרבה בהשוואה לך. אך אם אתה פשוט קופץ קדימה בלי ראיות וקדם אפשרות אחת מסויימת למרכז תשומת הלב שלך, אתה מدلג על רוב העבודה. זה באילו יש עיר שיש בה מיליון בני אדם, מתרחש בה רצח ובלש אומר, טוב, אין לנו שום ראיות בכלל, אך האם שקלנו את האפשרות שמורטימר סנורדרגראס הוא הרוצח?"

"oho באמת הרוצח?" אמר דמלדור.

"לא", אמר הארי. "אבל אחר כך מסתבר שלרוצח היה שיער שחור ושלמורטימר יש שיער שחור, אך בולם חשבים לעצם, אה, נראה שמורתימר הוא באמת הרוצח. אך זה לא הוגן בליי מורטימר שהשופטים **מקדמים אותו למרכז תשומת לבם** כדי שיבער יש להם סיבות טובות לחשוד בו. בשיש הרבה אפשרויות, רוב העובדה מוקדשת **לאוֹתוֹ** התשובה האמיתית – להפניהם תשומת לב ראשונית אליה. לא צריך בשבייל **זה הוכחה**, או את סוג הראיות הרשומות שמדוונים או בתאי משפט דורשים, אבל צרייך איזה **רמז**, והרמז הזה צריך לבדוק בין האפשרות המסוימת הזאת למילוי האפשרויות האחרות. אחרת אתה לא יכול פשוט לשולוף את התשובה הנכונה משום מקום. אתה לא יכול אפילו לעשות חוץ מהיסחוב לבב מקומ עם האבן של אבא שלי. ובטע ייש מיליון דברים אחרים שאני יכול לעשות חוץ מהיסחוב לבב נוכחה אי הווודאות שלי. חוקי החשיבה ההסתברותית לא פחות קשיים מהחוקים ששולטים בלוגייקה הקלאסית, ומה שעשית עבשו **פושטאטור**". הארי השתק. **"אלא אם כן יש איזה רמז שלא הזברת, במוון."**

"אה", אמר דמלדור. הוא תופף על חייו בראשת פניהם מהזרה. "טייעון מעניין, בהחלט, אבל האם הוא לא מתauté בנקודה שבה עורך אנגלוגיה בין מיליון רוצחים אפשריים שרק אחד מהם ביצע את הרצח ובחירה בדרך פעולה אפשרית אחת מנני רבות, בשיתובן שיש דרכי פעולה חbekות רבות? אני אומר שהיסוחות עם האבן של אביך לכל מקום היא דרך הפעולה האפשרית הטובה ביותר, רק שזה חכם יותר לעשות זאת מאשר לא לעשות זאת".

דמלדור הבinis שוב את ידו למגירה שפתח קודם לכן, והפעם נראה באילו הוא נובר בפנים – לפחות נראה שידו זהה. "אוסיפ' ואצ'ין", אמר דמלדור בעוד הארי עדיין מנסה להבין איך לענות לתשובה הבלתי צפואה בעיליל, "שהזאת טעויות נפוצות של תלמידי ריבנקלו לחשוב שבילדים החכמים ממוניים לשם ולא בשארים ילדים חכמים לשאר הבתים. אין זה בר; המין לריבנקלו מעיד על כך שהוא תלמיד מונע על ידי תשוקתו לדעת דברים; זהה תבונה שונה בתכלית מתבונה". הקוסם חיך בעוד מתחופף מעל המגירה. "עם זאת, נראה שאתה אכן גבען למד. פחות במו גיבור צעיר ויוטר במו קוסם ישיש ומסתורי צעיר. אני חושב שאולי נקטתי איתך בגישה מוטעית, הארי, וייתכן שאתה מסוגל להבין דברים שמעטים יוכלו לתפוס. אך היהנו נועז ואציע לך **עוד** ירושה אחת".

"אתה לא מתכוון לומר...?" השתקן הארי. **"שלאבא שלי... הייתה עוד אבן?"**

"סליחה", אמר דמלדור, "אני **עדין** מבוגר יותר ומסתורי יותר מך, ואם יש גילויים כלשהם שאמורים להתגלו, **אני** הוא זה שיגלה אותם, תודה רבה לך... אוף, איפה זה!" דמלדור רכן עמוק יותר לתוך המגירה, ועוד יותר. ראשו וכחפיו וכל פלג גופו העליון נעלמו בפנים עד שرك האגן והרגליים בלטו החוצה, באילו המגירה אובלטה אותו.

הארי לא היה יכול שלא לחשוב כמה דברים יש שם בדיק וairoה רשות המלאי בולה.

לבסוף התרומם דמלדור בחזרה מתוכה המגירה, אוחץ במושא החיפוש שלו, שהוא הnickel על השולחן לצד האבן.

היה זה ספר לימוד משומש, בעל פינות מרופפות ושדרה בלילה: **"ליקחת שיקויים למתקדים"** מאת **לחיזיוס בוראד'**. על הכריבת הייתה תמונה של מבחנה מעלה עשן.

"זה", דקלם דמלדור, "היה ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמך בשנתה החמישית."

"שאני צריך לשאת עליי בכל עת", אמר הארי.

שאוצר בחוכו סוד נורא. סוד שגiliovo עלול להיות בה הרסני עד שעליי לבקש מכך להישבע – ועליי לדרש מכך שתישבע ברצינות, לא משנה מה דעתך על כל זאת – לעולם לא לומר על כך דבר לאף אדם ולשם דבר".

הארי בחר את ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית, אשר, אך מתברר, אצר בחוכו סוד נורא.

הבעיה הייתה שהארי באמת לפק שבועות באלו ברצינות רבה. בל נדר הוא נדר כובל אם נודר אותו האדם הנכון.

1...

"אני קצת צמא", אמר הארי, "וזה סימן ממש לא טוב."

דמלדור לא תהה לפחות ההצעה המסתורית הזאת. "אם אתה נשבע, הארי?" שאל דמלדור. עיניו הישירו מבט אל תוך עיניו של הארי. "אחרת לא אוכל לספר לך."

"כן", אמר הארי. "אני נשבע". זו הייתה הבעיה בלהיות ריבנקלו. ריבנקלו לא היה מסוגל לסרב להצעה לכך בלי שהסקנות תאכל אותו, וכולם ידעו זאת.

"ואני נשבע בחרזה", אמר דמלדור, "שמעה שאני עומד לספר לך הוא האמת."

דמלדור פתח את הספר, לבארה באקראי, והארי רבן קדים כדי לראות.

"אתה רואה את העורות הללו", אמר דמלדור בקול בה חלש עד שהיא כמעט במעט לחישה, "שבתוות בשולי הספר?"

הארי צמצם מעט את עיניו. נראה שהדפים המצהיבים מתארים שהוא שנקרא **שיוקי הוד הנשר**, שאת רבים ממרכיביו הארי כלל לא הצליח לזהות ושמותיהם לא נראו אליו נגזרו מאנגלית. בשולי אחד הדפים הייתה משורבתת העירה בכתב יד ובנה, **משמעותו מה יקרה אם misuse ישמש פה בדם ת'סrael במקומות האובמניות** ומיד מתחתיה הייתה בתובה תשובה בכתב יד שונה, **מי שি�שתה את זה יהיה חולה למשך שבועות ואולי ימות**.

"אני רואה אותן", אמר הארי. "מה איתן?"

דמלדור הצביר אל השרבוט השני. "אלו שבכתב היד הזה", הוא אמר, עדין באותו קול שקט, "נכתבו על ידי אמך. ואלו שנכתבו בכתב היד הזה", הוא הדיז את מצבו כדי להזכיר על השרבוט הראשון, "נכתבו על ידי ידי. נגתי להפוך את עצמי לבתני נראה ולהתגונב לחדרה בזמן שישנה. לילי חשה שאחד מחבריה הוא שכותב אותן והיו להם ריבים מדינים".

זו הייתה הנקודה המדוקפת שבה הארי הבין שהמנהל של הוגו רטס **אכן** משוגע.

דמלדור הביט בו בהבעה רצינית. "אם אתה מבין את ההשלכות של מה שסיפרתי לך בעת, הארי?"

"אההה..." אמר הארי. הוא הרגש באילו קולו תקוע. "סליחה... אני... לא ממש..."

"נו טוב," אמר דמלדור ונאנח. "נראה שגם לחובמה שלך יש גבולות. שנעים פנים שלא אמרתי דבר?"

הארי קם מכיסאו, חיוך מקובע על פניו. "במובן," אמר הארי. "אתה יודע, האמת שבעבר די מאוחר ואני
קצת רעב, אך אולי כדאי שארד לאכול ארוחת ערב" והארי ניגש ישר לדלת.

הידית לא הסתובבה.

"אתה פוגע بي, הארי," אמר בשקט קולו של דמלדור, שהגיע היישר מאחוריו. "אתה מבין לפחות שמה
שאמרתי לך הוא סימן של אמון?"

הארי הסתובב לאט.

לפניו היה קוסם חזק להחריד ומשוגע להחריד, עם ذ肯 ארוך ובסוף, בובע שנראה במו פטרייה מעובה
ענקיית ומה שלעינניים מוגלאות נראה במו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עד.

מאחוריו הייתה דלת שלא תפקדה באותו הרגע.

דמלדור נראה עצוב ויגע למדוי, באילו הוא רוצה להישען על מטה קוסמים שאין בידו. "באמת," אמר
דמלדור, "אדם מנסה שהוא חדש במקום להיזמוד לאותו דפוס במשך מאות ועשר שנים רצופות ואנשים
מתחלים לבסוף." הקוסם הז肯 הניד בראשו בצעיר. "מrank קיוויתי ליותר, הארי פוטר. שמעתי שחבריך
חוشبיהם שאתה משוגע. אני יודע שהם טועים. האם לא תואיל להאמין באותו הדבר לגבי?"

"בקשה תפתח את הדלת," אמר הארי, קולו רועד. "אם אתה רוצה שאבטח לך שוב אי פעם, תפתח את
הדלת."

מאחוריו נשמע קול של דלת נפתחת.

"היינו עוד דברים שתכוננתי לומר לך," אמר דמלדור, "וזאת תלך עבשו, לא תדע מה הם."

לפעמים הארי ממש **שנא** להיות ריבנקלו.

הוא מעולם לא פגע בתלמיד, אמר הצד הגוריינדרי של הארי. **אם רק תקפיך לזכור את זה, לא תיבנע
לפניקה.** אתה לא הולך לברוח ורק כי **מתחיל להיות מעוניין, נכון?**

אתה לא יכול פשוט לצאת באמצעות שיחה עם המנהל! אמר החלק הפלפפני. **מה אם הוא יתחיל להוריד
נקודות בית? הוא יכול להקשות מאוד על החיים שלך בבית הספר אם הוא יחליט שהוא אוthon!**

ומשהו נוסף בו, שהארי לא מASH אהב אבל גם לא הצליח להשתיק לגמרי, תהה על היתרונות האפשריים
הגלוונים בלהיות אחד מחברי המיעטים של הקוסם הז肯 והמשוגע, שבמקרה גם היה המנהל, הבושף
הריאשי והמגוזאמף העליון. ולמרבה הצעיר, הסלית'רין הפנימי שלו היה מצליח יותר מדראקו ביפויו אנשים

לצד האפל, מביון שהוא אמר דברים כמו **מסכן**, הוא נראה כאילו הוא צריך misuseו לדבר אותו, לא? לא היה רוצה שאיש כל כך חזק יבטיח במשהו פחות מוסרי, נכון? וגם אני תוהה אילו סודות מופלאים דמלדור יוכל לספר לך אם, כאילו, מהפכו לחבריהם ואפילו אני מוכן להתעורר שיש לו אוסף ספרים ממש מעניין.

כולכם משוגעים, חשב הארי לבסוף מרביביו, אבל הוא היה קול מיועט למול הסכמתם הגורפת. הארי הסתובב, התקדם מעט לעבר הדלת הפתוחה, הושיט יד וסגר אותה שוב במופגן. זה היה קורבן שלא עלה לו במאום בהתחשב בכך שהוא עמד להישאר שם בכל מקרה ושדמלדור מילא ניחן ביכולת לשנות בתנעותיו, אבל אולי זה ירשימים אותו. בשاهاري הסתובב בחזרה הוא ראה שהקוסם המשוגע ורב העוצמה חזר לחייך והוא נראה ידידותי. זה טוב, אולי.

"בקשה אל תעשה את זה שוב", אמר הארי. "אני לא אוהב להיות לבוד." "אני באמת מצער עלך, הארי," אמר דמלדור, והתנצלתו אכן נשמעה בינה. "אבל זה היה מאד לא נבון מצדך לעזוב בלי האבן של אביך."

"במובן", אמר הארי. "לא היה הגיוני מצדך לצפות שהדלת תיפתח לפני שהוספתי את חפציו המשימה לרשותה הציוד שלי."

דמלדור חייך והנהן. הארי ניגש לשולחן, הדיז את גרטיק עור המוקקד מקדמת החgorה שלו, ואז, במאץ מסoom, הצליח להרים את האבן בזרועותיו בנوت האחת-עשרה והאכיל בה את הנרתיק שלו.

הוא ממש הרגיש את המשקל פוחת לאטו בשלחש השפה המתחרבת אבל את האבן, והגיהוק שבא לאחר מכן היה רועש למדי ונשמע ללא ספק מתлонן.

ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית (שאצל בתוכו סוד שאבן היה די נורא) היה הבא בתור.

ואז הצעיר הסליט'רין הפנימי של הארי בערומותיו דרך להתחבב על המנהל, ולמרבה הצער, הוא הצעיר אותה בצורה שנועדה להשיג את תמיכת סיעת הרוב הריבנקלאוי.

"אםם..." אמר הארי. "אם בבר אני נשאר, אולי תוכל לעשות לי סיור קטן במשרד שלך? אנו קצת סקרן לגבי חלק מהדברים שיש פה", וזה היה הזוכה בפרס לשון המעטה לחודש ספטמבר.

דמלדור הביט בו, ואז הנהן בחיקון מה. "מחמייא לי שאתה מתעבין," אמר דמלדור, "אבל חוששני שאין הרבה מה לומר." דמלדור התקרב מעט אל הקיר והצביע על ציור של איש ישן. "אלו הם דיוקנאות המנהלים הקודמים של הוגוורטס." הוא הסתובב והצביע על השולחן. "זה השולחן שלי." הוא הציב על הביסא. "זה הביסא שלי –"

"סלח לי", אמר הארי, "אבל האם שתהיתם בקשר לדברים אלו." הארי הצבע על קובייה קטנה שלחשה בשקט "בלורפל... בלורפל... בלורפל".

"מה, השlipיציים הקטנים?" שאל דמלדור. "קיבלתי אותם עם המשרד ואין לי שום של מושג מה רובם עושים. אם כי החוגה **הזהת**, עם שמוןת המחווגים, מוניה את מספר ה... בוא נקרא להם עיטושים... של מבשפות שמאליות בתחום תחומי צרפת, ולא תאמין بما עבודה נדרשה כדי שהיא תעבור במו שצרי." וחדבר **זהה**, עם הווייבלים הזהובים, הוא המצאה שלי ומינרואה לעולם לא תצליח להבין מה הוא עשו."

בזמן שהארי עיבל הכלול, דמלדור ניגש למתחה הבובעים. "באן נמצאת במובן מצנפת המיוון. אני מאמין שכבר נפגשتم. היא אמרה לי לעולם לא להניח אותה שוב על ראש בשום פנים ואופן. אתה רק התלמיד הארבעה-עשר בכל ההיסטוריה שהיא אמרה את זה עליו. גם על אבא יאגה היא אמרה דבר דומה, ועל שנים-עשר האחרים אספר לך בשתיה מבוגר יותר. זו מטריה. זו עוד מטריה." דמלדור צעד במה צעדים נוספים והסתובב, חיווך רחב למדי נסוק בעת על פניו. "וכמובן, רוב האנשים שמגיעים למשרדי רוצים לראות את פוקס."

דמלדור עמד ליד הציפור שניצבה על במת הזהב.

הארי התקרב, מבולבל למדי. "זה פוקס?"

"פוקס הוא עוף חול", אמר דמלדור. "עויפות חול הם יצורי קסם חזקים מאוד ונדיירים מאוד."

"אה..." אמר הארי. הוא הרבחן את ראשו והבט אל תוך העיניים השחורות, הקטנות והנווצצות, שלא הפגינו ولو קמצוץ של בוח או של תבונה.

"אהה..." אמר הארי שוב.

הוא היה די בטוח שזיהה את צורתה של הציפור. היה קשה לפפס.

"אםمم..."

תגיד מהו חכם! שאג מוחו של הארי על עצמו. **אל תעמוד שם סתום כמו אידיוט!**

שוב, מה לעדאל אני אמור לומר? ירה מוחו של הארי בחזרה.

כל דבר שעולה בדיון!

זאת אומרת, כל דבר חוץ מ"פוקס הוא תרנגולת" –

כן! כל דבר חוץ מזה!

"אז... אםمم... איזה מין קסם יש לעופות חול?"

"לדמיות שלהם יש בוח רפואי", אמר דמלדור, "הם יצורים של אש ונעים בין כל המקומות באותו הקלות שבاه אש בבה במקום אחד ונדלקת במקום אחר. העומס העצום שהקסם הטבוע בהם מעmis על גופם גורם להם להזדקן ב מהירות, ועם זאת הם הדבר הקרוב ביותר בעולם לבני אלומות, כי בשגופם תש הם מציתים

את עצם בפרק אש ומותרים מאחריהם גוזל, או לפעמים ביצה." דמלדור התקירב ובחן את הטרנגולת במצח קМОוט. "הממ... נראה קצת חלש, היתי אומר."

עד שהעירה הדעת נקלטה במוחו של הארי הטרנגולת בבר עלתה באש.

הטרנגולת פתחה את מקורה, אבל היא לא הספיקה אפילו לפולוט קרקור בודד לפני שהחלה לבמוש ולהיחרך. הבURAה הייתה קצרה, חזקה ומוכלת לחלוtin בתוך עצמה. לא היה שום ריח של שפה.

ואז האש גועה, שניות בודדות לאחר שהחללה, והשAIRה מאחור ערמת אפר קטנה ופתהית על הבמה המוזהבת.

"אל תיראה כל כך מבועת, הארי!" אמר דמלדור. "פוקס לא נפגע." ידו של דמלדור נבנעה לתוך ביסו, ואז אותה היד חיטעה באפר והוציאה ביצה צהובה קטנה. "תראה, הנה ביצה!"

"אה... וואו... מדהים..."

"אבל עבשו באמת בדי שנטקdem קצת," אמר דמלדור. הוא הותיר את הביצה באפרה של הטרנגולת, חזר לבס שלו והתיישב. "הרי במעט הגיעה שעת ארוחת הערב, ולא בדי שニיאלאץ להשתמש במחוללי הזמן שלנו."

מאבק בו חילום התרחש במלשלת הארי. סלית'ryn והפלפאפ החליפו צדים אחרי שראו את המנהל של הוגוורטס שורף טרנגולת.

"כן, קצת," אמרו שפטיו של הארי. "ואז ארוחת ערבי."

אתה שוב נשמע כמו אידיזט העיר המבקר הפנימי שלו.

"ובכן," אמר דמלדור. "חוושני שיש לי וידוי, הארי. וידוי והתנצלות."

התנצלויות הן דבר טוב זה אפילו לא הגיוני! מה אני מבקש?

הקסם הדקן נאנח עמוקות. "ייתכן שלא חשוב כך בשתיים מה שיש לי לומר. חוותני, הארי, שתמננתי אותך בכל חין. אני הוא זה שהשאיר אותך לטיפולם של הוריך החורגים המרושעים –"

"ההורגים החורגים שלי לא מרושעים!" פלט הארי. **"ההורגים שלי, זאת אומרת!"**

"מה, לא?" אמר דמלדור, שנראה מופתע ומאובձ. "אפילו לא קצת? זה לא מתאים לתבנית...?"

הסלית'ryn הפנימי של הארי צרע במלוא ריאותיו המדומיניות, שתוק חתיכת אידיזט הוא ייקח אותך מהם!
"לא, לא," אמר הארי, שפטיו קופאות בהעוויה מזעדעטה, "רק ניסיתי לחוס על רגשותיך, הם בעצם מרושעים מאוד..."

"באמת?" דמלדור רכן קדימה והבטו בו בדריכות. "מה הם עושים?"

דבר מהר "הם... אמם... אני צריך לפטור כלים ולשטוּף בעיות והם לא נותנים לי לקרוא הרבה ספרים ו–"

"אה, טוב מאד. טוב לשמעו", אמר דמלדור, שנשען שוב לאחור. הוא חיך חיוּך עצוב. "אני מתנצל על זה, אם כך. עבשו איפה היתי בדיק? אה, כן. צר לי לומר, הארי, שאני אחראי פחות או יותר לבכל דבר רע שאי פעם קרה לך. אני יודע שזה בטח יבעיס אותך מאד."

"כן, אני בועס מאד!" אמר הארי. "גראר!"

המברך הפנימי של הארי העניק לו את פרש המשחק הגרווע ביותר בתולדות הזמן שלו.
"ורק רצתי שתדע", אמר דמלדור, "רציתי לומר לך בהקדם האפשרי, במקרה שהוא יקרה לאחד מאייתנו אחר כך, שאני באמת מצטער. על כל מה שכבר קרה ועל כל מה שעוזד יקרה."
עיניו של הקוסם הזקן נצכו מדמעות.

"ואני בועס מאד!" אמר הארי. "בועס כל כך עד שאני רוצה ללבת ברגע זה אלא אם כן יש לך עוד משהו לומר!"

פשט לך כבר לפני שהוא ישrown גם אתה! צוחחו סלי'רין, הפלפאפ וגראפינדור.

"אני מבין", אמר דמלדור. "דבר אחרון, הארי. אל תנסה לעبور את הדלת האסורה במסדרון הקומה השלישית. אין שום דרך שתוכל לעبور את כל המלבודות, ולא היתי רוצה לשמע שקרה לך משהו רע בשניותת לעשות זאת. מסופוקני שתוכל אפילו לפתח את הדלת הראשונה, מכיוון שהיא געולה ואני מכיר את הלחש אלהומורה –"

הארי הסתובב ונמלט לעבר היחידה במחירות שיא. הידית שיתפה פעולה כשהוא סובב אותה והוא רץ במורד המדרגות הלויליניות בעודן מסתובבות, רגליו במעט נתקלות זו בזו ומפילות אותו, ובתוך רגע הוא היה למטה והגרגoil זז הצד והארי נורה מתוך גרם המדרגות במוחץ מקשת.

הארי פוטר.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם הארי פוטר.

הרי גם מבחינת כל שאר האנשים היום יום חמישי, אבל לא נראה שדברים כאלה קורים לאף אחד אחר.

השעה הייתה 21:18 בערב يوم חמישי בשעה ששהاري פוטר נורה מתוך גרם המדרגות כמו חץ מקשת, האיז במחירות שיא והתגש חזיתית במינרווה מגונגל, שבדיווק נבנשה למסדרון בדרכיה למשרד הנהלה.

למרבה המזל איש מהם לא סבל מפגיעה חמורה. כמו שהסביר להארי מעט מוקדם יותר באותו יום – בשלב שבו סירב להתקרב למטאטה שוב אי פעם – בקווידיז' משתמשים מרבייצנים מברזל יצוק רק כדי שהיה

להם אפילו סיבוי לפגוע בשחקנים, מכיוון שקוסמים נוטים להיות עמידים יותר בפני חבלות מאשר מוגלים.

אבל הארי פרופסור מקונגנול בכל זאת מצאו את עצם שרועים על הרצפה, והמגילות שהיא החזיקה בידיה התפזרו בכל המסדרון.

שתקה נוראה השתררה.

"הארי פוטר," סיינה פרופסור מקונגנול מהרצפה שעלייה הייתה שרועה ליד הארי. קולה התرومם כמעט כבדי צוחה. **"מה עשית במשרד המנהל?"**

"בלום!" צייץ הארי.

"דיברות אותו על המורה להתגוננות?"

"לא! דמלוד זימן אותי לשם ונתן לי איזו אבן גדולה ואמר שהיא הייתה שייכת לאבא שלי ושאני צריך להיסחב אליה לבב מקום!"

עוד שתיקה נוראה.

"אני מבינה," אמרה פרופסור מקונגנול, קולה מעט רגוע יותר. היא קמה, ניערה את בגדייה וירתה מבט נוקב במגילות הפזרות, שקפזו מיד לערימה מסודרת וניצמדו לקיר המסדרון, באילו כדי להתחבא ממבטיה. **"תנוחמי, מר פוטר, ואני מתנצלת שפקפקתי לך."**

"פרופסור מקונגנול," אמר הארי. קולו רעד במקצת. הוא הקים את עצמו מהרצפה, נעמד על רגליו והרים מבט אל פניה הבתוות והשפוות. **"פרופסור מקונגנול..."**

"כן, מר פוטר?"

"את חשבת שאני באמת צרייך?" אמר הארי בקול חלש. **"להיסחב לבב מקום עם האבן של אבא שלי?"**

פרופסור מקונגנול נאנחה. **"חושחתני שזה ביןך לבין המנהל."** היא היסה. **"אומר רק שהתעלמות מוחלתת מדבריו של המנהל היא כמעט אף פעם אינה צעד חכם. אני באמת מצטערת לשמע על הדילמה שלך, מר פוטר, ואם יש איזו דרך שבה אוכל לעזור לך עם מה שתחליט לעשות –"**

"אםمم..." אמר הארי. **"האמת היא שחשבתי שברגע שאדע איך, אוכל לשנות את הצורה של הסלע לטבעת ולענוד אותה על האכבע. אם תוכל ללמד אותי איך לשמר שינוי צורה –"**

"טוב ששאלת אותי קודם קודם," אמרה פרופסור מקונגנול, פניה מתקשחות מעט. **"אם תאבד שליטה על שינוי הצורה, ההיפוך יברוט לך את האכבע ובנראה יתלוש לך את היד מהמקום. ובגלך, אפילו טבעת תהיה מטרה גדולה מבדי שתצליח לשמור את שינוי הצורה לתקופה בלתי מוגבלת מבלתי שזה יהיה הפוך למעמסה גדולה מדי על הקסם שלך. אבל אוכל לדאוג שיחשלו בשביילך טבעת עם מקום לאבן חן, אבן חן **קטנה**, שתהייה בmagic עם העור שלך, ותוכל להתאמן בשימור צורה של חפץ בטוח, כמו מרשלו. בשחצילה**

להתميد בזה, אפילו תוק בדי שינה, למשך חדש שלם, ארשה לך לשנות את צורתה של... אמם... האבן
של אביך...” קולה של פרופסור מקגונגל דעך. ”**המנהל באמת** – ”

”כן. אה... אמם...”

פרופסור מקגונגל נאנחה. ”זה קצר מוזר, אפילו יחסית אליו.” היא התבונפה והריםה את ערמת המגילות.
”אני מצטערת, מר פוטר. אני מתחנצת שוב שלא בעחותי בך. אבל בעת תורי לפגוש את המנהל.”

”אמם... באילו... בהצלחה ובכל זה...”

”תודה לך, מר פוטר.”

”אמם...”

פרופסור מקגונגל הלכה לעבר הגרגoil, אמרה את הסיסמה מבלי להישמע ונעמדה על המדרגות
המסתובבות. היא הchallenge לעולות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והגרgoil החל לחזור למקוםו –

”**פרופסור מקגונגל המנהל שرف תרנגולת!**”

”**הוא מה – ?**”

פרק 18

היררכיות שליטה

הייתה זו שעת ארוחת הבוקר ביום שישי. הארי נגס עוד נגיסה ענקית מהטוסט שלו ואז ניסה להזכיר למוות שלו הוא יטרוף את ארוחת הבוקר שלו, זה לא באמת יביא אותו לצינוק מהר יותר. בכל מקרה הייתה לו שעה שלמה של לימודים בין ארוחת הבוקר לתחילה של שיעור שיקויים.

אבל צינוק! בהוגוורטס! בדמיונו של הארי כבר החלו להציגו תהומות, גשרים צרים, פמוטי קיר נושא לפידים ובתמי טחב זוהר. האם יהיה שם עכברושים? האם יהיה שם **דורךונם?**

"הארי פוטר", אמר קול שקט מאחוריו.

הארי חץ מעבר לבתו ומצא את עצמו מביט בארני מקמילן, הדור בגלימותיו צהובות השוליות ונראתה מעט מודאג.

"נוויל חשב שבdae שआזהיר אותך", אמר ארני בקול שקט. "ואנו חושב שהוא צודק. תיזהר היום מהמורה לשיקויים. הפלפאים הבוגרים אמרו לנו שפרופסור סניפ יכול להיות ממש גועלי לאנשים שהוא לא אוהב, והוא לא אהב את רוב האנשים שלא מסליטין. אם תגיד לו שהוא מתחכם... אתה עלול להסתבר ממש, מהה ששמעתי. פשוט תורייד את הראש ואל תיתן לו אף סיבה לשים לב אליך."

שתקה השתירה בשאריי עיבל את המידע, ואז הוא הרים את גבותיו. (הארי ממש רצה להיות מסוגל להרים רק גבה אחת, כמו ספוק, אבל הוא מעולם לא הצליח.) "תודה", אמר הארי. "יכול להיות שאתה שחשכת לי הרבה צרות".

ארני הננה ופנה בחזרה לשולחן של הפלפאף.

הארי חדר לאכול את הטוסט שלו.

בערך ארבע נגיסות לאחר מכן אמר מישהו, "סלח לי", והארי הסתובב וראה תלמיד ריבנקלו בוגר, שנראה מעט מודאג –

זמן מה לאחר מכן סיים הארי לאכול את מנת הביקון השלישית שלו. (הוא למד לאכול ארוחות בוקר בבדות. הוא תמיד היה יכול לאכול ארוחת צהרים קלה אם בסופו של דבר הוא לא השתמש במחולל הזמן.)
וקול נוסף מאחוריו אמר "הארי?"

"כן", אמר הארי בקול יגע, "אני אנסה לא למשוך את תשומת לבו של פרופסור סניפ –"
"אה, זה חסר סיובי", אמר פרד.

"לגמר חסר סיובי", אמר ג'ורג'.

"אד ביקשנו מגמדוני הבית לאפות לך עוגה", אמר פרד.

"אנחנו הולכים לשים עליה נר אחד על כל נקודה שתאבד לרייבנקלו", אמר ג'ורג.

"ונעשה לבבוך מסיבה בשולחן של גרייפינדור באرومץ הצהרים", אמר פרד.

"אנחנו מקווים שזה יעודד אותו אחריו כל זה", סיים ג'ורג.

הארי בלע את מה שנשאר מהbijou והסתובב. "טוב", אמר הארי. "לא התבוננתי לשאול את זה אחורי פרופסור בינס, באמת שלא, אבל אם פרופסור סנייפ **בזה** נראה, למה לא פיטרו אותו?"
"פיטרו?" שאל פרד.

"בailo, ויתרו על שירותו?"

"כן", אמר הארי. "זה מה שעשיהם עם מורים גרוועים. מפטרים אותם. ואז מעסיקים מורים טובים יותר במקוםם. אין לכם פה איגודים או קביעות, נבען?"

פרד וג'ורג קימטו את מצחם כמו שהיו עושים זקני השבט בחברת ציידים-לקטים אם מישחו היה מנסה לספר להם מה זה חשבון אונטגרלי.

"אני לא יודע", אמר פרד אחורי זמן מה. "אף פעם לא חשבתי על זה."

"גם אני לא", אמר ג'ורג.

"כן", אמר הארי, "אני שומע את זה הרבה. נתראה באرومץ הצהרים, ואל תאשימו אותו אם לא יהיה ברות על העוגה הזאת".

פרד וג'ורג צחקו באילו הארי אמר משהו משעשע, קדו לו וחזרו לשולחן של גרייפינדור.

הארי הסתובב בחזרה אל שולחן ארוחת הבוקר ולקח קאפקיק. הוא כבר הרגיש די מלא, אבל הייתה לו תחושה שהבוקר הזה עשוי לנצל הרבה קלוריות.

בעודו אוכל את הקאפקיק שלו, הארי חשב על המורה הגרוע ביותר שפגש עד בה, פרופסור בינס משיעור תולדות הקסם. פרופסור בינס היה רוח רפואי. ממה שהרמיוני אמרה על רוחות רפואיים, לא נראה סביר שיש להן מודעות עצמית מלאה. לא היו תגליות מפורסמות שנעשו על ידי רוחות, או הרבה מחקר חדשני בכלל, לא משנה מי הן היו בחיהן. רוחות נטו להתקשות בזיכרונות המאה הנובחית. הרמיוני אמרה שכן ממו דיווקנות שנוצרו במקרה, שהותבעו בחומר הסובב על ידי פרץ האנרגיה הרוחנית שהתלווה אל מותו הפתאומי של קוסם.

הארי נתקל במורים טיפשים בגייחתו הבודדות אל מערכת החינוך המוגלאית הרגילה – אביו היה ברון הרבה יותר מאשר הגיע לבחירת הסטודנטים ששימשו במוריון הפרטיאם, כמובן – אבל שייעור תולדות הקסם היה הפעם הראשונה שבה נתקל במורה שהיא פשוט חסר כל תודעה.

והדבר ניבר. הארי החיאש אחרי חמישה דקוט והתחיל לקרוא ספר לימוד. בשעה ברור ש"פרופסור בינס" לא מתבונן להתנגד לכך, הארי שלף מהנרתיק שלו גם אטמי אוזניים.

האם רוחות אינן דורשות משכורת? האם זה העניין? או שפושט בלתי אפשרי לפטר מישחו בהוגוורטס,
אפילו אם הוא מת?

ועכשיו נראה שפרופסור סניפ נוטה להתנגד בצורה נוראית כלפי כל מי שלא שirk לבית סלית'רין ואף אחד לא **חוشب אפילו** לסיים את החודה שלו.

והנה שرف תרגולות.

"**סליחה,**" הגיע קול מודאג מאחוריו.

"**אני נשבע,**" אמר הארי בלי להסתובב, "המקום הזה במעט עשירית גרווע במו מה שאבא שלי מספר על אוקספורד."

הארי רקע ברגליו במסדרונות האבן, נראה נעלב, מרוגז ורותח בו זמניות.

"**צינוק!**" לחש הארי. "**צינוק!** זה לא צינוק! זה מרתף! מרתף!"

במה בנות מריבנקלו נעצו בו מבטים מוזרים. הבנים כבר הספיקו להתרgal.

נראה שהקומה שבה הייתה ביתה של השיקויים נקראה "**צינוק**" רק כי הייתה תת-קרקעית ומעט קרה יותר מאשר השירה.

הונגורותס! הונגורותס! הארי חיבה כל חייו וכעת הוא **עדין** חיבה, ואם היה מקום כלשהו **על פni האדמה** שהיה אמר לו להיות לו צינוק ראוי לשמו הרוי שזהו הונגורותס! הארי יהיה מוכרכ להבנות טירה בעצמו אם הוא רוצה לראות תהום אינסופית אחת קטנה?

זמן קצר לאחר מכן הגיעו לביתה של השיקויים והארי התעוזד באופן ניבר.

ביתה של השיקויים הcliffe יוצרים מוזרים, שהיו משומרים בצדננות ענקיות ומונחים על מדפים אשר ביסו כל סגנון של שטח קיר בין הארונות. הארי התקדם מספיק בקירה כדי שיצליח להזות חלק מהיצורים, כמו הפונטמה היזבריסקנית. על אף שהעכבי, שאורכו היה חמישים סנטימטר, נראה כמו אקרומנטולה, הוא היה קטן מכדי **להיות** אקרומנטולה. הוא ניסה לשאול את הרמיוני, אבל לא נראה שהתחשך לה במיוחד להסתבל אפילו לביוון הכללי שלו הוא הצבע.

הארי הסתכל על בדור אבק גדול עם עיניים ורגליים כשהמתנקש שעת אל תוך החדר.

זו הייתה המחשבה הראשונה שעברה במוחו של הארי בשראה את פרופסור סורוס סניפ. היה שהוא שקט וקטני בדרך שבה איש פסע בין שלוחנות הלימוד. גליםותיו היו פרועות, שערו מלובך ושמונוני. היה בו שהוא שזכה את לוציוס, אף על פי שהשניים לא דמו זה לזה כלל, והרושם שהתקבל היה שבעוד שלוציוס יירוג אותו בגלגניות מושלמת, האיש הזה פשוט יירוג אותו.

"**שבו,**" אמר פרופסור סורוס סניפ. "**עבשו.**"

הארי עוד כמה תלמידים שעמדו ודיברו זה עם זה מיהרו לתפוס שולחנות. הארי התבונן לשבות ליד הרמוני אבל אייבשו מצא את עצמו מתישב בשולחן הפנוי הקרוב ביותר, ליד ג'סטין פינץ'-פלצ'לי (זה היה שיעור משותף של ריבנקלו והפלפאף), מה שמייקם אותו שני שולחנות משמאל להרמוני.

סوروוס התישב מאחוריו של שולחן המורה, וללא מילת הקדמה אחת אמר, "חנה אבוט".

"באן," אמרה חנה בקול רועד מעט.

"סוזן בוגז."

"גמצאת."

וכך זה נמשך, בשאף אחד איינו מעוד להשחיל מילה, עד ש:

"אה, בן. הארי פוטר. ה... **ידוען** החדש שלנו."

"הידען נמצא, אדון."

חזי מהתלמידים התבכוו בבהלה, ובמה מהחכמים יותר נראו לפתע באילו הם רוצים לבסוף כל עוד הביתה עומדת על תלה.

סوروוס חייך חיוך מלא ציפייה וקרא את השם הבא ברשימה.

הארי נאנח בלבו. הדבר קרה מהר מכדי שיוכל לעשות משהו לגביו.נו, טוב. היה ברור שהאיש הזהobar עבשו לא מחבב אותו, מסיבה כלשהי. וכשהארי חשב על כך, היה עדיף בהרבה שהמורה לשיקויים ייטפל אליו מאשר לנוויל או להרמוני, למשל. הארי היה מסוגל יותר להגן על עצמו. כן, נראה שעדייף כך.

בשסתימנה בדיקת הנובחות סקר סوروוס מבטו את כל הביתה. עיניו היו ריקות כמו שמי לילה נטולי כוכבים.

"אתם באן," אמר סوروוס בקול שקט שהתלמידים מאחור נאלצו להתאים כדי לשם, "בדי ללמידה את המדע העדין והאמנות המדודית של הבנת שיקויים. מכיוון שבמעט שאין כאן הנפה של רבויות מטופשת, רבים מהם יתקשו להאמין שמדובר במקרה. אני לא מצפה שבאמת תבינו את היופי של הקדרה המבעבעת והאדים המפעפעים בה; את הכוח העדין של הנזולים המתפשטים בתחום עורקיו של אדם", לחש סנייפ בקול מתענג וזכה, "מכשפים את בינתו, מבשלים את חושיו", זה רק געשה יותר ויותר מטריד. "אני יכול ללמד אתכם לשמר תחילה בבקבוק, לבשל ניצחון, אפילו לפקווק את המות – בתנאי שאיןכם קבוצה של אידיוטים מוחלטים כמו אלה שאנו זוכה ללמידה בדרך כלל".

נראה שסوروוס הצליח לראות אייבשו את הבעת הספקנות על פניו של הארי, או שלפחות עיניו קפזו לפתח מקום מושבו של הארי.

"פוטר!" ירה המורה לשיקויים. "מה קיבל אם אוסיף אבקת שורש אספודל למרקחת של לעבה?"

הארי מצמצץ. "זה היה ב'מרקחות ושיקויי כספם?' הוא שאל. "הריגע סיימתי לקרוא אותו, ואני לא זכר שום דבר שהוביל לענה –"

ידה של הרמיוני התרוממה ב מהירות והארי שיגר אליה מבט דועם שגרם לה להרים את ידה אפילו גבוהה יותר.

"צק, צק," אמר סורוס בקול משי. "נראה שהתחילה איינה הפתרון לכול."

"באמת?" שאל הארי. "אבל הריגע אמרת לנו שתלמיד אותנו לבקבק תהילה. תגיד, אין זה באמת עובד בדיקן? אתה שותה את זה והופך לדיונן?"

שלושה רביעים מהתלמידים התכווצו בבהלה.

ידה של הרמיוני צנחה לאטה. טוב, זה לא היה מפתיע. היא أولי הייתה היריבה שלו, אבל היא לא הייתה מסווג הילדות שישתפו פעולה אחרי שנעשה ברור שהמורה מנסה להשפיל אותו בכוננה.

הארי ניסה לשלוט בעצמו. התגובה הראשונה שעבירה בראשו הייתה 'אבראקדברא'.

"בוא ננסה שנית," אמר סורוס. "פוטר, אם הייתי מבקש ממך למצוא לי בזואר, איפה הייתה מתחש?"

"גם זה לא מופיע בספר הלימוד," אמר הארי, "אבל קראתי בספר מוגלי שטריביבנו בזואר הוא גוש של שיער מוקשה שנמצא בקיבה של בן אדם, ופעם המוגלים האמינו שהוא יכול לסתור כל רעל –"

"טעות," אמר סורוס. "את הבזואר ניתן למצוא בקיבה של עד, הוא לא עשוי משיער והוא יסתור את מרבית הרעלים אבל לא את בולם."

"לא אמרת שבן, רק אמרת שזה מה שקרהתי בספר מוגלי –"

"אף אחד פה לא מעוניין בספריו המוגלים **העלוביים** שלך. ניסיון אחרון. מה ההבדל, פוטר, בין חונק הדאב לרדרס הנזיר?"

זה היה הקש שבר את גב הגמל.

"אתה יודע," אמר הארי בקול צוונן, "באחד מספריו המוגלים הדי **מרתקים** שלי מתואר מחקר שבו אנשים מצחיקים לגרום לעצם להיראות חכמים מאוד על ידי כך שהם שואלים שאלות על עובדות אקראיות שרק הם מכירים. מתבררשמי שזכה בחזין רק שהשואלים ידעו והעונים לא ידעו ולא שם לב לכך שהמשחק בלתי הוגן מיסודה. אם כך, פרופסור, אתה יכול להגיד לי بما אלקטרונים יש באורביטל החיצוני של אטום פחמן?"

חיובו של סורוס המרחיב. "ארבעה," הוא אמר. "אבל זו עובדה חסרת חשיבות שאיש לא צריך לטרות לרשום. ולידעתך, פוטר, אספוד ולענה יוצרים ייחדיו שיקוי שינה כל כך חזק עד שהוא מוכבר בשם 'שיקוי המותחן'. באשר לחונק הדאב וברדרס הנזיר, שניהם מתייחסים לאותו הצמח, המוכבר גם בשם אקוניטון, כפי שאתה יודע אילו קראת את אלף עשבים ופטריות קסומיים'. חשבת שאין צורך לפתח את הספר עד שתגיעו לבאן, מה, פוטר? בלב השאר, מוטב שתתרשםו את זה, כדי שלא תהיו בוררים במנוחה." סורוס

השתתק, נראה די מרוצה מעצמו. "זה יהיה... חמוץ נקודות? לא, בוואו נגע את זה לעשירייה שלמה של נקודות מריבנקלו על חוצפה".

הרמיוני השתקה, ובמה גם במא תלמידים אחרים.
"פרופסור סורוס סניפ", התיז הארי, "אני יודע מה עשיתי כדי לזכות באיתך. אם יש לך בעיה איתני
שאני מודע לה, אני מציע שאENCHNO –"

"שtopic, פוטר. עשר נקודות נוספות מריבנקלו. כל השאר, פתחו את הספרים שלכם בעמוד 3."
הארי חש תחושה קלה, תחושה קלcosa ביותר, של צריבה באחורי גרכנו ועיניו בלל לא היו לחות. אם בכיו
אינו אסטרטגיה יעילת לחיסולו של המורה לשיקויים, אין טעם לבבות.
הארי הזדקף אט-אט בביסאו. הוא הרגיש באילו כל הדם נשאב מגופו והוחלף בחנקן נזולי. הוא ידע שהוא
מנסה לשלוט במצג שלו, אבל לא הצליח לזכור למה.

"הاري", לחשה הרמיוני בפניה ממפרק שני שלחנות, "פסיק, בבקשה, זה בסדר, לא נחשיב את זה –"
"מדובר בשיעור, גריינגר? שלוש –"

"אחד ספר לי," אמר קול שהוא קר יותר מאשר מפעם אחת קלוון, "מה בדיקן צריך לעשות כדי להגיש תלונה
רשמית נגד מורה מתעלל? אמרוים לדבר עם סגנית המנהל, בכתב מכתב לחבר הנאמנים... האם תואיל
להסביר איך זה בדיקן עובד?"
הכיתה הייתה קופואה לחלוון.

"ריטוק של חודש, פוטר," אמר סורוס, חיווך רחਬ עוד יותר מעטר את שפתיו.
"אני מסרב להכיר בסמכותך במורה ולא ארצה שום ריטוק שתטייל עליו."
גברים הפסיקו לבושים.

חיווכו של סורוס נעלם. "אם כך אתה –" קולו נקטעה.
"תשולק מבית הספר, רצית לומר?" הארי, לעומתו, חייך בעת חיווך דק. "אבל נראה שאתה מפקפק
ביכולתך למשת את האיום הזה או חושש מההשלכות שעשוות להיות לימיומו. לי, לעומת זאת, אין שום
פקפק או חשש לגבי המחשבה שאמצעה לעצמי בית ספר עם מורים פחות מתעללים. או שאולי אשכח
מורים פרטיים, במנגנון, ואזכה ללמידה במלוא המהירות שלה אני מסוגל. יש לי מספיק בסוף בבספת. משחו
קשרור לפרטים שהוצעו על ראשו של איזה אדון אופל שהבטתי. אבל יש בהוגורטס מורים שאבי דוקא די
מחבב, אך אני חשב שהיו קל יותר למצוא דרך בלשי להיפטר מכך".

"להיפטר ממי?" אמר סורוס, שבעת חייך גם הוא חיווך דק. "איזה יהירות משועשת. כיצד אתה חושב
לעשות זאת, פוטר?"

"אני מבין שהוגשו עלייך מספר תלונות מצד תלמידים והוריהם", ניחוש, אבל ניחוש מושכל, "מה שנותיר רק את השאלה למה אתה עדין פה. האם הוגורטס אינו מסוגל לשאת בעלות של העסקת מורה אמיתי לשיקויים? ואבל להשתתף בכיסוי העלוויות, אם זה העניין. אני בטוח שהם יצליחו למצוא מורה טוב יותר אם יציעו בפליים משברך הנובחי".

שני קטעים של קרח הקרינו חורף מkapia על הביתה.

"אתה תגלה", אמר סורוס בשקט, "שחבר הנאמנים אינו תומך ולו כמעט בהצעה שלך".

"לוציאוס..." אמר הארי. "זו הסיבה שאתה עדין באן. אולי ואבל לדון על כך עם לוציאוס. אני מאמין שהוא רוצה לפגוש אותך. אני תהה אם יש לי משהו שהוא רוצה?"

הרמוני הנידה בראשה בפניקה. הארי הבחן בכך מזווית עיניו, אבל תשומת לבו הייתה מרובצת בסורוס.

"אתה ילד טיפש מאד", אמר סורוס. הוא כבר לא חייך כלל. "אין לך שום דבר שלוציאוס מעריך יותר מאשר את החברות בינוינו. וגם אילו היה לך, יש לך בני ברית נוספים." קולו התקשח. "והעובדת שלא מוויינת לסליט'רין נראית לי פחות ופחות מתקבלת על הדעת. איך קרה שהצלחת להישאר מחוץ לבית שלי? אה, בן, מצנפת המיוון טוענה שהיא **מתלויצת**. בפעם הראשונה בהיסטוריה המתועדת. על מה באמת שוחחת עם מצנפת המיוון, פוטר? האם היה לך משהו שהוא רצחה?"

הארי הביט אל תוך הצווננות של סורוס ונזכר שמצנפת המיוון הזהירה אותו לא ליצור קשר עין עם אף אחד בזמן שהוא חושב על – הארי השפיל את מבטו אל שולחנו של סורוס.

"משום מה נראה שאתה לא רוצה להסתבל לי בעניינים, פוטר!"

הלם של הבנה פתואמית – "اذ אתה זה שמצנפת המיוון הזהירה אותי ממנה!"

"מה?" אמר קולו של סורוס, שנשמע מופתע באמת, אבל הארי מובן לא הבית בפנוי.
הארי קם משלחנו.

"שב, פוטר", אמר קול בוועס מקום כלשהו שהוא לא הבית לבינונו.

הארי התעלם ממנו וסקר את הביתה. "אין לך שום כוונה לתת למורה לא מקצועית אחד להרים את תקופת לימודיו בהוגורטס", אמר הארי ברוגע מצמיה. "נראה לך שאוותר על השיעור הזה ואו שאשכבר מורה פרטני שילמד אותך שיקויים בזמן שאתה פה או, אם חבר הנאמנים עד כדי כך בלתי חדר, אלמד בחופשتك הקיז. אם מישחו מכם יחליט שהוא לא מעוניין לסייע את הבריות של האיש הזה, השיעורים שלי יהיו פתוחים בפנויו".

"שב, פוטר!"

הארי חצה את הביתה ואחץ בידית הדלת.

היא לא הסתובבה.

הארי הסתובב לאטו וקלט לרגע את סורוס מחייך חיוך גועלי לפני שנזכר להסביר את מבטו.

"פתח את הדלת."

"לא," אמר סורוס.

"אתה גורם לי להרגיש מאויים," אמר קול בה קפוא עד שהוא כלל לא נשמע במו הארי, "וזאת טעות."

קולו של סורוס צחק. "מה אתה מתבונן לעשות בקשר לזה, ילד?"

הארי התרחק מהדלת בשישה צעדים ארוכים עד שעמד ליד שורת השולחנות האחוריים ביותר.

ואז הוא הזדקף והרים את יד ימינו בתנועה נוראה אחת, אצבעותיו מוכנות להקשہ.

נוויל צרע וצלל מתחת לשולחנו. ילדים אחרים נרתעו או הרימו את ידיהם בתנועת הגנה אינסטינקטיבית.

"הארי, לא!" צוחה הרמיוני. "מה שזה לא יהיה, אל תעשה את זה!"

"בכלכם השתגעתם?" נבח קולו של סורוס.

הארי הוריד לאט את ידו. "לא התבונתי לפגוע בו, הרמיוני," אמר הארי, קולו מעט שקט יותר. "רק לפוצץ את הדלת."

אם כי עבשו, שהארי חשב על כך, הוא נזכר שלא אמרו לשנות צורה של דברים שאמורים להישרף, מה שאומר שאולי זה לא רעיוןזכה מצליח לחזור אחר כך בזמן ולדאוג שفرد או ג'ורג' ישנו צורה של משה לבמות מדודה הישב של חומר נפץ...

"סילנציו," אמר קולו של סורוס.

הארי ניסה לומר "מה?" וגילתה ששום קול איןנו בוקע מגרכנו.

"זה בבר מגוחך. אני חשב שהניחתו לך להבניס את עצמן למספיק צרות ליום אחד, פולר. אתה התלמיד הבי מופרע ובלתי ממושמע שראיתי מימי, ואני לא זוכר במה נקודות יש מריבנקלו ברגע, אבל אני בטוח שאני יכול למחוק את בולן. עשר נקודות מריבנקלו. עשר נקודות מריבנקלו. עשר נקודות מריבנקלו! חמישים נקודות מריבנקלו! עבשו שב ותשכבל איך שאר הביתה לומדת!"

הארי הבניס את ידו לנרתיק וניסה לומר "טוש" אבל אף מילה לא יצא מפיו, במובן. זה עצר אותו לרגע; ואז עלה בדעתו הרעיון לאיית ט-ו-ש בתנועות אצבעות, וזה עבד. ד-פ-ד-פ-ת והייתה לו דףדף. הארי צעד לעבר שולחן ריק, לא זה שהוא ישב לידי במקור, ושרבש הودעה קצרה. הוא קרע את הניר, הבניס את הטוש והדף לאחד מביסי גלימתו לצורכי גישה מהירה והרים את ההודעה שלו, לא בלפי סנייפ, אלא בלאפי שאר הביתה.

אני עודב

עוד מישהו

צריך לצאת?

"השתגעת לגמרי, פוטר," אמר סורוס בבוז קר.

איש בלבד לא דבר.

הاري קד קידה אירונית לעבר שולחן המורה, ניגש אל הקיר ובתנוועה חלקה את פתח הרווחה דלת של ארון, נכנס פנימה וטרק את הדלת מאחוריו.

בשמע צליל עמוס של הקשת אצבעות ואז השתרה דממה.

התלמידים שישבו בכיתה החליפו מבטים מבולבלים ומפוחדים.

פניו של המורה לשיקויים היו בעת זעומות לחלווטין. הוא חצה את החדר בצעדים נוראים ופתח את דלת הארון לרווחה.

הארון היה ריק.

שעה קודם לנכן הקשיב הארי מתווך הארון הסגור. לא נשמע שום קול מבחוץ, אבל לא היה שום טעם לקחת סיבונים.

גָּלְיִ-מָּה, אייתו אצבעותיו.

ברגע שהיה בלתי נראה, הוא פתח את דלת הארון בזיהירות לבדי חרץ צר והציג החוצה באטיות. הכיתה נראתה ריקה.

הדלת לא הייתה נעלמה.

רק בשاهاري התרחק מאזרור הסכנה והיה במסדרון, בטוח ובלתי נראה, החל הבעם שלו להתפוגג והוא הבין מה הוא עשה.

מה הוא עשה.

פניו הבלתי נראות של הארי קפאו בהבעה של אימה מוחלטת.

הוא הביעס מורה בשלושה סדרי גודל יותר Mai פעם. הוא אים לעזוב את הוגוורטס ואולי גם יצטרך למשם את היום הזה. הוא איבד את כל הנקודות של ריבנקלו ואז השתמש במחולל הזמן...

דמיונו הראה לו את הורייו צועקים עליו אחרי שסולק, את פרופסור מקונגאל מאובצת ממנו, וזה היה פשוט כואב מדי והוא לא היה מסוגל לשאת את זה **ולא הצליח לחשב על שום דרך להציל את עצמו** –

המחשבה שהاري הרשה לעצמו לחשב הייתה שם הבעם שלו הבנין אותו לכל הצרות האלו, אך אולי כשהוא בועס הוא יחשב על דרך לצאת מהן. משומם מה, הכל תמיד נראה ברור יותר מאשר בועס.

והמחשבה שהארי לא הרשה לעצמו לחשב היהת שהוא פשוט אינו מסוגל להתמודד עם העתיד זהה בשווה איןנו בועס.

adc hev chab ul ma shkrah vndzbr bshfala hzorbat -
צק, צק. נראה שהתחילה אינה הפתרון לכול.

עשייה שלמה של נקודות מריבנקלו על חופה.

הקור המרגיע שף שב עורקיו במג גל שהוחדר משובר גלים, והארי שחרר את נשימתו.
אוקי. בחזרה לשפיות.

למעשה, הוא היה קצת מאובך מעצמם הלא-בweis על כך שהתמודטו בצורה שבזאת ורך רצה להתחמק מצירות. פרופסור סורוס סנייפ הוא הבעייה של **כולם**. הארי הרגיל שבזה זאת וייחל לדרך להגן על **עצמם**. ולתת לבן הקורבנות האחרים ללבת לעדאל? השאלה היא לא איך להגן עליו עצמו, השאלה היא איך להסל את המורה לשיקויים.

adc haetz hapel shli, ha? נראה שהמונה הזה קצת מושפע מדעות קדומות ושהצד המואר שלי יותר אנוכי ופחדן, שלא לדבר על מבולבל ומבוהל.

ועכשיו, כשחשב בצלילות, היה ברור לו באותה מידת הצעד הבא. הוא כבר סייד לעצמו שעה להכנות והיה מסוגל להציג חמיש שעות נוספות במקרה הצורך...
מינרווה מקונגנגל המתינה במשרד המנהל.

דמבלדור ישב בכס המרופד שלו מאחוריו שלוחנו, לבוש בארכע שבבות של גליימות לוונדר רשמיות.
מיןרווה ישבה בכיסא שניצב לפניו, מול סורוס, שישב בכיסא אחר. מול שלושת ניצב שרפף עץ ריק.
הם המתינו להארי פוטר.

הארי, חשה מיןרווה ביואש, **הבטחת שלא תنسוך אף אחד מהמורדים!**

ובמחשבתה היא ראתה בבירור את התשובה, את פניו הכוונות של הארי ואת תגובתו הדועמת: **אמרתי שלא אנשך אף אחד שלא ינסוך אותו קודם!**
בשמעה נקישה בדלת.

"ובוא!" קרא דמבלדור.

הדלת נפתחה לרוחה ולחדר נבנס הארי פוטר. מיןרווה כמעט השתקה בקול. הילד נראה קר רוח, מרובץ
ובשליטה עצמית מוחלטת.

"בוקר ט –" קולו של הארי השתק לפתע. פיו נפער.

מינרואה עקרה אחורי מבטו של הארי וראתה שהוא בפוקס, שעמד על מוט הזהב שלו. ברגעיו של פוקס נפרשו כמו שלהבות אדומות-זהובות והוא קידם את פניו של הילד בהנהון מדוד.

הארי הסתובב להביט בדמלדור.

דמלדור קרע אליו.

מינרואה הרגישה שהיא מפספסת משהו.

לפתע הבהיר על פניו של הארי הבעה מהוססת. קור הרוח שלו נחלש. פחד הופיע בעיניו, ואז בעס, ואז הילד חזר להיות רגוע.

צמרמות עברה בגבה של מינרואה. משהו באן לא היה בסדר.

"שב בבקשתך", אמר דמלדור. פניו חזרו והרצינו.

הארי התישב.

"ובכן, הארי," אמר דמלדור. "שמעתי דיווח אחד על אירופי היום זהה מפי פרופסור סנייפ. אתה מוכן בבקשתך לספר לי במילים שלך מה קרה?"

הארי הציץ בסורורס בביטול. "זה לא מסובך," אמר הילד, חיוך דק נסוך על פניו. "הוא ניסה להתעלל بي כמו שהוא מתעלל בכל התלמידים שלא שייכים לסליט'ryn מאז שלוציות בפה אותו עלייך. באשר לשאר הפרטיהם, אני מבקש לנוהל איתך שיחה פרטית לגבייהם. הרוי אי אפשר באמת לצפות מתלמיד שמדוע על התנהוגות מתעללת מצד מורה לדבר בפתחות בפניו אותו מורה."

הפעם מינרואה לא הצליחה למנוע מנשימתה להיעתק בקול.

סורורס פשוט צחק.

ונפניו של המנהל הרצינו מאוד. "מר פוטר," אמר המנהל, "אין מדברים על מורה בהוגוורטס במצבה כזאת. וחושני שאתה פועל על סמך אי-הבנה נוראית. פרופסור سورורס סנייפ זוכה לאומוני המלא ומשרת את הוגוורטס מרצוני שלי, לא מרצונו של לוצ'וס מאלפיו."

דממה השתירה למשך כמה רגעים.

בשהילד דבר שוב, קולו היה צונן. "האם אני מפספס מה מה?"

"כמה וכמה דברים, מר פוטר," אמר המנהל. "עליך להבין, בטור התחלת, שמטרת הפגישה הדעת היא לדון כיצד להעניש אותך בעקבות אירופי הבוקר."

"האיש הזה משליט טרור בבית הספר שלך בבר שניים. דיברתי עם תלמידים ואספתי סיפורים כדי לוודא שהיה מספיק חומר בשבייל קמפניין עיתונאי כדי לאחד את ההורים בנגדו. חלק מתלמידים הצעירים יותר בכו בהם סיפרו לי. אני במעט בכחתי בשמעתי אותם! אתה **אפשרת למתעלל הזה לעשות כל העולה על רוחך? אתה עשית את זה לתלמידים שלך? למה?**"

מינרואה בלעה את הגוש שהתמצק בגרונה. היא – חשבה כך, לפחות, אבל אייבשהו היא מעולם לא ממש

"מר פוטר", אמר המנהל, קולו חמור בעט, "גושא הפגישה הדעת איננו פרופסור סניפ. הנושא הוא אתה והתعلמותך ממשמעת בית הספר. פרופסור סניפ הציע, ואני הסבמתי, שלושה חודשי ריתוק יהיו הולמים –"

"נדחה", אמר הארי בקול צונן בקרח.

מינרואה לא ידעה מה לומר.

"זו איננה בקשה, מר פוטר", אמר המנהל. עוצמתו המלאה והמוחלטת של מבטו הופנמה אל הילד. "זהו העונש של –"

"אתה תסביר לי מדוע הרשות לאיש זהה לפגוע ילדים שנמצאים תחת חסוטך, ואם ההסבר שלך לא יספק אותו,תחילה את הקמפיין העיתונאי שלי בשווה מכובן **נגדך**".

גופה של מינרואה התנווד מזוודה המהלהמה, **מפחיתה הבbold** המוחלט הדעת.

אפילו סורוס נראה המומ.

"זה, הארי, יהיה מאד לא חכם מכך", אמר דמלדור לאט. "אני היריב העיקרי של לווציאו. אם תעשה דבר זהה, תחזק אותו מאד, ולא חשבתי שזה הצד שבחרת."

לרגע אחד ארוך ישב הילד בדממה.

"השיחה הדעת נעשית פרטית", אמר הארי. ידו החוותה לעבר סורוס. "סלק אותו מבאן."

דמלדור הניד בראשו. "הארי, האם לא אמרתי לך שسورוס סניפ זוכה לאמוני המוחלט?"

פני הילד שיקפו את תדמתו. "הבריונות של האיש הזה עשו אותה **פגיעה!** אני לא היחיד שיבול לפצוח בקמפיין עיתונאי **נגדך!** זה טירוף! למה אתה עשו את זה?"

דמלדור נאנח. "אני מצטער, הארי. זה נוגע לדברים שעדיין אין מוכן לשמוע."

הילד בהה בדמלדור. ואז פנה להסתбел על סורוס. ואז החזיר את מבטו אל דמלדור.

"זה באמת טירוף", אמר הילד לאטו. "לא ריסנת אותו כי הוא **חלק מהתבנית**. כי הוגוורתס ذוקם למורה מרושע לשיקויים כדי להיות בית ספר כסום ראוי לשם, בדיק במו שהוא צריך רוח רפואי שתלמיד תולדות הקסם".

"זה באמת נשמע במו שהוא שמתאים לי לעשות", אמר דמלדור בחיקון.

"לא מקובל עליי", אמר הארי בפסקנות. מבטו היה צוֹן ו AFL בעט. "לא אסבול ברינויות או התעללות. שקלתי מוגון דרכים אפשריות להתחממות עם הבעה הדעת, אבל אני לא יכול את העניין. או שהאיש הזה הולך, או שאני הולך."

בשיםתה של מינרואה שוב נעתקה. משה מוזר ריצד בעיניו של סורוס.

בעת הצטנן גם מבטו של דמלדור. "סילוק, מר פוטר, הוא האיום האחרון שניתן לשימוש בו בוגד תלמיד. הוא אינו משמש בדרך כלל באיזום של תלמידים בוגד המנהל. זהו בית הספר הטוב ביותר לקסם בעולם כולו, והלימודים בו אינם הגדנאות שניתנת לכל אחד. האם קיבלה את הרושם שהוגורטס אינו יוכל להסתדר בלבדין?"

והארי ישב וחיך חיוך דק.

אימה פתאומית נחתה על מינרואה. הארי בוודאי לא –

"אתה שובח", אמר הארי, "שאתה לא היחיד שיודיע לדוחות תבוניות. **זה נעשה פרט. עבשו סלק אותו** –" הארי החווה שוב בידו לעבר סורוס ואז עצר באמצע המשפט והתנוועה.

מינרואה ראתה זאת על פניו של הארי, את הרגע שבו הוא נזכר.

הרי הייתה זו היא שסיפרה לו.

"מר פוטר", אמר המנהל, "אומר זאת שוב: סורוס סנייפ זוכה לאמוני המוחלט".

"אתה סיפרת לו", לחש הילד. "שותה שבמוחך."

דמלדור לא הגיע לעלבון. "מה סיפרתי לו?"

"שאדון האופל חי."

על מה, בשם מרلين, אתה מדבר, פוטר? זעק סורוס בתדהמה ודעם מוחלטים.

הארי העיף בו מבט חתוּף וחיך חיוך קודר. "אה, אז נראה אנחנו בכל זאת מסליח'ין", אמר הארי. "בבר התחלתי לתהות."

ואז השתררה דמהה.

לבסוף דמלדור דיבר. קולו היה רגוע. "הארי, על מה באמת אתה מדבר?"

"אני מצטערת, אלבוס", לחשה מינרואה.

سورוס ודמלדור הפנו אליה את מבטם.

"פרופסור מקונגלו לא סיפרה לי", מיהר הארי לומר בקול רגוע פחות. "ニיחשתי. אמרתי לך, גם אני יודעת לzechot את התבניות. ניחשתי והוא שלטה בתגובהה ממש כמו סורוס. אבל שליטתה העצמית הייתה רק כמעט מושלמת, ויכולתי לראות שזאת שליטה עצמית ולא תגובה אמיתית."

"ואני אמרתי לו", אמרה מינרווה בקול רועד מעט, "שאתה ואני וסوروוס היחדים שיוודעים."

"אקט של פשרה, במטרה למנוע ממני פשוט להסתובב ולשאול שאלות, بما שאיימת לעשות אם היא לא תספר לי כלום", אמר הארי. הילד צחק חתווף. "הייתי בכלל צריך לתפוס אחד מכם בלבד ולומר לו שהיא סיפרה לי הכל כדי לראות אם תשיגו משהו. זה בטח לא היה עובד, אבל היה שווה לנסות." הילד חייך שוב. "היאום עדיין על השולחן ואני מצפה לקבל תדרון מלא בשלב בלשוּה".

סوروוס נעצ בה מבט של בוז מוחלט. מינרווה זקרה את סנטרה ונשאה את המבט. היא ידעה שהוא מוצדק. דמלדור נשען לאחור בס המרופד שלו. עיניו היו צוננות, צוננות במם כל תגובה שלו שמיןרווה ראתה מאז היום שבו מת אחיו. "ואתת מאים לנטווש אותוו לחסדיו של וולדמורט אם לא ניענה לדרישותיך."

קולו של הארי היה חד בתער. "אני מצטער להודיע לך שאתה לא מרכיב היקום. אני לא מאים לנטווש את בריטניה הקסומה. אני מאים לנטווש אותך. אני לא איזה פרודו קען ובנווע. זו המשימה שלי, ואם אתה רוצה להשתתק, אתה תחקק לפי הכללים שלי."

פניו של דמלדור נותרו צוננות. "אני מתחיל לפkap במידת התאמתך לתפקיד הגיבור, מר פוטר."

המבט שהחזר לו הארי היה מ Kapoor לא פחות. "אני מתחיל לפkap במידת התאמתך לתפקיד הגנדף שלי, מר דמלדור. בורומיר היה לפחות טעות סבירה. מה הנזגול הזה עשה באחווה שלי?"

מינרווה הלבה לגמרי לאיבוד. היא הביטה בסوروוס כדי לבדוק אם הוא עוקב אחרי הדברים וראתה שפנוי של סوروוס מוסבות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והוא מחייב.

"אני מבין", אמר דמלדור לאט, "שמנקודת מבטך זו שאלה סבירה. אם כך, מר פוטר, אם פרופסור סניפיע יעדוב אותך לנפשך מעטה ואילך, האם זו תהיה הפעם האחרון שבה הנושא הזה עולה או שאמצא אותך כאן בכל שבוע עם דרישת חדשה?"

"יעדוב אותך לנפשי?" קולו של הארי היה נזעם. "אני לא הקורבן היחיד שלו ובעת שלא הקורבן הבי פגעי! האם שכחת עד כמה ילדים הם חסרי הגנה? כמה כאב להם? מהו העומס שפה הנושא הזה עולה או שאמצא אותך בהוגוורטס בנימוס ראוי ומקצועי או שתמצא לעצמך מורה אחר לשיקויים או שתמצא לעצמך גיבור אחר!"

דמלדור התחיל לצחוך. צחוק משועשע וחם, במלוא גרכונו, באילו הארי ביצע בפנוי ריקוד קומי.

מיןרווה לא העזה לדוז. עיניה פזלו לרגע אל סوروוס והיא ראתה שהוא דומם במוה.

פניו של הארי נעשו צוננות עוד יותר. "אתה טועה, המנהל, אם אתה חושב שאין מבחן. זו אינה בקשה. זהו העונש שלך."

"מר פוטר –" אמרה מינרווה. היא אפילו לא ידעה מה היא מתכוונת לומר. היא פשוט לא יכולה לחתת לזה לעבור בשתייה.

הארי השתק אותה בתנועת יד והמשיך לדבר אל דמבלדור. "ואם זה נראה לך לא מנומס," אמר הארי, קולו מעט פחות קשה בעת, "זה נשמע לא מנומס באותו מידה בשאמרת את זה לי. לא היה אומר דבר זהה לאף אחד שאתה רואה בו אדם אמיתי במקום סתם ילד שכוף לך, ואני אפיגן בלביך את אותה מידת הכבוד שאתה מפגין בלבבי –"

"אה, בהחלט, לחלוין, זהו העונש שלי ללא כל ספק! **ברור** שאתה סוחט אותי כדי להציג את חבריך לספסל הלימודים ולא את עצמך! אני לא מבין איך יכולתי בכלל לחשב אחרת!" צחוקו של דמבלדור התגבר. הוא הכה בשולחן באגרוף שלוש פעמים.

מבטו של הארי נעשה מהוסס. הוא הסתובב לעבר מינרווה ופנה אליה לראשונה. "סליחה רגע," אמר הארי. קולו רעד מעט. "הגיע הזמן לתרופות שלו או משה?"

"אםمم..." למינרווה לא היה שמצ שיל מושג מה היא יכולה לומר.

"ובכן," אמר דמבלדור. הוא מחה את הדמעות שנקוו בעיניו. "סלח לי. אני מתנצל על ההפרעה. أنا המשך עם הסחיטה."

הארי פתח את פיו ואז חזר וסגר אותו. הוא נראה מעט מעורער עבשו. "אםمم... הוא גם חייב להפסיק לקרוא מחשבות של תלמידים."

"מינרווה," אמר סורוס בקול מצטמת, "את –"

"מצנפת המיון הזהירה אותך," אמר הארי.

"מה?"

"אני לא יכול להרchip בנושא. בכלל אופן, נראה לי שזה הכלול. סיימת."

דממה.

"אז מה קורה עבשו?" אמרה מינרווה, נשענה ברור שאף אחד אחר לא מתכוון לומר שום דבר.

"מה קורה עבשו?" חזר דמבלדור על דבריה. "זה ברור. עבשו הגיבור מנצח, כמובן."

"מה?" אמרו סורוס, מינרווה והארי.

"תראו, בהחלט נראה שהוא דחק אותנו לפינה," אמר דמבלדור בחיקוק עלייז. "אבל הוגורטס באמת צרייך מורה מרושע לשיקויים או שהוא פשוט לא יהיה בית ספר כסום ראוי לשם, נכון? אז מה דעתכם שפרופסור סנייפ יהיה גוראי רק אל תלמידי השנה החמישית ומעלה?"

"מה?" אמרו שוב כל השלושה.

"אם אתה באמת מודאג לשילומם של הקורבנות הפגיעים ביותר. אולי אתה צודק, הארי. אולי באמת שכחתי במרוצת השנים מה זה אומר להיות ילד. אך בוואו נטהפר. סורוס ימשיך להעניק לבית סלית'רין נקודות שלא מגיעות לו ולא להקפיד על המשמעת בבית שלו ויהיה נוראי בלבד אלה שאיןם שייכים לסליט'רין כל עוד הם תלמידי השנה החמישית ומעלה. בלבד בכל השאר הוא יהיה מפחד, אבל לא מתעלל. הוא יבטיח לך רק מחשבות ריק בשבייחון התלמידים דורך זאת. הוגורותם יזכה לשומר על המורה המרושע שלו לשיקויים והקורבנות הפגיעים ביותר, כפי שניסחת זאת, יהיו מוגנים".

מינרווה מגונגל הייתה המומה בפי שלא הייתה מימה. היא העיפה מבט מהוסס בסורוס, שפניהם נותרו ניטרליות לחולטין, באילו איבנו מצליח להחליט איזו הבעה הוא אמר לעתו.

"זה נשמע לי די סביר", אמר הארי. קולו נשמע מוזר מעט.

"אתה לא רציני", אמר סורוס, קולו חסר הבעה בפניו.

"אני בהחלט بعد", אמרה מינרווה לאטה. היא הייתה כל כךبعد הרעיון עד שלבה פעם בפראות מתחת לגלימתה. "אבל מה נוכל לומר לתלמידים? הם אולי לא פקפקו בכך בשסורים היה... נוראי בלבד בולם, אבל –"

"הארי יכול לומר לתלמידים האחרים שהוא גילה סוד נורא של סורוס והפעיל קצת שחיטה", אמר דמלדור. "זה הרי נכון, בעצם; הוא גילה שסורים קורא מחשבות והוא בהחלט שחת אותנו."

"זה מטורף!" התפוצץ סורוס.

"בואה הוא אכן" אמר דמלדור.

"אםمم..." אמר הארי בהיסוס. "ואם מישחו ישאל אותו למה דווקא תלמידי השנה החמישית ומעלה נדפקים? אני לא אוכל להאשים אותם אם הם יתעצבנו, והחלק הזה לא בדיק היה הרעיון שלי –"

"תאמר להם", אמר דמלדור, "שלא אתה זה שהציג את הפשרה ושזה כל מה שהצלחת להשיג. ואז תסרב להרחיב בנושא. גם זה נכון. זה אמןנות בפני עצמה. אתה תקלוט אותה עם קצת תרגול".

הארי הננה לאט. "והנקודות שהוא הוריד מריבנקלו?"

"אסור שיוחזרו".

מינרווה הייתה זו שאמרה זאת.

הארי הביט בה.

"אני מצטערת, מר פוטר", היא אמרה. היא באמת הצטערת, אבל זה היה מובהך להיעשות. **"חייבות להיות** השלכות להתנהגות הבלתי הולמת שלך או שבית הספר הזה יתפרק ל gamri".

הארי משך בכתפיו. "מְקוֹבָל", הוא אמר בקול חסר רגש. "אבל בעתיד סורורס לא יתקוף את הבית שלי בכך שיריד לי נקודות או יבדך את דמי היקר על ריתוקים. אם הוא ירגיש שההתנהגות שלי דורשת תיקון, הוא רשאי להעביר את חשותו לפרופסור מקונגלו".

"הاري", אמרה מינרווה, "האם תמשיך להכפיף את עצמן למשמעות בית הספר, או שאתה מעלה חוק עבשו, כמו שסורורס היה?"

הארי הסתכל עלייה. משהו חם נגע לרגע במבטו לפני שדעך. "אני אמשיך להתנהג כמו תלמיד רגיל לפני כל חבר סgal שאיננו משוגע או מרושע, בל עוזד הם לא יהיו תחת לחץ מצד אנשים מהם בן באלה." הاري הzieץ בסורורס ואז פנה שוב לדמלדור. "תעדזוב את מינרווה בשקט ואני אהיה תלמיד הוגורטס ורגיל בנוכחותה. בלי זכויות יתר ובלי חסיניות מיוחדות."

"נהדר", אמר דמלדור בכנות. "כך מדובר גיבור אמיתי."

"ובנוסף", היא אמרה, "מר פוטר צריך להתנצל בפומבי על מעשיו היום."

הארי הסתכל עלייה שוב, הפעם במבט ספקני.

"המשמעות בבית הספר נפגעה קשות בעקבות המעשים שלך, מר פוטר," אמרה מינרווה. "היא חייבת לשוב על בנה."

"אני חושב, פרופסור מקונגלו, שאתה מגדימה מאוד בהערכת החשיבות של מה שאתה מבנה משמעות בית-ספרית בהשוואה להעסקת מורה חי לתולדות הקסם או למניעת התעללות בתלמידים שלך. שימור היררכיית המעמדות הנוכחית וביציפת החוקים שלא נראים תמיד נבונים ומוסריים וחשובים הרבה יותר למין שנמצא בראש הפירמידה ודואג לאכיפתו מאשר למי שנמצא בתחוםיה, ואני יכול לצטט מחקרים בנושא אם יש צורך בכך. אני יכול להרחיב על הנושא במשך שעות, אבל אני עצoor באן."

מינרווה הנידה בראשה. "מר פוטר, אתה ממעיט בהערכת חשיבותה של המשמעות מכיוון שאתה עצמן איןך זקוק לה –" היא השתקה. זה לא יצא טוב, וسورורס, דמלדור ואפיילו הארי נעצו בה מבטים משוניים. "בדי ללמידה, אני מתכוונת. לא בליך יכול ללמידה בהיעדר סמכות. והילדים האחרים הם אלה שייפגעו, מר פוטר, אם הם יראו בהתנהגותך מודל לחיקוי."

שפתיו של הארי התעקלו לחיקוי עקום. "המוצא הראשון והאחרון הוא האמת. האמת היא שלא הייתה צריכה להתרגץ, לא הייתה צריכה להפריע לשיעור, לא הייתה צריכה לעשות את מה שעשית ושימושה דוגמה רעה לאחרים. האמת היא גם שسورורס סנייפ התנהג בצורה שאינה הולמת מורה בהוגורטס ושמבעשי והלאה הוא ימחשב יותר ברגשותיהם הפוגעים של תלמידי השנה הרביעית ומטה. שנינו יכולים לקום ולומר את האמת. אני יכול להיות עם זה."

"היות מות, פוטר!" התיז سورורס.

"אחרי הכל", אמר הארי בחיקוי קודר, "אם התלמידים יראו שהחוקים תקפים **לכלום**... גם למורים ולא רק לתלמידים המסכנים וחסרי הרישע שזוכים מהמערכת רק לסלבל... ההשפעה החביבית של זה על המשמעות **הבית-ספרית תהיה עצומה**".

שтиקה קלה השתררה ואז צחק דמלדור צחוק בבוש. "מינרווה חושבת שאתה צודק יותר משיש לך הזכות להיות".

מבטו של הארי ניתק ממבטיו של דמלדור והושפל מטה. **"אתה קורא את המחשבות שלך?"**

"אנשים מתבלבלים פעמים רבות בין ביואר הכרה להיגיון בריא", אמר דמלדור. "אני אדבר על העניין עם סורוס ולא תידרש להתנצל אלא אם כן יעשה זאת גם הוא. ובעת אני מכיריך על העניין זהה בסגור, לפחות עד ארכחת הצהרים." הוא השתתק לרגע. "אם כי, הארי, חושبني שמיןרווה רצתה לשוחח איתך על דבר מה נוסף. ואין זו תוצאה של לחץ מצדך. מינרווה, אם תואלי בטובך?"

מיןרווה כמה מביסאה ובמעט נפלה. יותר מדי אדרנלין שצף בدمה ולבה פעם מהר מדי.

"פוקס", אמר דמלדור, "התלווה אליה, בבקשה".

"אני לא –" היא התחללה לומר.

דמלדור ירה בה מבט והוא השתתקה.

עוף החול דאה לקצה החדר במו לשון אש חלקה הנשלחת הצד וונחת על בתפה. היא הרגישה את החום דרך גלימותיה, בבצל גופה.

"בוא אחורי בבקשה, מר פוטר", היא אמרה, הפעם בתקיפות, והם יצאו מהחדר.

הם עמדו על המדרגות המסתובבות וירדו בדממה.

מיןרווה לא ידעה מה לומר. היא לא הבירה את האדם שעמד לצדיה.

ופוקס החל להמות.

המייתו הייתה עדינה ורבה, במו שאח מבוערת הייתה נשמעת אילו הייתה לה מנגינה, והיא שרתה על תודעה של מינרווה, מרגיעה, מנוחת, מעדנת את כל מה שנגעה בו...

"מה זה?" לחש הארי לצדיה. קולו היה בלתי יציב, רוזען ומשתנה.

"שירות עוף החול", אמרה מינרווה, שלא ממש הייתה מודעת למה שהיא אומרת שכן כל תשומת לבה הוקדשה למזיקה המזורה והשקייה. "גם היא מרפאת."

הארי הסב ממנה את פניו, אבל היא קלטה בהן שבריר של משה מיוسر.

נדמה לה שהירידה נמשכת זמן רב, או אולי רק השיר נדמה בנמשך זמן רב, וכשהם צעדו דרך החור שבו עמד לפני בן הגרגoil, היאacha בידו של הארי בחזקה.

ובשางרoil חזר למקום פוקס עופף מכתפה וריחף מול הארי.

הארי בהה בפוקס כמו אדם המהופנט על ידי אור להבות מרוץ.

"מה אני אמור לעשות, פוקס?" לחש הארי. "לא הייתי יכול להגן עליהם אלמלה בעשתי."

עוֹף החול המשיך לנוף בלבנו, המשיך לרחוב במקומו. שום קול לא נשמע פרט לצליל משק הכנפיים. ואז נראה הבזק במו של אש רושפת וכבה, ופוקס נעלם.

שניהם מצמצו, באילו מטעוריים מחלום, או אולי נרדמיםשוב.

מינרווה השפילה את מבטה.

הארי פוטר נשא אליה את פניו הצעירות.

"האם עופות חול הם אנשיים?" שאל הארי. "זאת אומרת, האם הם חכמים מספיק כדי להיחשב לאנשים? האם אובל לדבר עם פוקס אם אדע כיצד?"

מינרווה מצמיצה בחוזקה. ואז היא מצמיצהשוב. "לא," אמרה מינרווה, קולה רועד. "עופות חול הם יצורים של קסם רב עצמה. הקסם הזה נזון לקיום שלהם משקל של משמעות שלא יכולה להיות לחייה רגילה. הם אש, אור, ריפוי, התאחדות. אבל בסופו של דבר, לא."

"אייפה אני מшиיג אחד בזה?"

מינרווה התבונפה וחיבקה אותו. היא לא התבוננה לעשות זאת, אבל לא נראה שהיא הייתה ממש ברירה.

בשהזדקפה שוב גילתה שהיא מתקשה לדבר. אבל היא הייתה חייבת לשאול. "מה קרה היום, הארי?"

"גם אני לא יודע את התשובות לאף אחת מהשאלות החשובות. חוץ מזה שאני ממש מעדייף לא לחשוב על זה בזמן הקרוב."

מינרווה נטלה שוב את ידו, והם העבירו את שאר ההליכה בדממה.

זו הייתה רק הליכה קצרה, מכיוון שטבע הדברים שכן משרד סגנית המנהל לא הרחק ממשרד המנהל.

מינרווה התישבה מאחוריו שולחנה.

הארי התישב לפני שולחנה.

"ובכן," לחשה מינרווה. היא הייתה נותרת כמעט הכל בדי לא לעשות זאת או לא להיות זו שצרכיה לעשות זאת או לעשות זאת בכל זמן אחר. "יש איזה עניין של משמעת בית-ספרית. עניין שמןנו אין פטור."

"oho?" שאל הארי.

הוא לא ידע. הוא עדין לא הבין. היא הרגישה שగonna מתכווץ. אבל תפקידה דרש ממנו להיות החליטית.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקונגאל, "אני צריכה לראות את מחולל הזמן שלך, בבקשה."

בל השלווה שהשרה עליו עוף החול נעלמה מפניו בן רגע, ומינרווה הרגישה באילו דקרה אותו.

"**לא!**" אמר הארי. קולו היה מבועת. "אני צריך אותו. אני לא אוכל ללמידה בהוגוורטס. אני לא אוכל לישון!"

"אתה תוכל לישון," היא אמרה. "משרד הקסמים העביר לנו את ביסוי המגן למחולל הזמן שלך. אני אכשף אותו כך שייפתח רק בין השעות תשע בערב וחצות."

פניו של הארי התבכמו. "אבל – אבל אני –"

"מר פוטר, במה פעמים השתמשת במחולל הזמן מאז יומם שניי? במה שעות?"

"אני..." אמר הארי. "רק רגע, תני לי לחשב –" הוא הציץ בשעונו.

מינרווה הרגישה גל של עצב שוטף אותה. בדיק בפי שחשבה. "אלו לא היו רק שעתיים ביום, אם כך. אני חושדת שאילו הייתי שואלת את שותפי לחדר, הייתי מגלה שאתה מתאים להישאר עיר מספיק זמן כדי ללכת לישון בשעה סבירה ומטעורר מוקדם יותר ויותר כל יום. אני צודקת?"

פניו של הארי אמרו לה בל מה שהייתה צריכה לדעת.

"מר פוטר," היא אמרה בעדינות, "יש תלמידיםuai אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן כי הם מתמכרים אליו. אנחנו נותנים להם שיקוי שמאריך את מחזור השינה שלהם בזמן הנדרש, אבל בסופו של דבר הם משתמשים במחולל הזמן לצרכים נוספים מלבד הגעה לשיעורים. ובכן אנחנו חייבים לקחת אותו בחזרה. מר פוטר, התרגלת להשתמש במחולל הזמן בפרטן לכל דבר, פעמים רבות בטישנות בלתי מבוטלת. השתמשתו בו כדי להציג בחזרה בדור זיכרנו. נעלמת מתוך ארון בצוורה שהוימתה גלויה וברורה לתלמידים אחרים במקום לחזור אחורי שיצאת ולקראא לי או למשהו אחר שיבוא ויפתח את הדלת."

לפי ההבעה שהופיעה על פניו של הארי, הוא לא חשב על הפטرون הזה.

"וחשוב מכך," היא אמרה, "היות צריך פשוט לשבת בשיעור של פרופסור סנייפ. ולצפות בשיעור. ולעדוב בסופו. כמו שאתה עושה לו לא היה לך מחולל זמן. יש תלמידיםuai אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן, מר פוטר. אתה אחד מהם. צר לי."

"אבל אני **צרי!** אותו!" פלט הארי. "מה אם יאימנו עליי תלמידים מסליט'דין ואני אהיה חייב לברוח? הוא **מן עליי –**"

"בל שאר התלמידים בטירה הזאת מתמודדים עם אותם סיונים, ואני מבטיחה לך שהם מצלחים לשודך. אף תלמיד לא מת בטירה הזאת כבר חמישים שנה. מר פוטר, אתה תיתן לי את מחולל הזמן שלך. ברגע זה".

פניו של הארי המתעוותו בייסורים, אבל הוא הוציא את מחולל הזמן מתחת לגylimותיו ונתן לה אותו.

מיןרווה שלפה משולחנה את אחד מכיסויי המגן שנשלחו להוגוורטס. היא סגרה את הכיסוי מסביב לשעון החול המסתובב של מחולל הזמן ואז הניחה עליו את שרביטה כדי להשלים את הבישוף.

"זה לא הוגן!" צוחח הארי. "הצלתי היום חצי מהוגוורטס מפרופסור סנייפ, זה צודק שאני איענש על זה? ראייתי את הבהעה שלך. את **שנאת** את מה שהוא עשה!"

מינרווה לא דיברה במשך במלה רגעים. היא הייתה עסוקה בכישוף.

בשסיימה והריםה את מבטה, היא ידעה שפניה חמורות סבר. אולי זה לא היה הדבר הנכון לעשות. אבל במחשבה נוספת, אולי דזוקא כן. לפניה היה ילד קשה עורף, וזה **לא** אומר שהיקום שבור.

"הוגן, מר פוטר?" היא ירתה. "NALACTHI להגיש **שני דוחות** למשרד הקסמים על שימוש פומבי במחולץ זמן **יום אחריו יום!** תגיד תודה שקיבלת רשות לשמור אצלך את מחולץ הזמן אפילו בצורה מוגבלת! המנהל השתמש ברשות הפלו כדי להפציר בפניהם באופן אישי ולולא הייתה הילד שנשאר בחיים אפילו זה לא היה מספיק!"

הארי בהה בה בעיניים פעורות.

היא ידעה שהוא רואה את הפנים הכועסות של פרופסור מקונגאל.

עיניו של הארי התמלאו בדמיות.

"אני, מצטער," הוא לחש, קולו חנק ושבור. **"אני, מצטער, שאבדתי, אותן..."**

"גם אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה בקשיחות והגישה לו את מחולץ הזמן המוגבל. **"אתה רשאי ללבת."**

הארי הסתובב וברח ממשרדה מתיפח. היא שמעה את רגליו טופפות במסדרון, ואז הרعش נקבע בשહדלה בסירה.

"גם אני מצטערת, הארי," היא לחשה אל החדר השקט. **"גם אני מצטערת."**

חמש-עשרה דקות לאחר תחילת ארוחת הצהרים.

אף אחד לא דבר עם הארי. חלק מהתלמידים של ריבנקלו נעטו בו מבטי בעס, אחרים מבטי הזרדים, כמה מהתלמידים הצעירים אפילו מבטי הערכה, אבל אף אחד לא דבר אליו. אפילו הרמיוני לא ניסתה לגשת אליו.

פרד וג'ורג' התקרבו בזיהירות. הם לא אמרו כלום. הצעתם הייתה ברורה, והיה גם ברור שהוא רשאי לסרב. הארי אמר להם שהוא יבוא בשתגיע שעת הקינות, לא קודם. הם הנחנו וחתרכו במהירות.

כבראה הייתה זו הבעתו הריקה לחלוטין שגרמה לכך.

האחרים בטח חשבו שהוא מנשה להחניק בעס או מורת רוח. הם ידעו, מכיוון שראו את פליטיק בא לקרווא לו, שהוא זמן למשרד המנהל.

הארי השתדל לא לחיר, מפני שם הוא יחיר, הוא יתחיל לצחוק, ואם הוא יתחל לצחוק, הוא לא יפסיק עד שהאנשים הנחמדים בחלוקת הלבנים יבואו לקחת אותו.

זה היה יותר מדי. זה פשוט היה יותר מדי. הארי במעט עבר לצד האפל. הצד האפל שלו עשה דברים שנראו בדיעד בלתי שפויים. הצד האפל שלו ניצח בלחצי אפרשי שאולי היה אמיתי ואולי היה גחמה שהורה של מנהל מטורף. הצד האפל שלו הgan על חבירו. הוא פשוט בבר לא היה מסוגל להתחזק עם זה. הוא היה צריך שפוקס ישיר לו שוב. הוא היה צריך להשתמש במכלול הזמן כדי להשיג שעה שקטה להתחששות, אבל האפשרות הזאת כבר לא הייתה קיימת ואובדנה נראה לו כמו חור בקיים שלו, אבל אסור היה לו לחשב על זה כי אם הוא היה עלול להתחילה לצחוק.

עשרים דקות. כל התלמידים שהתכוונו לאכול ארוחת צהרים בבר הגינו ובמעט אף אחד לא הלך עדיין.

קול נקיית בפיו בכוס הצלצל באולם הגודל.

"אם אוכל לקבל את תשומת לבם, בבקשה", אמר דמלדור. "להاري פוטר יש מהו שהוא מעוניין לחלוק עמונו."

הארי נשם בשימה עמוקה וקם. הוא צעד לעבר שולחן המורים, עיני בולם נעוצות בו.

הארי הסתובב והבט בארבעת השולחנות.

עשה לו קשה יותר ויותר לא לחיר, אבל הוא שמר על פנים חסרות הבעה בעודו נואם את הנואם הקצר שניין.

"האמת היא דבר מקודש", אמר הארי בקול ניטרלי. "אחד החפצים היקרים ביותר ללביו הוא סוכה שעיליה בתוב' אמרת האמת, גם אם קולך רועד'. זהה, אם כך, האמת. זכרו זאת. אני לא אומר את זה כי מבקרים אותי לומר זאת, אני אומר את זה כי זאת האמת. מה שעשיתishi בשיעור של פרופסור סניפ היה טיפשי, אווילי, ילדתי והפרה בלתי נסלחת של בללי הוגוורטס. הפרעתך לשיעור וגדתני לחברתי לספסל הלימודים את זמן הלימוד היקר שלהם רק כי לא הצלחתך לשלוט בעצמי. אני מקווה שאף אחד מכם לא יחקה אי פעם את מעשיי. אני בהחלט מתכוון להשתדל לא לחזור עליהם עולם".

רבים מתלמידים שהbijתו בהاري עטו על פניהם הבעות רציניות ועצובות, במגוון שנייתן לראות בעקסים דיברונו לגיבורי מלחה. בחלוקת הצערירים יותר של שולחן גרייפינדור המראה היה כמעט גורף.

עד שהארי הרים את ידו.

הוא לא הרים אותה גבוהה. זה היה עלול להיראות שחצני. הוא בהחלט לא הרים אותה לעבר סורורס. הארי פשוט הרים את ידו לגובה החזה והkish קלות באצבעותיו, מחווה שנראתה יותר משנשמעה. יכול להיות שרוב שולחן המורים כלל לא ראה אותה.

מחוזות ההתרסה המדומה הזאת זיכתה אותו בחיבורים פתאומיים מהתלמידים הצערירים ומאנשי גרייפינדור, בבוז קר ושחצני מצד סלית'רין ובקימושי מצח ומבטים מודאגים מכל השאר.

הארי שמר על פנים חסרות הבעה. "תודה לכם", הוא אמר. "זה הכל."

"תודה לך, מר פוטר," אמר המנהל. "ועכשיו גם לפרופסור סניף יש מהו לחלוק עמו."

סوروוס קם ממקומו בשולחן המורים בתנוועה חלקה. "הובא ליידיעתי," הוא אמר, "שמעשיי תרמו תרומה נכבדה להתעוררות בעטו הבלתי נסלח של מר פוטר, ובשicha שהתקיימה בעקבות זאת הבנתי ששכחתי במא קל לפגוע ברגשותיהם של אנשים צעירים וחסרי גברות –"

בשמע קוול של אנשים רבים המשתנקים בו זמנית.

סوروוס המשיך באילו לא שמע. "ביתת השיקויים היא מקום מסובך ואני עדין סבור שמשמעות נוקשה היא הכרחית, אבל מעטה והלאה אני אהיה מודע יותר ל... מצבם הנפשי העדין של... תלמידי השנה הרבעית ומטה. הורדת הנקודות מריבנקלו עומדת בעינה, אבל אני מבטל את ריתוקו של מר פוטר. תודה לכם."

מחיאות כפי אחת נשמעות מכיוון גרייפינדור ותוך שרבירו שנניה הופיע שרביטו של סوروוס בידו ו"קוויטוס!" השתיק את העבריין.

"אני עדין אדרוש ממשמעת וכבוד **בבל** השיעורים שלי," אמר סوروוס בקול צוונן, "ומי שיבסה אותו יצטער על בר".

הוא מתישב.

"תודה רבה גם לך!" אמר המנהל בעליונות. "המשיכו!"

והארוי, עדין נטול הבעה, החל לחזור למקומו בריבנקלו.

המוני שיחות פרצו בבאת אחת. ניתן היה לזהות בבירור שתי מילימ' בהתחלה. הראשונה הייתה "מה –", שהתחילה משפטים רבים ושונים כמו "מה זה היה –" ו"מה לעזאל קרה –". השניה הייתה "התקרכץ!" שנאמרה בשתלמידים ניקו את האובל שהפילה ואת המשקאות שירקו על עצםם, על המפה ועל חベיהם.

במא תלמידים התאפיינו בגלי, וכך גם פרופסור ספראות.

בשולחן גרייפינדור, שבו חיבתה עוגה עם חמישים ואחד נרות שטרם הוזלכו, לחש פרד, "נראה לי שאולי אנחנו לא בליגה שלו, ג'ורג'."

ומאותו יום והלאה, ולא משנה מה ניסתה הרמיוני לומר בנושא, הייתה זו אגדה מוסכמת בהוגו רוטס שהארוי פוטר יכול לעשות כל דבר על ידי הקשה באצבעותיו.

פרק 19

דוחית סיפוקים

פניו של דראקו עשו הבהה נוקשה וגlimותיו ירוקות השולטים נראו משומם מה רשמיות, רצינות ומהודרות בהרבה מגlimותיהם הדומות של בני הילדי שニיצבו מאחוריו.

"דבר!" אמר דראקו.

"כן! דבר!"

"שמעת ת'בוס! דבר!"

"שניהם, לעומת ذات, סתמו."

שיעור האחרון של יום שישי עמד להתחיל, באותו אולם רחוב ידים שבו למדנו כל ארבעת הבתים התגוננות מפני... זאת אומרת, קסם קרבוי.

שיעור האחרון של יום שישי.

הארי קיווה שהשיעור יעבור בשקט ושפרופסור קוירל המבריק יבין שאולי זה לא הזמן הטוב ביותר להעמיד את הארי באור הזרקורים. הארי כבר התאושש במקצת, אבל...

... אבל רק ליתר ביטחון, עדיף לשחרר קצת לחץ לפני כן.

הארי התרווה בבסאו ובחן את דראקו ומשרתו בכובד ראש.

"מי מטרתנו, אתם שואלים?" דקלם הארי. "אוננה לכם במילה אחת. ניזחון. ניזחון בכל מחיר – ניזחון חurf בלא אימה – ניזחון, לא משנה כמה ארכובה וקשה היא הדרך, שכן לא ניזחון –"

"דבר על סנייפ", סינן דראקו. "מה עשית?"

הארי מחה מעל פניו את כובד הראש המזוויף והישיר אל דראקו מבט רציני יותר.

"ראית מה עשית", אמר הארי. "כולם ראו. הקשתי באצבעותי."

"הארי! תפסיק להתגרות بي!"

אה, אז הוא קודם עבשו *להاري*. מעוניין. למעשה, הארי היה די בטוח שהוא היה אמור לשים לב לבך ולהרגיש רע אם לא ישיב לו בגמלו...

הארי נגע באוזניו ושלח מבט רב-משמעות לעבר משרתו של דראקו.

" הם לא יגידו כלום", אמר דראקו.

"דרاكו", אמר הארי, "אני אהיה בן איתך לחולstein: לא התרשתי במילוי מפקחותו של מר גויל בתקנית של אתמול."

מר גויל התבונז.

"גם אני לא", אמר דראקו. "הסבירתי לו שבגלו אני חייב לך עבשו טובה." (מר גויל התבונז שוב.) "אבל יש בDEL גדול בין טעות נזאת לבין הפרת אמוניהם. זה בהחלט משהו שהם הובשו להבין מגיל צעיר."

"אך בסדר", אמר האר. הוא הנמיך את קולו, אפילו שרעשי הרקע התעוותו בנווכחותו של דראקו. "ניחסתי את אחד מסודותיו של סורוס והפעלתה קצת שחיטה."

הבעתו של דראקו התקשחה. "יופי, עבשו ספר לי מהهو שלא סיפרת בסודי סודות לאידיוטים בגריפינדור, בולם הגרסה **רצית שתופץ** בכל בית הספר."

חיקוק בלתי רצוני הופיע על פניו של הארי, והוא ידע שדרاكו הבחן בו.

"מה סורוס אומר?" אמר הארי.

"שהוא לא הבין עד כמה עדינים הם רגשותיהם של ילדים", אמר דראקו. "אפילו בסלית'רין! אפילו לי!"

"האם אתה בטוח?", אמר האר, "שאתה רוצה לדעת מהهو שראש הבית שלך מעודף שלא תדע?"
"בן." אמר דראקו ללאesisos.

מעניין. "אך אתה באמת הולך קודם בול להגיד למשרתים שלך ללכנת, כי אני לא בטוח שאתה יכול להאמין بكل מה שאתה מאמין לגבים."

דרاكו הנהן. "בסדר."

מר קראב ומר גויל נראו ממש לא מרווחים. "ボス –" אמר מר קראב.

"לא נחתם למאר פוטר אף סיבה לבטוח בהם", אמר דראקו. "לבו!"
הם הלבו.

"בפרט", אמר הארי, בשווה מנמיך את קולו אף יותר, "אני לא **לגמר** בטעות שהם לא ידועו על דברי ללוויום."

"אבא שלי לא היה עונה דבר בזה!" אמר דראקו, שנראה מזועצע לחולstein. "הם **שלוי!**"

"אני מצטער, דראקו", אמר הארי. "אני פשוט לא בטוח שאתה יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגבי אבא שלך. תאר לעצמך שהוא מדבר בסוד שלך ואני היתי אומר לך שאבא שלי לא היה עונה דבר בזה."

דרاكו הנהן באטיות. "אתה צודק. **אני** מצטער, הארי. זה לא היה הוגן מצדך לבקש את זה ממי."

איך קודמתי עד כדי כך? הוא לא אמר לשנואו אותו עכשוין? להאריו הייתה הרגשה שהוא מבית במשהו שנייתן לנצל... הוא הצעיר שמוחו עייף כל כך. במצב רגיל הוא היה שמח מאוד לנסה רקום איזו מזימה מסוובכת.

"בכל מקרה", אמר הארוי, "בוא נעשה עסק. אני אספֵר לך עובדה שלא נבלת בחורשת השמوعות ולא תגיע לחרושת השמועות ובמיוחד לא תעבור לאבא שלך ובתמורה אתה תספר לי מה אתה וסלית'רין חשובים על כל הסיפור."

"סגור!"

ובעת לערפל את הדברים כבל האפשר... משהו שלא יזק יותר מדי גם אם יתפרסם ברבים... "מה שאמרתי היה נכון. באמת גיליתי סוד של סורורים ובאמת הפעלתி קצת שחיטה. אבל סורורים לא היה היחיד שהיה מעורב".

"**ידעתי!**" צהיל דראקו.

לבו של הארוי צנחה. מתרברר שהוא אמר משהו חשוב מאוד והוא לא ידע למה. זה לא היה סימן טוב.

"טוב", אמר דראקו בחיקון רחב. "ازך נראתה התגובה בסלית'רין. דבר ראשון, כל האידיאוטים אמרו לנו שונאים את הארוי פוטר! בוואו נפרק אותו במכות!"

הארוי השתקן. "מה לא בסדר עם מצנפת המיוון? זה לא סלית'רין, זה גרייפינדור –"

"לא בילד הוא עילויו", אמר דראקו, על אף שהייך חיווך זדוני ומעט זוממני, באילו רומץ שהוא עצמו מסכימים עם דעתו של הארוי. "ולקח בערך חמיש-עשרה שנים עד שימושו הסביר להם מה זה לא יעזור לסנייפ, אך שיאין לך מה לדאוג. בכל אופן, אחר כך הגיע גל האידיאוטים השני, אלה שאמרו, 'אז נראת שהארוי פוטר הוא סתם עוד יפה נפש בסופו של דבר'."

"ואז?" אמר הארוי וחיך על אף שלא ידע מדוודה מתופש.

"ואז האנשים החכמים התחלפו לדבר. ברור לחלוטין שמצאת דרך להפעיל המון לחץ על סנייפ. ואף על פי שהזה פותח במה אפשרויות... המסקנה הברורה **הבאה** היא שזה קשור להשפעתו המסתורית של סנייפ על דמלבדור. אני צודק?"

"אין תגובה", אמר הארוי. לפחות המוח שלו עיבד את החלק הזה בהלבבה. אנשי סלית'רין אכן תהו מודיע לא מפטרים את سورורים. ומסקנתם הייתה שسورוס סוחט את דמלבדור. האם ייתכן שהזה באמת נכון...? אבל דמלבדור לא התנגד באילו זה המצב..."

draako המשיך לדבר. "והדבר **הבא** שהאנשים החכמים ציינו היה שם אתה יכול להפעיל על סנייפ מספיק לחץ כדי לגרום לו להניח לחציו מתלמידי הוגורותש לנפשם, בגראה יש לך מספיק כוח כדי להיפטר ממנו למגררי אם הייתה רוצה. מה שעשית לו היה משפיל, בדיק בפי שהוא ניסה להשפיל אותך – אבל אתה השארת לנו את ראש הבית שלנו."

חיווכו של הארוי התרחב.

"ואז האנשים החכמים **באמת**", אמר דראקו ופניו הרצינו, "הלכו הצדה וניהלו דין פרטוי, ומישחו ציין שזה יהיה מטופש מאוד מצדך להשair אויב בסביבתך בכמה. אם אתה מסוגל לבטל את השפעתו על דמלדור, הצעד המתבקש יהיה לעשות זאת. דמלדור יזרוק את סנייפ מהוגוורטס ואולי אפילו אפילו יdag שירגו אותו. הוא יהיה ממש אסיר תודה, ואתה לא תיאלץ לדאוג שסנייפ יתגנב בלילה לחדר שלך עם כל מיני שיקויים מעניינים".

פניו של הארי נעשו חותומות. הוא לא חשב על זה ודעתו הייתה טעות ענקית מכך. "ומבחן הסקtmp...?"

"שהשפעתו של סנייפ נבעה מסוד בשלחו של דמלדור **ואתה גלית אותו!**" צהיל דראקו שוב. "הסוד לא יכול להיות חשוב כדי לחסל את דמלדור לחולטי, אחרת סנייפ היהobar משמש בו. סנייפ אינו מוכן לשמש בהשפעתו אלא בשבייל להישאר בראש בית סלייט'רין, ואפילו אז הוא לא תמיד מקבל מה שהוא רוצה, אך שברור שכוחו של הסוד מוגבל. אבל הוא **חייב** להיות ממש טוב!ABA שלי מנסה לגרום לסנייפ לספר לו בבר **שנים**".

"ובעת", אמר הארי, "לוצ'וס חשוב שאולי **אני** יכול לספר לו. האם כבר קיבלת ינשוף –"

"אני קיבל הערב", אמר דראקו וצחק. "ובמבחן יהיה כתוב," דיבورو עבר למקצב שונה, רשמי יותר, "בנִי האהוב: בבר סיפרתי לך על חשיבותו האפשרית של הארי פוטר. כפי שבבר הבנת, חשיבותו נעשתה בעת גדולה ותחופה אף יותר. אם אתה רואה דרך אפשרית להתיידד איתנו או להחוץ עליון, عليك לנצלה וידע לך כי מלאה המשאים של בית מאלפי יעדמו לרשותך במקרה הצורך".

ויאו. "טוב", אמר הארי, "ambil להגיב על נבונותו של המבנה התיאורטי המורכב שבנית, הרשה לי רק לומר שאנחנו עדין לא חברים עד כדי כך טובים".

"אני יודע", אמר דראקו. ואז פניו נעשו רציניות **מואוד** וקולו געשה שקט אפילו בהתחשב בכך שהיו בתוך איזור עיוזת קול. "הארי, האם עלה בעדך שגם אתה יודע דבר מה שדמלדור לא רוצה שייעודע, דמלדור יכול פשוט לדאוג שירגו אותך? ובבונוס זה יהפוך את הילד שנשאר בחימם ממתחרה אפשרי על ההנאהה לקדוש מעונה רב-ערך".

"אין תגובה", אמר הארי שוב. גם על זה הוא לא חשב. זה לא **נשמע** כמו הסגנון של דמלדור... אבל...

"הארי", אמר דראקו, "ברור שיש לך כישרון **מדחים**, אבל אין לך הבשרה ואני לך מדריכים ואתה עושה דברים מטופשים לפעם ואתה **מש עריך יועץ שיעודע איך עושים דברים כאלה, אחרת עוד חיפגע!**" פניו של דראקו היו בעת עדות מעע.

"אםمم..." אמר הארי. "מי שהו במו לוצ'וס?"

"**מי שהו במוני!**" אמר דראקו. "אני מבטיח שאשמור את הסודות שלך מאבא שלי, מכולם. אני פשוט אעדור לך להבין איך לעשות את מה שאתה רוצה!"

.111.

הארי הבחן בקווירל הזומבי מועד מבעד לפתח הביתה.

"שיעור תכף מתחילה", אמר הארי. "אני אחשוב על מה שאמרת. באמת יש הרבה רגעים שאני מצטרע שלא קיבלתי את כל ההבשרה שאתה קיבלת. אני פשוט לא יודע אם אני מסוגל לבתו בך מהר כל בך –"

"לא כדאי לך", אמר דראקו, "זה מוקדם מדי. רואה? אני אתן לך עצות טובות אפילו אם זה יפגע بي. אבל אולי כדאי לנו להזדרז להפוך לחברים טובים יותר."

"אני פתוח לרעיון", אמר הארי, שכבר החל לחשוב על דרכים לנצל את המצב.

"עוד עצה קטנה", אמר דראקו בחיפזון בזמן שקוירל חדש אל שלו חנו, "ברגע בולם בסלית'ryn תוהים lagiין, בך שאם אתה מחשע את תמיכתנו, ונראה לי שהה אכן המצב, כדאי לך לעשות מהחوت ידידות בלשיי בלאי סלית'ryn. **בקרוב**. היום או אחר כבה".

"זה שאפשרתי לסורו המשיך להעניק לסלית'ryn נקודות בית נוספת זה לא מספיק?" אין שום סיבה שהארי לא יוכל קרדיט על בך.

עינוי של דראקו ניצטו בהבנה פתאומית, ואז הוא אמר במחירות, "זה לא אותו דבר, סמוך עליי. זה חייב להיות שהוא ממש ברור. תעיף את היריבה הבוצדמית שלך גרייניג'ר על איזה קיר או משהו, בולם בסלית'ryn יבינו מה זה אומר –"

"לא בכיה דברים עובדים ברייבנקלו, דראקו! אם אתה צריך להיעיף מישחו על קיר זה אומר שהמוח שלך **חלש** מדי בשבייל להביס אותו בדרך הנכונה וכולם ברייבנקלו **יודעים את זה** –"

המסך שעלה שלו חנו של הארי נדלק והעביר בהاري גל של נостalgיה לטלויזיה ולמחשבים.

"אהם", אמר קולו של פרופסור קוירל, שנשמע באילו פנה ישירות אל הארי מהמסך. "שבו למקום, בבקשה".

כל הילדים ישבו ובהו במסכים שעלה שלו חנותיהם או השפilio את מבטם ישרות אל במת השיש הלבנה והגדולה שעליה עמד פרופסור קוירל בשווה נשען על שלו חן המורה שניצב על בימה קטנה יותר משיש בהו יותר.

"היום", אמר פרופסור קוירל, "תבננתי ללמד אתכם את לחש ההגנה הראשון שלכם – מגן קטן שהוא גרסה קדומה של הפרוטגון שבו משתמשים ביום. אך אחרי מחשבה נוספת נספח שינוי את מערכת השיעור של היום לאור האירועים האחרונים".

עינויו של פרופסור קוירל עברו על שורות המושבים. הארי התכווץ מעט במושבו שבשורה האחורי. הייתה לו הרגשה שהוא יודע באיזה שם פרופסור קוירל עומד לקרוא.

"דראקו, מבית מאלפי האצילי ועתיק היוםין", אמר פרופסור קוירל.
אנחת רוחה.

"כן, פרופסור?" אמר דראקו. קולו היה מוגבר ונדמה שהוא בוקע מסך התקשרות על שלו חנו של הארי, שהראה את פניו של דראקו בזמן שדיבר. ואז חזר המסך להראות את פרופסור קוירל, שאמר:

"אם אתה שואף להיות אדון האופל הבא?"

"זו שאלה מוזרה, פרופסור," אמר דראקו. "כמובן, מי יהיה טיפש מספיק כדי להזdot בך?"

במה תלמידים צחקו, אך לא רבים.

"אכן בך," אמר פרופסור קוירל. "ולבן בעוד טעם לשאול אף אחד מבם, לא אופתע אפילו קצת אם אגלה שיש בביותי תלמיד או שניים שוואפים להיות אדון האופל הבא. אחרי הכל, **אני** רציתי להיות אדון האופל הבא **בשאני** הייתה סלית'רין צעריך."

הפעם הרבה יותר אנשים צחקו.

"טוב, סלית'רין הוא hari בכל זאת בitem של השאפטנים," אמר פרופסור קוירל בחיק. "רק בשגדלתוי הבנתי שמה שבאמת נהנית ממנה היה קסם קרבוי וששאייפתי האמיתית הייתה מבשך קרבוי גדול ולמד יומם אחד בהוגוורטס. בכל מקרה, באשר הייתי בן שלוש-עשרה, עברתי על כל אגד ההיסטוריה של הספרייה, קראתי בעיון רב על חיים וגורלוותיהם של אדוני אופל מן העבר והבנתי רשיימה של כל הטעויות **שאני** לעולם לא עשה **בשאני** הייתה אדון אופל –"

הארי צחק לפניו שהספיק לעצור עצמו.

"בן, מר פוטר, משעשע מאד. אם בן, מר פוטר, האם אתה יכול לנחש מה היה הסעיף הראשון ברשימה?"
נחדך. "אםمم... אף פעם לא תנסה להתמודד עם יריב בצורה מסובכת בשאהת יכול פשוט לעשות לו
בראקדברא?"

"המנחה הנבען, מר פוטר, הוא אבדה קדabra," קולו של פרופסור קוירל נשמע מעט מרוגז, משומם מה.
ולא, הסעיף הזה **לא** הופיע ברשימה שכבתבי בגיל שלוש-עשרה. רוצה לנוסות לנחש שוב?"

"אםمم... לעולם אל תתרבurb בתוכנית העל המרושעת שלך?"

פרופסור קוירל צחק. "אה, זה, לעומת זאת, היה סעיף מספר שניים. מעניין, מר פוטר, האם קראנו את
אתם ספרים?"

שוב נשמע צחוק, הפעם עם שמח של מתח. הארי הידק את לסתותיו בחזקה ולא אמר דבר. הבחשה לא
תשיג דבר.

"אבל לא. הסעיף הראשון היה 'אני לא אתגרה באובייבים חזקים ואכזריים'. ההיסטוריה של העולם הייתה
שונה מאוד אם מוגנליות' פאלקונסביאן או היטלר היו מבינים את הנקודת הבסיסית הזאת. עבשו **אם**, מר
פוטר – רק **אם** אתה במקרה מטופח שאיפה דומה לזו שטיפחת אני בהיותי סלית'רין צעריך – אפילו
במקרה זה, אני מקווה שאין שואף להיות אדון אופל **טייפש**".

"פרופסור קוירל," אמר הארי בחריקת שינאים, "אני **לייבנקלו** ואני לא שואף להיות טיפש, נקודה. אני
יודע שאתה שעשית היום היה מטופטם, אבל זה לא היה **אף!** לא **אני** התחלתי את המריבה הזאת!"

"אתה, מר פוטר, אידיוט. אבל בעצם גם אני הייתי בזה בגילך. ולבכן צפיתי מראש את תשובהך ושיניתי את מערכת השיעור של היום בהתאם לך. מר גרגורי גויל, גש נא הלום."

שתקה מופתעת השתרעה בביתה. הארי לא ציפה לך.

במהו, בנראה, גם מר גויל, שנראה די מהוסס ומודאג בשעה על במת השיש וניגש אל שולחן המורה.

פרופסור קוירל הזרק מהשולחן. הוא נראה לפטע חזק יותר. ידיו נקבעו לאגרופים והוא אימץ עמידת קרב של אמנוויות לחימה.

עיניו של הארי נפערו לנוכח המראה והוא הבין מדוע נקרא מר גויל לבמה.

"רוב הקוסמים", אמר פרופסור קוירל, "לא טורחים להתעמק بما שהמוגלים מבנים אמנוויות לחימה. אין השרביט חזק מן האגרוף? הגישה הדעת מטופשת. שרביט מוחזק באגרוף. אם ברצונך להיות מושך קרבי דגול אתה **חייב** למדוד אמנוויות לחימה עד לרמה שתרשימים אפילו מוגל. בעת אדגים טכנית חיונית שלמדתי בדגם', בית ספר מוגלי לאמנוויות לחימה, שעליו אפשר לכם עוד בקרוב. עת עתה..." פרופסור קוירל התקדם במה צעדים, עדין בעמידת קרב, לכיוון המקום שבו עמד מר גויל. "מר גויל, أنا תקוף אותך."

"פרופסור קוירל", אמר מר גויל, קולו מוגבר בעת במו קולו של פרופסור, "אפשר לשאל איזו דרגה –"
דאן ש. אתה לא תיגע וגם אני לא. ואם אתה רואה הזדמנות לתקוף, أنا נצל אותה."

מר גויל הנהן ונראה שהוא לו מאד.

"שמעו לב", אמר פרופסור קוירל, "שמר גויל היסס לתקוף אדם שאינו יודע אמנוויות לחימה בדרגה מסוימת, מתוך חשש שאין או הוא ניגען. גישתו של מר גויל היא בדיקת הגישה הנכונה והודאות לך הוא הרויה שלוש נקודות קוירל. ועבשו, התחל!"

הילד הסתער קדימה, אגרופיו מתנופפים, והפרופסור חסם כל מכבה תוך דילוגים קטנים לאחר. קוירל בעט וגויל ביצע חסימות והסתובב וניסה להפיל את קוירל בתנועת גריפה של רגלו וקוירל קופץ מעל הרגל השלוחה והוביל קרה מהר מבדי שהארוי יצליח להבין מה מתרחש, ואז גויל שבב על גבו ורגליו דחפו וקוירל **התעוף באוויר** ואז בתפו פגעה בקרקע והוא התגלגל.

"עצור!" קרא פרופסור קוירל מן הקרקע, קולו נשמע מבוהל במקצת. "ニtschhat!"

מר גויל עצר מהר כל כך עד שרגליו כמעט מפסיקו הסתערותו לעבר פרופסור קוירל. פניו הפיגנו תדהמה מוחלטת.

פרופסור קוירל קישת את גבו וניתר על רגליו בתנוחה קפיצית משונה שלא דרשה שימוש בידים.
דמותה שרה בביתה, דממה שנבעה מבלבול גמור.

"מר גויל", אמר פרופסור קוירל, "איזו טכניקה חיונית הדגמתי?"

"איך ליפול נקבע בשימושו מטיל אותך", אמר מר גויל. "זה אחד השיעורים הראשונים שלומדים –"

"גם זה", אמר פרופסור קוירל.

שתקה.

"הטבניקה החיונית שהדגמתי", אמר פרופסור קוירל, "הייתה איך להפסיד. אתה רשאי ללבת, מר גויל, תודה לך".

מר גויל ירד מהבמה, נראה מבולבל למדי. הארי הזדהה אליו.

פרופסור קוירל שב אל שולחנו וחדר להישען עליו. "לפעמים אנו שוכחים את הדברים הבסיסיים ביותר כיון שעבר זמן רב מדי מאז שלמדנו אותם. עלה בדעתי שעשיתי את אותו הדבר עם מערבי השיעור שלי. לא מלמדים תלמידים להטיל לפניו שלמדים אותם ליפול. ואסור לי ללמד אתכם להילחם לפני שתבינו כיצד להפסיד".

פניו של פרופסור קוירל התקשחו, ולהאריו היה נדמה שהואבחן במשמעותם שלباب, נגיעה קלה של עצבות, בעיניו. "לماذا ביצד להפסיד בדוג'ן באסיה, שבה, בפי שיודע כל מוגל, חיים כל אמני הלחימה הטובים באמת. הדוג'ן הזה לימד אمنות לחימה שהיתה מוכרת למאמינים הקרביים בצדאת שקל להמתאהמה לדו-קרב בין קוסמים. המאסטר של אותו הדוג'ן – אדם זקן לפי אמות מידת מוגלאות – היה המורה הטוב ביותר בעולם לאמנות הלחימה הזאת. לא היה לו מושג על קיומו של קסמ, כמובן. אני ביקשתי למדוד שם והייתי אחד התלמידים הבוגדים אשר התקבלו באותה שנה, מתוך מתמודדים רבים. יכול להיות שהייתה מעורבת בעניין מעט השפעה מיוחדת".

במה תלמידים צחוקו. הארי לא היה אחד מהם. זה לא היה צודק בכלל.

"בכל מקרה. באחד הקרים הריאוניים שלי, לאחר שהפסדתי באופן משפיר במיוחד, איבדתי שליטה ותקפתית את התלמיד שמלו נלחמתי – "

אוואץ' .

– למזליו היה זה באמצעות אגרופים ולא קسم. המאסטר, למרבה הפלא, לא גירש אותו בו במקום. אך הוא אמר לי שיש פגם במצג שלי. הוא הסביר לי מהו וידעתי שהוא צודק. וזה הוא אמר שאלמד כיצד להפסיד".

פניו של פרופסור קוירל היו חסרות הבעה.

"על פי הוראותיו המפורשות, כל תלמידי הדוג'ן הסתדרו בשורה. הם ניגשו אליו בזאה אחר זה. **נאסר עליו** להגן על עצמי. היה מותר לי רק להתחנן לרחמים. בזאה אחר זה הם סטרו לי או חבטו بي או דחפו אותי ארצעה. כמה מהם ירקו עליי. הם בינו אוטי בכינויים נוראים בשפתם. ולכל אחד מהם היה עליי להגיד, "הפסדתי!" ודברים דומים כמו "בקשה תפסק, אני מתחנן!" ו"אני מודה שאתה יותר טוב ממני!"

הארוי ניסה לדמיין את זה ופשוט לא הצליח. לא יימכן שדבר בזאה היה יכול לקרות לפרופסור קוירל המכובד.

"נחשבתי לעילוי בקסם קרבוי אפילו אז. יכולתי להרוג את כל מי שהיה בדוג'ו ההוא אפילו בלי לשלוף את השרביט שלי. אבל לא עשית זאת. למדתי להפסיד. עד היום אני זכר את השעה היה באחת הקשות בחמי. וכשעדיותי את אותו הדוג'ו שמנוה חודשים לאחר מכן – זמן לא מספק בכלל, אך המרב שיבולתי להשקיע – המאסטר אמר לי שהוא מכוון שאני מבין מדוע זה היה נחוץ. ואמרתי לו שזה היה אחד השיעורים החשובים ביותר שלמדתי אי פעם. מה הייתה, ועודנו, כמובן."

הבעה מרירה הופיעה על פניו של פרופסור קוירל. "אתם תוהים אולי הדוג'ו המופלא הזה נמצא והאם אתם יכולים ללמידה שם. התשובה היא לא. כיון שזמן לא רב לאחר מכן תלמיד פוטנציאלי נוסף לאותו מקום נסתור, לאותו הר נידח. זה שאין לנקוב בשמו."

בכל רוחבי האולם נשמעו קולות נשימה נעתקת. הארי חש חלה עומקה. הוא ידע לאן הסיפור עומד להתגלל.

"אדון האופל הגיע אל אותו בית הספר בגלי, ללא מסווה, עיניו אדומות זוהר ווכלי. התלמידים ניסו לחסום את דרכו והוא פשט התעתק דרכם. הייתה שם אימה, אך גם משמעת, והמאסטר יצא אליו. ואדון האופל דרש – לא ביקש, אלא דרש – ללמידה שם."

פניו של פרופסור קוירל התקשו מאוד. "אולי המאסטר קרא יותר מדי ספרים המספרים את השקר שאבני לחימה אמיתיים מסווגלים לניצח אפילו שדים. תהא הסיבה אשר תאה, המאסטר סייר. אדון האופל שאל מדוע הוא אינו יכול להתקבל בתלמיד. המאסטר ענה שחרסה לו סבלנות, וזה היה הרגע שבו אדון האופל עקר את לשונו."

בשיםתם של כל הנובחים נעתקה.

"אתם יכולים לנחש מה קרה לאחר מכן. התלמידים ניסו להסתער על אדון האופל וקרסו בוים במקום, משותקים. ואז..."

קולו של פרופסור קוירל רעד לרוגע ואז הוא המשיך בדבריו.

"ישנה קלהה בלתי נסלחת, קלהה קרושיאטוס, אשר מסבה כאב בלתי נסבל. אם הקרושיאטוס נמשכת יותר מכמה דקות, היא גורמת לאי שפויות תמידית. אדון האופל השתמש בקרושיאטוס על תלמידיו של המאסטר, בזה אחר זה, עד שנטרפה דעתם ואז הוא נטל את חייהם בקהל ההורגת, בל ذات עבודה מאלאץ את המאסטר לצפות. לאחר שככל התלמידים מתו, המאסטר הלך בעקבותיהם. שמעתי זאת מתלמיד היחיד שרד, אותו השאיר אדון האופל בחיים כדי שיספר את הסיפור, ושיהה חבר שלו..."

פרופסור קוירל הסב את פניו ובשהוא הסתובב בחזרה בעבר רגע, הוא נראה שוב רגוע ושלו.

"קושים אפלים אינם מסווגים לשימוש במזגם", אמר פרופסור קוירל בשקט. "זהו גם כמעט אוניברסלי של בני מינם, וכל מי שנורג להילחם בהם לומד מהר מאד להסתמך עליהם. עליים להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה ללמידה אמנויות לחימה, ובסוף של דבר הוא הלק שם מבלי שלם ולו שיעור אחד. אדון האופל נגה בטיפולו שדאג שהסיפור הזה יופץ. הסיפור לא הדגים את בוחו, אלא חולשה שניתן לנצל."

מבטו של פרופסור קוירל התמקד בילד אחד בכיתה.

"הארי פוטר", אמר פרופסור קוירל.

"כן", אמר הארי, קולו צרוד.

"מה **בדיקות** הייתה הטעות שלך היום, מר פוטר?"

הארי הרגיש באילו הוא עומד להquia. "איבדתי את עשתונותי."

"זה **לא** מדויק", אמר פרופסור קוירל. "אתאר זאת ביתר דיוק. בעלי חיים רבים מנהלים מה שנקרה מאבקי שליטה. הם מתנפלים זה על זה בקרניותם – מנסים להפיל זה את זה אבל לא לקרוא את ברשו של יריבם. הם נלחמים בכפותיהם בשטרפים שלהם אינם שלופים. מדוע זאת? הרי אם ישמשו בטפריהם, ודאי יגדילו את סיבוכיהם לניצח. אבל אז יריבם עלול גם הוא לשלוּף את טפירו, ובמוקם שמאatk השילטה ייגמר עם מנצח ומפסיד, שניהם עלולים להיפצע קשה".

מבטו של פרופסור קוירל נראה באילו הוא מתמקד היישר בהארי מתחוץ המסקן. "מה שהדגמת היום, מר פוטר, הוא שבניגוד לאותם בעלי חיים ששומרים על טפריהם חבויים ומקבלים את התוצאות, אתה לא יודעת כיצד להפסיד במאבק שליטה. **בשמורה בהוגוורטס** קרא עלייך תיגר, לא נסוגת. בשנരאה שאתה עלול להפסיד, שלפת את טפיך ללא כל התחשבות בסכנה. **הסלמת** את המאבק ואז הסלמת אותו **פעם נוספת**. זה התחיל מסטירה מצד פרופסור סנייפ, שהיא בבירור במעמד גבוח משלה, ובמקום להפסיד, סתרת לו בחזרה והפסdet עשר נקודות לריבנקלו. עד מהרה כבר דיברת על כך שתடעוז את הוגוורטס. העובדה שהסלמת אף יותר בכיוון בלתי ידוע, ואיבשאו הצלחת לניצח בסופו של דבר, אינה משנה את העובדה שאתה אידיוט".

"אני מבין", אמר הארי בגרון ניחר. זה באמת היה מדויק. **מדויק להחריד**. בעצם, בשפרופסדור קוירל אמר זאת, הארי ראה בדיעד שמדובר בפирוטמדוייך **לחולין** של מה שקרה. בשאדם אחר יוצר מודל אשר מתאר אותך טוב כל כך, אתה חייב לתהות אם אותו אדם צודק גם לגבי דברים אחרים – כמו לגבי הבונה שלך להרוג.

"בפעם הבאה, מר פוטר, שתבחר להסלים מאבק במקום להפסיד בו, אתה עלול לאבד את **כל** מה שהימרת עליו. אני יכול לנחש מה סיבנת היום. אני יכול לנחש שזה היה הרבה יותר מדי בהשווואה לאובדן של עשר נקודות בית".

במו גורלה של בריטניה הקסומה. זה היה מה שהוא סיכון.

"אתה תמחה ותגיד שניונית לעזרך לבל הוגוורטס, מטרה חשובה בהרבה וראוייה לסיבונים גבוהים יותר. זהו **שקר**. אילו הייתה – "

"היהתי ספג את הסטירה, ממתין ובוחר את הרגע הטוב ביותר לבצע את המהלך שלו", אמר הארי בקול צרוד. "אבל המשמעות של זה הייתה **להפסיד**. קיבל את עליונותו. זה היה הדבר שאדון האופל לא היה מסוגל לעשות עם המאסטר שהוא רצה ללמידה ממנה".

פרופסור קוירל הנהן. "אני רואה שהבנת היבט. ולפיכך, מר פוטר, היום אתה עומד ללמידה כיצד להפסיד."

"אני –"

"איני מוכן לשמעו שום התגננות, מר פוטר. ניבר שאתה זוקק לבך גם שאתה יכול לעמוד בך. אני מבטיח לך שהחויה שלך לא תהיה קשה כמו זו שעברתי אני, אף על פי שאתה עשוי לזכור אותה ברבע השעה הגרועה ביותר שחוית מימייך."

הاري בלע רוק. "פרופסור קוירל," הוא אמר בקול חלש, "אפשר שנעשה את זה בהזדמנויות אחרות?"

"לא," אמר פרופסור קוירל בפשטות. "אתה נמצא בהוגורטס רק חמישה ימים ובברזה קרה. היום יום שלישי. שיעור התגוננות **הבא** הוא ביום רביעי. שבת, ראשון, שני, שלישי, רביעי... לא, זה **אין** סובל דיחוי."

במה צחוקים נשמעו בתגובה, אבל הם היו מעטים מאוד.

"אני ראה זאת בהוראה מהמורה שלך, מר פוטר. הייתי רוצה להגיד שאתה לא אלמד יותר אף לחש התקפי, כי אני עלול לשמעו אחרך שפגיעה במשהו פגיעה חמורה או אפילו קטלנית. אבל למרבה הצער נאמר לי שאכבעותיך הן בבר עבשו נשק רב-עוצמה. אני אוסר عليك להקשך בהן אי פעם במסגרת שיעורי."

עוד במה צחוקים, נשמעו חרדים למדי.

הاري הרגיס שהוא נמצא על ספר בבי. "פרופסור קוירל, אם תעשה דבר דומה למה שדיברת עליו, זה יבעיס אותך, ואני באמת מעדך לא לבעוס שוב היום –"

"הרעיון **איןנו** להימנע מלבעוס," אמר פרופסור קוירל, פניו חמורות סבר. "בעס הוא טבעי. עלייך ללמידה כיצד להפסיד אפילו בשאותה בועס. או לפחות **להעמיד פנים** שאתה מפסיד כדי שתוכל **להתכנס** את נקמתך. בפי אני עשית עם מר גויל היום, אלא אם כן מישהו מכם חושב שהוא באמת טוב יותר –"

"אני לא טוב יותר!" צעק מר גויל משולחנו, כשהוא נשמע מעט היסטורי. "אני יודע שלא הפסדתי באמת! בבקשתך אל תתכנס שום נקמה!"

הاري חש חלה عمוקה. פרופסור קוירל לא ידע על הצד האפל המסתורי שלו. "פרופסור, כדאי מאוד שנדבר על זה אחרי השיעור –"

"אנחנו בדבר," אמר פרופסור קוירל בニימה של הבטחה. "לאחר שתלמד כיצד להפסיד." פניו היו רציניות. "אין צורך להזכיר כי לא אתיר שום דבר שעלול לפצוע אותך או אפילו לגרום לך לבבב משמועות. הbab ינביע מכך שתפסיד במקום שתшиб מלחמה ותסלים את הקרב עד שתנצח."

בשימושיו של hari הפכו להתחשפות קצרות וمبוהלות. הוא היה מפוחד יותר מכפי שהוא לאחר שעזב את שיעור השיקויים. "פרופסור קוירל," הוא הצליח לומר, "אני לא רוצה שיפטרו אותך בגלל זה –"

"לא יפטרו אותו", אמר פרופסור קוירל, "אם אתה תגיד להם כך שזה היה הכרחי. ואני סומך עלייך שתעשה זאת." לרגע נעשה קולו של פרופסור קוירל יבש מאוד. "האמן לי שהם התירו לדברים גרוועיים יותר להתרחש במסדרוניותם. העניין זהה יהיה יוצא דופן רק בכך שהוא יקרה בתוך ביתה."

"פרופסור קוירל", לחש הארי, אבל היה נדמה לו שקולו עדין מהדhad מכל המסבירים, "אתה באמת מאמין שאתה לא תעשה את זה, אני עלול לפגוע במישחו?"

"כן", אמר פרופסור קוירל בפשטות.

"אם כך", הארי חש בחילה, "תעשה זאת."

פרופסור קוירל הסתובב אל התלמידים מסלילת'רין. "אז בכיה... באישורו המלא של המורה שלכם ובאופן שיבעית שאף אחד לא יוכל להאשים את סנייפ על פעולותיכם... האם מישחו מכם מעוניין להפגין את עליונותו על הילד שנשאר בחיים? לדחוף אותו, להפיל אותו, לשם מה מהחנן לרוחמים?"

חמש ידים הונפו.

"אלו מכם שהרימו יד, אתם שוטים גמורים. איזה חלק **בלהעמיד פנים** שאתם מפסידים לא הבנתם? אם הארי פוטר באמת יהפוך לאדון האופל הבא, הוא יתפוז אתכם ויהרג אתכם אחרי שיסים את הלימודים."

חמש הידיים צנחו בפתאומיות בחזרה לשולחנותיהם.

"אני לא תעשה את זה", אמר הארי, קולו נשמע חלש למדי. "אני נשבע שלא תנקם באלו שיסיעו לי ללמידה להפסיד. פרופסור קוירל... האם תוכל בקשה... להפסיק?"

פרופסור קוירל נאנח. "אני באמת מצטער, מר פוטר. אני מבין שהענין הזה בוודאי מרגיז אותך באותה מידת בין אם אתה מתכוון להיות אדון האופל הבא ובין אם לא. אבל גם הילדים האלה היו צריכים ללמידהLKח חשוב בחיים. האם זה יהיה מקובל עלייך אם עניך לך נקודת קוירל בהתנצלות?"

"אם כבר שניים", אמר הארי.

gal של צחוק מופתע פרץ והפייג מעט את המתח.

"סגור", אמר פרופסור קוירל.

"ואחרי שאסים את הלימודים אני מתכוון לחפש אותך ולדגדג אותך."

שוב נשמע צחוק, אך פרופסור קוירל לא חייך.

הניסיונו לנתק את השיחה אל תוך המסלול הצר שייגרום לאנשים להבין שהוא בכל זאת אין אדון אופל דמה בעיני הארי למאבק באנקונדה... **למהפרופסור קוירל חושד בו כך?**

"פרופסור", אמר קולו הבלתי מוגבר של דראקו. "גם אני איני שואף להיות אדון אופל טיפש."

דמותה המומה אפפה את האולם.

אתה לא חייב לעשות את זה! הארי במעט פלט בקול, אבל הוא עצר את עצמו בזמן; דראקו אולץ לא ירצה שידעו כי הוא עושה זאת מתוך רגש חברתי בלבד הארי... או מתוך הרצון ליצור רושם חברתי...

העובדת שהוא קרא לזה **רצון ליצור רושם חברתי** גרמה להארה להרגיש במו אדם קטלוני ואכזרי. אם דראקו התבונן להרשימיו אותו, התוכנית שלו עבדה מצוין.

פרופסור קוירל בחר את דראקו בפנים חמורות סבר. **"אתה** דואג שאתה לא יודע להעמיד פנים שאתה מפסיד, מר מאלפי? שהפגם של מר פוטר מאפיין גם אותך? אני משוכנע שאביך לימד אותך כיצד **מתנהגים**".

"בש moderation, אולי", אמר דראקו, פניו מופיעות בעת על המסר. "לא בש moderation בדחיפות והפלות. אני רוצה להיות חזק לא פחות מך, פרופסור קוירל."

גבתו של פרופסור קוירל התרוממו ונשארו מורמות. **"אני חושש, מר מאלפי,"** הוא אמר לאחר זמן מה, **"שהסידורים שערכתי בעבור מר פוטר, הכוללים כמה מתלמידי סלית'ין הבוגרים שיישמעו רק **כל** ומה טיפשים הם היו, לא יתאימו לך.** אבל דעתך המקצועית היא שאתה חזק מאוד בבר עבשו. אם אשמע שבסלת, بما שמר פוטר בשל היום, אערוך את הסידורים המתאימים וatanzel בפניך ובפני מי שפגעת בו. עם זאת, איינני חושב שזה יהיה נחוץ."

"אני מבין, פרופסור," אמר דראקו.

פרופסור קוירל העביר את מבטו על כל הביתה. **"אם עוד מישחו שואף להיות חזק?"**

כמה תלמידים העיפו מבטים חרדים סביבם. אחרים, חשב הארי ממקומו בשורה האחורי, נראו באילו הם פוצים פה אך אינם אמורים דבר. בסופו של דבר, איש לא פצה פה.

"draako מאלפי יהיה אחד הגנרים בצבאות של השנה שלהם," אמר פרופסור קוירל, **"אם יחליט שברצונו להשתתף בפעולות העשרה זו. ובעשו, מר פוטר, גש נא הלום."**

כן, אמר פרופסור קוירל קודם לכן, **זה חייב להיות בפניכם, בפניכם חבריך, כי אלו התנאים שבהם سنិיע התעמת איתך ואלו התנאים שבהם אתה חייב ללמידה להפסיד.**

ובעת צפו תלמידי השנה הראשונה ב涅עה, בדממה שנאכפה על ידי כסם ועם בקשותיהם המשותפות של הארי ושל פרופסור קוירל לא להתערב. הרמיוני הסבה את פניה, אבל לא התנגדה ואפילה לא ניסתה לשגר אל הארי אף מבט רב-משמעות, אולי כי גם היא נבוכה בשיעור השיקויים.

הארה עמד על מזרן בחול רך מהסוג הנפוץ בדוג'ואים של מוגלים, שאותו הביא פרופסור קוירל על הרצפה כדי לספוג את נפילותתו.

הארה פחד ממה שהוא עלול לעשות. אם פרופסור קוירל צדק לגבי הכוונה שלו להרוג...

שרבieten של הארי נח על שולחנו של פרופסור קוירל, לא כי הארי ידע לחשים שיבלו להגן עליו, אלא כי אחרית (כך שיב הארי) הוא עלול לנסות לתקוע אותו באրובת העין של מישחו. הנרתיק שלו נח שם גם הוא, ובתוכו מחולל הזמן שלו, שהוא בעת ממוגן אך עדין שביר.

הארי התחנן שפרופסור קוירל יתמיר כפפות אגרוף ויהדק אותן על ידיו. פרופסור קוירל העניק לו מבט מבין וסירב.

אני לא אכזן לעיניים, אני לא אכזן לעיניים, זה יהיה הסוף של חי בhogorutsm,
יזרken אוthe לבלא, חזר הארי שוב ושוב בלבו בניסיון לקבע את המחשבה במוחו מתוך תקווה שהיא תישאר שם אם בוגנתו להרוג תשתלו עליו.

פרופסור קוירל חזר, מלוחה בשלושה-עשר תלמידי סלית'רין משנים מתקדמות יותר. הארי זיהה אחד מהם בתלמיד שהוא צריך עליו עוגות. שני תלמידים נוספים שהשתתפו באותו עימות היו נוכחים גם הם. התלמיד שקרה להם להפסיק, זה שאמור שמש לא בדי שינהגו כך, לא היה שם עבשו.

"אני חוזר", אמר פרופסור קוירל בתקיפות רבה. "**אפשר** לפגוע בפוטר באמת. כל **תאונת** באשר היא
תיחס למכונות. הבנותם אוthe?"

תלמידי סלית'רין הבוגרים הנחנו בחיווך רחב.

"از בבקשה, תרגישו חופשיים להוריד את הילד שנשאר בחיים מהעץ הגבוה שלו", אמר פרופסור קוירל
בחיווך עקום שرك תלמידי השנה הראשונה הבינו.

מתוך הסכמה בלילית בלבד, הבוחר שחתף את העוגות עמד בראש הקבוצה.

"פוטר", אמר פרופסור קוירל, "זהו מר פֶּרְגָּרִין דָּרִיךְ. הוא טוב מכך והוא עומד להראות לך את זה."
דריך צעד קדימה ומוחו של הארי צרחה בקול צורם. אסור לבРОוח, אסור להшиб מלחה –
דריך עצר במרחך קצר מהארי.

הארי לא בעס עדין, רק פחד. ועל כן הוא רק הביט ברגע הגבוה ממנו ללא פחות מחצית מטר, שהתחדר בשירים בולטים, שיער פנים וחיווך נורא של ציפייה.

"בקש ממנו לא לפגוע בך", אמר פרופסור קוירל. "אולי אם הוא יראה שאתה מספיק מעורר רחמים, הוא
יחליט שאתה משעמם וילך".

צחוק בקע מגונם של תלמידי סלית'רין הבוגרים שצפו במחזה.

"בקשה", אמר הארי, קולו רועד ומהוסס, "אל, תפגע, בי..."

"זה לא נשמע באילו התכוונת לך", אמר פרופסור קוירל.

חיווכו של דרייך התרחב. האידיות המגושם זהה נראה מתנשא להחריך ו...
...טמפרעות הדם של הארי הלכה וצנחה...

"בקשה אל תפגע بي", ניסה הארי שוב.

פרופסור קוירל הניד בראשו. "איך, בשם מרلين, הצלחת לגרום לזה להישמע במוח עלבן, פוטר? ישנה רק תגובה אחת שאתה יכול לצפות לה ממר דרייק."

דרייק צעד קדימה בנוחות והתגנש בהארוי.

הארוי מתנדד מעט אחורה, אבל לפניו שהצליח לעצור בעצמו הוא הזרק שוב, צינה נושבת ממנו.

"טעות", אמר פרופסור קוירל, "טעות, טעות, טעות."

"התגנשת بي, פוטר", אמר דרייק. "תתנצל."

"אני מצטער!"

"אתה לא **נשמע** מצטער", אמר דרייק.

עיניו של הארוי נפערו במחאה. הוא דווקא הצלlich לגרום לעצמו להישמע באילו הוא מתחנן – דרייק דחף אותו, חזק, והארוי נפל על ארבע.

הمزון הבהיר נראה באילו הוא מתנדד בשדה ראייתו.

הארוי החל לפקפק במניעיו של פרופסור קוירל לגבי ה"ליך" זהה.

רגל נחה על ישבנו של הארוי ורגע לאחר מכן הוא נדחף בחזקה הצדעה והתhapeך על גבו.

דרייק צחק. "זה ממש **פייף**", הוא אמר.

בל שהוא עליו לעשות הוא להבריז שזה נגמר. ולדווח על כל העניין למשרד המנהל. זה יהיה סופו של **הפרופסור ללימודים הגנה** ושהותו הנידונה לבישולו בהוגוורטס ... פרופסור מגונגל חבעס, אבל...

(פניה של פרופסור מגונגל הפיעו בעיני רוחו. היא לא נראית בועסת, רק עצובה –)

"עבדיו אמר לו שהוא יותר טוב מך, פוטר", אמר קולו של פרופסור קוירל.

"אתה, יותר, טוב, מני."

הארוי החל להתרומם ודרייק שם רגל על החזה שלו ודחף אותו בחזרה אל המזרן.

העולם הלהק והצטכל. דברבי פעליה ותוכאותיהם האפשריות נפרשו בפנינו בהירות מוחלטת. הטיפש לא יזכה ממנה להшиб מלכמתה. מכבה קטנה במשעה תהם אותו למספיק זמן כדי –

"נסה שוב", אמר פרופסור קוירל ואז, בתנועה חדה ופתאומית, הארוי התגלגל וקפץ על רגליו והסתובב עבר המקום שבו עמד אויבו האמתי, המורה להתגוננות –

פרופסור קוירל אמר, "אתה חסר סבלנות."

הארי היסס. מוחו, המאמין היטב בפסימות, ציר תמונה של ז肯 במוש שהדם זולג מפניו לאחר שהארי עקר את לשונו –

רגע לאחר מכן דחף דרייק את הארי שוב למזרן והתיישב עליו, כשהוא מוציא את כל האוור מריאותיו.

"זוי!" צעק הארי. "בקשה תפסיק!"

"יותר טוב," אמר פרופסור קוירל. "זה אפילו נשמע אמיתי."

זה אכן היה אמיתי. זה מה שהיה בה נורא, בה מחלת. זה אכן היה אמיתי. הארי התensus בכבdot, פחד וודעם צונן חולפים בגופו –

"חיפסיד," אמר פרופסור קוירל.

"אני, מפסיד," הארי הכריח את עצמו לומר.

"זה מוצא חן בעיני," אמר דרייק, שעדיין ישב על הארי, "חיפסיד עוד קצת."

ידים דחפו את הארי והוא מעד אל קצה מעגל התלמידים מסלית'רין והגיע לעוז ידים שדחפו אותו שוב. הארי כבר מזמן עבר את השלב שבו השתדל להתחמק לא לבבות ופשוט השתדל לא ליפול.

"מה אתה, פוטר?" אמר דרייק.

"אני, מ...mpsiden, אני מפסיד, אני נכנע, ניצחת, אתה יותר ט...טוב מבני, בבקשה תפסיק –"

הארי נתקל ברجل של מישחו ונפל לדצפה. ידיו לא הצליחו לאוזן אותו והוא התגעש בה בכל הכוח. הוא חש סחרחות רגעית ואז נאבק לקום שוב על רגליו.

"mpsik!" אמר קולו של פרופסור קוירל, שנשמע חד דיו כדי לחתו ברזל. "התרכקו ממך פוטר!"

הארי ראה את הבאות המופתעות שעלה פניהם. הצינה שבדמו, שגאתה ודעה לחילופין, חייבה בסיפוק קר.

ואז הארי צנחה על המזרן.

פרופסור קוירל דבר. בשימתם של כמה מתלמידי סליית'רין הבוגרים נעתקה.

"ואנו מאמין שליווש לבית מאלפי יש דבר מה שהוא רוצה להסביר לכם," סיים פרופסור קוירל.

קולו של דראקו החל לדבר. הקול נשמע חד במעט במו קולו של פרופסור קוירל כשהוא יימץ את אותו מקצב שבו השתמש דראקו כדי לחקות את אביו, והוא אמר דברים כגון **עלול לסכן את בית סליית'רין** ובן **מי יודע במה בעלי ברית בבית הספר הזה בלבד** וגם **חוסר מודעות מוחלט**, **שלא לדבר על פקחות** ובן **גם חברה של בריוונים סתוםים**, **שאין בהם תועלת מלבד בעבדים נרצעים**, ומהו בירכתך מוחו של הארי, **למרות כל מה שידע**, מנה את דראקו עם בעלי בריתו.

כל גופו של הארי באב. הוא היה בודאי מכוסה בחבורות. גופו היה קר, מוחו מותש לחלווטין. הוא ניסה לחשוב על שירו של פוקס, אך בהיעדרו של עופ החול עצמו הוא לא הצליח להיזכר במנגינה, ובאשר ניסה לדמיין אותה לא הצליח להעלות בדמיונו דבר מלבד קול ציוץ של ציפור.

ואז סיים דראקו את דבריו ופרופסור קוירל אמר לתלמידי סלית'רין הבוגרים שהם משוחררים והארי פקח את עיניו והתאמץ לקום לישיבה, "רק רגע", אמר הארי, כשהוא מאלץ את המילים לצאת מפיו, "יש משהו, שאני רוצה, להגיד, להם –"

"חכו למր פוטר", אמר פרופסור קוירל בקול צונן לתלמידי סלית'רין הבוגרים, שהיו בדרכם לצאת מהכיתה.

הארי התנדד וקם על רגליו. הוא הקפיד לא להסתבל לביוונם של בני ביתתו. הוא לא רצה לראות איך הם משתבלים עליו עבשו. הוא לא רצה לראות את הרוחמים שלהם.

ולבן במקום זאת הבית הארי בתלמידי סלית'רין הבוגרים, שעדיין נראו המומינים. הם היו בו בחזרה. הבעת חרדה הופיעה על פניהם.

הצד האפל שלו, בשעה בשליטה, נאחז בכל בוחו בתמונת הרגעזה והעמיד פניו לפסיד.

הארי אמר, "אף אחד לא –"

"עצור", אמר פרופסור קוירל. "אם זה מה שאני חשב שזה, בבקשתה חבה שילבו. הם ישמעו על בר מאוחר יותר. לבולנו יש לך משלנו ללמידה, מר פוטר."

"טוב", אמר הארי.

"אתם. לבו."

תלמידי סלית'רין הבוגרים נמלטו והדלת נטרקה מאחוריהם.

"שאף אחד לא ינקום בהם", אמר הארי בקול צרוד. "זוהי בקשה לכל מי שרואה בעצמו חבר שלי. הייתי צריך ללמידה לך והם עזרו לי ללמידה אותו. גם הם היו צריבים ללמידה לך. זה נגמר. אם אתם מספרים את הסיפורהזה, תדאגו לספר גם את החלקזה."

הארי הסתובב להבית בפרופסור קוירל.

"הפסדת", אמר פרופסור קוירל, ובפעם הראשונה היה קולו עדין. היה מוזר לשמוע את פרופסור מדבר בר. זה היה ביאלו קולו לא אמרו להיות מסוגל להישמע בר.

הארי אכן הפסיד. היו רגעים שבהם הדעם הצונן נעלם בליל, פינה את מקומו לפחד, ובאותם רגעים הוא התחנן בפני תלמידי סלית'רין הבוגרים בכנות גמורה...

"והאם עודך בחיים?" אמר פרופסור קוירל, עדין באותה עדינות מוזרה.

הארי הצליח להנהן.

"לא כל הפסד הוא בזה", אמר פרופסור קוירל. "ישנן גם פשרות ובכיניות מוסכבות. ישנן דרכים אחרות להרגיע ברינויים. תמרון אחרים על ידי כך שמאפשרים להם לחוש עלינוות הוא אמננות בפני עצמה. אבל תחיליה, הפסד חייב להיות משהו **נתקף**. האם תזכיר כיצד הפסדת?"

"כן."

"אם תוכל להפסיק?"

"אםمم... נראה לי שבן..."

"גם לי נראה שבן." פרופסור קוירל קד קידה עמוקה כל בך עד שערו הדليل כמעט נגע ברכפה. "ברכוות, הארי פוטר, ניצחת."

לא היה מקור אחד ולא היה אדם אחד שפועל ראשון; מחייאות היבאים התחליו בולן בבת אחת בקהל שעון מהריש אוזניים.

הארי לא הצליח להסתיר את תדהמתו. הוא העד להציג בחבריו לביתה וראה את פניהם מביעות לא רחמים אלא יראת בבוז. מחייאות היבאים הגיעו מריבנקלו ומגראיפינדור ומהפלפאף ואפילו מסלייט'ryn, ככל הנראה מכיוון שדראקו מאלפיו מחה כפים גם הוא. חלק מתלמידים כמו מכיסאותיהם וחצי מתלמידי גראיפינדור עלו על השולחנות.

והארי עמד שם, מתנווד, ונתקן לבבוז שהם הפגינו לשטוף אותו. והוא הרגש חזק יותר, אולי אפילו קצר מאושש.

פרופסור קוירל חיבה שמחיאות היבאים יגעוו. הדברלקח זמן לא מבוטל.

"מופתע, מר פוטר?" אמר פרופסור קוירל. קולו נשמע משועשע. "הריגע גילית שהעולם האמתי לא **תמיד** נראה כמו הסיטואים הבci גרוועים שלך. כמובן, אם הייתה סתם איזה ילד מסכן שעבר המעלות, הם בנסיבות היו מכבדים אותך פחות אחרך, אולי אפילו מרחכים עלייך, בזמן שהם מנהימים אותך מעמדתם הנעליה. חושוני שעוזר טבע האדם. אבל **אותך** הם כבר מכירים בדמות רבת-עוצמה. והם רואו אותך מתעמת עם פחדיך וממשיך להתעמת איתם, אף על פי שיכולה לפרש בכל רגע. האם **ביבdet אוותי** פחות בשיספרתי לך שהנחותי לאנשים לירוק עליו?"

הארי חש צריבה בגרכונו והחנייק אותה במהירות. הוא לא סמרק על גילוי הכבוז הפלאי הזה מספיק כדי להתחיל לבבותם בפניהם שוב.

"הישיג **הבלטי רגיל** שלך בביתה שלו דורש פרס בלתי רגיל, הארי פוטר. אנחנו קיבלת מוחמותי בשם הבית שלו, זוכור מעתה ואילך שלא כל אנשי סלייט'ryn הם אותו הדבר. יש באלה ויש אחרים." פרופסור קוירל חייך חיוך רחב בשארם זאת. "חמשים ואחת נקודות לריבנקלו."

דממה מופתעת השתרעה בביתה ואז פרצה מהומה בקרב תלמידי ריבנקלו, שהחלו ליליל, לשrox ולחרייע.

(ובאותו הריגע חש הארי שימושו ממש **לא בסדר** בכל זה. פרופסור מקונגאל צדקה; אכן צרכות להיות השלכות, צריך להיות מחיר למשינו. זה לא בסדר להחזירך את המצב לקדמותו –)

אך הארי ראה את פניהם המאושרות של תלמידי ריבנקלו וידע שהוא אכן יכול לסרב. מוחו הצעיר הצעה טובה. הארי לא האמין שמוחו עדין מחזק אותו על הרגליים, על אחת כמה וכמה מעלה הצעות טובות.

"פרופסור קוירל," אמר הארי, בבהירות המרבית האפשרית לנוכח גרכונו הזרוב. "אתה כל מה שאיש סלית'רין אמר לו להיות, ולדעתך אתה ההתגלמות המדוקיק של מה שלסלאר סלית'רין ראה עיניכי רוחו כשהוא עזר להקים את הוגוורטס. אני מודה לך ולביבתך," דראקו הנחן בראשו בצורה בלתי מORGשת וסובב את אצבעו בעדינות באילו מסמן לו להמשיך, "ולדעתך זה מצדק שלוש קריאות הידד לבית סלית'רין. בולם איתוי?" הארי השתק. "הידד!" רק מעט אנשים הטרפו אליו בניסיון הראשון. "הידד!" הפעם השתתפו רוב תלמידי ריבנקלו. "הידד!" והפעם השתתפו כמעט בכל תלמידי ריבנקלו, כמה מתלמידי הפלפוף ובערך רב מתלמידי גריפינדור.

דראקו זכר את אגדלו במחווה קטנה וזריזה של אישור.

רוב תלמידי סלית'רין עטו הבעה של תדהמה מוחלטת. חלקם בהו בפרופסור קוירל בפליהה. בלייז זאבייני בעץ בהاري מבט מחושב ומסוכן.

פרופסור קוירל קד. "תודה לך, הארי פוטר," הוא אמר, אותו חיוך רחב עדין מעטר את פניו. הוא פנה לביתה. "ובעתה, תאמינו או לא, עדין נותרה לנו חצי שעה עד סוף השיעור, וזה מספיק כדי להציג בפניכם את לחש המגן הפשט. מר פוטר, במובן, יLER ליהנות מהמנוחה שהרווחה ביוושר."

"אני יכול –"

"אידיוט," אמר פרופסור קוירל בחיבה. הביטה בברצחקה. "חבריך לביתה יוכל למד אותך מאוחר יותר או שאתה לך שיעור פרטני你自己, אם זה מה שידרש. אבל **ברגע זה** אתה הולך לגשת אל ירכתי הבמה, לפתח את הדלת השלישית משמאלי ולהיבנס לחדר שבו יחכו לך מיטה, מבחר של חטיפים טעימים במיוחד ובמה ספרים קלילים מספריית הוגוורטס. אל תיקח עמר דבר, בייחוד לא ספרי לימוד. ובעת לך."

.הארי לך.

פרק 20

משפט ביחס

הארי בהה בתקרטו האפורה של החדר הקטן ממקום שוכבו על המיטה המתקספת אך הרכה שהוצבה שם. הוא אבל לא מעט מהחטייפים של פרופסור קוירל – קינוחים מתוחכמים משוקולד ושאר מרביבים, שכוסו בסובירות מנצחות ושובצו בהם יהומי סוכר צעירים. הקינוחים נראו יקרים מאד והתבררו גם בטיעימים ביותר. והארי לא רגש אפילו שמאץ של אשמה לגבי זה – **אתזה הוא הרווחה ביושר**.

הוא לא ניסה לישון. הייתה לו תחושה שלאiah אהב את מה שיקרה בשיעצום את עינויו.

הוא לא ניסה לקרוא. הוא לא היה מסליה להתרכז.

מוזר איך מוחו של הארי תמיד המשיך לעבוד ולעבד מבלי לבבות, לא משנה במה עייף היה. הוא געשה טיפש יותר אבל סירב **לבבות**.

אבל הוא אכן רגש תחושת ניצחון אמיתית.

"נקודה תוכנית למיגור אדון האופל הארי" אפילו לא **התקרב** לתאר את זה. הארי תהה מה הייתה מצנפת המيون אמרת **עבדיו** אילו היה יכול לחבוע אותה ברגע.

אין **פלא** שפרופסור קוירל האשים את הארי בכך שהוא בדרכו להפוך לאדון אופל. הארי קלט לאט מדי. הוא היה אמר לראות את הקבלות מיד –

עליכם להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה למדוד אמנוויות לחיימה, ובסיומו של דבר הוא הילך ממש מבלי שלם ולו שיעור אחד.

הארי נכנס לביתה השיקויים בכוננה ללימוד שיקויים. הוא הילך ממש מבלי שלם ולו שיעור אחד.

פרופסור קוירל שמע, והבין במידה מטרידה של דיקוק, שלח את ידו והסייע את הארי מדרך זו, הדרך שהובילה אותו להפוך להעתק של אתם יודעים מי.

בשמעה נקישה על הדלת. "הlimודים הסתיימו", אמר פרופסור קוירל בקול שקט.

הארי ניגש לדלת וחש לפטעה חרדה. החרצה שלו פחתה בשמי עת צעדיו של פרופסור קוירל מתרחקים מהדלת.

מה לעדאל הקטע עם זה? האם זה מה שיביא לפיטוריון בסופו של דבר?

הארי פתח את הדלת וראה שפרופסור קוירל מחהבה למרחק מה.

האם גם המורה להתגוננות חש בכל?

הם חצו את הבמה הריקה לעבר שולחנו של פרופסור קווירל, שעליו הוא מיהר להישען. ובמו קודם, הארי עצר במרחך מה מהבימה שעלייה ניצב השולחן.

"ובכן", אמר פרופסור קווירל. איבשחו הוא הקרן ידידותיות, על אף שפניו שמרו על רצינותן הרגילה.
"על מה רצית לדבר איתני, מר פוטר?"

יש לי צד אף מסתורי. אבל הארי לא היה יכול פשוט לפנות את זה בכבה.

"פרופסור קווירל", אמר הארי, "האם עבשו אני בבר לא בדרך להפוך לאדון אופל?"

פרופסור קווירל הסתכל על הארי. "מר פוטר", הוא אמר בכובד ראש, חיוך קל בלבד מעטר את שפתו, "עזה קטנה. יש דבר בזה שנקרא הופעה מושלמת מדי. אנשים אמיתיים שזה עתה הוכו והושפלו במשך רביע שעיה אינם קמים וסולחים לאובייהם באדיות. זה מסוג הדברים שאנשים עושים בהם מנסים **לשכנע** את בולם שהם לא אפלים, לא –"

"אני לא מאמין! לא יכול להיות שככל חפזת אפשרית מאשרת את החיאוריה שלך!"

"וזה היה רק **קמצוץ** יותר מדי מרמור."

"מה לעדאל אני צריך לעשות כדי לשכנע אותך?"

"לשכנע אותו שאתה לא שואף להפוך לאדון אופל?" אמר פרופסור קווירל, שנראה בעת פשוט משועשע.
"אולי פשוט להרים את יד ימין".

"מה?" שאל הארי בפנים חסרות הבעה. "אבל אני יכול להרים את יד ימין גם אם אני –" הארי השתק.
הוא הרגש טיפש למדי.

"אכן", אמר פרופסור קווירל. "תוכל לעשות זאת באותה הקלות בשני המקרים. אין דבר שתוכל לעשות כדי לשכנע אותו כי אני אדע שזה בדיק מה שאתה מנסה לעשות. ואם נרצה לדיק אף יותר, בעוד שאני מוכן להודות שקיים סבירות דניחה שאנשים טובים לחוטין אכן קיימים על אף שמעולם לא נתקלתי בכאלה, זה עדין **בלתי סביר** שמשהו יספג מכות משך רביע שעיה ואז יקום על רגליו וירגיש פרץ גדול של סלחנות בלבתי תוקפיו. מצד שני, זה הרבה **פחות** בלתי סביר שילד יחווב לעצמו שזהו **התקףיך שעליו לשחק** כדי לשכנע את המורה שלו ואת חבריו לביטה שהוא לא אדון האופל הבא. משמעותו של מעשה נעוצה לא במה שהמעשה **דומה לו על פני השטח**, מר פוטר, אלא במצב התודעה שהופכים את המעשה ליותר או לפחות סביר".

הארי מצמצז. הדיבוטומיה בין היוריסטיקת הייצוגיות להגדירה הביסיאנית של ראיות הוסבירה לו ברגע על ידי קוסם.

"אבל מצד שני", אמר פרופסור קווירל, "בל אחד יכול לרצות להרשים את חבריו. אין הכרח שזה יהיה אפל. אך בלי שזאת תהיה הודהה בלבד, מר פוטר, אמרו לי בכנות – איזו מחשبة חלפה בראשך ברגע שבו אסרת על נקמה? האם המחשבה הזאת הייתה דחף אמיתי לסלচנות? או שמא הייתה זו מודעות לאופן שבו חבריך לביטה יראו את המעשה?"

לפעמים אנחנו יוצרים את שירות עוף החול של עצמנו.

אבל הארי לא אמר זאת בקול רם. היה לו ברור שפרופסור קוירל לא יאמין לו ובוודאי יכבד אותו פחות על שניות שקר בה שkopf.

אחרי כמה רגעים של שתיקה חיך פרופסור קוירל בסיפוק. "תאמין או לא, מר פוטר," אמר המורה, "אין לך צורך לחושש מכך שגיליתי את סודך. אני לא מתחבון לומר לך יותר על שאלותך להפוך לאדון האופל הבא. אילו יכולתי להסביר לאחורי את מחagi הזמן ואיבשחו להעלים את השאיפה הזאת מלבו של הילד שהייתי, האדם שאני ביום לא היה יוצא נשבך המשיבו, ביוון שבכל עוד חשבתי שזוויות מתרתי, המחשבה הזאת הניתעה אוטומטית לחקור וללמוד ולהשתפר ולהתחזק. אנחנו הוכבים למה שאנו עושים אמורים להיות על ידיך שאנחנו חולבים בעקבות התשוקות שלנו لأن שיבילו אותנו. זוויות התובנה של סלזאר. אם תבקש ממשני לחתוך אותך למדור בספריה שמכיל את אותם ספרים שקראי בגיל שלוש-עשרה, אובייל אותך לשם בשמחה."

"לבב הרוחות," אמר הארי כשהוא מתישב על רצפת השיש הקשה ואז נשבב עלייה ומרימים את מבטו אל הקשות המרחוקות של התקאה. זה היה הדבר הקרוב ביותר לצניחה מיוואשת לרצפה שהיא יכולה לעשות מבלתי להיפצע.

"עדין יותר מדי מרמור," ציין פרופסור קוירל. הארי לא הסתבל עליו, אבל הוא שמע את הצחוק הכבוש בקומו.

ואז הארי הבין.

"נראה לי שאני בעצם יודע מה מבלב אותך פה," אמר הארי. "למען האמת, על זה לבדוק רציתי לדבר איתך. פרופסור קוירל, אני חושב שאתה רואה זה את הצד האפל המסתורי שלי."

שתקה.

" הצד ... אפל שלך..."

הארי הצדקף לישיבה. פרופסור קוירל בחר אותו באחת הבעיות המוזרות ביותר שהארי ראה אי פעם על פניו של מישהו, לא כל שכן מישהו מכובד כמו פרופסור קוירל.

"זה קורה בשאני מתרגץ," הסביר הארי. "הدم שלי מתקרר, הכל מתקרר, הכל מתבהר לחולstein... בדייעבד אני מבין שהוא מלואה אוטמי כבר במה זמן – בשנה הראשונה שלי בבית ספר של מוגלים מישהו ניסה לחתוך את הבדור שלי בהפסקה עד החזקתי את הבדור מאחוריו הגב ובעשתי לו בפתח הלב, כי קראתי שזאת נקודת תורפה, ואחרי זה הילדים האחרים לא חיצקו לי. ונשבתי מורה למתמטיקה כשהיא סיירבה להכיר בעליונותי. אבל רק לאחרונה העגמתי למצוינים מלחיצים מספיק בשבי להבחן שזה באמת, כמובן, צד אפל מסתורי ולא סתום בעיות שליטה בעסדים כמו שהפסיכולוגיות של בית הספר אמרה. ואין לו שום בוחות-על קסומים בשזה קורה. זה היה אחד מהדברים הראשוניים שבדקתי."

פרופסור קוירל שפשף את אפו. "תן לי לחשב על זה," הוא אמר.

הארי חיכה בדממה במשך דקה שלמה. הוא ניצל את הזמן הזה כדי לkom, משימה שהתגלתה בקשה יותר מכפי שציפיה.

"ובכן", אמר פרופסור קוירל אחרי זמן מה. "אולי דזוקא בן היה משהו שיבולת לומר כדי לשבגע אותה".

"ניחשתי כבר שהצד האפל שלו הוא בעצם רק עוד פן בי ושהתשובה איננה לא לבועס אף פעם אלא ללמידה להישאר בשליטה על ידי אך שאקבל את הצד הזה بي. אני לא טיפש, ונתקلت בייסיפור הזה מספיק פעמים, עד אני יודע לאן כל זה מוביל, אבל זה קשה אתה נראה כמו האדם המתאים לעזר לי".

"בן... בהחלט... במה חרייף מצדך, מר פוטר, אני מוכחה לומר... הצד הזה הוא, כפי שנראה שכבר הסקט, הבוננה שלך להרוג שהוא, כפי שאמרת, חלק מכך..."

"ואני צריך למדוד לשלוט בה", השלים הארי את התבנית.

"ואתך צריך למדוד לשלוט בה, בן." הבהעה המוזרה עדין הייתה נסוכה על פניו של פרופסור קוירל. "מר פוטר, אם באמת אינך מעוניין להיות אדון האופל הבא, מה הייתה השאיפה שמצוות המין ניסחה לשבעו אותך לנושך, השאיפה שבגלה היא מיננה אותך לסליט'רין?"

"היא מיננה אותך לרי'بنקלו!"

"מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, על פניו החיווך היבש הרגיל שלו, "אני יודע שאתה רגיל להיות מוקף בשוטרים, אבל אל נא תטעה ותחשוב שאני אחד מהם. הסבירות שמצוות המין תחמוד לצוץ בראשונה זה שמנונה מאות שנים בעודה על ראשך קטנה כל כך עד שאין טעם לקחת אותה בחשבון. אני מתאר לעצמי שקיים אפשרות קלושה שהקשת באצבעותיך והמצאתך דרך פשוטה וחכמה להביס את הלחשים נוגדי התעסקות שהוטלו על המ岑פה, אם כי אני עצמי איני מסוגל לחשב על אף דרך בזאת. אבל ההסבר הסביר ביותר, בפרט ממשמעותי על מתחריו, הוא שדמלדור החליט שהוא אינו מروع מבחירתה של המ岑פה עברו הילד שנשאר בחיים. זה ברור לכל אדם בעל ولو הקמצוץ הקטן ביותר של היגיון בריא. ולכנך סודך בטוח ומוגן בהוגורטס".

הארי פתח את פיו ואז סגר אותו שוב בתחושים חוסר אונים מוחלטת. פרופסור קוירל טעה, אבל הוא טעה בczóraה בה משבנעת עד שהארי התחליל לחשוב שזאת אכן המסקנה הרציונלית בהתחשב בראיות הזמןנות לפ羅פּסּוֹר קוירל. ישנים מקרים, מקרים **בלתי צפויים** אך קיימים, שבהם מקבלים ראייה בלתי סבירה והניחס המשובל הטוב ביותר יוציא שגוי. אם יש בדיקה רפואיית שנותנת תוצאה שגوية רק פעם אחת מתיווך אלף, הרי שמדי פעם היא תיתן תוצאה שגوية.

"אני יכול לבקש ממך לא לחזור על מה שאני עומד לומר?" שאל הארי.

"במובן", אמר פרופסור קוירל. "ראה זאת באילו ביקשת."

גם הארי לא היה שוטה. "אני יכול לראות זאת באילו אמרת בן?"

"טוב מאד, מר פוטר. אתה רשאי בהחלט לראות זאת כך".

"פרופּסּוֹר קוירל – "

"לא אחזור על מה שאתה עומד לומר", אמר פרופסור קוירל בחירות.

שניהם צחקו, ואז הארי חזר והרצין. "מצנפת המיוון באמת חשבה שאני אהפוק לאדון אופל אלא אם כן אלך להפלפאפ", אמר הארי. "אבל אני לא רוצה להיות אדון אופל."

"מר פוטר..." אמר פרופסור קוירל. "אל תבין אותי לא נכון. אני מבטיח שלא קיבל ציון על תשובתך. אני רק רוצה לדעת מהי תשובתך הבנה. למה לא?"

הארי שוב הרגיש את **חוסר האונים** זהה. **לא מהפוק לאדון אופל** הייתה תאורמה ברורה כל כך במערכת המוסרית שלו עד שהוא קשה לתאר את צעדי ההוכחה. "אםם... כי אנשים ייפגעו?"

"קשה לי להאמין שאף פעם לא רצית לפגוע באנשים", אמר פרופסור קוירל. "רצית לפגוע בבריוונים הללו היום. להיות אדון אופל משמעו שאנשים שאתחזעה לפגוע בהם אכן ייפגעו."

הארי חיפש לשווה אחר המילים הנכונות ואז פשט החלטת ללבת על המובן מאליו. "דבר ראשון, זה שאינו רוצה לפגוע במשהו לא אומר שזה הדבר הנכון –"

"מה הופק משהו לנכון, פרט לך שאתה רוצה בו?"

"אה", אמר הארי, "תועלתנות העדפות."

"סליחה?" אמר פרופסור קוירל.

"זו התורה המוסרית הגורסת שהיא שטוב הוא מה שמספק את העדפותיהם של מירב האנשים –"

"לא", אמר פרופסור קוירל ושפך באכבעותיו את גשר אפו. "אני לא חושב שזה בדיק מה שניסיתי לומר. מר פוטר, בסופו של דבר כל האנשים עושים את מה שהם רוצחים לעשות. לעיתים אנשים נתונים שמות במו 'נכון' לדברים שהם רוצחים לעשות, אבל איך אנחנו יכולים לפעול על פי משה **בלבד הרצונות שלנו?**"

"טוב, מן הסתם", אמר הארי. "לא הייתי יכול **לפעול על סמך** שיקולים מוסריים אלמלא היה להם הכוח להניע אותו. אבל זה לא אומר שלרצון שלי לפגוע בסליח'רינים הם יש **יותר** כוח להניע אותו מאשר לשיקולים מוסריים!"

פרופסור קוירל מצמצץ.

"שלא לדבר עלך", אמר הארי, "שלהיות אדון אופל משמעו גם פגיעה בהרבה עוברי אורח חפים מפשע!"

"כמה זה משנה לך?" שאל פרופסור קוירל. "מה הם עשו בשביבך?"

הארי צחק. "וואו, זה היה מעודן בערך במו **'מלך הנפילה'**."

"סליחה?" אמר פרופסור קוירל שוב.

"זה ספר שההורם שלי לא נתנו לי לקרוא כי הם חשבו שהוא ישחית אותו, אך כמובן שקראתי אותו בכל זאת ונעלבתי שהם שאנני אפול למלבודות כל כך ברורות. בלה בלה בלה, פנינה לתחושת העליונות שלי, אנשים אחרים מננים למנוע ממני להצליח, בלה בלה בלה."

"adc אתה אומר שעלי לעשות את המלבודות שלי ברורות פחות?" שאל פרופסור קוירל. הוא תופף באצבעו על לחיו בהבעה מהורהרת. "אני יכול לעבד על זה."

שניהם צחקו.

"אבל אם נישאר עם השאלה הנוכחית," אמר פרופסור קוירל, "מה באמת הם עשו בשביבן?"

"אנשים אחרים עשו **המון** בשביבן!" אמר הארי. "ההורם שלי אימצאו אותו בשהורם שלי מתו כי הם היו **אנשים טובים**, ולהפוך לאדון אופל יהיה בגידה בבר!"

פרופסור קוירל שתק לזמן מה.

"עליו להודות," אמר פרופסור קוירל בשקט, "שבשהייה בגילך מחשבה בזאת לעולם לא הייתה יכולה לעמוד במוחי."

"אני מצטער," אמר הארי.

"אל תצטער," אמר פרופסור קוירל. "זה היה לפני זמן רב, ופרטתי את הביעות שלי עם הורי לשביעות רצוני. אך מחשבה על כך שהוריך לא היו אוחבים את זה מעכבות אוtek? האם זה אומר שהרויים הם היו מתים בתאונת, לא היה נותר דבר שהיה מונע מכך –"

"לא," אמר הארי. " ממש לא. **הדחף שלהם לשוב לב** הוא שהגן עלי. הדחף הזה לא נמצא רק בהורם שלי. וזאת תהיה בגידה בדחף הזה."

"בכל מקרה, מר פוטר, לא ענית לשאלתי המקורי," אמר פרופסור קוירל לבסוף. "מהי שאייפתך?"

"אה," אמר הארי. "אםمم..." הוא עשה סדר במחשבותיו. "להבין כל דבר חשוב שצריך לדעת על היקום, לישם את הידע הזה כדי להפוך לבלי-יבול ולהשתמש בכך הזה כדי לשכטב את המציגות, כי יש לי במא השגות על הדרך שבה היא מתנהלת ברגע."

שתיקה קצרה השתרכה.

"סלח לי אם זו שאלה טיפשית, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל, "אבל האם אתה **בטעות** שלא התודידית ברגע על רצונך להיות אדון אופל?"

"זה רק אם אתה משתמש בכוח שלך לרעה," הסביר הארי. "אם אתה משתמש בכוח לטוב, אתה אדון אור."

"אני מבין," אמר פרופסור קוירל. הוא תופף באצבע על לחיו האחורה. "נראה לי שאתה יכול לעבוד עם זה. אבל מר פוטר, בעוד שגודל השאיפה שלך ראוי לסלזר סלייט'רין בעצמו, כיצד בדיקך אתה מבחון לעשות זאת? האם הצעד הראשון הוא להפוך למבחן קרבוי דגול או לשושאיסט ראשי או לשער הקסמים או –"

"הצעד הראשון הוא להפוך למדען."

פרופסור קוירל הביט בהاري באילו הפק הרגע לחתול.

"מדען", אמר פרופסור קוירל אחרי זמן מה.

הארי ננהן.

"**מדען?**" חזר פרופסור קוירל ואמר.

"כן", אמר הארי. "אני אשיג את מטרותי באמצעות בוחן של... **המדע!**"

"**המדע!**" אמר פרופסור קוירל. תובחה בינה הופיעה על פניו וקולו נעשה חזק יותר וחד יותר. "אתה יכול להיות הטוב שבתלמידי! המבשף הקרבי הדגול ביותר שיצא מהוגורטס זה חמישים שנה! איינני מסוגל לדמיין אותך מבזבז את ימיך בחלוקת מעבדה לבן, עושה דברים חסרי תבלית לחולדות!"

"**הה!**" אמר הארי. "הדע הוא הרבה מעבר לזה! לא שאני מזלזל בעריבות ניסויים על חולדות, כמובן. אבל מדע הוא הדרך שבה אתה מבין את העולם ומשפיע עליו –"

"שותה", אמר פרופסור קוירל, קולו טעון בעוצמה מרירה וסקטה. "אתה שוטה, הארי פוטר." הוא העביר יד על פניו והן נעשו רגעות יותר. "או, מה שסביר יותר, עוד לא מצאת את שאייפתך האמיתית. האם תרצה לי להמליץ בחום שתנסה במקום זאת להפוך לאדון אופל? עשה כל שביכולתי לעוזר, מתוך תחושת **שליחות ציבורית**."

"אתה לאओה מדע", אמר הארי באטיות. "למה?"

"המוגלים השוטים האלה יירגו את בולנו يوم אחד!" קולו של פרופסור קוירל התחזק. " הם ימיטו علينا **בליה! ביליאן מוחלט!**"

הארי הרגש קצת אבוד. "על מה אנחנו מדבריםפה, נשק גרעיני?"

"כן, נשק גרעיני!" פרופסור קוירל כמעט צעק עבשו. "אפשרו זה שאין לנקוב בשמו מעולם לא השתמש בו, אולי מפני שלא רצה לשנות על ערמת אפר! לא היו צרכיהם לייצר אותו מלכתחילה! והמצב רק ילך ויחמיר!" פרופסור קוירל עמד זקוף במקום לחשען על שולחנו. "יש שעירים שלא פותחים, חותמים שלא שוברים! השוטים שלא יודעים להתפרק מтайם מסכנות פחותות בתחילת הדרך ובכל השורדים יודעים שיש סודות **שלא חולקים** עם מי שחרשות לו האינטיגנציה והמשמעות הנחותיות כדי לגנות אותם בעצמם! כל קוסם חזק יודע זאת! אפשר הנוראים ביותר יודעים זאת! ואיבשו המוגלים האידיאוטים הללו לא מצליחים להבין את זה! השוטים הקטנים והנלהבים שגילו את סוד הנשק הגרעיני לא שמרו אותו לעצם; הם סיפרו לפוליטיים **השוטים** שלהם, ועבדו **אנחמן** חייבים לחיות תחת أيام תמידי של השמדה!"

זו הייתה נקודת מבט שונה למדי מזאת שהארי התהנך עליה. מעולם לא עלה בדעתו הרעיון שהוא מוטב לו מדעני הגרעין קשוו קשר שתיקה כדי לשמור על סוד הנשק הגרעיני מפני כל מי שלא היה חכם מספיק כדי

להיות מdadן גרעין. המחשבה הייתה מעניינת, לפחות הפחות. אילו עשו זאת, האם היו להם סיסמאות סודיות? האם היו להם מסכחות?

(למעשה, ככל שהארי ידע, באמת היו כל מיני סודות מסווגנים להחריד שפיזיקאים שמרו לעצםם, וסוד הנשך הגראוני הוא היחיד שהשתחרר. מבחינותו העולם היה נראה זהה בשני המקרים.)

"אני אצטרך לחשב על זה", אמר הארי לפופסור קוירל. "זה רעיון חדש מבחינתי. ואחד מהסודות **הסמיים** של המדע, שעבר ממקום של מורים נדירים למסטרנטים ולדוקטורנטים שלהם, הוא איך להימנע מלזרק רעיונות חדשים מהחלון ברגע ששומעים רעיון שלא אוהבים."

פרופסור קוירל מצמצץ שוב.

"יש סוג בלשנו של מדע שבן נראה לך?" שאל הארי. "רפואה, אולי?"

"ensus בחלל", אמר פרופסור קוירל. "אבל נראה שהמוגלים מתהממים בפרויקט היחיד שאולי יאפשר לקוסמים להימלט מכובב הלבת הזה לפני שהם משמידים אותו."

הארי הנהן. "גם אני חסיד גדול של תוכנית החלל. לפחות את זה יש לנו במשותף."

פרופסור קוירל הביט בהاري ומשהו בעיניו השתנה. "תן לי את מילתק, הבטחך ושבועתך שלעולם לא תדבר על מה שעומד לקרות."

"קיבלה", אמר הארי מיד.

"הקפד לעמוד במילתק או שלא תאהב את התוצאות", אמר פרופסור קוירל. "אני אטיל בעת לחש נדייר ורב-עוצמה, לא עלייך, אלא על הכיתה שמסביבנו. אל תזוז, כדי שלא תיגע בגבולות הלחש לאחר שיוטל. אסור לך לבוא ברגע עם הקסם שלי. הבט בו בלבד. אחרת אפסיק את הלחש." פרופסור קוירל השתק. "ונסה לא ליפול."

הארי הנהן, מבולבל ומלא ציפייה.

פרופסור קוירל הרים את שרביתו ו אמר שהוא שאוזניו ומוחו של הארי לא הצליחו בכלל לקלוט, מילים שעקפו את תודעתו והתפוגגו כליל.

היש שתהיה ממש מתחת לרגליו של הארי נותר ללא שינוי. שאר הרצפה נעלה, ובכך גם הקירות והתקרה.

הארי עמד במעגל קטן של שיש לבן במרכז שדה אינסופי וזרוע כוכבים, שהARIO באור חזק ובלתי מהבהב. בדור הארץ לא היה שם, הירח לא היה שם, המשמש לא הייתה שם. פרופסור קוירל המשיך לעמוד באותו מקום וריחף בין הכוכבים. שביל החלב כבר נראה לעין בסיס גдол של אור, אשר הלהק והתבהר בכל שעיניו של הארי הסתגלו לחשכה.

לנוכח המחזיה התבונץ לבו של הארי בפי שלא התבונץ מעולם.

"אנחנו... בחלל...?"

"לא", אמר פרופסור קוירל. קולו היה עזוב ומלא יראת בבוז. "אבל זו תמונה אמיתית."

דמויות נכוו בעיניו של הארי והוא נחפץ למחות אותן. לא הייתה לו שום בוננה להחמייך את המזהה הזה בגל מים מטופשים שמטשטשים את ראייתו.

הכוכבים לא נראו עוד במו יהלומים דערימים המשובצים בכיפת קטיפה ענקית כמו שנראו בשמי הלילה על כדור הארץ. לא היו כאן רקיע ממעל או כיפת שמים מסביב אלא רק נקודות של אור מושלים על רקע שחור מושלם, ריק איינסופי ובו חורים קטנטנים רבים מספור, שדריכם זרחה בוקש שהגיע למקום שלא ניתן לדמיין.

בחיל, הכוכבים **נראו** ממש ממש רחוקים.

הארי מחה את עיניו שוב ושוב.

"לפעמים", אמר פרופסור קוירל בקול בה שקט עד שבמעט ולא נשמע, "בשהעולם הפגום הזה נראה לי מתועב במיוחד, אני תוהה אם יש אולי מקום אחר, הרחק מבאן, שבו היתי אמרור להיות. אינני יכול לדמיין איזה מקום הוא עשוי להיות, ואם אינני יכול לדמיין אותו, כיצד אוכל להאמין שהוא קיים? אבל הכוכבים רחוקים עד מאד. היה לך לי זמן רב מאוד להגיע לשם, גם אם היתי מכיר את הדרך. ואני תוהה על מה היתי חולם אם היתי ישן זמן רב כל כך..."

אף על פי שהדבר נראה להاري במו חילול קודש, הוא הצליח לחוש. "בבקשה תן לי להישאר פה כמה זמן."

פרופסור קוירל הנהן מקום עומדו, ללא תמייה, על רקע הכוכבים.

קל היה לשבוח את מעגל השיש הקטן שעליו עמדת ואת גוףך שלך ולהפוך לנקודת מודעות שאולי נחה ואולי נעה. בשайн מרחק שנייתן לחשב, אין דרך לדעת.

היה זה זמן נטול זמן.

ואז הכוכבים נעלמו והכיתה חזרה.

"אני מצטער", אמר פרופסור קוירל, "אבל מישחו תבר מגיע."

"זה בסדר", לחש הארי. "זה הספיק." הוא לעולם לא ישכח את היום הזה, ולא בגלל הדברים הפתעתיים שקרו מוקדם יותר. הוא ילמד להטיל את הלחש הזה גם אם זה יהיה הדבר האחרון שיעשה.

ואז הועפו דלתות האלוון הבודדות של הביתה מציריהן והחליקו על רצפת השיש בצווחה גבואה.

"קוירינוס! איך אתה מעד!"

במו ענן סערה עצום התפרק לחדר קוסם ישיש ורב-עוצמה, הבעה של זעם בה טהור נסוכה על פניו עד שהumbedו הקשוח שהפנה לפני הארי קודם לבן נראה באין ובאפס לעומתה.

תחושת בלבול השטלה על מוחו של הארי באשר החלק בו שרצה לבורוח בצרחות מפני הדבר המפחיד ביותר שראה אי פעם אף ברכח ופינה את מקומו לחלק אחר בו שהוא מסוגל להתמודד עם הדזען.

אף אחד מחלקיו של הארי לא שמח על כך שהציפייה שלהם בכוכבים הופרעה. "המנהל אלבוס פרסיבל –"
פתח הארי בקול צוונן בקרת.

טראה. ידו של פרופסור קוירל הכתה בשולחנו בחוזקה. "**מר פוטר!**" נבח פרופסור קוירל. "**זהו המנהל של הווערטש** ואתה רק תלמיד! אתה תפנה אליו בלבוד הרואין!"

הארי הביט בפרופסור קוירל.

פרופסור קוירל נעצ בהاري מבט חמור סבר.

איש מהם לא חייך.

צעדיו הארוכים של דמלדור עצרו לפני הנוקודה שבה עמדו הארי מול בימת המרצה ופרופסור קוירל ליד שולחנו. המנהל הביט בשניהם בתדהמה.

"אני מצטער," אמר הארי בקול בנוע ומנומס. "המנהל, אני מודה לך על רצונך להגן עליי, אבל פרופסור קוירל עשה את הדבר הנכון."

לאט ובדרגה השנתנה הבעת פניו של דמלדור ממשהו שהיה יכול לאודות פלדה להבעה בועשת פשוטה. "שמעתי תלמידים אומרים שהאיש זהה דאג לך שתלמידים בוגרים מסלoit'rin יתעללו לך! שהוא אסר عليك להגן על עצמן!"

הארי הנahan. "הוא ידע בדיקות מה הבעיה שלי והוא הראה לי איך לתקן את זה."

"הארי, על מה אתה מדבר?"

"לימדתי אותו כיצד להפסיד," אמר פרופסור קוירל ביובש. "זו מיזמים חיים חשובים."

היה ברור שדמלדור עדיין אינו מבין, אבל הוא הנמייך מעט את עצמת קולו. "הארי..." הוא אמר באטיות. "אם המורה להtagוננות אים עלייך בצורה בלשוני כדי למנוע מכך להתלוון –"

חתיכת משוגע, אחרי היום מכל הימים אתה באמת חשוב שאני –

"המנהל," אמר הארי בניסיון להיראות מבוש, "הבעיה שלי היא לא אי-דיוח על מורים מתעללים."

פרופסור קוירל גיחק. "לא מושלם, מר פוטר, אבל מספיק טוב מספיק בשבייל יומך הראשון. המנהל, האם בשארת מספיק זמן כדי לשמעו על חמישים ואחת הנקודות לריבנקלו או שחתת לבאן ברגע ששמעת את החלק הראשון?"

פניו של דמלדור נראו לרגע מוערדות ולאחר מכן מופתעות. "חמשים ואחת נקודות לריבנקלו?"

פרופסור קוירל הנahan. "הוא לא ציפה להן, אבל זה נראה הולם. אמרו לפרופסור מקגונג שאני חשוב מה שesispor על מה שמר פוטר עבר כדי לזכות בחזרה בנקודות האבודות יבהיר את הנקודה שלא באותה

מידה. ולא, המנהל, מר פוטר לא סיפר לי דבר. קל לראות איזה חלק מאירועי היום הוא מעשה ידיה, בדיק שאני יודע שאתה הוא זה שהציג את השרה הסופית. אם כי אני תוהה איך לעצם הצליח מר פוטר לנצח במאבק עם פרופסור סניפר ואיתך ואז להפסיק לפרופסור מקונגאל."

האריה הצליח אייבשו לשלוט בפניו. האם זה היה עד כדי כן ברור לסליט'רין אמיתי?

דמלדור התקרב להאריה במבט בוון. "אתה נראה מעת חיוור, האריה," אמר הקוסם הזקן. "מה אכלהת היום לארוחת צהרים?"

"מה?" שאל האריה. מוחו מתנווד בבלבול פתאומי. למה שדמלדור ישאל על כבש מטוגן וברוקולי קצוץ בשזאת הסיבה הבכי פחות סבירה ל –

הקוסם הזקן הדזקף. "לא משנה. אתה נראה לי בסדר."

פרופסור קוירל השתעל שיעול חזק ורב-משמעות. האריה הבית בפרופסור קוירל וראה שהוא נועץ לדמלדור מבט חד.

"א-הם!" אמר פרופסור קוירל שוב.

דמלדור ופרופסור קוירל החליפו מבט ארוך ונראה שימושו עבר ביניהם.

"אם אתה לא תספר לו," אמר אד פרופסור קוירל, "אני אספר, גם אם תפטר אותו בגליל זה."

דמלדור נאנח ופנה בחזרה אל האריה. "אני מתנצל על שפלשתי לפרטיות מחשבותיך, מר פוטר," אמר המנהל ברשימות. "מטרתי היחידה הייתה לוודא שפרופסור קוירל לא עשה זאת בעצמו."

מה?

הבלבול של האריה נמשך רק עד לרגע שהבין מה בדיק קרה.

"אתה – !"

"זהירות, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל. אבל פניו היו קשוחות בשhaybit בדמלדור.

"אנשים מתרבלים פעמים רבות בין ביקור הכרה להיגיון בריא," אמר המנהל. "אבל המעשה משאיר עקבות שمبאר הכרה מיום אחר יכול לזהות. זה כל מה שחייבתי, מר פוטר, ושאלתי אותך שאלה לא קשורה כדי לוודא שלא חשוב על שום דבר חשוב בזמן שאני בודק."

"היות צריך לבקש קודם!"

פרופסור קוירל הניד בראשו. "לא, מר פוטר, למנהל הייתה הצדקה מסוימת לחששותיו ואילו הוא היה מבקש את רשותך, הייתה חושב בבדיקה על הדברים שלא רצית שיראה." קולו של פרופסור קוירל נעשה חד יותר. "מה שמדובר אוטו יותר, המנהל, הוא שלא ראית צורך לומר לו מה עשית לאחר מעשה!"

"המעשה שעשית ברגע יקשה על הבטחת פרטיות תודעתו בעtid", אמר דמלדור. הוא נעצ בפרופסור קוירל מבט צונן. "האם זו הייתה כוונתך, תמהני?"

הבעתו של פרופסור קוירל הייתה נחוצה. "ישנם מבארים הכרה רבים מדי בבית הספר הזה. עליי להתעקש שמר פוטר קיבל שיעורים בהלצת הכרה. האם תרצה לי להיות המורה שלו?"

"בשום פנים ואופן", אמר דמלדור מיד.

"תיארתי לעצמי. אם כך, מביוון שאתה מונע ממנה את שירותיו החינמיים, אתה תשלם למורה מורשה להלצת הכרה שיבシリ את מר פוטר."

"שירותים באלה אינם זולים", אמר דמלדור, שהסתבל על פרופסור קוירל במידה מה של הפתעה. "אם כי בהחלט יש לי קשרים מסוימים –"

פרופסור קוירל הניד בראשו בתקיפות. "לא. מר פוטר יבקש מנהל החשבון שלו בגרינגווטס להמליץ על מורה טבעי. עם כל הבבodium, המנהל דמלדור, אחרי אירופי הבוקר הזה אני מובהח להתנגד לך ש郎 או לחביריך תהיה גישה לתודעתו של מר פוטר. בנוסף, עליי להתעקש שהמורה ינדור נדר כובל של סודות, וכן יסבירים שיטות עליו לחש אובליוויואטה בסוף בל שיעור."

דמלדור קימט את מצחו. "שירותים באלה הם יקרים **bijouterie**, بما שאתה יודע היטב, ואני יכול שלא לתחות מדויק **אתה** חשוב מהם נחוצים".

"אם הבעייה היא בסוף", אמר הארי, "יש לי במה רעיונות איך להרוויח הרבהה בסוף במהירות –"

"תודה לך, קויריגנוס, חוכמתך ברורה בעת ואני מתנצל שחלקתי עלייה. דאגתך להארוי פוטר ראויה גם הוא להערכה".

"על לא דבר", אמר פרופסור קוירל. "אני מקווה שלא תתנגד שאקדמיshi לו תשומת לב מיוחדת." פניו של פרופסור קוירל היו בעת רצינות מואוד וקפואות מאוד.

דמלדור הביט בהארוי.

"זהו גם רצוני", אמר הארי.

"אז זה מה שיקירה..." אמר הקוסם הצען לאטו. שהוא מוזר חלף על פניו. "הארוי... عليك להבין שגם תראה באדם זה מדרין וחבר, מורה הדרך הראשון שלו, אך תאבד אותו בצורה בזאת או אחרת, והדרך שבה תאבד אותו אולי לא תאפשר לך לזכות בו בחזרה אי פעם".

הארוי לא חשב על זה. אבל באמת הייתה קללה על משרת המורה להתגוננות... קללה שפעלה ללא דופי בבר עשרות שנים..."

"סביר להניח", אמר פרופסור קוירל בשקט, "אבל אעזר לו בבל דרך שאובל כל עוד אני באן".

דמבלדור נאנח. "טוב, לפחות זה חסכוני, מכיוון שבஹיוך המורה להתגוננות גורלך **מAMILA** נחרץ בצדקה עלומה בלשוי".

הארי היה צריך לחתאמץ כדי להדיח את ההבעה שניסתה לעלות על פניו כשהבין למה דמבלדור רמז באמת.

"אני אידייע את מdadם פינס שמר פוטר רשיי לשאול ספריים על הלשת הכרה", אמר דמבלדור.

"יש תרגילים מקדימים שעלייך לבצע בלבד", אמר פרופסור קוירל להاري. "ואני ממליץ מאוד שתזדרז איתם."

הארי הנהן.

"אשאיר אתכם לענייניכם, אם כך", אמר דמבלדור. הוא נפרד מהארי ומפרופסור קוירל במנוד ראש ויצא מהחדר בהליכה אשית במקצת.

"אתה יכול להטיל את הלחש הזה שוב?" שאל הארי ברגע שדמבלדור יצא.

"לא היום", אמר פרופסור קוירל בשקט, "וגם לא אחר, חושוני. הטלת הלחש הזה דורשת מבני הרבה, אם כי שימורו דורש פחות, ולבן בדרך כלל אני מעדיף להשאיר אותו פועל לזמן ארוך בכל האפשר. הפעם הטלתי אותו מתוך דחף. אילו הייתי חושב וمبין שעלוולים להפריע לנו –"

דמבלדור היה בעת האדם הכى פחות אהוב על הארי בכל העולם.

שניהם נאנחו.

"אפילו אם לא אראה ذات שוב בחיים", אמר הארי, "תמיד אהיה אסיר תודה לך."

פרופסור קוירל הנהן.

"שמעת על חוכמת הפיאניר?" שאל הארי. "אלו היו גששות של חלפו ליד כוכבי לבת שונים וצילמו אותם. שתיים מהן היו אמורות להציג בסופו של דבר למסלוליים שיוציאו אותן מחוץ למערכת המשם וייקחו אותן לחלל הבין-כוכבי, עד שמו בהן דיסקית מוזהבת, עם ציור של גבר וציפור של אישה והסבירו איפה אפשר למצוא את השימוש בגלקסיה שלנו".

פרופסור קוירל שתק לרגע ואז חיין. "אמור לי, מר פוטר, התובל לנחש איזו מחשבה עברה במוחי כשסיימתי לחבר את שלושים וسبعين הסעיפים בראשית הדברים שלעולם לא עשה באדון אופל? שים את עצמן בנעליי – דמיין את עצמן מקומי – ונחש."

הארי דמיין את עצמו מביט על רשימה של שלושים וسبعة דברים שאסור לו לעשות ברגע שיופיע לאדון אופל.

"החלטת שם צורך להקפיד על **כל** הרשימה **בל** הזמן אין הרבה טעם להפוך לאדון אופל מלบทחילה", אמר הארי.

"**בדיקה**", אמר פרופסור קוירל. הוא חיך חיווך רחב. "אך אני עומד להפר את כלל מספר שתים – שהיה פשוט '**אל תתרברב'** – ולספר לך על מהهو שעשיתי. אני לא רואה איך הידע הזה יוכל להזיק, ויש לי חשד סביר שהיית מביןazon זאת בעצם גם כבה, ברגע שהיברונותינו הייתה מתחילה להעמיק. ועם זאת... אתה תיתן לי את שבועתך שלעולם לא תדבר על מה שאתה עומד לספר לך."

"**קיבלת!**" להאריך הרגשה שזה יהיה מהו **ממש** טוב.

"אני מנוי על כתוב עת מוגלי שמעדכני אותי על התפתחויות בתחום המסע בחלל. על פיוניר 50 שמעתי רק בשדיוחו על שיגורה. אבל בששעתי שגם פיוניר 11 אמורה לעמוד את מערכת המשש לנצח", אמר פרופסור קוירל עם החיון הרחב ביותר שהאריך ראה על פניו אי פעם, "התגנבתי לנאס"א, בן בן, והטלתי לחש קטן וחביב על הדסיקת המוזהבת הקטנה והחביבה, שידאג שהיא תשודד הרבה יותר זמן מהמתובן".

...

...

...

"כן", אמר פרופסור קוירל, שנראה באילו גבה בחמישה-עשר מטרים, "**חשבתי שאולי** תגיב כך."

...

...

...

"**מר פוטר?**"

"...אני לא מצליח לחשב על שום דבר לומר."

"**ニיצחת!** נראה לי כמו תגובה הולמת", אמר פרופסור קוירל.

"**ニיצחת!**", אמר האריך מיד.

"**רואה?**" אמר פרופסור קוירל. "אנחנו יכולים רק לדמיין לעצמנו לבמה צרות היה נבנס אלמלא יכולות לומר זאת."

שניהם צחקו.

מחשבה נוספת עלתה במוחו של האריך. "לא הוספה במקרה מידע נוסף ללוחית, נכוון?"

"**מידע נוסף?**" שאל פרופסור קוירל בAGMAה סקרנית למדוי, באילו הרעיון מעולם לא עלה בדעתו.

מה שעורר את חשדו של האריך, כי **הוא** חשב על בר בתוקף פחות מדקה.

"אולי הוספת הودעה הולוגרפית, כמו ב'מלחמת הכוכבים?' שאל הארי. "או... המمم... בדיקון בטח אפשר לאחסן אותה במות מידע שיש במוח אנושי... לא יכולה להויסף עוד מסה לגשושית, אבל אולי הייתה יכול להפוך חלק קיים לדיקון של עצמן? או שמצאת מתנדב שgasס ממחלה סופנית, הגנתה אותו לנאס" ורשות לחש שיוודא שהרוּח שלו תמצא את דרכה אל הדסית –"

"מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, קולו חד לפצע, "לחש הדורש מוות של בן אדם ודאי יסועג על ידי משרד הקסמים בשיקן לאומנויות האופל, ללא תלות בנסיבות. אסור שישמעו תלמידים אומרים דברים באלה".

והדבר המדויים לגבי הדרך שבה פרופסור קוירל אמר זאת היה הצורה המשלמת שבה היא שימרה את יכולת ההבחשה. הדברים נאמרו בדיקון בנימה המתאימה למשהו שלא מוכן לדון בדברים באלו וחושב שתלמידים צריכים להתרחק מהם. הארי בכוונות לא ידע אם פרופסור קוירל פשוט מחהה עם זה עד שהארי ילמד להגן על מחשבותיו.

"הבנייה", אמר הארי. "אני לא אדבר על הרעיון הזה עם אף אחד אחר."

"אני שומר על דיסקרטיות בקשר לבב העניין, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל. "אני מעדייף לחיות את חיי בלי לשווק תשומת לב ציבורית. לא ניתן למצוא דבר בעיתונים על קוירינוס קוירל עד לרגע שבו החלטתי שהגיע הזמן למד התגוננות בהוגוורטס".

זה נראה להاري קצת עצוב, אבל הוא הבין. ואז הארי קלט את ההשלכות. "از במא דברים מדויימים בדיקון עשית שאף אחד אחר לא ידוע עליהם –"

"הוא, במאה ובמאה", אמר פרופסור קוירל. "אבל נראה לי שזה די והותר להיום, מר פוטר. עליי להודיע שאני קצת עייף –"

"אני מבין. תודה. על הכל."

פרופסור קוירל הנהן, אבל נשען על שולחנו ביתר שאת.

הארי מיהר לצאת מהכיתה.

פרק 21

רציונליזציה

הרמיוני גרייניג'ר חששה שהוא נעשה רעה.

לרוב היה ההבדל בין טוב ורע קל כל כך לדיהו עד שהוא מודע לאנשים אחרים מתקשים בזה כל כך. בהוגורטס, "טוב" היו פרופסור פלייטיק ופרופסור מגונגאל ופרופסור ספרואט. "רע" היו פרופסור סנייפ ופרופסור קוירל ודראקו מאלפי. הארי פוטר... היה מאותם המקרים הנדרירים שבhem לא ניתן לידע רק על סמך התבוננות. היא עדיין ניסתה להבין لأن הוא שיין.

אבל בכל הנוגע אליה עצמה...

הרמיוני שאבה **הרבה יותר מדי** הנאה מניצחוניותה על הארי פוטר.

היא הצליפה יותר ממן בכל שיעור שהיא להם. (למעט רביבה על מטאטה, שהיא כמו שיעור ספורט, וכך לא נחשב). היא זכתה בנקודות בית **אמיתיות** כמעט בכל יום בשבוע הראשון שלהם, לא על מעשי גבורה מוזדרים אלא על דברים **חכמים** כמו למוד לחסים מהר ועזר לתלמידים אחרים. היא ידעה שנקודות בית מהסוג הזה נחשבות יותר, והדבר הבci טוב היה שגם הארי פוטר ידע זאת. היא ראתה זאת בעיניו בכל פעם שזכה בנקודות בית **אמתית** נוספת.

אדם טוב לא-Amor ליהנות כל כך לנצח.

זה התחל ביום של הנסיעה ברכבת, אם כי עבר זמן עד שהצליפה לעבל את מערבולת האירופאים. רק מאוחר יותר באותו הערב החל הרמיוני **לקלוט עד כמה** היא נתנה ליד הזה לרמוס אותה.

לפניה הייתה פגשה את הארי פוטר, לא היה בחיה מישחו שהוא השtopicה כל כך לנצח. אם מישחו היה פחות מוצלח ממנה בלימודים, התפקיד שלה היה לעזר לו, לא לזרות לו מלח על הפצעים. זו הייתה המשמעות של "**להיות טובה**".

ועכשיו...

...עבדיו היא **ניצחה וניצחה**, והארי פוטר התבזבז בכל פעם שהוא זכתה בנקודות בית נוספת, וזה היה כל כך **כיף**. ההורים שלה הזררו אותה מפני סמים והוא חודה שניצחון הוא **הרבה יותר כיף** מסמים.

היא תמיד אהבה את החובים שהמורים העניקו לה בשעותה משהו כמו שצרכן. היא תמיד אהבה לראות את השורה הארכובה של סימוני ה"ו" על מבחן מושלים. אבל עבשוו בכל פעם שהצליפה בשיעור היא הביטה סביבה באגדיות וקלטה את הארי פוטר חורק שינוי, וזה עורר בה את הרצון לפצוח בשיר כמו בסרט של דיסני.

זה רע, לא?

הרמיוני חששה שהיא נעשית רעה.

ואז היא חשבה על מהهو שהעלים את כל פחדיה.

היא והארי נמצאים בתחילתה של **מערכתיחסים רומנטית!** כמובן! ככל יודעים מה זה אומר בשילוב ילדה מתחילה לרכיב כל הזמן. הם **מחזירים** זה אחרי זה! דבר זה הוא לא רע.

לא יכול להיות שהיא פשוט **נהנית** לבசת אקדמית את התלמיד הכי מפורסם בבית הספר, מישהו **শמוֹפִיעַ** בספרים **ומדבר** במו בספרים, הילד שアイבשו הביס את אדון האופל ואפילו מחש את **פרופסור סנייפ** במו חרק קטון ומסכן. הילד אשר, כמו שפרופסור קוירל היה מנש את זה, מפגין עליונות על כל שאר תלמידי השנה הראשונה בריבנקלו **למעט** הרמיוני גרייניג'ר, שפושט **מוחצת** את הילד שנשאר בחיים בכלל השיעורים פרט לרכיבה על מטאטא.

מן לפני שדבר זה היה רע.

לא. זו **מערכתיחסים**. זה מה שהוא. זו הסיבה שהם רבים.

הרמיוני שמחה שהיא הספיקה להבין זאת לפני היום, שהיא היום שבו האריה עמד להפסיק במתחרות קריאת הספרים, **שבל בית הספר** ידע עליה, והוא רצחה להתחיל **לרוקוד** מרובה אושר טהור וצורך.

השעה הייתה 14:45 ביום שבת ולהארי פוטר נותר לקרוא עוד חצי **"תולדות הבישוף"** של בטהולדה בಗשות והוא הסתבלה על שעון הביס שלו מתתקתק באטיות מחדרה לעבר השעה 14:47.

וככל חדר המועדון של ריבנקלו צפה בונעשה.

לא היה מדובר רק בתלמידי השנה הראשונה; החדשות התפשטו במו חלב שנשפך, וחצי מתלמידי ריבנקלו התגוזדו בחדר בהם מצטופפים על ספות ונשענים על ארוןנות ספרים ויושבים על מסעדיו בيسאות. כל שתת המדריכים נבחנו במקומם, כולל המדריכה הראשית של הוגורטס. מישהו הטיל לחש מטהר אוויר רק כדי לוודא שיש מספיק חמוץ. והמולת השיחות גועעה ללחישות, שנמוגה בעת לדמה מוחלטת.

.14:46

המתה היה בלתי נסבל. אילו היה זה מישהו אחר, **כל אחד אחר**, תבוסתו הייתה ברורה.

אבל זה היה האריה פוטר ולא היה ניתן לשלול את האפשרות שהוא עשוי, במהלך השניות הקרובות, להרים יד ולהקיש באכבעותיו.

הרמיוני נתקפה אימה פתאומית בש הבינה שהאריה פוטר עשוי לעשות דבר זהה בדיקוק. זה יהיה **כל נל אופיינו לו** לסיום לקרוא את החצי השני של הספר עוד קודם לבן...

ראייתה של הרמיוני החלה להתעורר. היא ניסתה לנשום וגילתה שהיא פשוט אינה מסוגלת.

נותרו עוד עשר שניות והוא עדין לא הרים את ידו.

נותרו עוד חמיש שניות.

.14:47

הארי פוטר הניח בזיהירות סימנייה בתוך הספר, סגר אותו והניח אותו לצד.

"אני רוצה לציין, למען הדורות הבאים", אמר הילד שנשאר בחיים בקהל צלול, "שנותר לי רק עוד חצי ספר ושותקמתי במספר עיבוביים בלתי צפויים –"

"הפסדי!" צווחה הרמיוני. **"כן כן! הפסדי בתחרות שלנו!"**

בשיפה קולקטיבית נשמעה בשבולם חזרו לנשום.

הארי פוטר ירה בה מבט של אש רושפת, אבל היא ריחפה בתוך הילה של אושר לבן וטהור ושום דבר לא היה יכול לגעת בה.

"את מבינה איזה שבוע עבר עלי?" אמר הארי פוטר. **"כל בריה פחותה הייתה מתקשה לקרוא שמונה ספרים של דוקטור סוס!"**

"אתה קבעת את מגבלת הזמן."

מבט האש הרושף של הארי התהלך עוד יותר. **"לא הייתה לי שום דרך הגיונית לדעת שאני אצטרך להציג את כל בית הספר מפרופסור סנייפ או שאחטוף מכות בשיעור התגוננות, ואם הייתי אומר לך איך איבדתי את כל הזמן בין חמיש אחר הצהרים לארוחת הערב ביום חמישי הייתה חושבת שהשתגעת –"**

"וואו, נשמע באילו מישחו נפל קורבן לכשל התכנית."

תדימה צרופה ניבטה מפניו של הארי פוטר.

"אה, זה מזכיר לי, סיימתי לקרוא את ערמת הספרים הראשונה שהשאלת לי", אמרה הרמיוני בהבעה התמימה ביחס שהצלחה לגייס. וחלקם עוד היו ספרים **קשויים**. היא תהה כמה זמן ל**קח לו** לסימן לקרוא אותם.

"יום אחד", אמר הילד שנשאר בחיים, **"בשצצאיו הרחוקים של ההומו סאפיינס יסתבלו לאחר על ההיסטוריה של הגלקסיה ויתהו איך הכל השתבש כל כך, הם יגיעו למסקנה שהטעות המקורית הייתה שימושו לימד את הרמיוני גריינגר לקרוא."**

"אתה עדין מפסיד", אמרה הרמיוני. היא הניחה יד על סנטרה ונראתה מהורהרת. **"ומה בדיקך אתה צריך להפסיד, אני תוהה?"**

"מה?"

"הפסדי בתחרות," הסבירה הרמיוני, **"אד אתה חייב לשלם על זה."**

"אני לא זוכר שהסבמתי לזה!"

"באמת?" שאלת הרמיוני גרייניג'. היא עטתה הבעה מהורהרת. ואז, באילו הרעיון הכה בה באותו רגע, "בוא נציג על זה, אם כך. כל מי שישיך לרייבנקלו וחושב שהארי צריך לשלם, שיירם את ידו!"

"מה?" צוחח הארי פוטר שוב.

הוא הסתובב וראה שהוא מוקף בים של ידים מורמות.

ואילו היה הארי פוטר מתבונן **ביתר תשומת לב**, הוא היה מבחין בכך שרבבים מהצופים היו בעצם צופות ושבמעטם כל הבנות בחדר הרימו את ידן.

"תקשיבו!" ייל הארי פוטר. "אתם לא יודעים מה היא עומדת לבקש! אתם לא **קולטים** מה היא עושה? היא גורמת לכם להתחייב מראש עבשו ואז לחץ העקביות **ויאלץ** אתכם להסבירם עם כל מה שהיא תגיד אחר **כל!**"

"אל תdag", אמרה המדריכת פנלופה קלירווטר. "אם היא תבקש משהו בלתי סביר, נובל פשוט לשנות את דעתנו. נכון? נכוון?"

הנהנים נלהבים התקבלו מצד כל הבנות שאוthen שיתפה פנלופה קלירווטר בתוכניתה של הרמיוני.

דמות חרישת חמה בדמות דרכ היבלים הצוגנים של מרתקי הוגורותס. היא הייתה אמורה להגיע לחדר מסויים בשעה שערב כדי לפגש מישחו מסויים, ומוטב היה להקדים, במידת האפשר, כדי להפgin בבוד.

אבל בשהייה הסתובבה והדلت נפתחה לתוכה הביתה האפליה, השקעה והריקה, בבר המתינה שם צללית, אשר עמדה בין שורות השולחנות היישנים והמאובקים. צללית שאחזה מקלון ירוק זוהר אשר הטיל אור חיור שבקושי האיר את מי שהחזיק אותו, לא כל שכן את החדר המكيف אותו.

אור המסדרון גועע בשહדלה נסגרה בטריקה מאחוריו, ועיניו של דראקוו החלו בתהלייך ההסתגלות לאור העומום.

הצללית הסתובבה באטיות כדי להתבונן בו וחשפה פנים אפלולים אשר האור הירוק המסתורי האיר רק חלקית.

draako כבר אהב את הפגיעה הדעת. אם נוסף לאור הירוק הצונן היו שניהם גבוהים יותר ועטויים בברדסים ובמסכות ובמקום להיות בתוך ביתה הם היו בבית קברות, זה היה בדיק במו התחלת של חצי מהסיפורים לחבריו של אביו סיפרו לו על אוכלי המתות.

"אני רוצה שתתדע, draako מאלפיו", אמרה הצללית ברוגע מצמיה, "שאיןני מאישים אותך בתבוסה שנחלתי לאחרונה".

draako פתח את פיו במחאה אוטומטית. לא הייתה אף סיבה אפשרית שבגלה היה **צריך** להאשים אותו –

"היא נבעה, יותר מבול, מטיפולותי שלי", המשיבה הדמות האפלולית. "היו דברים רבים שיכלתי לעשות אחרת, בכל שלב. לא ביקשתי ממני לעשות **בדיקות** את מה שעשית. רק ביקשת עזרה. אני זה שבחר, שלא בחוכמה, את הדרך המסומנת הדעת. אבל העובדה היא שהפסדתי בתחרות בחצי ספר. פעולותיו של אידיוט המחמד שלך והטובה שביקשת ובן, הטיפשות שלי לגביו אופן ביצועה, גרמו לי **לאבד זמן**. יותר זמן ממה שאתה יודע. זמן שהתרברר, בסופו של דבר, בمبرיע. העובدة היא, דראקו מאלפי, שאלולא ביקשת את הטובה הזאת, **הייתי מנצח... במקום... להפסיד**".

draako בבר שמע על הפסד של הארי ועל התשלום שג'רייניג'ר דרצה ממנו. החדרות התפשטו מהר כל כך עד שינויים לא היו עומדים בקצב.

"אני מבין", אמר דראקו. "אני מצטער". לא היה שום דבר אחר שהוא היה **יכול** לומר אם רצה שהארי פוטר יהיה חבר שלו.

"אני לא מבקש הבנה או צער", אמרה הצללית האפליה, עדין באותו רגע מצמיה. "אבל העברתי עבשו שעתיים שלמות בחברתה של הרמיוני גרייניג'ר, לבוש בגדיים ששופקו לי, בביטחון במקומות מרתקים בהוגוורטס בגין מפל מבצע עציר של מה שבעיני נראה במו נזלת, מלאה בעודת בנות שהתקשו לעסוק בדברים מועלמים במו לפזר בדרכנו עלי בותרת שנוצרו בשינוי צורה. הייתי בディיט, היורש לבית מאלפי. הדיבית **הראשון שלו. וכשדרשו ממן להחזיר לי שובה על כך, אתה תעשה זאת**".

draako הנهن בכובד ראש. לפני שהגיע הוא השביל לנוקוט באמצעות זיהירות וגילה כל פרט אפשרי על הדיבית של הארי, כדי שיבול לסייעצחוק צחוק היסטרי לפני השעה שבה קבעו להיפגש ולא ינהג בחוסר טاكت בכך שיזכה ללא הפסק עד כדי אובדן הכרה.

"אתה חושב", אמר דראקו, "שמשהו מצער צריך לקרות לג'רייניג'רית – ?"

"תפוץ בסלית'רין את השמועה שהג'רייניג'רית היא **שלוי** ושביל מי שיתעסק בעניינים **שלוי** ימצא את שאריותו מפוזרות על פניו שטח גדול מספיק כדי שיידברו בו תריסר שפות שונות. ומכיוון שהוא לא בגריפינדור ואני משתמש **בעורמה** ולא במתќפות חזיתיות מידיות, שלא ייבהלו אם יראו אותו מחיך אליה."

"או אם יראו אותו בディיט שני?" שאל דראקו, כשהוא מרשה רק לנימה קלה ביותר של ספקנות לחדרו. **לקולו.**

"**לא יהיה דיביט שני**", אמרה הצללית המוארת בירוק בקול בה אימתני עד ששמע לא סתם במו אובל מות, אלא במו אמיקוס קארו בפעם ההיא, ממש לפני שאבא שלו אמר לו להפסיק עם זה והוא לא אדון האופל.

אבל הקול בכל זאת היה קול גבוה של ילד, ובמשמעותם לכך את המילים **עצמך**... זה פשוט לא עבד. אם הארי פוטר באמת יפהוך לאדון האופל הבא ביום מן הימים, draako ישמש בהגיון כדי לאחסן עותק של היזירון הזה במקום בטוח והארי פוטר לעולם לא יעד לבגוד בו.

"אבל הבה נדבר על עניינים שמחים יותר", אמרה הדמות אפופת הצללים הירוקים. "הבה נדבר על ידע ועל כוח. דראקו מאלפי, הבה נדבר על מדע."

"כן," אמר דראקו. "הבה נדבר."

draako תהה איזה חלק מהפנים שלו גלוי לעין ואיזה חלק מוצלן באור הירוק המסתורי.

ואף על פי שדראקו שמר על פנים רציניות, הוא חייך בלבו.

הוא סוף-סוף עמד לנHAL שיחה של גודלים.

"אני מציע לך בוח," אמרה הדמות האפלולית, "ואספר לך על הבוכת הזה ועל מחירו. הבוכת מגיע מהברת מבנה המיציאות ועל ידיך בוח השגת שליטה עליה. על אשר מבינים אפשר גם לצות, ויש בברך די בוח כדי להלך על הירח. מחירו של בוח זה הוא שעליך ללמידה לשאול את הטבע שאלות, ומה שקשה הרבה יותר, ללמידה לקבל את תשובהתו. אתה תערוך ניסויים, תבצע בדיקות ותצפה בתוצאות. ואתה תהיה חייב לקבל את משמעותן של התוצאות האלה בשונן יאמרו לך שאמה טועה. אתה תריה חייב **ללמידה להפסיד** – לא לי, אלא לטבע. בשתמצא את עצמן מתווכח עם המיציאות, תהיה חייב לחתם למציאות לנצח. אתה תגלה שהתחליך הזה מכאב, דראקו מאלפי, ואני לא יודעת אם אתה חזק מספיק מבחינה זו. עבשו, בשאתה יודע את המחיר, האם אתה עדין רוצה ללמידה את הבוכת האנושי?"

draako נשם נשימה עמוקה. הוא בבר חשב על ברך. והוא לא ממש ראה איך הוא יכול לענות אחרת. הוא קיבל הנחיה לנצל כל ההזדמנויות אפשרית להתיידד עם הארי פוטר. ומדובר רק **בלימוד**. הוא לא מבטיח **לעשות** שום דבר. הוא תמיד יכול להפסיק את השיעורים...

בוח הינו במצב הזה במה דברים שגרמו לו להיראות במוח מלבדות, אבל דראקו באמת לא ראה ביצור שהוא יכול להשתבש.

נוסף לבך, דראקו אכן די רצה לשלוט בעולם.

"כן," אמר דראקו.

"מצוין," אמרה הדמות האפלולית. "היה לי שבוע קצר **עמוס** ויקח לי זמן לתכנן את מערכת השעות שלך –"

"גם לי יש דברים רבים שאני צריך לעשות כדי לבסס את מעמדי בסלית'ryn," אמר דראקו, "שלא לדבר על שיעורי בית. אולי פשוט בדי שנתחייב באוקטובר?"

"נשמע רעיון חכם," אמרה הדמות האפלולית, "אבל מה שהתקבונתי לומר הוא שבדי לתכנן את המערכת שלך, אני צריך לדעת מה אלמד אותך. חשבתי על שלושה דברים. האפשרות הראשונה היא שאלמד אותך על התודעה ועל מוח האדם. האפשרות השנייה היא שאלמד אותך על היקום הפיזי, אותן האמנויות שמתווות את הדרך לירח. לימוד זה יכלול מספרים רבים, אבל בעיני אנשים מסוימים המספרים האלה ייפים יותר מכל דבר אחר שיש למדע למד. אתהओהבמספרים, דראקו?"

draako הניד בראשו לשילה.

"אך נוותר על הרעיון. אתה תלמד מתמטיקה בשלב מסוים, אבל נראה לי שלא כבר בהתחלה. האפשרות השלישית היא שאלמד אותך גנטיקה ואבולוציה ותורשה, מה שאתה היה קורא לו דם –"

"את זה, " אמר דראקו.

הדמות הננה. "חשבתי שאולי תאמר זאת. אבל אני חשב שزادת תהיה הדרך הכיו בואבת בשביבך, דראקו. מה אם משפחתך וחבריך, שתומכים בעורר הדם, אומרים דבר אחד ואתה תגלה שתוצאות הניסוי אומרות דבר אחר?"

"אך אני אברר איך לגורום לניסוי להוציא את התשובה הנכונה!"

שтиקה השתררה בשעה שהדמות האפלולית עמדה זמן מה בפה פעור.

"אםمم..." אמרה הדמות האפלולית. "זה לא ממש עובד בבה. זה מה שניסיתי להזהיר אותך מפניו, דראקו. אתה לא יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה."

"אתה תמיד יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה", אמר דראקו. זה היה בערך הדבר הראשון שהמורים שלו לימדו אותו. "צריך רק למצוא את הטיעונים הנכונים".

"לא", אמרה הדמות האפלולית, קולה עולה בתסכול, "לא, לא, לא! אך אתה מקבל את התשובה **הלא נכונה** ואתה לא יכול להגיע בכמה לירח! הטבע הוא לא בן אדם. אתה לא יכול להשתמש בדברי עורמה כדי לגרום לו להאמין במשהו אחר. אם תנסה לומר לירח שהוא בעצם עשוי מגבינה, אתה יכול לטעון ולטעון, אבל זה לא ישנה את הירח! מה שאתה מדבר עליו נקרא **רצינליזציה**. זה כמו לחתת דף, ללכט ישר לשורה התחתונה ולכתב **ולכן** הירח עשוי מגבינה' ואז לחזור לתחילת הדף ולכתוב כל מיני טיעונים מתחכמים. אבל או שהירח עשוי מגבינה או שלא. ברגע שבתבת את השורה התחתונה, היא כבר הייתה נכונה או שגوية. אמיתיתה של המסקנה שאתה מסיק מתקבעת ברגע שאתה כותב את השורה התחתונה. אם אתה מנסה לבחור בין שתי תיבות יקרות ואתהओב את זאת שנוצרת, זה לא משנה במה טיעונים מתחכמים תכתב بعد קנייתה כי הכלל **האמיתי** שהשתמשת בו כדי להחליט بعد איזה תיבה לשעון היה 'לבוחר את הנוצרת', ובהתאם לכמה הכלל הזה מבטיח בחירת תיבה טובה, זה סוג התיבה שתתקבל. **אי אפשר** להשתמש ברצינליות כדי לטעון بعد צד ידוע מראש. אפשר להשתמש בה רק כדי להחליט **بعد איזה צד לשעון**. המדע לא נועד כדי לשבען שאלה שתומכים בטוחר הדם צודקים – זו **פוליטיקה!** בוחנו של המדע נובע **מגלי הדך שבה הטבע עובד באמת, דרך שנייה יכולה להשתנות בגלל טיעונים!** מה שהמדדכו יכול לעשות הוא לגלוות לנו **איך הדם באמת עובד**, איך קוסמים באמת ירושים את הכוחות שלהם מהוריהם והאם בני מוגלים הם באמת חלשים יותר או חזקים יותר – "

"**חזקים יותר!**" אמר דראקו. לאורך כל הזמן הזה הוא ניסה לעקוב אחר הדברים, מבט מבולבל על פניו. הוא הבין איך זה **אולי** יכול להיות הגיוני, אבל זה בהחלט לא נשמע כמו שום דבר אחר שהוא שמע עליו אי פעם. ואז אמר הארי שהוא שדראקו פשוט לא היה מסוגל לתת לו לעבור בשтиקה. "אתה חושב שボצדמים **חזקים יותר?**"

"אני לא חושב שום דבר", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא יודע שום דבר. אני לא מאמין בשום דבר. השורה התחתונה שלי עוד לא נכתבה. אני מצא דרך לבדוק את בוכ הקסם של בני מוגלים ואת בוכ הקסם

של טהוריו דם. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלים הם חלשים יותר, אני אאמין שהם חלשים יותר. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלים הם חזקים יותר, אני אאמין שהם חזקים יותר. ובזכות ידיעת האמת הزادת אמינות נספנות אזכה במידת מה של כוח –

"ואתה מצפה **מمنי** להאמין למה שתאמר?" שאל דראקו בבעס.

"אני מצפה לך לעירך את הבדיקות **בעצמך**", אמרה הדמות האפלולית בשקט. "אם אתה חושש ממה **שאתה תגלה?**"

draako בהזמנת הדמות האפלולית, עיניו מצומצמות. "יופי של מלכודת, הארי," הוא אמר. "אני צריך לזכור אותה. היא חדה."

הדמות האפלולית הנידה בראשה. "זו לא מלכודת, draako. תזכור – אני **לא יודע** מה נגלה. אבל אתה לא יכול להבין את היקום אם אתה מתווכח איתו או אומר לו לחזור עם תשובה אחרת בפעם הבאה. בשאתה עוטה את גלים המדען, عليك לשכוח את כל הפוליטיקה והטייעונים והפלגים והצדדים, להתעלם מדעתיך הקדומות וליחיל לשמעו אך ורק את תשובתו של הטבע." הדמות האפלולית השתקה. " מרבית האנשים אינם מסוגלים לעשות זאת, וזוهي הסיבה שעזה קשה. אתה בטוח שאתה לא מעדייף פשוט ללמידה על המוח?"

"אם אומר לך **שאני מעדייף ללמידה על המוח**," אמר draako, קולו קשוח בעבשו, "אתה תספר לבולם **שפחדתי ממה שאגלה**."

"לא," אמרה הדמות האפלולית. "אני לא אעשה דבר זהה."

"אבל אולי תעשה את אותן בדיקות בעצמך ואם תגיע לתשובה הלא נבונה, אני לא אהיה שם כדי לומר לך מהهو לפני שתראה את זה למשהו אחר." קולו של draako עדין היה קשוח.

"אני עדין שאל אותך קודם, draako," אמרה הדמות האפלולית בשקט.

draako השתקה. הוא לא ציפה לזה. הוא חשב שהוא זיהה את המלבדות אבל... "באמת?"

"במובן. איך **אני** אדע את מי לסתור או מה נוכל לבקש ממנו? draako, אומר זאת שוב: זו לא מלכודת שהעטמנתי עבורך. לפחות לא אישית. אם הדעות הפוליטיות שלך היו שונות, הייתי שואל מה אם הבדיקות יראו **שטהורי דם הם חזקים יותר**."

"באמת."

"**כן!** זה המחיר **שכל אחד** חייב לשלם כדי להפוך למדען!"

draako הרים יד. הוא היה צריך זמן לבחוב.

הדמות המוארת באור ירוק קלוש המתינה.

אבל לא לך לו זמן רב לחשוף על זה. אם מתעלמים מכל החקקים המבלבלים... אֵל הארי פוטר מתחנן להתעסק עם משה שיבול לגורם לפיצוץ פוליטי עצום, וזה יהיה מטורף פשוט להפנות לזה את הגב ולחתת לו לעשות זאת לבד. "גָּלַמְד עַל הַדָּם", אמר דראקו.

"מִצְוֹן", אמרה הדמות וחיבבה. "ברכובתי על המוכנות שלך לשאול את השאלה."

"תודה", אמר דראקו, שלא הצליח למנוע מהאיירונית לחדרו לקולו.

"מה חשבת? שלגאיין לירח זה קֶל? תשמה שזה דורש מוך רק לשנות את דעתך לפחות פעמיים ולא להקריב קורבן אדם!"

"קורבן אדם היה הרבה יותר קל!"

شتיקה קצרה השתררה ואז הדמות הננהנה. "יש משה בדביך."

"תראה, הארי", אמר דראקו, בלוי הרבה תקווה, "חשבתי שהרעיוון הוא לקחת את כל הדברים שמוגלים יודעים, לשלב אותם עם הדברים שקוסמים יודעים ולהפוך לאדוני שני העולמות. לא יהיה הרבה יותר קל ללמוד את הדברים שהמוגלים בְּבָל גילו, כמו כל הקטע עם הירח, ולהשתמש בכוח הזה –"

"לא", אמרה הדמות במנוד ראש חד, אשר הרקיז את החללים הירוקים על אףו ועל עיניו. קולו הרצין מאוד. "אם איןך מסוגל למדוד את האמנות המדעית של קבלת המציאות, אֲסֹו לֵי למד אתך מה אמונה זו אפשרה לגלוות. זה יהיה באילו קוסם רב-ouceמה יספר לך על שעריהם שאסור לפתח ועל חותמים שאסור לשבור לפני שהוכחת את התבונה והמשמעות שלך בכך ששרדת סכנות פחותות."

צמרמורת חלפה בגבו של דראקו והוא רעד בנגד רצונו. הוא ידע שהוא ניתן לראות זאת גם באור העמומ. "טוב", אמר דראקו. "אני מבין." אבא שלו אמר לו זאת פעמיים רבות. בשוקסם חזק מוך אומר לך שאתה עוד לא מוכן לדעת משהו, אל תמשיך לחזור אם ברצונך לחיות.

הדמות רכינה את ראה. "אָבָן. אבל יש דבר נוסף שעiliar להבין. המדענים הראשונים, בהיותם מוגלים, לא הבינו את המסורות שלכם. בהתחלה הם פשוט לא הבינו את הרעיון של ידע מסוון וחשבו שצעריך לדבר בחופשיות על כל מה שכבר ידוע. בשמהקרים שלהם נעשו מסוונים, הם סיפרו לפוליטיקאים שלהם על דברים שモטב היה לו נשארו סודים – אל תעשה פרצוף בזה, דראקו, זו לא הייתה סתם טיפשות. הם היו הייבטים ביותר להיות חכמים מספיק כדי לגלוות את הסוד מלบทילה. אבל הם היו מוגלים ודעת היהיטה הפעם הראשונה שהם גילו משהו ממש מסוון ולא הייתה להם מראש מסורת של סודות. הם היו בעיצומה של מלחמה, והמדענים בצד אחד חשו שגם הם לא יגידו בולם, המדענים של מדינת האויב יספרו לפוליטיקאים שלהם קודם..." הקול דעך באופן רב-משמעות. "הם לא השמידו את העולם. אבל הם התקרבו לבך. **וְאַנְחָנוּ** לא נחזר על הטעות הזאת."

"גָּבָן מאוד", אמר דראקו, קולו נחוש עבשו. "**וְאַנְחָנוּ** לא נחזר עליה. אנחנו קוסמים ולימוד מדע לא הופך אותנו למוגלים".

"מש בך", אמרה הצללית המוארת בירוק. "**וְאַנְחָנוּ** נקים מדע **מִשְׁלָנוּ**, מדע כסום, ולמדע זהה יהיו מסורות חממות יותר כבר מהתחלתה". הקול התקשת. "הידע שאחולך עמו יילמד ביחד עם הדיסציפילינות של

קבלת האמת. רמת אותו הידע תהיה ברוכה בהתקדמותך בלימוד הדיסציפלינות האלה ואתה לא תחולק אותו עם אף אחד שלא הוכשר בהן. האם אתה מסכימים בכך?"

"כן," אמר דראקו. מה הוא היה אמור לעשות? לסרב?

"יפה. ואת הדברים שתגלה בעצמך תשמר לעצמך, אלא אם כן תחשוב שمدענים אחרים מוכנים לדעת אותם. את הדברים שבן נחלוק זה עם זה לא נגלה לשאר העולם אלא אם כן נסכים שאין זה מסוכן שהם ייודעו ברבים. ולא משנה מה העמדות או הנאמניות שלנו, **כלומר** נعنيש **בכל אחד** מאיתנו שיחולק קסמים מסווגים או יחשוף בלי נקל מוסוגים, לא משנה איזו מלחמה מתחוללת. מיום זה ואילך, אלו יהיו המסורת והחוק של המדע הקסום. האם יש בינו הסקמה?"

"כן," אמר דראקו. למען האמת, זה אכן החל להישמע די מעניין. אוכלי המות ניסו לעלות לשלטונו על ידי כך שהיו מפחידים יותר מכל אחד אחר, והם לא באמת ניצחו עד בה. אולי הגיע הזמן לנסות לשלוט באמצעות סודות. "והקבוצה שלנו תישאר סודית כמה זמן שרק אפשר, וכל החברים בה יהיו חיברים להסכים לחוקים שלנו."

"במובן. בהחלט."

השתרעה שתיקה קצרה מאוד.

"נוצרך גלים טובות יותר," אמרה הדמות האפלולית, "עם ברדסים ובגדמה –"

"**בדיוק** חשבתי על זה," אמר דראקו. "אבל אנחנו לא צריכים גלים חדשים לגמרי, רק שבמויות עם ברדסים כדי ללכוש מעל. יש לי ידידה בסליט'רין שיבולה למדוד אותו –"

"אבל אל תגיד לה בשבייל מה זה –"

"אני לא **שייפש!**"

"ובלי מסכנות בינהיים, לא כל עוד מדובר רק בשניינו –" אמרה הדמות האפלולית.

"גבעון! אבל אחר כך אנחנו צריכים איזה סימן מיוחד שייהי לכל עשי דברינו, סימן המדע, כמו נחש שאוכבל את הירח על יד ימין –"

"קוראים לזה דוקטורט, ואתה לא חושב שייהי קל מדי לזהות את האנשים שלנו בכבה?"

"הא?"

"בailo, מה אם מישחו יגיד 'טוב, עבשו בולם להראות בבקשת יד ימין' והאיש שלנו יהיה בזה 'אופס, עושה רושם שאני מרגל' – ?"

"**תשכח שאמרתني משחו**," אמר דראקו, זיהה פורצת לפטע מכל נקבות גוף. הוא היה זוקק להסתחת דעת ומהו – "ואיך נקרא לעצמננו? אוכלי המדע?"

"לא", אמרה הדמות האפלולית לאטה. "זה לא נשמע מתאים..."

דראקו העביר את ידו על מצחו ומחה אגלי זעה בשרוול גלימתו. מה אדון האופל **חشب לעצמו?**ABA שלו אמר שאדון האופל היה **חכם!**

"אני יודעת!" אמרה הדמות האפלולית לפצח. "אתה לא תבין את זה, אבל סמוך עליי, זה מתאים."

בשלב זה דראקו היה מוכן להסביר אפילו **'מנשנשין של מאלפי'** רק כדי להחליף נושא. "על מה **חשבת?**"

ובין השולחנות המאובקים בכיתה הריקה במרטפי הוגוורטס עדמה צללית האפלולית של הארי פוטר, מוארת בירוק, פרשה את ידיה בדרמטיות ואמרה, "היום זהה יצין את לידתו של... **הקשר הביסיאני.**"

דמות שקטה חדשה בלאות במסדרונות הוגוורטס עבר בית ריבנקלו.

הארי המשיך לארוחת הערב ישירות אחרי הפגישה עם דראקו ובילה שם פרק זמן שהספיק רק כדי לדחות לפיו כמה נגיסות חטפות לפני שהלך לישון.

השעה עוד לא הייתה שבע הערב, אבל שעת השינה של הארי חלפה כבר מזמן. בערב **הקודם** הוא הבין שלא יוכל להשתמש במחולל הזמן בשבת עד אחרי שתסתהים תחרות קריית הספרים, אבל עדין היה באפשרותו להשתמש במחולל הזמן **בישי** הערב ולהרוויח זמן כך. ולבן הארי החזיק את עצמו ערך עד תשע הערב ביום שישי, השעה שבה נפתחה קליפת המגן של מחולל הזמן, והשתמש ארבע השעות שנותרו במחולל הזמן כדי לחזור לשעה חמיש אחר הצהרים ולצנוח למיטה. הוא התעורר בסביבות שתים לפנות בוקר בשבת, במתוכנן, וקרא ברציפות במשך שתיים-עשרה השעות הבאות... וזה עדין לא הספיק. ובעשו האריילך לישון מוקדם למדיי ביום הקרובים, עד שמחזר השינה שלו יseggor את הפער.

הדיםוקן של הדלת שאל את הארי חידה מטופשת כלשויו שנועדה לילדי בני אחת-עשרה, שעליה הוא ענה מבלי שהAMILIM יעברו בחלק המודע של מוחו, ואז הארי חידה במעלה המדרגות אל חדרו, החליף לפיג'מה וצנחה למיטה.

ונגילה שהכברית שלו גבושית למדי.

הארי נאנח. הוא התישב בחוסר רצון, הסתווב במיטהו והרים את הכברית.

לעיניו נגלו פתק, שני מטבעות זהב וספר בשם **"הLIGHT הכברית: האמנות הנעלמה".**

הארי הרים את הפתק וקרא:

וואו, באמת יש לך כישרון נדיר למציאת צורות, מרשימים עוד יותר מזה של אביך.

רכשת לעצמך אויב חזק. סנייפ זוכה לנאמנותם, הערצתם ויראותם של כל אנשי סלית'רין. איןך יכול לבטוח עבשו באך אחד מבית זה, לא משנה אם יפנה אליו בחוזות ידידותית או מאימת.

מרגע זה ואילך, אל تستכל לסייע בעיניים. הוא מבאר הברה ואם تستכל לו בעיניים הוא יוכל לקרוא את מחשבותיך. אני מצף בזאת ספר שיעזר לך ללמידה להtagנון, אם כי לא תוכל לתקדם הרבה ללא הדרכה. עם זאת, יש لكוות שתוכל לפחות לזרז חדירה לתודעהך.

כדי שתוכל למצוא זמן נוספת הלת הכרה, אני מצף בזאת שני אוניות, במחירים של דפי התשובות והחיבורים לשיעור תולדות הקסם של השנה הראשונה (פרופסור ביןנו נותן את אותם המבחנים והמטלות כל שנה לפחות). חברי החדשניים, התאומים לבית ויזלי, יוכלו למוכר לך עותק, ומיותר לציין שאסור שהוא יתגלה ברשותך.

על פרופסור קוירל איini יודע הרבה. הוא סלית'רין ומורה להtagנון, ואלו שתי נקודות לרעתו. Skool בהירות כל עצה שיתן לך ולא תאמר לו שום דבר שאין רוצה שייוזע בربים.

דמבלדור רק מעמיד פנוי משוגע. הוא נבון ביותר, ואם תמשיך להיכנס לארכנות ולהיעלם, הוא בוודאי יסיק כי גילתת היעלמותך נמצאת ברשותו, אם זה לא קרה כבר. התהמק ממנו ככל האפשר, החבה את גילתת היעלמותך במקום בטוח (לא בנתיק שלך) בכל זמן שבו אין יכול להתחמק ממנו וסקול היטב את צעדיך בנוחותו.

אני הידר יומר בעתיד, הארוי פוטר.

- סנה קלואס

הארי בהה בפטק.

הדברים הבתובים בו באמת נשמעו במכוון עצות טובות. הארוי לא היה מעתיק בשיעורי תולדות הקסם, כמובן, גם אם היו ממנים קוֹף מת לשרת המורה. אבל ביאור ההברה של סורוס... מחבר הפתק הזה ידע הרבה דברים חשובים וסודיים והיה מוכן לחלוק אותם עם הארוי. הפתק עדין הזהיר אותו שדמבלדור ינסה לגונב את הגילמה, אבל בשלב זה להארוי לא היה מושג אם זה סימן רע – באותה מידת הייתה יכולה להיות טעות מובנת.

נראה שהוגורטס רוחשת מדימות. אולי אם הארוי **ישווה את הגרסאות** של דמבלדור ושל מחבר הפתק, הוא יוכל לשרטט תמונה **משולבת** שתהייה מדויקת? בלומר, אם **שניהם** יסבירו על מהו, אז...

...שייה...

הארי דחף הבול לנרתיק שלו, הדריך את המשקט, התבסה עד מעל הראש ומת.

היה זה בוקר יום ראשון והארוי אבל פנקויקים באולם הגдол, בנסיבות מהירות וחדות, תוך כדי העפת מבטים לחוצים בשעון שלו מדי במה שנויות.

השעה הייתה 08:08 בוקר, ובעוד שעתיים ודקה י מלאו **בדיקות שבוע** לרוגע שבו פגש את משפחת ויזלי וחצה אל רציף תשע ושלושה רביעים.

עלתה בו המחשבה... הארי לא ידע אם זו דרך תקפה לחשוב על היקום. הוא כבר לא ידע שום דבר. אבל
נראה לו אפשרי ...

ש...

לא מספיק דברים מעניינים קרו לו בשבוע האחרון.

הארי התבונן ללבת היישר לחדרו אחרי ארוחת הבוקר, להתחבא בקומה התחתונה של התיבה שלו ולא לדבר עם אף אחד עד 05:03.

ואז ראה הארי את התאומים לבית וויזלי מתקדמים לעברו. אחד מהם החזיק משהו מוסתר מאחוריו גבו.
הוא צריך לצרוך ולברוח.

הוא צריך לצרוך ולברוח.

מה שזה לא יהיה... יכול מאוד להיות שזה...

... אקורד הסיום ...

הוא באמת צריך פשוט לצרוך ולברוח.

הארי המשיך לבחर את הפנקיקים שלו בסכין ומדלג בתחששה מיוואשת שהיקום ישיג אותו **בכל מקרה**. הוא לא הצליח לאזרע מספיק בוח. זאת הייתה האמת העצובה. הארי ידע בעת איך מרגשים אנשים שעיפנו מרוץ, עיפנו מלברוח מגורלם, והם פשוט צונחים ארצתנו ונונתנים לשדים האימטניים מרובי הזרועות והניבים שנולדו מתוך התהום האפלה מבול לגורו אותם אליו גורל בליתוואר.

התאומים לבית וויזלי התקרבו.

והתקרבו.

הארי אבל עוד חתיכת פנקיק.

התאומים לבית וויזלי הגיעו אליו, חיוך עליז נסוק על פניהם.

"שלום, פרד," אמר הארי בקול חסר הבעה. אחד מההתאומים הנהן. "שלום, ג'ורג'." התאום الآخر הנהן.
"אתה נשמע עייף," אמר ג'ורג'.

"תתיעודד," אמר פרד.

"תראה מה אנחנו הבנו לך!"

ומאחוריו גבו של פרד שלף ג'ורג' –

עוגה עם שניים-עשר נרות דולקים.

שתיקה השתרעה בעוד שולחן ריבנקלו מביט בהם.

"זה לא הגיוני", אמר מישהו. "הארי פוטר נולד בשלושים ואחד ביולי –"

"**הוא מגיע**", אמר קול חזק וחולול, שפילה את השיחות באולם במגוון קרח. "זה שיקרע לגזרים את ב –"

דמבלדור זינק מכיסאו, רץ על שולחן המורים ואחז באישה שהגתה את המילים הנוראות הלו. פוקס הופיע לצד בן רגע והשלישה נעלמו בפרץ אש.

דממה המומה השתרעה...

... ואחריה הסתובבו ראשיים לעברו של הארי פוטר.

"אני לא אחראי לזה", אמר הארי בקול עזיף.

"זו הייתה נבואה!" לחש מישהו בשולחן. "ואני מוכן להתערב שהיא **עליה!**"

הארי נאנח.

הוא קם, הרים את קולו כדי להתגבר על המולת השיחות הנפתחות ו אמר, "**היא לא עליי! זה ברור למורי!**
אני לא מגיע לבאן, אני בבר באן!"

הארי התישב בחזרה.

האנשים שהבינו בו הסתובבו בחזרה.

מישהו אחר בשולחן אמר, "از על מי היא בן?"

ואז נחתה על הארי ההבנה העגומה **מי לא** נמצא בהוגוורטס בבר עכשו.

אפשר היה לקרוא לזה ניחוש פרוע, אבל להاري הייתה תחושה שאדון האופל האל-מת עומד להופיע בזמן הקרוב.

השיחות סביבו נמשכו.

"שלא לדבר על לקרוא את מה?"

"היא נדמה לי ששמעתי את טרלוני מתחילה להגיד משהו עם 'ק' או 'פ' לפני שהמנהל חפס אותה."

"במו... בשף? בכוכבים?"

"אם מישהו יקרע לגזרים את הכוכבים, אנחנו **באמת** נהייה בצורך!"

זה נשמע להاري די בלתי סביר, אלא אם כן יש בעולם יצורים מפיחים ששמעו את הרעינות של דיוויד קרייסול על ברית כוכבים.

"از מה," אמר הארי בקול מעט עייף, "זה קורה כל יום ראשון באורחט בוקר?"

"לא," אמר מישהו, אולי תלמיד השנה השביעית, בהבעה קודרנית וזועפת. " ממש לא."

הארי משך בכתפיו. "שייה. מישהו רוצה עוגת يوم הולדת?"

"אבל זה לא יום ההולדת שלך!" אמר אותו תלמיד שהביע התנגדות בפעם הקודמת.

זה היה האות לפדר ולג'ORG' להתחיל לצחוק, במובן.

afilou הארי הצליח לגייס חיקוי לאה.

בשഫורה הראשונה הוגשה לו, אמר הארי, " עבר עלי שבוע ממש ארוך ."

הארי ישב בקומת המרתף של התיבה שלו, דלתה סגורה ונעולה כדי שאיש לא יוכל להיבנים, שמייה משוכבה מעל ראשו, וחיבה שהשבוע יגמר.

.10:01

.10:02

30:10, אבל רק ליתר ביטחון...

40:10 והשבוע הראשון נגמר.

הארי נאנח אנטה רוחה והסיר את השמייה מראשו בזיהירות.

בעבור כמה רגעים הוא יצא אל האוור שטופ המשמש של חדרו.

זמן קצר לאחר מכן הגיעו רוייבנקלו. כמה אנשים הבינו בו, אבל איש לא אמר דבר או ניסה לדבר אליו.

הארי מצא שולחן בתיבה רחבה, קירב אליו בורסה והתישב. הוא שלף מנרטיקו עיפרון ודף.

אבא ואימה של הארי אמרו לו, בצורה שאינה משתמשת לשתי פנים, שבעוד שהם מבינים את התלהבותו מכך שהוא עוזב את הבית ומתרחק מההורים, עליו לבתו להם **מדי שבוע ללא יצאמן הכלל**, רק כדי שידעו שהוא חי, בריא ולא יושב בכלא.

הארי בהה בנייר הריק. **בואו נראה...**

אחרי שעזב את הוורי בתחנת הרכבת, הוא...

התווודע ליד שגדל אצל דארת' ויידר, התיעד עם שלושת הקונדסאים הבci ידועים לשםchez בהוגוורטס, פגש את הרמיוני ואז הייתה התקנית עם מצנפת המיוון... ביום שני ניתנה לו מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלו, הוא קיבל גלימת היעלמות אגדית מנדבן לא ידוע, הצל שבעה תלמידי הפלफף על ידי בר שהתעמת עם חמישה תלמידים מבוגרים יותר שאחד מהם איים לשבור את אצבעו, הבן שיש לו צד אף מסתורי, למד להטיל פריג'ידרוביישור לחסים והתחילה את היריבות שלו עם הרמיוני... ביום שלישי הוא למד אסטרונומיה עם פרופסור אורורה סיניסטרה, שהיתה נחמדה, ותולדות הקסם עם רוח רפואיים שモטב היה לו ערכו לו טקס גירוש והחליפו אותו ברשםקול... ביום רביעי הוא הוכרד בתלמיד המשובן ביותר בביתה... ביום חמישי... עדיף לא לחשב אפילו על יום חמישי... ביום שישי התרחשה התקנית בשיעור השיקויים ולאחר מכן הוא שחט את המנהל ולאחר מכן המורה להתגוננות דאג שיתעללו בו בכיתה ולאחר מכן אותו מורה התגלה באדם הבci מדהים שעדיין מתהלך על פני כדור הארץ... בשבת הוא הפסיד בתחרויות ויצא לדיבת הראשון בחיו והתחילה לגאות את דראקו... ואז הבוקר הנבואה העולמה של פרופסור טרלוני, שאולי צינה שадון אופל בן אלומות עומדת לתקוף את הוגוורטס.

הארי עשה סדר בראש והחל לבתו.

אבא ואימה יקרים:

אני ממש נהנה בהוגוורטס. למדתי איך להפוך את החוק השני של התרמודינמיקה בשיעור לחסים ופגשתי ילדה בשם הרמיוני גריינינג' שקוראת מהר יותר ממנה.

МОטב שאסתפק בדעתך.

בנככם האוהב,

הארי ג'יימס פוטר-אונאנס-וילס.